

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

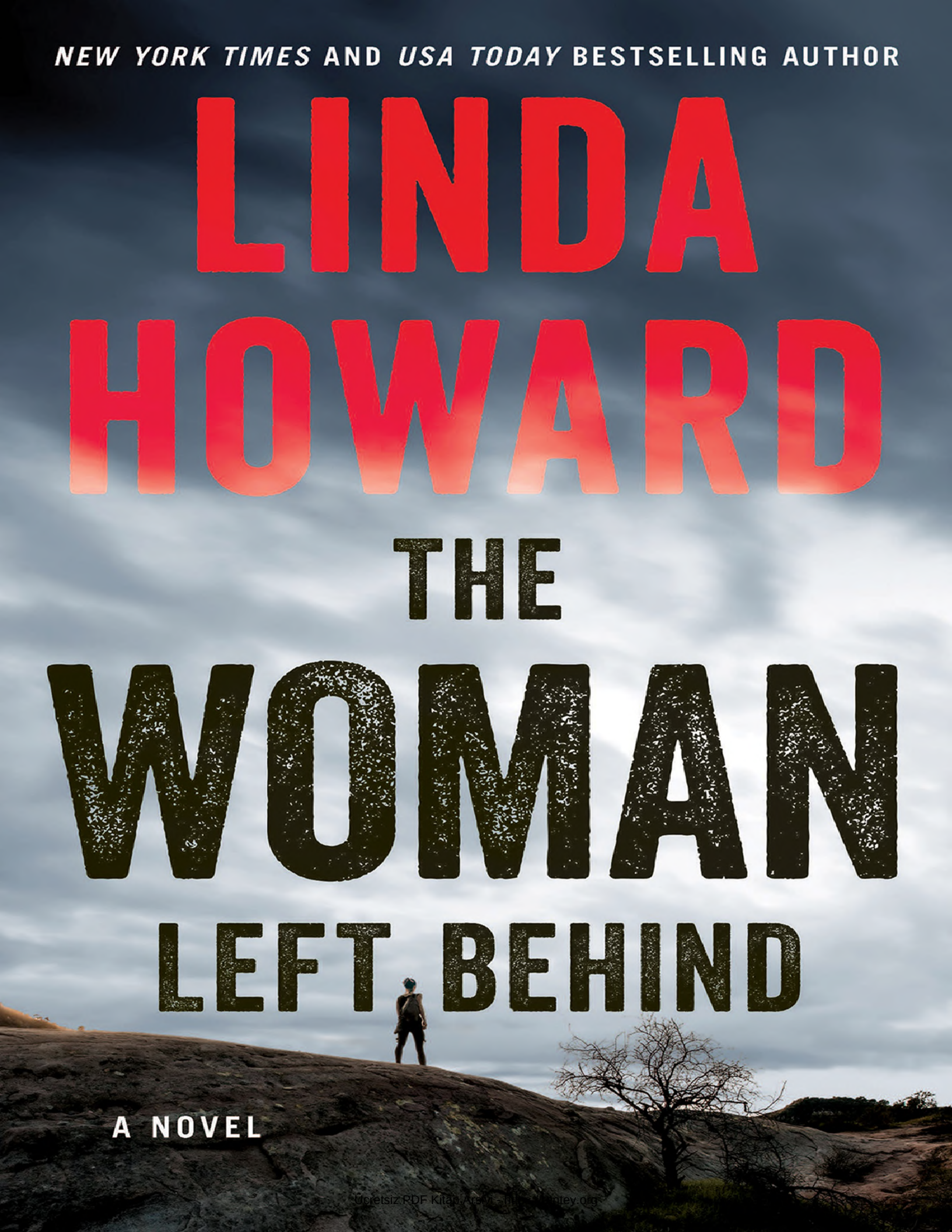
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LINDA HOWARD

THE WOMAN LEFT BEHIND

A person is standing on a dark, rocky ridge in the foreground. The background features a vast, open landscape with a few sparse, leafless trees and a sky filled with soft, white clouds. The overall mood is contemplative and expansive.

A NOVEL

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LINDA HOWARD

THE WOMAN LEFT BEHIND

A NOVEL

LINDA
HOWARD

WILLIAM MORROW

An Imprint of HarperCollins Publishers

Adanmışlık

Bir kitabı olabilecek en iyi hale getirmek için yorulmadan çalışan tüm Avon/HarperCollins editörlerine, asistanlarına ve üretim personeline ve harika bir kapak için sanat departmanına.

Neredeyse bir yıl önce köpek cennetine giden tatlı kızım Molly'ye. Seni her gün özledim, güzel kızım.

Sarılmak ve rahatlatmak için kucağıma tırmanan ve ardında başka bir köpek örebileceğim kadar beyaz tüy bırakan Tank'a - eğer örgü örmeyi bilseydim, ki bilmiyorum.

FBI'a, mobil füze yerleştirme, Suriye, gece görüş cihazları gibi endişe verici şeyleri neden Google'da aradığımı öğrenmek için kapımı çalmadığı için. Beni tutuklamadığınız için teşekkürler. Ben sadece bir yazarım. Gerçekten.

Menajerim Robin Rue ve editörüm May Chen'e geçtiğimiz yıl verdikleri sonsuz destek için teşekkür ederim.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, sevgili arkadaşlarıma ve aileme. İstemedi de olsa birilerini dışarıda bırakma korkusuyla sizi sıralamaya başlamakten çekiniyorum, ancak kendinizi ikisinden biri olarak sayıyorsanız, kalbimde olduğunuzu bilin.

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf

Önsöz
Bir
İki Üç
Dört
Beş
Altı
Yedi
Sekiz
Dokuz
On On
bir On
iki
On Üç On
Dört On Beş
On Altı On
Yedi On
Sekiz On
Dokuz Yirmi
Yirmi Bir

Yirmi İki Yirmi
Üç Yirmi Dört
Yirmi Beş

Troublemaker
Yazar Hakkında
Ayrıca Linda Howard
tarafından Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Önsöz

Kongre Üyesi Joan Kingsley gecenin derinliğinde sessizce ilerledi-
Evinin gölgeleri, hiçbir ışığı yakmıyordu çünkü bu günlerde karanlık ona
uyuyordu. Güneşe parladığı için, insanlara güldükleri için, günlere
geçtikleri için kızılıyordu. Kalbindeki, ruhundaki ıstırap, olması gerektiği
gibi davranmaktan başka bir şey yapmasına izin vermeyecek kadar her şeyi
kapsıyordu.

Evden nefret ediyordu. Büyüktü, sadece kendisi için çok büyüktü, ama
şimdi nefret etse bile oradan ayrılmayı kendine yediremiyordu. O ve Dexter
birbirlerine aşık olmuşlardı.

Bu evi görür görmez aşık olmuşlardı; satın almak için tüm mali güçlerini
zorlamışlardı ama ilk andan itibaren ev gibi, *kendileri* gibi hissetmişlerdi.
Oğullarını burada büyütmişlerdi. Burada güç ve zenginlik hayallerinin
gerçekleştiğini gördüler; ah, bunları yapmak için kışkırlarını yırtarak
çalışmışlardı.

Hayaller gerçek oldu, ama burası her şeyin planlandığı ve meyvesini
verdiği yerd.

Artık Dexter olmadan çok boştu.

Onu çok sevmişti, *hâlâ* da seviyordu. Ölüm aşkı durdurmadı, sadece
devam etti, şimdi bir parıltı yerine bir acı.

Ve ölmüş olması onun ve Axel MacNamara'nın suçuydu. O orospu
çocuğundan sadece zamanla artan bir şiddetle nefret ediyordu.
Hâlâ onu izletiyor, takip ettiriyor, her iletişimini dinletiyor ve okutuyordu.
Aslında her iletişiminin dinlendiğini düşünüyordu ama şansı yaver giderse
bilmediği şeyler ona kesinlikle zarar verecekti. Bunu planlıyordu.

MacNamara onu kıştırdığını düşünüyordu. Onu güç pozisyonundan
istifaya zorlamıştı, kocası ölmüştü, kurumdaki kohortu

GO-Teams ülkeden kaçmıştı.

şimdilik onun böyle düşünmesine izin vermekten memnundu. Devan Hubbert, MacNamara'nın kadrosundaki diğer bilgisayar uzmanlarından daha zekiydi, hem de çok daha zeki. Zaman ve araçlar verildiğinde aşamayacağı güvenlik duvarı, giremeyeceği sistem, bulamayacağı yol yoktu ve şartlar gerektirdiğinde düşük teknolojiye dönebilecek kadar da esnekti.  lkeden ayrıldıktan sonra bir hafta içinde onunla temasa geçmişti.

Nedenini bilmiyordu; MacNamara sayesinde aracılık edecek gücü kalmamıştı. Satacak ne bir istihbaratı ne de nüfuzu vardı. Devan da tıpkı onun gibi para için oradaydı. D.C.'de iktidarda kalmak çok pahalıydı, ama gerçek parayı kazanmak için orada olmanız gerekiyordu. Dexter aslında sahip olduklarıyla yetiniyordu ama Ruslara nispeten önemsiz bir istihbarat satıp muazzam bir k r elde etme planında onu sonuna kadar desteklemişti. Arkasında yeterince para ve g  olursa Beyaz Saray'a kadar gitmiş olabilirdi. Bu plan yüzünden hayatını kaybedenin onun yerine Dexter olması ne kadar acı bir ironiydi. Başından beri yaptığı şeyi yapıyor, ona destek oluyordu.

Her ne sebeple olursa olsun, Devan irtibatı koparmamıştı. MacNamara'dan intikam almak için bir fikri vardı. Belki de daha fazla para kazanma olasılığını görüyordu, ama nasıl olacağını göremiyordu; Ruslarla olan ilişkisine dair bilgi şimdilik kontrol altında tutulabilirdi, ama öldürmek MacNamara bunu ortadan kaldıramazdı.

Umurunda değildi. Para önemli değildi, şimdi değil. Tek istediği Axel MacNamara'ya Dexter'ın ölümünün bedelini ödetmek ve aynı zamanda onun değerli GO-Teams'ini alaşağı edebilirse çok daha iyi olacaktı.

Öyle ya da böyle, ölmek zorundaydı.

Bir

Axel MacNamara sert bir ifadeyle, "Hepinizin görev yeri değiştiriliyor," dedi.

Çeşitli departmanlardan on çalışan MacNamara'nın, bir organizasyonun başı için şaşırtıcı derecede sıkıcı ve küçük olan ofisine tıkılmıştı. Jina Modell ilk gelen iki kişiden biri olacak kadar şanslı değildi, bu yüzden iki ziyaretçi sandalyesi almışlardı ve o ve diğer yedi kişi sıkışık odanın etrafında çeşitli rahatsız pozlarda duruyorlardı.

MacNamara'nın duyurusuna ilk tepkisi rahatlamak oldu; hiçbirisi toplu çağrının nedenini bilmiyordu ve en iyi ihtimalle işten çıkarılacaklarını tahmin etmişti, ancak en kötüsüne - kovulmaya - hazırды çünkü bütçe kesintileri, derinlere gömülü ve neredeyse görünmez olan parayla finanse edilen karanlık projelerde bile olurdu.

Belli ki bunu düşünen tek işçi arkadaşı o değildi, çünkü odada alçak bir iç çekiş, neredeyse bir rahatlama mırıltısı dolaşıyordu.

Sonra kaşlarını çatı. Evet, bir işe sahip olmak güzeldi ve bu iş çok güzeldi. İletişim bölümünde çalışıyordu ve bu işi gerçekten seviyordu. Parayı seviyordu, havalı olma faktörünü seviyordu - ki D.C. için bile çok havalıydı - ayrıca İletişim odasının iklim kontrollü konforundan hiç ayrılmadan GO-Teams'in eylemleri aracılığıyla teröristlerin kıcını tekmelemenin dolaylı tatminini seviyordu. İklim kontrollü konforu seviyordu. Yeniden atanmak o kadar da iyi bir şey olmayabilirdi.

"Nereye?" diye sordu, bir anlık sessizlikten sonra başka kimse bu soruyu dile getirmedi.

MacNamara ona bakmadı bile. "Takımlar," diye cevap verdi, bir kâğıt aldı ve sanki kâğıtta yazanları beğenmemiş gibi kaşlarını çatı.

Orada yazılmıştı, ancak ajansın başkanı olarak yazıyı yazan kişi neredeyse kesinlikle oydu. "Donnelly, sen Kodak'ın ekibine git. Ervin, Kardan Adam'dasın. Modell, Ace." Listeyi okumaya devam etti, onlara atanmış ekipleri verdi, ancak hiçbirisi henüz ne yapmaları gerektiğini bilmiyordu.

"Ace" Levi Butcher'ın çağrı işaretiydi. İsmi biliyordu ama ekipteki ajanlardan hiçbirisiyle şahsen tanışmamıştı. Ace en zor işlerden bazılarını yapmakla ünlüydü ve şimdi, kahretsin, sadece ne *yapmak* için yeniden görevlendiriliyordu?

Jina konuşmadan önce düşünmek için kendini eğitmişti, çünkü havalı işi bunu gerektiriyordu. Kimse onun gerçekte ne iş yaptığını ya da nerede çalıştığını bilemezdi. Şimdi durdu ve düşündü, tam bir saniye boyunca, Çünkü soruların sorulması gerekiyordu ve MacNamara'nın kötü şöhretinden korktuğu belli olan başka hiç kimse bu soruları sormak için harekete geçmiyordu.

Kadın elini kaldırdı. MacNamara bu hareketi fark etmiş olmalıydı, çünkü okumasına ara vererek başını kaldırdı ve ona "Ne?" diye bağırdı.

"Takımlarda ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu. Adamın sesini duyunca bir anlık şaşkınlık yaşadığını gördü.

Çocuklardan biri yerine daha önce konuşan kişi. Sesi neyse oydu; tepkilere alışkındı. Şu anki durum sonsuz derecede daha ilgi çekiciydi. Diğerlerini bilmiyordu ama o İletişim bölümündeydi ve GO-Team'lerin yaptığı büyük çapta kargaşa çıkarma konusunda sıfır eğitimi vardı.

MacNamara, "Sözümü kesmeyi bırakırsan o kısma daha çabuk geleceğim," diye tersledi.

"Sadece bir kez böldüm." Bu onun hayal gücü müydü, yoksa Etrafında duran iş arkadaşları, MacNamara'ya açık bir atış imkanı sunuyormuşçasına kenara mı çekilmişlerdi? Evet, hayır, onun hayal gücü değil.

"İki kez, şimdi."

Adam haklıydı. Ağzını kapalı tutmak için yanaklarını emdi ve bir saniye sonra okumaya devam etti. Herkese görevi -daha doğrusu takımı- verildiğinde, çünkü hâlâ ne yapacaklarını bilmiyorlardı-MacNamara sandalyesinde arkasına yaslandı. "Onunuz uzaysal farkındalık ve eylem testlerimizde en yüksek puanı aldınız-"

Jina dilini ısırdı, sonra tekrar yanaklarını emdi. Ne uzaysal farkındalık ve eylem testleri? Hiçbir teste girmemişti. Bildiği kadarıyla

Diğerlerinin de yoktu.

"Hangi uzamsal farkındalık ve eylem testleri?"

Kahretsin. Boynu sürekli dışarı çıkıyordu.

MacNamara kuduz porsuk bakışlarını ona çevirdi ve bir kez daha Sessizlik küçük odayı doldurdu. Kaleminin ucunu hızlı bir dövmeyle masasının üstüne vurmaya başladı. Yüz ifadesinden ne düşündüğü anlaşılıyordu.

cesedini atabileceği yerler. Adamın çok şey bildiğini ve birkaçını kullanmış olabileceğini düşündü.

Ama sonra sertçe, "Dinlenme odasındaki video oyunları" dedi.

Ah. Alçak bir mırıltı yayıldı. Birkaç ay önce video savaş oyunları kurulmuştu ve bir grup hemen molaları boyunca oynamaya dalmış, kimin en yüksek skoru yapabileceğini görmek için yarışmıştı. Jina bilgisayar oyunlarında çok tecrübeliydi ve bu dostça rekabete kendini kaptırmış, sürekli en yüksek skorları toplayarak kızların oyun oynamada iyi olmadıkları konusunda büyük laflar eden erkekleri kızdırmıştı. Onlara göstermişti. Oyunlar karmaşık ve gerçeğe çok yakındı, piyasada bulunan her şeyden çok daha gelişmişlerdi; havalılık faktörü alışılmışın dışındaydı. Belli ki sinsilik faktörü de öyleydi.

Tekrar elini kaldırdı. Tanrım, ağzı olan tek kişi o muydu?

Neden diğerlerinden bazıları soru sormadı ve gözlem yapmadı?

MacNamara burnunun kenarını sıktı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Takımlardan biriyle çıkmak için yeterli değilim." Bariz olanı söylediği için biraz utanıyordu ama bu sadece Tanrı'nın gerçeğiydi. Bilgisayar oyunlarında ne kadar yüksek puan almış olursa olsun, GO-Takımlarının üyeleri süpermen gibiydi. Kilometrelerce yüzüyor ve koşuyorlardı. Sonsuz saatler boyunca antrenman yaparlardı. Bir meşe ağacından bir meşe palamudunu milyonlarca metreden vurabiliyorlardı. Bazen kadınlarla birlikte çalıştıklarını biliyordu.

ama o kadınlardan biri değildi. Yüzmeyi biliyordu, biraz koşuyordu ama Fanny Fitness değildi.

"Hiçbiriniz değilsiniz," diye tersledi. "Hepiniz eğitim alacaksınız. Zaten operasyonların fiziksel kısmını siz yapmayacaksınız."

"O zaman ne yapacağız-" diye söze başlayan Jina, yorgun bir şekilde kalkan bir el tarafından kesildi.

"Hepinize bu işle bağlantılı her şey hakkında gizlilik yemini ettiğinizi hatırlatmama izin verin. Cevap şu ki, ekip üyeleri

durumsal farkındalıkta çok iyiler, ama bir bedeli var. Kendilerine doğru gelen bir keçi çobanının farkında olmak ve ne kadar sürede oraya varacağını bilmek, görev odağından uzaklaştırır. Çok değil, çünkü bir GO-Takımında yer alacak kadar iyi insanlardan bahsediyoruz, ama yine de saniyelerin önemi var. Binlerce analiz yaptık ve her örnekte sahada hareket, zamanlama ve durumsal farkındalığa adanmış bir operatörün olması fark yarattı. Operatör, bir bilgisayar tarafından kontrol edilen drone aracılığıyla çevreyi gözetliyor olacaktı. Bu ekstra göz sayesinde görevin başarıya ulaşma şansı yüzde üç artıyor; ekip üyelerinin zayıat verme ihtimali ise yüzde iki azalıyor. Değişiklikler küçük ama kritiktir."

Özellikle de kayıplar veren ekip üyeleri için, diye düşündü Jina alaycı bir ifadeyle. Tamam, bunun neden önemli olduğunu anlayabiliyordu. Kendisini herhangi bir saha durumunda göremiyordu. Kendisi ... özel bir şey değildi. Özellikle atletik değildi, cesur değildi. Psişikti, bu yüzden çobanın hangi yöne gideceğini nereden bilebilirdi ve bu tür şeylerde iyi olmak için hiçbir zaman hırsı olmamıştı. Belirli bir savaş oyununda iyiydi, hepsi bu.

Bu işe yaramayacaktı. "Bu işe yaramayacak," dedi.

MacNamara başını ellerinin arasına aldı ve saçlarını iki eliyle kavradı, sanki hepsini çekip çıkarmaya niyetliymiş gibi, yine de kafatasını ezmeyi düşünüyor olabileceğini kabul etmek zorundaydı.

"Elbette olmayacak," diye masaüstüne hırladı. "Sanki ne yaptığımız hakkında hiçbir şey bilmiyormuşuz gibi, sanki tüm olasılıkları düşünmemişiz gibi

Sanki onunuzu da sizin kendinizi tanıdığınızdan daha fazla tanıdığımız noktaya kadar analiz etmemişiz gibi, olasılıklar ve potansiyel engeller. Onunuzu da şaka olsun diye ortaya atıp işleri ne kadar berbat edebileceğinizi görmek istedik."

Analiz edildiğini bilmeden analiz edilmekten hoşlanmıyordu. Bir sapığın kadınlar tuvaletindeki gözetleme deliğinden casusluk yapması gibi bir şeydi. Öte yandan, analistlerin işlerinde birinci sınıf olduklarını biliyordu, bu yüzden ikna edici olmasa bile güven vericiydi.

"Ya bazılarımız ilgilenmiyorsa?" diye sordu, çünkü başka kimse tek bir kelime bile etmiyordu, topsuz mucizeler. Ve odada zihnindekilerden başka topu olmayan tek kişi oydu. *Zihin testisleri*. Tamam, iğrenç.

"O zaman eşyalarını topla ve başka bir iş bul." MacNamara ona kötü kötü baktı. "Pes edenleri istemiyorum. Önceki pozisyonlarınızı dolduracak insanlar çoktan işe alındı."

Sonunda -sonunda!/- başka biri daha konuştu. "Yani eğitimin üstesinden gelemesek ya da bir görevde yaralanırsak işimizden oluruz."

MacNamara'nın ağzı düz bir çizgi halinde inceldi ve kuduz köpek gözleri parladı, ama Tanrı'ya şükür ki başka birine bakıyorlardı. "Ben halkımla ilgilenirim," diye hırladı. "Eğer yaralanırsan, diğer ekip üyeleriyle aynı muameleyi görürsün. Tıbbi bakım, yeniden görevlendirme, emekli maaşı, ne gerekiyorsa alacaksınız. Bu zor bir iş millet. Bu oyunları oynayanlar arasından sadece onunuz dikkate alınacak kadar yüksek puan aldınız. Faydalarının riske değmeyeceğini düşünseydik bu hamleyi yapmazdım. Bir şeyler ters gitmediği sürece doğrudan eylemde bulunmayacaksınız, ancak yeterince iyi durumda olmanız ve görev operatörlerine engel olmayacak kadar keskin saha becerilerine sahip olmanız gerekiyor. Herhangi bir

Daha fazla soru mu? Ben de öyle düşünmüştüm. Eski masalarınızı temizleyin ve yarın saat 07.00'de bodruma gelin. Şort, tişört ve spor ayakkabı giyin. Başka bir yere götürüleceksiniz ve PT'niz başlayacak."

PT. *Oh, neşe, diye düşündü Jina. Öldür beni şimdi.*

Eskimiş, paslı, on beş koltuklu Ford Transit minibüs, frenlerin vınlaması ve şanzımanın inlemesiyle durdu. Durumu uzun zaman önce "kullanılmış"ı geçmişti ve artık "her an ölebilir" kategorisindeydi. Koltuklar yıpranmış ve yırtılmıştı ve Jina'nın altlarında bulanıklaşan asfaltı izlediği zeminde bir delik vardı. Motor elli yıllık bir sigara tiryakisi gibi öksürüyor, amortisörler vuruyor ve direksiyon her hareketinde protesto edercesine inliyordu.

Gidecekleri yere kadar itmek zorunda kalsalardı hiç şaşırmazdı.

Ancak araç, çok fazla dua etmeden ve parmaklarını çaprazlamadan başarmıştı. Yan kapının yanında oturan adam kapıyı açtı ve on kişi sürünerek dışarı çıktı. Dışarı çıkan son kişi kapıyı kapattı ve sürücü gaza basmadan ve minibüs hırıldayarak ve homurdanarak ihtiyaç duyulmadığında kaldığı yere geri dönmeden önce mandal zorlukla yakalandı.

Hepsi etrafına bakındı. "Hangi cehennemdeyiz biz?" diye merak etti biri yüksek sesle.

BFE, diye düşündü Jina ama çenesini kapalı tuttu. Yöne biraz dikkat etmişti ve Virginia'da bir yerde olduklarını biliyordu. Minibüs

Onları saman balyaları, ahşap duvarlar, dev düğümlü ipler, alçak dikenli teller ve ne işe yaradığı hemen anlaşılmayan ama muhtemelen işkence yapmak için kullanılan diğer demirbaşlarla dolu büyük bir açık alanın bir ucuna bıraktı. Toprak bir patika her yeri çevreleyerek en uçtaki ormana kadar uzanıyordu ve yol bile normal bir yol değildi. Tümsekler, tepeler ve kum ya da çamurdan oluşan bölümler vardı.

Görünmeyen şey

bir kahve dükkanı gibi herhangi bir medeniyet belirtisiydi.

Orada duralı çok olmamıştı ki, kırmızı tozun boğazını ve genzini kaplamaya başladığını hissetti. Georgia'da bolca kırmızı toz görmüştü; ondan korkmuyordu ama hoşuna da gitmiyordu. Kirden hoşlanmıyordu, terlemekten hoşlanmıyordu, bununla ilgili hiçbir şeyden hoşlanmıyordu.

Kabullen, tatlım. Terlemek işsizlikten daha iyiydi -en azından şimdilik. Yarın için herhangi bir söz vermiyordu.

Etraflarındaki insanlar kafa karıştırıcı bir karmaşa içinde hareket ediyordu. Eğitim alanının etrafına dağılmış, normal insanlar için imkânsız görünen çeşitli şeyler yapan en az otuz adam görebiliyordu. Tam otomatik silahların ani, hızlı çatırtısı onu sıçrattı ve atışların nereden geldiğini bulmak için etrafına çılgınca bakmasına neden oldu, ancak görebildiği hiçbir yerde sabitlenmiş hedef yoktu. Yanık barutun keskin kokusu tozlu havayı dolduruyordu, bu yüzden Silah sesleri yakınlarda olmalıydı. Küçük grubu birbirine kenetlenmiş, nasıl yapılacağını kendilerinin de öğrenmesi gereken hayati tehlikeleri olan şeyleri yapan adamları sessizce izliyordu. Söyleyecek ne vardı ki? Seçenekleri

ya da iş aramaya gitmeliydi. Kendini desteklemeye çalışarak tekrar düğün çiçeği düşüncesini yaptı.

Güneş vuruyordu. Kendine rağmen yine de terliyordu. O iğrenç toz boğazını Ölüm Vadisi'ne çevirmişti. Sonunda biri onları fark etti ya da daha doğrusu yeterince uzun süre bekletildiklerine karar verdi, çünkü Bu grubun dikkatinden kaçan bir şey olduğundan şüpheliydi ve kafası tıraşlı, bronz tenli ve kısa gri sakallı iri yarı bir adam onlara doğru ilerledi. Terden sıırıslık olmuş zeytin yeşili bir tişört, haki şort ve çöl kumu botlar giymişti. Terin çamur çizgilerine dönüştürdüğü yerler dışında her santimini ince bir toz tabakası kaplamıştı. Hareket eden bir kas duvarına benziyordu. Yaklaştığında, "Siz FNG'lersiniz, değil mi?" dedi.

Kahrolası Yeni Adamlar. Çalıştıkları yerde askeri argo öğrenmemiş olamazlardı, bu yüzden hiçbiri baş harflerin ne anlama geldiğini sorma utancını yaşamadı. Bunun yerine bazı garip kafa sallamaları oldu.

"Ben Baxter." Bunun ilk adı mı yoksa soyadı mı olduğunu söylemedi, önemli de değildi. "Pekâlâ, orduya giriyormuşsun gibi aynı şekilde başlayacağız. Önce koşacaksın. Genel olarak kimin iyi olduğunu görmemiz gerek.

ve kim değil. Beni takip edin."

Cüssesi şaşırtıcı bir rahatlıkla hareket ederken, rahat bir tempoyla yola koyuldu. On kişilik grup etrafa sorgulayıcı bakışlar fırlattı, sonra da cesaretle onun peşinden yola koyuldu.

Jina, Baxter'ın traşlı kafasını görüş alanında tutmaya çalışarak grubun ortasına yerleşti. Sonuncu olmak istemiyordu ama birinci olmak gibi bir arzusu da yoktu; ikisi de fark edilmesine neden olacaktı ve o fark edilmek istemiyordu. İşin anahtarı hızını ayarlamaktı; yedekte bir şeyler bulundurmalıydı, çünkü bir sonraki hamlenin ne olacağını bilmiyordu.

Bu iyi bir teoriydi ama pratikte önündeki itişip kakışan bedenler -ki hepsi ondan daha uzun boyluydu- bazen araziye görmesini engelliyordu. Bir banket ayaklarının altında aniden yükseldiğinde tökezledi, banketi aşip zemin alçaldığında kendini zor tuttu, sonra birdenbire ayaklarının içine batacağı kadar yumuşak bir kumda koşmaya başladıklarında ve ince taneler spor ayakkabılarının üstünden süzülürken yine tökezledi. Bu, gördüğü tüm adamların neden spor ayakkabı yerine bağcıklı bot giydiklerini açıklıyordu. MacNamara özellikle spor ayakkabı demiş olmasına rağmen sadece o ve diğer dokuz FNG spor ayakkabı giyiyordu.

Ders çıkarıldı. Bu tür işleri gerçekten yapan insanlara ne tür bir ayakkabıya ihtiyacı olduğunu sorun.

Bu, PT'den ilk çıkan kişi olmadığını varsayıyordu.

Eğer öyleysem lanet olsun, diye düşündü acımasızca. Gerçek bir GO-Takımına atanmak istediğinden değil, ama başarısız olmak da istemiyordu. Taşrada, Georgia'nın güneydoğusunda büyümüşü, yılın büyük bölümünde yalınayak koşuyordu, bu yüzden muhtemelen sadece koşu yapmış olan adamların en azından bazılarıyla takılabilirdi.

Bir parkurda ya da şehir caddesinde koşu yapmak.

Yaklaşık beş dakika sonra kasları biraz yanmaya başlamıştı, kalbi çarpıyor ve nefesi hızlı geliyordu. Beş dakika! Fark ettiğinden daha kötü durumdaydı. O sırada, arkasındaki çocuklar bir *kızın* arkasında koştuklarını fark ettiler ve hepsi daha sert itmeye başladılar.

Jina daha derine indi, daha çok koştu, grubun ortasında kalmaya kararlıydı. Tek yapması gereken buydu. Bu kazanmak zorunda olduğu bir yarış değildi, sadece gerekeni yapmalı ve dikkatleri üzerine çekmemeliydi.

Birdenbire biri kabaca yanından geçerek omzunu ona çarptı ve onu yana savurdu. Adımlarını kaybetti ve tekrar hızlandığında sıranın sonunda sürükleniyordu. Nefes nefese, hava emerek omzunu sıkıştırana baktı. Bu Donnelly'ydi; onun departmanında çalışmıştı ve Kodak'ın ekibine atandığını düşünüyordu. Sakin Kodak en iyi görevdi, eğer seçme şansı olsaydı kendisi için seçeceği görevdi.

Piç kurusu. Donnelly, Kodak değil. Jina derin nefesler aldı ve kendini daha da zorladı, bacaklarını sürdü, birkaç adamı geçti ve Donnelly'nin hemen arkasında ve yanında konumlandı. Engebeli arazi dikkatini ayağından ayırmasını riskli hale getiriyordu ama bazı şeylerin peşini bırakamazdı. Donnelly onun arkasındaki varlığını hissetmiş olmalıydı; omzunun üzerinden hızlı bir bakış attı ve Donnelly onun bir anlık dikkat dağınıklığından yararlanarak adımlarının ortasına hızlı bir tekme attı. Aslında ayağını onunkine geçirmedi çünkü bu onun da düşmesine neden olurdu ama tekme onun tökezlemesine ve dengesini yeniden sağlamak için kollarını savurmasına yetti. Başarısız oldu ve yana doğru yuvarlanarak yüzüstü toprağa düştü.

Baxter'in traşlı kafasının arkasında gözleri olmalı, çünkü arkasına dönmeden "Kalk ve kaç!" diye havladı.

Donnelly ayağa fırladı ve onların peşinden koşmaya başladı, şimdi yaklaşık beş Kullanılmamış bir güç rezervine sahip değilse, ki öyle olduğunu sanmıyordu, yetiştirme umudu olmadan metrelerce geride kaldı. Hızlı bir atış yaptı.

omzunun üzerinden baktı; yüzü kıpkırmızıydı, ağzı açıktı.

Ne oluyor be! Neden onu sıkıştırmıştı? Ona hiçbir şey yapmamıştı, onunla hiç ters konuşmamıştı. Evet, onu video oyunlarında yenmişti ama herkesi yenmişti, sadece onu değil. Sanırım bunu kişisel algıladı.

Sert, diye düşündü şiddetle. Bu lanet olası bir oyundu. Sonunun böyle olacağını bilseydi *bu* lanet şeyi asla oynamazdı. Sıcakta koşmak yerine klimalı bir binada oturmayı tercih ederdi; kum ayaklarının derisini sıyrıyor, ağzına toz giriyor ve *tükürmek* isteyene kadar ciğerlerini kaplıyordu -ama ağzı çok kuru ve tozla doluydu. Bacakları *ağrıyordu*. Kusabileceğini düşündü.

Tanımadığı bir adam soyundu ve kahvaltısını kaybederken ellerini dizlerine dayayarak eğildi. Havayı içine çekti ve aynı şeyi yapmamak için kendini zorladı. Yapmayacaktı, yapmayacaktı, yapmayacaktı-

Tam kusacağından *emin* olma noktasına geldiğinde, Baxter bir yumruk kaldırdı. "Su molası," diye seslendi.

Oh, Tanrım. Birden durdu ve umutsuzca oksijen emerken dik durmak için kendini zorladı. Etrafındaki herkes aynı sert, nefes nefese sesleri çıkarıyordu. Eğilmek istedi ama omurgasının bükülmesine izin verirse yere yığılacağından korkuyordu. Sadece bu da değil, eğer eğilirse midesi bunu yaklaşan spazmına devam etmek için bir işaret olarak algılayabilirdi. Bunun yerine gökyüzüne baktı ve titreyen dizlerine konsantre oldu, onlara kendisini kış üstü toprağa bırakmamalarını emretti.

Baxter, "Orada dikilip durmayın, sizi aptallar," diye bağırdı. "Birkaç şişe kapın! Su iç!"

Su. Su vardı. Kaba bir bankın üzerinde duran büyük bir soğutucu vardı, kapağı açıktı ve içinde parıldayan güzel buzlar ve su şişeleri vardı. Tökezleyerek soğutucuya doğru ilerledi, kolunu daha büyük olanın yanından geçirdi.

koşu arkadaşlarının bedenlerine çarptı ve bir şişe kaptı. Vücudundaki tüm kaslar titriyordu; kapağı çevirmeye çalışırken beceriksizce davrandı, şişeyi düşürdü ve ayaklarının altında yuvarlanmasını izledi. *Kahretsin! Şişenin* peşinden gitmek yerine başka bir şişeye yöneldi çünkü kusmadan eğilebileceğinden hâlâ emin değildi. Beceriksiz parmakları şişeyle birlikte biraz da buz kaptı.

ve bu ona iyi bir şey gibi geldi; buz parçalarını hızla ensesine vurdu ve anında rahatlayarak iç çekti. Belki kusmayacaktı. Belki bayılmayacaktı.

"Zavallı," dedi Baxter tiksintiyle. Jina alınsa mı diye düşündü ama sonra onun hepsiyle konuştuğunu fark etti. Sorun değildi. Bir grup zavallı içinde zavallı olmak umurunda değildi. "Lanet olası bir kaplumbağa sürüsü daha hızlı olurdu. Yarınız bayılmak üzeresiniz ve biz sadece iki mil yol yaptık. Diğer yarınız da pek iyi değil. Kahretsin, evlat, sen *Kusuyor* musun?"

Huh. Bu doğru olamaz. Eğer kaplumbağalar sikişiyor olsalardı, hiç yer kaplamazlardı. Bunu belirtmeyi düşündü ama su içmek için ukala çenesini kapalı tutmayı tercih etti. *İhtiyat, cesaretin daha iyi bir parçasıydı.*

Bir dakika. İki mil mi koşacaklardı? *Sadece iki mil mi?* Bu iki açıdan yanılttı. Birincisi, yaşasın, çünkü iki mil koşmuştu! "Sadece" diye bir şey yoktu. Ama saatlerdir koşuyorlardı, öyle görünüyordu, bu yüzden yirmi mil gibi bir şey olması gerekmez miydi? Ciğerleri ve kalbi yirmi mil olduğunu düşünüyordu. Baxter'ın kilometre sayacı açıkça yanılttı.

Yüzündeki teri sildi ve biraz daha su içti. Şişeyi indirdiğinde dikkatini tehditkâr bir şey çekti.

Gözlerini kısıtı. Yedi adam, OK Corral'daki hesaplaşmaya doğru yürüyormuş gibi sırayla gruba doğru ilerliyordu. Hepsi de korkutucuydu. Ve iriydiler. Büyük ve korkutucu. Herkes gibi tozluydular ve ter içindeydiler, çıplak kolları kaslarla doluydu, yüzlerinde tek bir gülümseme bile yoktu.

Görünürde herhangi bir yerde. Hareket etme şekilleri güçle akıcıydı. Çeşitli Silahlar vücutlarından sarkıyordu, bu da başlı başına korkutucuydu, çünkü bu bir *Eğitim* alanı, değil mi? Bunlar gerçek bıçaklara, silahlara falan benziyordu.

Silahlar değil, diye hatırlattı kendine, silahlar. Asla silah demediler. O kadarını biliyordu.

Aslanların gnu sürüsüne ya da aslanların avladığı her neyse ona odaklandığı gibi FNG grubuna odaklanmışlardı. Belli ki FNG'ler.

Jina neredeyse derisinin alarmla seğirdiğini hissedebiliyordu. Onlara doğru ilerleyen insan etinden duvara baktı, tedirgin bir şekilde neler olup bittiğini, yeni gelenlerin bir tür Tanrı'nın gazabına uğrayıp uğramayacaklarını merak etti. "Hey, millet," dedi uyarırcasına, diğerlerini uyarmak için etrafına bakındı ama başkalarının olmadığını, Baxter'ın bir şekilde onları fark ettirmeden uzaklaştırdığını fark etti, bunun sebebi de erkek duvarının onu perçinlemesiydi.

Lanet olsun! Grubun arkasından aceleyle bir adım attı ve sahip olduğu tüm zaman içinde ancak *bu* kadar ilerleyebildi, çünkü oradaydı, erkek duvarı ve onu çevreliyordu. Yedi adam ona bakıyordu ve görünürde tek bir gülümseme bile yoktu.

Kendini sanki güneş yok olmuş gibi hissediyordu. Normal boyutlarda bir kadındı, ufak tefek değil ama birden kendini önemsiz hissetti ve bu hiç hoşuna gitmedi.

Kalp atışları endişe içinde tekledi. Aklı ona zarar vermeyeceklerini söylüyordu; çok fazla tepki vardı. İlkel içgüdülerini bir grup yırtıcının merhametine kaldığını ve her şeyin olabileceğini söylüyordu. "Her şey" ezelden beri, mağaralar ve peştamallar öncesinden beri kadınların başına geliyordu. Akıllı kadınlar asla gardlarını düşürmezlerdi.

Bir silah istiyordu, herhangi bir silah. Bundan yoksun kalınca omuzlarını dikleştirdi, gözlerini kısıtı ve kavgacı bir tavırla etrafına bakarak konuşmalarını bekledi. Şimdiye kadar yaptıkları tek şey onu yakınlıklarıyla boğmak, ter ve testosteronun yoğun sisiyle onu boğmaktı.

Yedi kişiydiler, bir kişi de o. Baxter'ın berbat koşusu yüzünden zaten bitkin düşmüştü. Kurtulabilse bile, kaçarsa içlerinden herhangi biri onu kovalayabilirdi.

Koşmuyordu. Hiçbir şekilde onu koşturamazlardı.

En iri olanı, taşlarla gargara yapıyormuş gibi çıkan karanlık ve kaba bir sesle konuştu.

"Duyduğumuza göre bizim kızmışsın."

İki

Jina'nın bakışları hepsinin üzerinde gezindi, ancak yüzlerini gerçekten göremeyecek ya da büyük olduklarından ve etrafını sardıklarından başka bir şeye odaklanamayacak kadar gergindi. *Korktuğunu belli etme*, diye düşündü; saldırabilirler. Hayır, bekle, o köpeklerdi. Ne olursa olsun, bu konuda soğukkanlı olması gerektiğini biliyordu. İçgüdüleri ona kız denmesine sinirlenmemesini de söylüyordu; başarılı bir savaş zamanlamayla ilgiliydi ve bunun zamanı değildi, ilk karşılaşmada değil ve onlar etrafında dolanırken, muhtemelen biraz düşmanca ve zaten işi yapabileceğinden şüphe duyuyorlardı. Bunun yerine şöyle dedi: "O zaman sanırım

Siz benim adamlarımsınız."

İri yarı adam ona baktı. "Bebeğim," dedi, ses tonunda belli belirsiz bir şaşkınlık vardı. Hepsi onun sesi karşısında şaşırmış görünüyordu; evet, derin ve dumanlı, biraz hırıltılı ve görünüşünden çok daha seksiydi. Hayatı boyunca bu tiz sesle uğraşmıştı; küçük bir çocukken bile telefondaki insanlar bir yetişkinle konuştuklarını sanırlardı.

Bir başkası, "Sanırım ona isim verdin." dedi.

Ne? Hayır! Hayır! İçinden alarm sesi yükseldi. Ne demek istediklerini biliyordu. Hepsinin lakapları vardı ve o, insan ya da domuz olsun, bir "Bebek" olmak istemiyordu.

Havalı bir takma ad istiyordu, havalı bir takma ad, insanların onunla uğraşmak konusunda iki kez düşünmesini sağlayacak bir şey. "Bebeğim" resmen bulaşmayı davet ediyordu.

"Babe olmaz. Babe'i sevmiyorum," dedi. "Ben Grenade ya da Mankiller gibi bir şey seviyorum."

Bunu bir grup kıs kıs gülererek karşıladı. "Üzgünüm, seçme şansınız yok," dedi koca adam.

"Kimse beni ciddiye almayacak."

"Zaten yok," diye cevap verdi soğukkanlılıkla.

Bu onun yüzüne yalın gerçeği vurmak için nasıldı?

Koşullar göz önüne alındığında, onlara karşı çıkamazdı bile.

"Belki şimdi bilmiyorsun ama öğreneceksin," dedi ve ciddi olduğunu göstermek için kaşlarını çatı.

İri adam hariç hepsi güldü. Pek espri anlayışı varmış gibi görünmüyordu - şaka yaptığından değil, ama yine de.

"Öyle olsa iyi olur, çünkü hayatlarımız sizin işinizi yapabilmenize bağlı. iş." Koca Ahbap kayıtsızca ona baktı. "Bu yüzden eğitimi biz devralıyoruz. Her şey hazır."

Uh-uh. Hayır. Hayatta olmaz; onu öldürürler. Onun liginin çok dışındaydılar. FNG sürüsünün ortasında koşmak istiyordu, bir gruba yapamayacağı her şeyi göstererek kendini küçük düşürmek istemiyordu. Bu adamlar gibi mükemmel eğitilmişti. Belki altı ay içinde daha fazla eğitim için onlara katılmaya hazır olacaktı. Diğerlerinin gittiğini düşündüğü belirsiz yöne doğru el salladı. "Hayır, grubumla kalmam gerekiyor. Sizin seviyeniz için hazır değilim, gerçekten."

"Bunu biliyoruz," dedi en küçük adam, küçük göreceli bir terimdir Çünkü hâlâ iki metre boyundaydı. Yüzü o kadar kirliydi ki yıkandıktan sonra muhtemelen onu tanıyamayacaktı ama mavi gözleri ve alnının ortasında iki küçük yuvarlak yara izi vardı. "Ama seni getireceğiz Çünkü o herkese odaklanmak zorunda, biz ise sadece sana odaklanacağız."

Büyük Kanyon'dan daha derin bir korku onu ele geçirdi. Sertçe yutkundu ve "Kupam doldu taşı" dedi.

"Hiçbir fikrin yok," dedi Koca Adam ve parmağını ona doğru uzattı. "Hadi, başlayalım."

Oh. Cehennem.

Altı saat sonra Jina yere uzanmış mavi gökyüzüne bakıyor ve bir kemiğini kırmanın bundan daha iyi olacağını düşünüyordu. Belki bunu başarabilirdi, bir şeyin üzerinden düşebilir, bir ya da iki bacağını kırabilir, bir Sarsıntı. Onu bu cehennemden kurtaracak herhangi bir şey. Kirli ve terli olmaktan hoşlanmıyordu ama her yeri kir içindeydi. Fiziksel olarak kendini kusma noktasına kadar zorlamaktan hoşlanmıyordu ama bunu zaten iki kez yapmış, yeni takım arkadaşlarının önünde kusmuştu. Ne yazık ki kusmak ona işkencecilerinden herhangi bir sempati kazandırmamıştı; onun yerine mavi gözlü

Biri - lakabı Yılan'dı - "Hepimiz bu yollardan geçtik" dedi ve Ace'in ta kendisi olan iri adam da "Kalk ve kışını kaldır" dedi.

Pislik.

Hepsi pislikti ama o en büyüğüydü, hem gerçek hem de mecazi anlamda. Aynı zamanda patron pislikti ve gözlerindeki bakışta bir şey vardı, sanki tamamen onun kaçmasını bekliyormuş ve onun onun hakkındaki görüşüne kadar düşmek için kovanın dibini kazınması gerekecekmiş gibi, ne kadar isterse istesin onu kaçmaktan alıkoydu. Kışını kaldırdı ve vites taktı. Zorlukla ilerleyen bir vitesti ama hareket edemediğine yemin etse bile hareket ediyordu.

Büyük, kirli bir elin kavradığı bir şişe su gözlerinin önünde belirdi ve şişeden yüzüne bir damla buğu damladı.

"Su iç," diye emretti Ace ve o da ağrıyan kollarından birini hareket ettirerek şişeyi ondan almayı başardı ama sırtüstü yatarken nasıl içeceği tamamen başka bir soruydu. Belki de sadece yüzüne dökmek bir ons kadar emmesini sağlayabilirdi.

Hayır, işe yaramayacaktı. Onların önünde kusmak yeterince kötüydü; oturup suyunu da içebilirdi.

İnleyerek yana yuvarlandı ve sol dirseğini altına aldı, ardından kendini yarı dik bir pozisyona getirdi. Vücudu bundan hoşnut olmasa da daha fazla acı veren bir çabayla doğrulabildi. Kapağı çevirdi su şişesini alıp içmek için yukarı kaldırdı. Ağzına almamayı çoktan öğrenmişti, bu yüzden iki yudum aldıktan sonra şişeyi indirdi ve Ace'e ters ters baktı. "Senden nefret ediyorum," dedi acımasızca. "Hepinizden nefret ediyorum. Zorba ve sadistsiniz. Siz Muhtemelen hobi olarak yavru köpekleri tekmeliyorsunuzdur. Küçük çocukları Cadılar Bayramı yerine Noel'de korkutuyorsunuz. Hepiniz," dedi tekrar, belki özellikle ona karşı olduğunu düşünmüştür diye, gerçi ekip lideri olarak en kötüsü oydu bir grup.

Yılan onun yanında yere düştü. "Şimdi böyle yapma," dedi neşeyle. "Seni hayatının en iyi şekline sokacağız. Kilometrelerce koşabilecek ve yüzebileceksin-"

"Koşmak ve yüzmek istemiyorum," diye araya girdi. "Nefes alırken canım acımasın istiyorum. Tırnaklarımın altındaki kiri sevmiyorum ve *bakın!*" Elini uzattı; tüm tırnakları sadece kirli değildi, aynı zamanda çoğu kırık ve sivriydi. Tırnaklarını manken gibi uzun tuttuğundan değil, çünkü uzun tırnaklar bilgisayar klavyesine engel oluyordu, bu yüzden kırık tırnaklarla başa çıkabilirdi. Kir-hayır. Sadece hayır.

Ekip, hepsi kaba bir daire oluşturan kadar birer birer yere düştü. Son altı işkenceli saat boyunca isimlerini öğrenmişti. Ace, Levi Butcher'dı, takım lideri, baş belası. Onu "Ace" olarak düşünmekte zorlanıyordu, öyle olmayan biri için biraz kaygısız görünüyordu. Korkutucu bir adamdı, çoğunlukla da

İfadesiz kara gözleri onu delip geçti. Onu burada istemediğini açıkça belirtmişti ama burada olduğu için, onu öldürse bile forma sokacaktı. Adamın en çok hangisini yapmak istediğinden emin değildi: onu öldürmek mi yoksa forma sokmak mı? İlk seçenek üzerine bahse girmişti.

Snake takımın sağlıkçısıydı ve genellikle en neşeli olan oydu, bu da ilk başta onun hakkında iyi düşünmesine neden olmuştu ama bir kez daha düşününce, ne tür bir sadist bir başkasına acı çektirerek bu kadar iyi bir ruh haline bürünürdü? Neşeye güvenmemesine neden olduğu için onu tokatlamak istiyordu.

Crutch sarışındı, biraz sessizdi, bu da yanıltıcıydı çünkü gördüğü kadarıyla eşek şakası yapma olasılığı en yüksek olan oydu. Onun sessizlik bir kaçamaktı ve onun bu şekilde aldatıcı olduğunu bilmek onu onun şakalarından birine kurban gitmemek için ondan uzak durdu. Şu anda şakalarla başa çıkamazdı. Yürümeyi bile zar zor becerebiliyordu.

Sonra Boom vardı, grubun en yaşlısı gibi görünüyordu, belki otuzlu yaşlarının sonundaydı. Biraz iri yapılıydı ama yine de hızlı ve çevikti. O da "hızlı ve çevik" iş tanımında vardı, *o zaman* ne halt ediyordu Burada ne yapıyorsun?

Trapper da Snake kadar rahat görünüyordu ve bu yine yanıltıcıydı, Çünkü Trapper'ın takımın keskin nişancısı olduğunu anlamıştı, bu da onun insanları öldürmekte çok iyi olduğu anlamına geliyordu. Jina bunu tam olarak anlayamamıştı. GO-Takımlarının ne yaptığını bilmediğinden değil, ama bir şekilde bu kadar *normal* görünmeyeceklerini ummuştu - elbette süpermen fiziksel kondisyonları *dışında*. Trapper da onlardan biri gibiydi, şakalaşılıyor, şakalara gülüyor, her şeyi ele aldıkları rekabetçi doğaya katılıyordu.

Jelly ise tıraş olacak yaşta bile görünmüyordu. Ayrıca diğerlerine sataşarak onları kışkırtmaya en yatkın olan oydu ve diğerleri arasında bir şey başlatabilirse memnuniyetle gülümseyerek arkasına yaslanırdı. İzlemekten sıkılıyordu. Bu adamların nesi onu bu kadar Neşe, gülümseme ve güler yüzlülükten şüpheleniyor muydunuz? Bu çok yanıltıcı. Tüm bu durum yanıltıcı.

Sonuncu Voodoo'ydu ve onun varlığından Levi'den bile daha az memnun görünüyordu. Ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, ona herhangi bir ipucu ya da teşvik vermemiş, onunla hiçbir şekilde etkileşime girmemişti. Kız onun için görünmez de olabilirdi. Diğerleri için görünmez olmaması çok kötüydü.

"İçebildiğin kadar su iç," diye tavsiye etti Snake. "Bu seni çok ağrıtmaktan koruyacaktır."

"Büyük şans," diye mırıldandı. "Yarın hareket edemeyeceğim."

"Yapacaksın," dedi Levi. "Öyle ya da böyle. Bir görevdeyken, ne kadar acı verirse versin ya da nasıl hissedersen hissedelim, ne yapmamız gerekiyorsa onu yaparız."

Harika. Bunu, iyileşmek ve kaçınılmaz ağrıların bir kısmını gidermek için bir gün izin alamayacağı anlamına geldi.

"Sıcak suda bekletin," diye devam etti Snake. "Sonra soğuk su, dayanabilirsen buz."

Dehşet dolu bakışları onlara bu konuda ne hissettiğini anlatıyordu, çünkü çoğu kıkırdadı - Levi ya da Voodoo değil; ikisi de daha da suratsız görünüyordu.

Biraz daha su içtikten sonra şişenin kapağını kapattı ve kararlı bir şekilde ayağa kalkmaya çalıştı. "Harikaydı çocuklar-" *Hayır*. "Ama hava karardıktan sonra beni öldürmeye devam etmek istemiyorsanız, grubuma geri dönüp eve gitmem gerekiyor."

Levi kendi su şişesini devirerek, "İyi şanslar," dedi. "Bir saat önce ayrıldılar."

Ne? Jina dehşet içinde dönerek boş antrenman sahasını inceledi. Baxter bile gitmişti. Kenara park etmiş birkaç araç vardı, yedi taneydiler, bu da ona eziyet ederek eğlenen yedi ekip üyesine ait oldukları anlamına geliyordu.

"Seni eve bırakayım," diye teklif etti Jelly.

"Ona güvenme," dedi Trapper hemen. "Seksen yaşında sarhoş birinden daha kötü araba kullanıyor. Seni ben götüreceğim."

Yılan homurdandı. "Unut bunu. Onu New York üzerinden eve götürürsün ve bunun komik olduğunu düşünürsün. Onu ben bırakabilirim."

"Ben yaparım," dedi Levi ayağa kalkarak. Derin sesi kıkırdamaları bölerek tartışmayı olduğu yerde durdurdu. "Zaten ona bazı konularda bilgi vermem gerekiyor."

Bu kadar. Başka teklif ya da şaka yoktu. Patron konuşmuştu ve onu kaba şakalaşmalarına dahil etmekte tereddüt etmeseler de, konu GO-Takımı işine geldiğinde, o tartışılmazdı. "Hadi gidelim,"

dedi ve engebeli zeminde adım adım ilerleyerek araçların park edildiği yere doğru yürüdü. Boyun eğen Jina onun peşinden yürüdü.

İki tür araç olduğunu fark etti: üç spor araba ve dört tekerlekten çekişli kamyonet. Spor arabalardan birine binmeyi umuyordu, kolayca koltuğa oturabileceğini düşünüyordu ama elbette baştan sona berbat geçen bir günde şansı dönmeyecekti. Doğruca, sanki Darth Vader'ın kullanması gerekiyormuş gibi görünen kamyonete gitti. Kamyon siyahtı, ama normal bir boyanın parlak siyahı değildi. Onun yerine mattı, parlaklığı yoktu. Aslında kamyonun hiçbir yerinde parlaklık yoktu; ne tekerleklerde, ne dikiz aynasında, ne yan aynalarda, ne de kapı kollarında bir santim bile krom yoktu.

"Karanlıkta nasıl buluyorsun?" diye sordu. "Ona bir balon mu bağlıyorsun?" "Karanlıkta bir şeyler bulmakta iyiyimdir."

Gülümsemedi bile. "Karanlıkta kapılar kilitli değil, içeri girin."

İçeri gir. Evet, uh-huh. Neyle karşılaşacağını zaten biliyordu, yolcu kapısını açtı ve içeriye baktı. Döşeme tahtası normal bir kamyonunkinden en az bir ayak daha yüksekti ama normal bir günde fazla zorlanmadan kendini içeri atabilirdi. Ancak bu normal bir gün değildi.

Vücudundaki her kas yorgunluktan titriyordu, öyle ki yürümek bile çaba gerektiriyordu. Ve koşu tahtaları bile yoktu. Kamyonet de kendisi gibi sade ve gösterişsizdi.

Direksiyonun arkasına geçti ve orada oturup ifadesiz bir şekilde onu izledi.

Bu bir çeşit test miydi? Yardım istemesini mi bekliyordu? Lanet Vadmobil'ine binemeyeceğini söylemesini mi?

Tam da bunu yapmaya başladı. Belki de temizlenecekti; belki de tek gereken takım liderinin onu ekibine katmamasıydı.

MacNamara, içlerinden biri fiziksel talepleri karşılayamazsa kovulmayacağını söylemişti. Levi'nin kamyonuna binmemek onu bu fiziksel işkenceden de kurtaracaksa, bu fırsatın üzerine atlamak akıllıca olmaz mıydı?

Şans mı?

Ama yapamadı. Vazgeçmek ona göre değildi. Kolay yolu seçmek ne kadar cazip olursa olsun, elinden gelenin en iyisini yapmalı ya da pes ettiğini bilmeliydi.

Elinden gelenin en iyisi, huysuz bir şekilde mırıldandı, "Herhalde Araba almaya gittiğinizde tanklar yoktu, o yüzden buna razı oldunuz," derken sağ eliyle kolçağı kavradı ve sissy kolunu tutmak için gerindi. Bir ayağını kaldırarak gerindi, kendini yukarı çekmeye çalışırken kolları titriyordu

bir ayağını döşeme tahtasının kenarına koyabilecek kadar uzağa. Ama olmadı. Pazuları çabayı bıraktı ve homurdanarak yere düştü.

Darth Vader ses çıkarmadı, sadece bekledi, ruhsuz karanlık bakışları onun üzerindeydi.

Omzunun üzerinden baktı. Diğer altısı da omuz omuza durmuş onu izliyordu. Yardım teklif etseler bile kabul edemezdi, bunun bir önemi yoktu çünkü hiçbirinin yardım etmeye niyeti varmış gibi görünmüyordu. *Onlar onun arkadaşı değildi.* Bunu hatırlamak zorundaydı.

Buradaydı çünkü az ya da çok onları zorlamıştı; çöplerin çekildiğinden ve Levi'nin kısa olanı aldığından şüpheleniyordu.

Kısa bir tane. Hah! Kendini gülmekten kırdı geçirdi.

Tanrım, bütün lastiklerine bıçak saplayıp kendi seviyesine indirmesi gerekse bile o kamyonu binerdi. Bu zihinsel imge o kadar hoşuna gitmişti ki, bir sonraki kaldırışında biraz daha fazla efor sarf etmeyi başardı.

Çünkü hâlâ ayağını yeterince yükseğe kaldırmayı başaramıyordu.

Bir ayak parmağı, diye düşündü acımasızca; sadece bir ayak parmağına ihtiyacı vardı. Bütün ayağını pervaza koymasına gerek yoktu. Etrafına bakındı, bir blok, bir kova aradı,

... ön tekerleğin hemen yanında yumruğu büyüklüğünde bir *kaya* vardı, sanki Tanrı onu işkencecilerine atma isteğine boyun eğip eğmeyeceğini görmek için oraya yerleştirmişti.

"Dayan," dedi, bacağını kapının altından lastiğe doğru uzattı ve ayağını kullanarak taşı kendisine doğru sürükledi.

"Ne yapıyorsun?"

"Burada bir taş var. Ona ihtiyacım var." "Atma-"

"Üzerinde *duracağım,*" dedi sertçe. "Aptal olma." Oops. Muhtemelen patrona moron dememeliydi. "Üzgünüm," diye ekledi, bir yandan da "Üzgün *değilim,*" diye düşünüyordu.

Parmaklarını direksiyona vurarak bekledi.

Tamam, işte burasıydı. Taş işe yaramazsa, üzerinde duracak başka bir şey ararken onun burada kalacağından şüpheliydi. Diğerlerinden biriyle gezintiye çıkabilirdi ama lanet olsun, bu bir *sınavdı*. Başarısız olabilirdi ama denemediği için olmayacaktı. Sol ayağını kayanın üzerine koydu ve kendini bir

birkaç değerli santim. Tutamaklarını tekrar kavrayarak, titreyen kaslarına *sadece birkaç dakikalığına kendilerini toparlamaları* için zihinsel olarak bağırdı.

saniyeler içinde çıldırdı, dizini büktü ve var gücüyle yukarı çekerken aynı zamanda kendini yukarı doğru fırlattı - yani bir nevi fırlattı -.

Zayıf olan sol kolu çabalamayı bıraktı ama sağ kolu dayanmaya devam etti. Döndü, sağ bacağını salladı ve Tanrı'ya şükür ayağını, parmaklarını kapı eşiğine asacak kadar yükseğe kaldırdı. Bacak kasları titriyor, kolu sallanıyordu ve piç kurusu orada öylece oturmuş, sanki kamyonu binmesi ya da düşüp ölmesi umurunda değilmiş gibi esrarengiz bir ifadeyle onu izliyordu.

kaldırırma bıraktı, oradan ayrılırken şüphesiz cesedini ezecekti.

Pişman olabileceği bir şey söylemeden önce öfkesini bastırmak için

dişlerini birbirine geçirdi - gerçi "belki" sadece zayıf bir ihtimaldi

-Ve kalan cılız enerjisini tek kolunu kullanarak ve tek ayağıyla zayıf bir bağlantı kurarak kendini yukarı kaldırmaya yoğunlaştırdı.

Tamam, belki de "yükselmek" iyimserlikti. Gerçekte, kendini kısmen yukarı çekti, sonra ayağı altından kaydı ama dizinin üzerine indi ve bu daha iyiydi, daha güvenliydi. Sol eliyle koltuğun uzak kenarını kavradı, döşeme tahtasına kendini daha fazla sıkıştırdı ve

Orada zahmetli bir şekilde koltuğa süründü ve oturdu.

Dışarıdan izleyen altı adam, amigo kızlar gibi sıraya dizilmiş, alkışladı ve yuhaladı. Hepsine birer orta parmak salladı, sonra kapıyı çarptı, emniyet kemerini bağladı ve sessizce önüne baktı. Ancak bu şekilde arkasındaki adama bir parmak daha atmaktan kendini alıkoyabildi. tekerleği.

Kamyonu çalıştırdı ve vites taktı. Motorun yumuşak, derin gürültüsü motor dikkatini çekti. Hiçbir fabrika motorunun sesi böyle değildi, sanki yakınında hiç katalitik konvertör olmamış gibiydi. Bu motorun Kamyonun görünümü ve motorun sesi, yaptığı veya yaptırdığı modifikasyonlar muhtemelen kamyonun tüm garantilerini geçersiz kılmıştı.

Burnunu kırıştırdı. Kamyon kokuyordu. Daha doğrusu Levi Butcher kokuyor, teriyle, kiriyle ve testosteronuyla havayı kirletiyordu. Bir kez daha kokladıktan sonra, kokuya kendisinin de katkıda bulunduğunu itiraf etti. Tanrım, çok iğrençti! Duş almaya uzanmaya olduğundan daha fazla ihtiyacı vardı, bu da durumun vahim olduğu anlamına geliyordu. İyi ki kamyonun koltukları deriydi, çünkü kumaş koltuklar mahvolurdu.

"Yani nerede durduğunu biliyorsun," dedi önsöz vermeden. "Seni burada istemiyoruz. Hiçbirimiz, tüm ekiplerden bahsediyorum, amatörleri yanımızda sürüklemekten hoşlanmıyoruz. Eğitimsiz personel bizi öldürebilir.

Kadın olduğu için daha da büyük bir sorumluluk altındasın; Mac bu engelle başa çıkabilecek biri varsa o da biziz diye düşündüğü için seninle birlikte oldum."

"Vay canına," dedi Jina. "Onur duydum."

Ses tonundaki alaycılık hiç de ince değildi. Ona karanlık, düz bir bakış fırlattı. "Bu cinsiyetçi değil. Kadın ajanlarla her zaman çalışıyoruz. Ama onlar eğitilmiş ve orada olmak istiyorlar. Siz bu iki kutucuğu da işaretlemiyorsunuz."

Buna karşı çıkmak isterdi ama yapamazdı... lanet olsun.

"Siz ve adamlarım arasında bir seçim yapmak gerekirse, her seferinde adamlarımı seçeceğim. Kadın olmanızın sizin için bir kurşunun önüne atlayacağımız anlamına geldiğini düşünmeyin, çünkü böyle bir şey olmayacak."

Okaaay. Bu çok açıktı. Yanlışlıkla bu grup için değerli olabileceğini düşünmeye başlarsa, tek yapması gereken bu konuşmayı hatırlamaktı. "Anladım," dedi. "Benim bir değerim yok."

Yine karanlık bir bakış, ama onu rahatlatmak için atlamadı. İfadesini olduğu gibi bıraktı. "Bir süre bizimle gelmeyeceksin. Atlaman gereken çok fazla eğitim var, sadece bizimle fiziksel eğitim değil, kamera drone ile ilgili teknik şeyler, artı yeterince silah eğitimi.

"Zor bir noktada tam bir yük, atlama eğitimi-" Ne?

"Ne?" diye araya girdi. "Atlama eğitimi mi?"

"Bazen paraşütle indirmek zorunda kalıyoruz. Sadece sizin için özel bir karayolu teslimatı yapamayız."

"Uh-uh. Hayır. Ben uçaklardan atlamam." Ciddiydi. Bu fikir bile onu dehşete düşürmüştü. Uçmaktan ya da yükseklikten korkmuyordu ama Hayatta kalma duygusu, bungee jumping yapmayı bile deneyemeyecek kadar ince ayarlıydı. "Yapacaksın," dedi, ses tonu *tartışmaya girme* diyordu.

Çenesini kapattı. Şimdi tartışmayacaktı ama bu pes ettiği anlamına gelmiyordu. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacaktı, uygun bir çözüm - bir şey, herhangi bir şey.

"Gittiğimiz bazı yerlerde koyu renk lens takman gerekecek. Göz rengin çok açık. Birkaç tane al ve onlara alıştır. Ayrıca, eğer uzun süreli doğum kontrol hapı kullanmıyorsan, buna da dikkat et."

Ağzını sıkı sıkıya kapalı tuttu. Bu, yorum yapmamanın en iyi yanıt olduğu zamanlardan biriydi. Doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığı ya da ne tür bir hap kullandığı onu ilgilendirmezdi. Ayrıca, onun ne demek istediğini anlayabiliyordu ve üzerinde durmasına gerek yoktu. Tehlikeli yerlerde bulunacaklardı; eğer yakalanırsa, muamelesi sert

olacaktı, tecavüze uğrayacağı kesindi. Onun

Hayatının aldığı tehlikeli yön ve bunu sürdürüp sürdüremeyeceği konusunda midesi düğümlendi. Kalbi bu işte olmadığına göre belki de şimdi çekip gitmeliydi. Axel MacNamara'nın ofisine gidip ona bu işi yapamayacağını söyleyebilir, onu kovmasına izin verebilir ve başka bir iş ararken işsizlik maaşı alabilirdi.

D.C. bölgesinde kalmak zorunda değildi. Her zaman evine, güney Georgia'ya dönebilirdi. Ailesi oradaydı, desteği olacaktı ve sanki bağımsız bir yetişkin olarak kendini kanıtlama telaşıyla bankalara hiç koşmamış gibi oradaki tembel yaşam akışına geri dönebilirdi.

Ama kendini test etmek istediği için ayrılmıştı ve çok ilginç bir işe girmişti. İyi para alıyordu ve dahası, her gün işe gitmeyi dört gözle bekliyordu. Bu çok değerliydi.

Bırakmak mı?

Kendini nasıl bırakabilirdi? Denemekten nasıl vazgeçebilirdi?

Aklı başında bir insan istifa ederdi. Aklı başında bir insan orada oturup patronunun ona ekibindeki diğer herkesin kendisinden daha değerli olduğunu söylemesini dinlemezdi.

Bu onun aklı başında olmadığının kesin bir kanıtıydı, çünkü ona işi bıraktığını söylemek yerine, "Arabamda takip cihazı var mı, yoksa bu sabah minibüsle nerede buluştuğumuzu bilmen mi gerekiyor?" dedi. Çünkü sormamıştı ve eğer onu ofis binasına götürüyorsa yanılıyordu; bu sabah biraz uzaktaki başka bir park yerinde buluşmaları için yönlendirilmişlerdi.

"Takip cihazını dün gece taktım," dedi ters bir ifadeyle.

Sessiz şaşkınlığına ve öfkesine rağmen, adam yalan söylemiyordu.

Üç

Hayatında gördüğü en inatçı küçük pislikti, diye düşündü Levi, sessizce onun neredeyse kamyonetten düşmesini ve sonra topallayarak arabasına doğru gitmesini izlerken. Bu kayıtsızlık için savaşmak zorundaydı ama bu onu çok rahatsız ediyordu. Bu durumla ilgili her şey onu cehenneme kadar rahatsız ediyordu.

Eğer işe yararsa, Mac'in fikri çok iyi *bir* fikirdi. Ham amatörleri alıp onları bir yük olmayacakları noktaya kadar eğitmek zor bir işti ama imkânsız değildi. Orada olmak istemediği belli olan acemi bir amatör kadını alıp eğitmek neredeyse imkânsıza yakındı, bu yüzden elbette Mac onu *ona* vermişti.

O ve çocuklar dün gece bu konuyu konuşmuşlar, eğer onunla birlikte olacaklarsa eğitimini kendilerinin denetlemesi gerektiğine ve ne kadar erken olursa o kadar iyi olacağına karar vermişler ve Mac'le de bu konuyu netleştirmişlerdi. Sonra neyle karşı karşıya olduklarına dair bir fikir edinmek için yaklaşımadan önce bir süre onu izlemişlerdi. Adamın biri onu itmiş, koşarken yer kaybetmesine neden olmuştu ama o adama yetişmiş ve çelme takmıştı. "İyi," diye homurdandı Boom. "Beni günün sonunda onun kışını tekmelemekten kurtardı."

Levi karşılığında homurdandı. Adamın kışına tekme basmazdı ama kızın kendini savunmasından memnundu. Ağlak bir bebekle uğraşmak zorunda kalırlarsa takım çalışmazdı. Ama Boom evliydi ve birkaç çocuğu vardı, en küçüğü üç yaşında küçük bir kızdı. Bir kız babası olarak o zamandan beri delirmiş, altı yaşına geldiğinde onu bir manastıra kapatacağına ve ona yaklaşan her zamparayı hadım edeceğine yemin etmişti.

"Onu koruyamayız," dedi Levi sakın bir sesle. "Kendi yükünü kendi çekmeli, yoksa bu iş yürümez."

"Biliyorum, lanet olsun, ama-"

"Aması yok. Ona arka çıkmak yok. Onun nasıl biri olduğunu görmeliyiz." Ve gördüler de. Yaptığı şey inatçılıktı, Küfürbazlık ve çenesini tutamamakla karışık. Onlara ters ters bakmış, tüm köylerine küfretmiş, Mısır'ın on belasını üzerlerine yağdırmış ve ona yapmasını söyledikleri her şeyi yapmak için elinden geleni yapmıştı. Sayamayacağı kadar çok kez sıçramış, toprak yemiş, çamur birikintisine kafa üstü çakılmış, elleri ve muhtemelen ayakları su toplamış ve bir kez bile yardım istememişti.

Bugün birkaç kez, düşeceğini gördüğünde onu yakalamaktan kendini alıkoymak zorunda kalmıştı, "onu yakalamak" onu at kuyruğundan yakalamak anlamına gelse bile. Onun yerine, "Bırakıyorum" demesini umarak düşmesine izin verdi, ama hiç demedi. Mırıldandı, nefesinin altında ve üstünde küfürler etti, onlara sadist dedi ve hepsinden ne kadar nefret ettiğini defalarca söyledi, ama her seferinde ayağa kalktı ve devam etti.

Nasıl oluyor da hâlâ hareket edebiliyordu? Formda olmanın yakınından bile geçmiyordu. Ama çenesini, onun ve adamlarının çabucak aşına olduğu inatçı bir bakışla dikleştirmiş ve takılmaya devam etmişti. Jelly onunla şansını deneyebileceğine dair bir yorum yapmıştı ve Levi onu hemen susturmak zorunda kalmıştı.

"Takım arkadaşlarına bulaşmayacaksın," demişti kesin bir dille. "Takımı karıştırmak için bildiğim en iyi yol bu. O hepimiz için yasak bölge. Eğer onun hakkında bu şekilde düşünüyorsan, hemen kes şunu."

Kendisini de bu sıraya dahil etmek zorunda kalması çok kötüydü. Ama o, diğerlerinden daha fazla bu kurala bağlı kalmak zorundaydı. Başka bir şey yapmak ekibi parçalara ayırırdı ve hayatlarının ekip çalışmasına bağlı olduğunu düşünürsek, yapması gerekeni yapardı.

Ona hiç ısınamayan Voodoo hariç tüm bekâr erkekler hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama o da çoğu zaman kendini sevmeyen asık suratlı bir piçti, o yüzden sayılmazdı.

Levi, sıkı sıkıya bağlı gruplarına bir amatörün dahil edilmesinin de ötesinde, bu durumdan kendisi de rahatsız olmuştu. Tüm GO-Takımları birbirine sıkı sıkıya bağlıydı; işi bitirmek ve hayatta kalmak için öyle olmak zorundaydılar. Kızın ona çekici gelmesi çok kötüydü, görünüşünden çok -her ne kadar güzel olsa da Yeterince güzeldi, belki gerçekten mavi olan ama göz bebeğinin etrafında sarı bir halka bulunan gözleri dışında gösterişli değildi. Göğüsleri ve poposu vardı ama

çoğunu. Koyu kahverengi saçları vardı, toza bulanıncaya kadar küçük bir çocuğu gibi parlıyordu. Onu en çok cezbeden şey, sağduyunun ona dudağını iliklemesini söylemesi gerekirken, bu tavrı ve gevezeliği idi. Bunu yapmamıştı ve bu hoşuna gitmişti.

Fark etmezdi. O sınırların dışındaydı. Onu diğerlerinden daha fazla rahat bırakmayacaktı ve eğer işi yapamazsa ... o zaman bu durumu değiştirecekti. Oyunun kuralları.

Arabasını nerede bıraktığını biliyordu çünkü otobüs her zaman Aynı yerde yeni başlayanlar. Arabasına GPS takma saçmalığına nasıl da kanmıştı; er ya da geç yalan söylediğini anlayacaktı ve ekip de onun kendisine nasıl dırdır ettiğini dinlemekten zevk alacaktı. Kalın bir derisi vardı; bunu kaldırabilirdi. Aslında, bunu dört gözle bekliyordu.

Corolla'sının yanına bırakmadan hemen önce Levi'nin verdiği son öğüt "Jakuziye gir," oldu. "Ve bol bol su iç."

Jina gerçek bir kelime değil, bir sesten ibaret olan bir cevap mırıldandı. O biliyordu ki ağrıyan kaslarla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Tek şüphesi küvete girip giremeyeceği ve girdikten sonra dik oturamayacak kadar bitkin olduğu için boğulup boğulmayacağıydı.

Yol boyunca kasları o kadar sertleşmişti ki kamyonetten "inmek" yerine düştü ve beton park yerine yüzüstü düşmemek için kapıyı tutmak zorunda kaldı. Ona bakmadan kapıyı sertçe kapattı, ama çarparak kendini şımartmadı ve Corolla'nın sürücü tarafına doğru yürüdü. Aptal olmadığı için o gün yanına çanta almamıştı; kumandası sağlam bir zincirdeydi Kumandanın kendisi de spor sutyeninin içine sıkışmıştı. Beceriksizce kumandayı çıkardı ve kapının kilidini açarak içeri girdi.

Levi çoktan arabaya binmiş, onun arabaya binip çalıştırmasını beklememişti; o ise beceriksizce koltuğa çökmeden önce Levi'nin tamamen gözden kaybolmasını bekledi ve iki eliyle bacaklarını kaldırıp içeri doğru salladı. Tanrım, çok acıyordu. Ayaklarının altı bile acıyordu.

Her cehennem adımında nefesinin altında küfrederek kendini dairesine sürüklediğinde, öleceğinden neredeyse emindi. Kolları Corolla'yı yönlendirmek için yeterince çalışmak istemiyordu, bu yüzden D.C. trafiğinde dua ederek ilerledi. Corolla, erkeklerin tercih ettiği gibi bir roket ya da tank değildi ama lanet olsun, onu en son yeni almıştı.

onunla gurur duyuyordu ve onu mahvetmek istemiyordu. Ona o kadar iyi bakmıştı ki, bu geceki ter kokusu onu öldürmüş olsa da, hala o görkemli yeni araba kokusuna sahipti.

Doğruca banyoya yöneldi, o kadar kirliydi ki mobilyalarını mahvetmeden hiçbir yere oturamayacağını biliyordu. Tek istediği sıcak su dolu bir küvete uzanmaktı ama aynadaki yansımaları görür görmez bunun henüz gerçekleşmeyeceğini anladı. Çoğunlukla tek renkti, tepeden tırnağa kırmızı tozla kaplanmıştı, bu toz terle karışıp çamur oluşturmuş, sonra da kurumuştu. Dehşet içinde saçlarına baktı. *Aman Tanrım, saçlarım!* Asla temizleyemeyecekti. Saçlarını uzun bir atkuyruğu şeklinde arkaya çekmesi de işe yaramamıştı; sadece saçlarının çamurla kafasına yapışmasına neden olmuştu.

Duşu açtı ve su ısınırken kirli giysilerini acı içinde soydu. En kötüsü çoraplarıydı, çünkü kumlar kumaşın içine işlemiş ve topuklarını acıtmıştı. Sonra kabarcıklar patlamış ve kumaşı derisine yapıştırmıştı. Kahretsin, yarın ayakları ağrıyacaktı. Acımasızca, diye düşündü; sıcak küvet ve ekstra su bir yana, vücudunun her santimi ağrıyacaktı.

İki kez şampuanladı, su vücudundan aşağı çamurlu kırmızı akıyordu. Su çiğ topuklarını yaktı. Bu şimdiye kadar aldığı en tatsız duştu ve bu onu gerçekten rahatsız ediyordu çünkü normalde duşlarını severdi. Su temiz akınca tıpayı kapattı, duşu kapattı ve küvetin dolmaya başlamasına izin verdi.

Ekstra uzun, iki şampuanlı duşu sayesinde küvetin yarısı dolmadan sıcak suyu bitmişti.

İçinden küfrederek, çok sığ olan suya mümkün olduğunca fazla daldı. Belki yatmadan önce daha iyi ıslanmayı başarabilirdi ... ya da belki başaramazdı.

Kas ağrılarına iyi gelmesi için birkaç ibuprofen içmesine rağmen inatçılığı sayesinde devam etti. Topuklarına antibiyotik merhem sürdü ve onları ekstra büyük yara bantlarıyla kapladı. İstedikinden çok daha fazla su içti. Dondurulmuş bir akşam yemeği hazırladı, hevessiz bir şekilde yedi ve ardından bir şekerleme ile kovaladı.

İşte, bu daha iyiydi.

Parmaklarındaki son çikolatayı da yaladığı sırada telefonu çaldı, annesine özel zil sesiydi bu. "Selam anne, ne haber?"

"Sadece kontrol ediyordum," dedi annesi hafifçe. İnce yapısından güneşli saçlarına ve sesine kadar annesiyle ilgili her şey hafifti. Jina'nın kız kardeşleri Ashley ve Caleigh'in seslerinde de aynı hafiflik ve müzikal ton vardı. Öte yandan Jina'nın sesi babalarına benziyordu ve annesinin sarı saçları yerine onun koyu renk saçları vardı. Artık kaderine boyun eğmişti ama çocukken utangaçtı ve bir süre fazla konuşmamaya çalışmıştı. Bu pek işe yaramamıştı, çünkü ağzını kapalı tutmakta pek iyi değildi. "Yeni bir şeyler var mı?"

Bu, önemli biriyle çıkıp çıkmadığını sormanın anne dilindeki karşılığıydı. Jina yüzünü buruşturdu; sanki yıllar boyunca sürekli erkek arkadaşları olmamıştı ya da zaten şımartacak birkaç torunu yoktu. En büyükleri Ashley'nin iki torunu vardı; Jina'nın ikinci en büyük kardeşi Jordan ve karısının da bir torunu yoldaydı. Jina'nın düşünebildiği tek şey, annesinin çocuklarını doğum sırasına göre yerleştirmek ve üretmek istediğiydi, bu da sıradakinin Jina olduğu anlamına geliyordu.

Yine de annesine söylemesi gereken bir şey vardı. gelecekteki komplikasyonlar. "İşe transfer edildim," dedi. "Daha fazla maaş"-a "ve biraz seyahat de olacak."

"Vay canına, kulağa harika geliyor!" Annemin sesi gerçekten memnun olmuş gibiydi. "Daha fazla para ve seyahat, geri çevirebileceğim bir şey değil. Yine de tatillerde eve gelebileceksin, değil mi?"

"En azından zamanın bir kısmında. Seyahat programını tahmin etmenin bir yolu yok."

"Ne yapacaksın?"

"Bilgisayar işleri." Söylediklerinin hiçbirisi yalan değildi; ne zaman biri işe alınsa, ona doğruyu nasıl söyleyeceği öğretilirdi. Hatırlaması çok daha kolay ve kulağa zararsız geliyor. Herhangi bir aile üyesi şirket adı hakkında bilgi ararsa, buldukları sıradan ayrıntılarla rahatlayacaktır; bunların hiçbirisi "mermi ve patlayıcı olasılığı ile dünyanın dört bir yanındaki sıcak noktalara bir an önce gönderilir" içermez.

"Hemen başlıyor musun?"

"Hayır, işin içinde eğitim var." Vücudundaki ağrıyan her kas bunu kanıtlıyordu. "Bir süre günde on iki saat çalışacağım."

"Umarım fazla mesai alırsın."

Hayır, böyle bir şey olmayacaktı. Ailenin geri kalanına yetiştirdi - Babası aslında ikisinin bir gemi seyahatine çıkmasından bahsediyordu,

Jina'nın da yürekten desteklediği gibi, askerdeki en küçük kardeşi Taz, Teksas'a naklediliyordu; bebek Caleigh ise hem üniversitede çok eğleniyordu *hem* de dekanın listesine girmişti. Annesi sözlerini bitirdiğinde Jina esniyor ve ağırlaşan göz kapaklarını desteklemeye çalışıyordu. "Gitmeliyim anne," diye mırıldandı. "O kadar uykum var ki ayakta zor duruyorum ve sabah beşte kalkmam gerekiyor."

Erken kalktığı için üzüldüğünü söylemesi, yakında arayacağına dair söz vermesi ve görüşmeyi sonlandırmasına izin verilmeden önce iki kez "Hepinizi seviyorum" demesi gerekti. Topallayarak banyoya gitti, dişlerini fırçaladı ve saçlarının hala ıslak olduğunu hatırlamadan önce yatağa doğru ilerledi. Altından küfürler

Nefes nefese banyoya döndü ve kafasına sıcak hava üflerken gözleri kapalı bir şekilde tezgâha yaslandı. Yarın nasıl görüneceği umurunda değildi, çünkü (a) saçları at kuyruğu olacaktı ve (b) günün sonunda muhtemelen yine çamura bulanmış olacaktı.

Yatağına yığılırken geceye, "Boktan bir gün için mükemmel bir son," dedi. Daha da kötüsü, yarın da aynı derecede kötü olacak gibi görünüyordu.

Haklıydı. Çalar saati odanın öbür ucuna tokatladıktan sonra çünkü susmuyordu, normal yoldan yataktan kalkmayı iki kez denedi -oturarak ve bacaklarını sallayarak- bu da çok acı vericiydi, pes etti ve yataktan dizlerinin üzerine yuvarlandı. Çalar saat hâlâ Kızgın bir keçi gibi meliyordu. Yatağı destek olarak kullanarak ayağa kalkmaya çalıştı ve topallaya topallaya saate doğru yürüdü; sonunda saati kaldıracak kadar eğilmeyi başardı, bu çabasına inilti ve küfürler eşlik etti.

Bugün işi bırakacaktı. Bunu yapabilmesinin imkânı yoktu. MacNamara'nın fikri aptalcaydı, bir grup bilgisayar oyunu oynayan kanepedeki patatesi alıp sahaya sürebilirdi. Neden sıradan operatörlerden bazılarını alıp onlara drone'u nasıl kullanacaklarını öğretmiyordu? onları görevden almak için operatör olarak değerli. Bu onun sorunuydu, çünkü o dışarıdaydı, O-U-T, gitti, adios.

Ve Levi, şeytan gözlerine lanet olsun, sanki en başından beri onun bir fiyasko olduğunu biliyormuş gibi sırtacaktı.

Kahretsin, vazgeçemiyordu. Onun sırtmasına izin verirse kendini asla affetmezdi. Eğer denerse ve o da sırtırsa, bu onun suçuydu, ama eğer vazgeçerse... hayır, buna dayanamazdı. Ya bir kemiğini kırana ya da onu programdan atana kadar bir şekilde devam etmek zorundaydı.

Hazırlanmayı, yemek yemeyi ve bir gün önce minibüsle buluştukları yere gitmeyi başardı. Eğer başka düzenlemeler yapılmış olsaydı, kendisine haber verilirdi. Her ne kadar "kendi" ekibi dün onu gruptan çıkarmış olsa da, o hâlâ grubun bir parçasıydı; yine de park ettiğinde diğerlerinden bazılarının zaten orada olduğunu görmekten memnun oldu ve en iyisi, onlar da kendisinden daha kolay hareket etmiyorlardı. Sanki hiçbir uyku bir gün öncesinin alışılmadık fiziksel eforunu telafi edememiş gibi herkes boş gözlerle etrafta topallıyordu.

Evet, buna itirazım yok.

Çocuklar onu selamladılar ama bunun dışında biraz soğuk davrandılar; sinirlenmişti ama anlayışla karşıladı. Ekibi dün onu ayırarak ona diğerlerinden farklı davranılacağı sinyali vermişti. Diğerleri bunun onun kendilerinden daha zor zamanlar geçirdiği anlamına geldiğini bilmiyordu, sadece "farklı "yı "özel" olarak düşünüyorlardı. O biraz daha az özel olabilirdi.

Minibüs dumanlar çıkararak tıkırdadı ve hepsi sertçe içeri tırmandı. Jina tek başına bir koltuğa yerleşti, adamların ondan kaçıyor gibi görünmesine şaşırmadı. Donnelly içeri tırmandı, etrafa bir göz attıktan sonra onun yanına oturdu.

Dün olanlardan sonra biraz şaşırmış bir halde, kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Rahatsızca kıpırdandı, güneş yanığı yanakları daha koyu bir çiğ tona dönüştü. "Özür dilerim. Koşu sırasında sana çarptığım için." Bu sözleri boğulmadan söyledikten sonra derin bir nefes aldı ve devam etti. "Sadece, bilmiyorum, aniden bir yarış gibi hissettim ve-"

Yeterince konuştuk. Donnelly her zaman yeterince iyi görünmüştü, bu yüzden bu hatasını ona karşı kullanmayacaktı. "Evet, biliyorum. Erkek kardeşlerim var," diye açıkladı. "Biri daha büyük, diğeri daha küçük. Sorun değil. Seni geri aldım, yani ödedik."

Yer değiştirdi, yüzünü buruşturdu, eğilip sol baldırını ovdu. "Evet. Her neyse, büyük köpekler seni gruptan çıkardı. Özel eğitim mi?"

Kadın homurdandı. "Öyle de denebilir. Bana ayak uyduramazsam beni geride bırakacaklarını ve ekipteki diğer herkesin benden çok daha değerli olduğunu söyledikten sonra beni öldürmeye ve bunu bir eğitim kazası gibi göstermeye çalıştılar. Hiçbiri tek kadınla sıkışıp kalmaktan heyecan duymadı."

Donnelly kaşlarını çattı. "Yüksek puanı senin aldığını bilmiyorlar mı?"

"Bir bilgisayar oyunundaki yüksek skor onlar için pek bir şey ifade etmiyor." "Ama burada olmamızın tüm amacı bu."

O böyle düşünüyordu ama "büyük köpekler" farklı düşünüyordu. "Hepsi eğitimsiz, motivasyonsuz amatörlerin kendilerini öldürtebileceğinden endişeleniyor."

"Hey, ben motive oldum. İşimi korumak için motive oldum. Maaş çekleri sahip olunması gereken güzel şeylerdir." Tekrar yer değiştirdi, tekrar yüzünü buruşturdu. "Ama bu şekilde yaşamak konusunda şüphelerim var. Ayaklarım su topluyor."

"Çizmelere ihtiyacımız var," dedi, "kumları dışarıda tutmak için. Takımdaki çocuklar da bunu giyiyordu. Baxter da öyle," diye ekledi düşünceli bir şekilde.

"Şu anda ayağıma bot bile giyemem," dedi asık suratla. "Bizi öldürmeyen şey güçlendirir, değil mi? Bu iş bitmeden süper kahraman olmalıyız."

Kırık amortisörler üzerinde zıpladıktan, döşeme tahtasındaki delikten kaldırımı izledikten ve egzoz solumaktan başları ağrıdıktan sonra eğitim alanına geri döndüler. Baxter minibüsü karşıladı ve hepsinin topallayarak araçtan inişini izlerken sırttı. "Sorun nedir? Herkes biraz ağrıyor mu?"

Bu alaycı söze öfkeli bir sessizlikle karşılık verdi ve sırtışı gözleri buruşuk yarıklar haline gelene kadar büyüdü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bugün sana fazla yüklenmeyeceğim, çünkü tabiri caizse köpekbalgı havuzuna atılacağını bilmiyordun ve antrenmandan önce daha iyi bir forma girme fırsatın olmadı. başladı."

Jina kişisel işkencecilerini aramak için etrafına bakındı. Ama bulamadı. Yine de bölgede dolaşan, ağır silahlı, bir şeyleri havaya uçuran, kapıları tekmeleyen düzinelerce adam varmış gibi görünüyordu. Baxter onu fark etti. "Bize geri döndün, Modell. Ace'in ekibi bu sabah erkenden çağrıldı. Kışını hazır tutmanı ve geri döndüklerinde daha iyi durumda olmanı söyledi."

"Harika," diye mırıldandı. "Ne zaman dönecekler, bu gece mi?"

Baxter omuz silkti. "Birkaç gün de olabilir, birkaç hafta da. Asla bilemezsiniz. Bazı durumlar patlar, yapabileceğin bir şey yoktur."

Jina rahatlama ve kızgınlık karışımı bir nefes alıp verdi. Kendini Levi-sadece onunla değil, diğerleriyle de- başa çıkmak için hazırlamıştı. İçinde bir hedef arayan bir sürü kin ve nefret birikmişti ve şimdi bunları bastırması gerekiyordu. Öte yandan, bugün ölmeyecekti. *Tanrı'ya şükürler olsun, diye* düşündü hararetle. Elde edebileceği her türlü ertelemeyi kabul

edecekti.

Ve ona *gösterecekti*. Tanrı'nın izniyle ona gösterecekti.

Dört

Ekibin yokluğu en azından ona aşırı kas ağrısını atlatması için zaman kazandırdı. O ve diğerleri Baxter'ın neyse ki esneme hareketleri ve bazı jimnastik hareketleriyle sınırlı olan rutininde acı içinde ilerlediler. Daha sonra bir sınıfa götürüldüler ve burada sahada ve muhtemelen gözetleme durumlarında kullanacakları son teknoloji insansız hava aracını incelemeye başladılar. Jina serin ve loş bir odada oturmaya ve parmaklarından başka bir şey oynamamaya tamamen hazırды.

Drone simülasyon programı harikaydı. Grafikler çok Program ile gerçeklik arasında pek bir fark yoktu. Dronun yetenekleri, dronların yapabileceğini düşündüğü şeylerin çok ötesindeydi, daha önce bazılarının havaalanlarında sorun yarattığını bilmek dışında dronlara pek dikkat etmemişti. Şimdi yeteneklerinin ne olduğunu ilk elden görüyordu. . . vay canına. Bu ciddi bir şeydi.

Donnelly onunkinin yanına oturdu ama aralarında çok az konuşma geçti; çoğunlukla kendi ekranlarına odaklandılar. Oyun oynarken yaptığı gibi kendini ekrana kaptırabiliyor, ara sıra homurdanıyor, nefesinin altında mırıldanıyordu. Bu skor yapmak, puan kazanmak ya da sihirli silahlar edinmek değildi; bu dronun nasıl tepki verdiğini, kamerayı küçük ayrıntılara nasıl yakınlaştıracığını, gördüklerini nasıl deşifre edeceğini öğrenmekti. Onu en çok şaşırtan şey Bunun drone'un yeteneklerinin sadece ucu olduğunu, bebek adımları attığını ve eğitimin her yeni aşamasının daha fazlasını ortaya çıkaracağını biliyordu.

Oturup ağrıyan kaslarını dinlendiremeseydi ve ölesiye terlemeseydi bile işin bu kısmına bayılırdı. İlk kez bu yeni görev için heyecan duyduğunu hissetti. Evet, biraz inekçeydi ama bunu sorun etmiyordu.

Sonraki günler bir düzene oturdu. Üçüncü gün Baxter onları tekrar zorlu bir fiziksel kondisyondan geçirdi, ardından dördüncü gün yorgun kaslarının toparlanması için biraz zaman tanındı ve drone programında daha fazla zaman geçirdiler.

Beşinci gün, yarım gün izinleri vardı ve Jina kendini en yakın alışveriş merkezine gidip koşturaya uygun birkaç çift bot ve çok sayıda kalın çorap almaya zorladı. Bu botlar, koşu ayakkabısına benziyordu.

Erkek botları ne yazık ki erkekler için üretilmişti ve topuklarında aşağı yukarı kayıyordu ama içlerine ekstra dolgu yapıştırılabileceğini düşündü. Bu işe yaramazsa, internetten ne sipariş edebileceğine bakacaktı, belki Army Surplus'tan, ama *şu anda* spor ayakkabıdan başka bir şeye ihtiyacı vardı.

Onuncu güne gelindiğinde, Levi'nin ekibi hâlâ dönmemişti ve o da kendi zamanında fazladan koşturaya başlamıştı. Bununla bir sorunu yoktu. Dayanıklılığının arttığını ve birkaç kilo verdiğini söyleyebilirdi ama takımın eğitimine tekrar maruz kalmadan önce çok daha iyi durumda olmak istiyordu. Botları yumuşatmak için çekiçle dövdükten ve daha iyi oturmaları için tabanlık ekledikten sonra iyi çalışıyordu. Kesinlikle ayaklarını daha çok koruyor ve bileklerini destekliyordu. Birkaç gün giydikten sonra diğer çocuklar da botlarla gelmeye başladı. Hepsini öğreniyordu.

Donnelly ona çıkma teklif etti, sonra karşılıklı olarak çok yorgun olduklarına karar verdiler ve belki bir ay kadar sonra gerçek bir randevu için enerjileri olacaktı. Sonra tekrar, belki de olmazdı. Jina Donnelly'den hoşlansa da ona karşı gerçek bir çekim hissetmiyordu ve Donnelly'nin de ona karşı aşırı bir çekim duyduğunu düşünmüyordu. Ayrıca, eğitim onun tüm zamanını ve dikkatini alıyordu.

Ayrılımlarından on yedi gün sonra Levi ve adamları geri dönmüştü. Jina'nın aklına gelen ilk ipucu, minibüsten indiğindeydi -sadece PTB'nin bildiği nedenlerle, kaçmayı önlemek için olmadığı sürece, kursiyerlerin eğitim alanına kendi araçlarıyla gelmelerine hâlâ izin verilmiyordu- ve park yerinde büyük, siyah bir kamyonet gördü.

Karnının alt kısmı düştü ve vücudundaki tüm kaslar sıkıştı. Oh, kahretsin. "Tatili" sona ermişti.

Minibüse geri dönüp saklanmayı düşündü; hatta yarı dönmüştü ama şoför minibüsü çoktan vitesine takmış ve uzaklaşmaya başlamıştı. Muhtemelen kimsenin minibüsü bir kaçış aracı olarak kullanmasını önlemek için hiç oyalanmadı.

"Bebeğim."

Levi. Zıplamadı ama vücudundaki her sinirin elektriklendiğini ve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bunu nasıl *yapmıştı*? Nereden gelmişti? Yakınlarda bir yerde olmadığına yemin edebilirdi, sonra aniden tam arkasındaydı.

Belki bir kobrayla yüzleşmek, o acımasız kara gözlerle karşılaşmaktan daha kötü olabilirdi ama bundan şüpheliydi. Yine de döndü ve ifadesini boş tuttu. "Evet?" dedi, sanki gününü bölen tanımadığı biriymiş gibi.

Bakışları onu taradı ve bir an için çizmelerinin üzerinde oyalandı. "Çocuklar bu tarafta. Hadi başlayalım."

Tamam, havadan sudan konuşmak yok. O konuda iyiydi. Onun uzun bacaklı adımlarına ayak uydurmaya çalışmadı, çünkü birincisi başlamak için acelesi yoktu, ikincisi ise ayak uydurmak için tırıs gitmesi gerekecekti ve lanet olsun ki bunu yapacaktı.

Diğerleri bir duvarın üzerinden birbirleriyle alay ediyorlardı. Tüm kursiyerler, ekip üyelerinin duvara maymunlar gibi tırmandıklarını, bacakları ve kolları mükemmel bir koordinasyon içinde çalışarak sarkan iplere tırmandıklarını ve ipi ayaklarının arasına sıkıştırdıklarını görmüştü. Duvardan korkmak onun geleceğindeydi,

Jina evde şınav ve barfiks çekmeye başlamıştı ... tamam, o On şınav ve iki barfiks çekmişti ama ikisi de artık çoğuldu, bu yüzden ilerlemesinden memnundu, en azından duvarla umduğundan çok daha erken karşılaşacağını fark ettiği o mide bulandırıcı ana kadar.

Yılan onu görünce kaşlarını salladı. "Bebeğim, artık kollarında biraz kas var. Aferin sana!"

Kas tanımı mı? Onun mu? Kuşkuyla kollarına baktı. Tek söyleyebildiği, her gün güneş kremi sürme konusunda özenli olmasına rağmen bronzlaşmış olduğuydu. Ve evet, eşofman altı artık biraz boldu ama çok değil, çünkü at gibi yiyordu.

Erkeklerle gelince, daha zayıf ve daha bronz göründüklerini kesinlikle söyleyebilirdi. Nerede olurlarsa olsunlar ve ne yaparlarsa yapsınlar, güneşte kalmışlar ve vücutlarını korumak için yeterince yemek yememişlerdi.

ağırlıkları. Ama yorgun ya da uyuşuk görünmüyorlardı; bunun yerine, sıkıca sarılmış yaylar gibiydiler, enerjileri kontrol altındaydı ama gerektiğinde patlamaya hazırdılar, refleksleri tetikte, uyanıklıkları hiper bölgedeydi. Jina, duvarla mücadele ederkenki neşelerine rağmen ani bir hareket yapmaması gerektiğini hissetti.

Levi başını sallayarak duvarı işaret etti. "Bakalım hızlanmaktan ne kadar uzaksın."

Kahretsin, onu duvara fırlatacağını *biliyordu*. "Uzun bir yol," diye güvence verdi ona. "Kilometrelerce. Hıza yakın bir yerde değilim."

Ona sadece o amansız bakışını attı ve kadın kaçınılmaz olana boyun eğdi. Nefesinin altında homurdanıyordu - onu anlayamayacağını umuyordu, çünkü ona gerçekten kötü şeyler söylüyordu avuçlarını eşofmanının koltuğuna sildi ve sarkan iplerden birine yaklaştı. Adamlar gevşek bir çember oluşturmuş, sırtıyor, onu eğlendirmek için hazır bekliyorlardı. Zaten çoğu sırtıyordu; Voodoo kaşlarını çatmış, Levi ise gülümsese yüzü çatlayacakmış gibi bakıyordu. Boş ver onları zaten.

İki barfiks çekebildiği halde onları etkileyemezdi; yapabileceği en iyi şey bunu aradan çıkarmaktı, böylece başka bir şeye katlanabilirdi. İpe ölümcül düşmanıymış gibi bakarak, atlayabileceğini düşündüğü kadar yüksek bir yer seçti, bu Levi'nin boyu kadar yüksek değildi, ama ne olursa olsun bir yerden başlaması gerekiyordu.

Zıpladı.

Ve ıskaladı. Lanet olası ip bir yılan gibiydi, elinin etkisiyle kıvrılarak uzaklaşıyordu ve onu yakalayacak kadar hızlı değildi.

Ayağa kalkıp kışındaki tozu silerken çocuklar gülüyordu.

Onları görmezden geldi ve iblis ipini inceledi. Tamam, bunu yanlış yapmıştı. İpe *atlamaması* gerekiyordu, bunu biliyordu ama yine de çuvallamış ve atlamıştı. İkinci denemesinde, ipi sol eliyle kavradı, zıpladı ve sağ eliyle ipi yakalarken ayaklarıyla yokladı, adamların yaptığını gördüğü kıştırma hareketini taklit etmeye çalıştı.

Kıpırdayan uzunluğu yakalayamadı, kolları gevşedi ve yere düştü. Tanrı'ya şükür düşecek çok yeri yoktu, yine de bir ayağı bile yere değmediği için kendini aşağılanmış hissetmesi gerektiğini düşündü.

Yerde. Yine de yapmadı, çünkü hangi aptal bir bilgisayar oyununda iyi olmanın onu iplere tırmanmak için donatacağını düşünmüştü?

Patronu, aptal olan bu.

"Doğru bir fikre sahipsin," dedi Levi, "ama işleri karmaşıklştırıyorsun. Sağ elinizi kullanıyorsunuz, bu yüzden ipi sağ bacağınızın dış tarafına doğru uzatın, sonra bir ilmeğe adım atıyormuş gibi ayaklarınızla yakalayın."

Bu bir bakıma mantıklıydı... bir bakıma. Ve en azından onun bir hatadan diğerine savrulmasına izin vermek yerine yardımcı olmak için çaba sarf ediyordu.

Boom onun yanında durmak için hareket etti. Koyu teninde ter parıldıyor ve başına ter bandı olarak bağladığı bir zamanlar beyaz olan bandanayı lekeliyordu. "İşte böyle," dedi ve halatı kavramak için uzandı. Kendini yerden kaldırdı, ona ipi nasıl kancalayacağını gösterdi, ipin dışında kalan ayağını kullanarak ipi ip tarafındaki ayağının altından yukarı çekti ve ipi aralarında sıkıştırdı.

Levi, "Ağırlığınızı kollarınız değil, ipin halkası taşıyacak," dedi. "İlmeği daha yükseğe çıkmak için kullandığınız bir basamak olarak düşünün."

"Daha yükseğe uzanmak için hâlâ kol gücüne ihtiyacın var," diye ekledi Snake, "ama Bacaklar ağırlığınızı taşıyacağı için bu teknik diğerleri kadar yorucu değildir."

Boğazında biraz hırladı, ona bunu göstermedikleri için kızgındı. Ama ipe kararlı bir havayla yaklaştı. Zihninde hareketleri gözden geçirdi, sonra ne yapması gerektiğini belirlediğinde, ipi kavradı, çekti, kancaladı, sıkıştırdı ... ve ipin halkasında durdu. Yerden sadece birkaç santim yüksekteydi ama yine düşmemişti, bu da büyük bir artıydı.

"Yukarı," dedi Levi.

Yukarı. Tamam. Daha yükseğe uzandı, kendini yukarı çekti, ayaklarıyla ipi yakaladı ve doladı ve lanet olsun ki yerden bir ayak yüksekte değildi.

Tekrar yaptı, kolları biraz titremeye başlamıştı ve bu sefer yerden iki ayak yüksekliğe ulaştı. Tekrar. Şimdi üç ayak, ve tekrarladı Bu işlemi iki kez daha yaptı ve kendini yerden tam bir metre yükseklikte buldu çünkü ip bir yılan gibi kıvrılıp durmasına ve onu yakalamakta zorlanmasına rağmen her nasılsa son iki seferde daha fazla yükselmişti. Yine de kollarının bir kez daha dayanabileceğini sanmıyordu. Zor nefes alıyor ve domuz gibi terliyordu. Neden

Koşmasını mı istiyorsun? Eskiden olduğundan çok daha uzun bir mesafe koşabilirdi.

On yedi gün öncesine göre. Koşmak o kadar da kötü değildi, en azından ipe tırmanmak kadar kötü değildi.

"Bir kez daha," dedi Levi, bunu kollarının titrediğini fark ettiği ve onu orada istemediği anlamına aldı, ancak onun gözetiminde düşüp boynunu kırmasını da istemiyordu. Ayakları neredeyse Levi'nin başıyla aynı hizadaydı ve kısa bir süre için "kazara" onun dişlerine tekme atmayı hayal etti ama Levi ulaşamayacağı bir yerde duracak kadar akıllıydı. Ayrıca, iki ayağını da serbest bırakırsa tutunacak bir yeri kalmaz ve düşerdi. Altı metreden düşmek, yer seviyesinden düşmekten çok farklıydı.

Birkaç saniye daha döngüde durup kollarını dinlendirdikten sonra kendini yukarı çekti. Vay canına, yedi ayak. Yüzünden akan ter gözlerini yakıyor olsa da kendinden çok etkilenmişti. Yüzünü omzuna sürttü ve bir nefes verdi.

Aşağı nasıl inecekti ki? Sert ip şimdiden ellerini yakıyordu ve aşağı kaymak istemiyordu. Ama bir an önce aşağı inmesi gerekiyordu çünkü kol kasları titriyordu ve her an kopabilirdi.

"Çocuklar," diye telaşla başladı, onlara ipten nasıl inmesi gerektiğini ya da ipten inmek için ne yapılması gerektiğini sormak üzereydi ki terli elleri kaymaya başladı. Bağırdı, tutundu ve bir şekilde ayaklarının arasına dolanan ipi kaybetti. Karar vermek için bir saniyesi vardı: ellerini yakmak ya da bırakıp belki de bacağını kırmak ve yanık olanı seçmek üzereydi. Terli avuç içleri onun için karar verdiğinde eller ve aşağı indi - yaklaşık bir metre, Levi onu uyluklarına sarılmış çelik gibi bir kolla yakaladı ve onu ipten uzaklaştırdı.

Bir saniyeliğine, sadece bir saniyeliğine, onu kendine doğru sımsıkı tuttu. Duyuları harekete geçti; midesinin dibi tekrar düştü ve tüm sinirleri tehlike alarmına geçti. Adamın vücut ısısı kadının içinden geçerek ta Kemik. Sanki elektrik çarpmış gibi tüm vücudu kaskatı kesildi ve adam onu sabitlemek için hiçbir hareket yapmadan bir gümbürtüyle düşmesine izin verdi.

Bir kez daha kışının üstüne düştü - Tanrı'ya şükür. Hiçbir şey Toprak Ana'yla sert bir temastan daha iyi bir dikkat dağıtıcı olamazdı.

Yedi adam sessizce ona bakıyordu.

"Ellerim terli," diye mırıldandı özür dilercesine, başını kaldırıp onlara bakarak. Akbabalar gibi etrafını sarmışlardı, kemiklerini ayıklamaya hazırdılar.

Voodoo'nun yüzünde yoğun bir tiksinti ifadesi vardı. Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bu aptalca bir fikir," diye tükürdü. "Böyle bir saçmalık bizi öldürtebilir. O bir

değersiz."

Jina göt herife odaklanırken dudakları kıvrıldı, ona dikkatini Levi'den uzaklaştıracak bir hedef verdiği için minnettardı. Pek çok şey olabilirdi ama değersizlik bunlardan biri değildi ve çekingenlik de öyle. Ona sert bir işaret parmağı fırlattı, sanki bir silahı hedef alıyormuş gibi ters ters baktı. "Sadece on yedi günlük eğitimden sonra senin kadar iyi olamadığım için beni affet. Ne var biliyor musun? Kıçımı öpebilirsin. Ve dikkat etsen iyi olur. çünkü eğer içimdeki cahili ortaya çıkarırsan, pişman olursun!"

Jelly uzandı ve onu yukarı çekmesi için elini uzattı. Kız onun ön kolunu kavradı ve Jelly zahmetsiz bir hareketle onu ayağa kaldırdı. Bütün bu süre boyunca gözlerini Voodoo'dan ayırmadı. Bir ağabeyi ve bir küçükü arasında sıkışıp kalmak, ona Voodoo'yu korumayı öğretmişti. Çünkü onu adil bir oyun olarak görüyorlardı - ne tüneği yöneten büyük kız kardeş, ne de bebek olan küçük kız kardeşi - ve onların saçmalıklarına katlanmayacağını bilmelerini sağlamak zorundaydı.

"İçindeki cahil ne yapar?" Jelly sordu, kahkaha ses tonu titriyordu.

"Kesmeyle başlıyor," diye cevap verdi Jina hiç espri yapmadan, "ve bir evin yanmasına kadar tırmanıyor. Oraya gitmek istemiyoruz."

"Voodoo da Güney'den."

"Hayır, o Louisiana'dan," diye araya girdi Boom. "Bu farklı bir şey."

"İkiniz de kesin şu saçmalığı," diye emretti Levi sert bir ses tonuyla.

"Biz

bunun için zamanım var. Eğer kavga etmek istiyorsanız, bunu kendi zamanınızda yapın, ama ikinizden biri yaralanırsa, diğerinin kıkına tekme basarım. Anladınız mı?"

"Anladım," dedi Voodoo, çünkü Levi'nin ses tonundan söylediği her kelimedede ciddi olduğu anlaşıyordu. Ayrıca, uzun zamandır birlikte çalışıyorlardı.

"Anladım," diye mırıldandı Jina. Hiçbiriyle güvenecek ya da onlardan hoşlanacak kadar uzun süre çalışmamıştı ama sanki başka bir şey yapıyorlarmış da sadece o lanet duvarla dalga geçiyorlarmış gibi hepsi başka bir yöne doğru giderken peşlerine takılmış, onun oraya gelmesini beklemişti.

Görev tamamlandı.

"Onlardan nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum."

Sonraki haftalarda bu onun mantrası haline geldi. O kadar yorgundu ki günler birbirine karışıyordu, bazen haftanın hangi günü olduğunu bilmiyordu, bu yüzden bir Pazar günü minibüsü beklemeye geldi, sadece

Sonunda telefonuna baktı ve neden otoparktaki tek kişinin kendisi olduğunu anladı. Arabayla eve döndü ve yüzüstü yatağa düştü, öğlene kadar uyudu ve ancak annesi onu aramadığı için azarlamak için aradığında uyandı.

"Anne," dedi halsiz bir şekilde. "Facebook sayfana özel bir mesaj göndererek iyi olduğumu bildirdim."

"O *iki hafta* önceydi! Ben de sana üç gün önce bir tane gönderdim ama henüz cevap vermedin."

"Ah." Esnedi, doğrulmaya çalıştı ve tekrar yere yığılmak için çabalamaktan vazgeçti. "Özür dilerim. Facebook'a bile bakamayacak kadar meşguldüm. Bu sabah kalkıp işe gittim ve başka kimse gelmeyince nihayet bugünün Pazar olduğunu fark ettim. Eve geldim ve uyumaya devam ettim."

Annesi anında anne moduna geçti. "Ne biçim saatlerde çalışıyorsun sen? Uykusuz kalmak sağlıklı değil. Sen de mi Yemek mi?"

"Yemek yiyorum," *diye* cevap verdi, ama doğrusu dün akşam yemekte ne yediğini ya da yemek yiyip yemediğini hatırlayamıyordu. Öyle olmalıydı; bugünlerde otomatik pilotta o kadar çok rutin şey yapıyordu ki düzenli yemek yediğine inanıyordu. Yine de kahvaltı ettiğini kesinlikle hatırlıyordu.

"Ne yiyorsun?"

"Bu sabah kahvaltı için dört minyatür ıspanaklı ve pastırmalı kiş hazırladım ve işe giderken onları yedim. Bugünün Pazar olduğunu fark etmediğim için çok kızgıyım.

çatallı bir insan. Bugünün Pazar olduğunu fark etmediğim ve kahvaltıda uyuyabileceğim için çok kızgıyım." Uykuya yemekten daha çok kızmıştı. Yiyecek sıkıntısı çekmiyordu.

"Senin tatile ihtiyacın var."

Gerçek buydu ama-"Eğitim bitene kadar olmaz."

"Seni dokuz aydır görmüyoruz. Bu eğitimin ne kadar sürmesi gerekiyor?"

Dokuz ay mı? Bu doğru olamazdı. Noel için eve gitmişti ve şimdi ... telefonuna baktı. *Eylül ayı*. Kahretsin, bu nasıl olmuştu? Eğitime Haziran'da başlamıştı ve şimdi üç ayı boşa gitmişti. "Bu altı aylık bir eğitim programı," dedi, "ama bazı yeni teknoloji veya programlar gelirse uzatılabilir." Altı aylık kısım dışında hepsi doğrudu. Bilgisayar başında drone hakkında daha fazla şey öğrenerek ve becerilerini geliştirerek geçirdiği zaman için yaşıyordu, özellikle de

Çünkü bu sayede eğitim dedikleri fiziksel işkence saçmalığından kurtulmuştu. Gerçek şu ki, eğitim dönemi ne kadar sürmesi gerekiyorsa o kadar sürecek, çünkü hiçbirinin sahaya çıkmasına izin verilmeyecekti. hazırды.

"Jordan ve Emily'nin bebeği doğduğunda biraz tatil yapamaz mısın? Hepimiz seni burada istiyoruz."

Jina kafasında hızlı bir hesap yaparak, "Şüpheli," diye cevap verdi. "Kasım'da teslim edilecek, değil mi? Ben hâlâ eğitimde olacağım."

"Ama biraz tatil yapman gerekiyor. Döndüğünde eğitimine devam edebilirsin." Bu onun annesiydi, ailesi her şeyden önce gelirdi ve bir kaplumbağa kadar inatçıydı.

"Elbette işimi kaybedebilirim," dedi Jina sert bir sesle. "Aileden biri ölmediği sürece eğitim sırasında tatil diye bir şey yok, o konuya hiç girmeyelim."

"Bu doğru değil."

"Kaydolduğumda şartları biliyordum. Vazgeçen biri olmamı mı istiyorsunuz?" Tüm aile, ona dönecek demenin, topuklarını daha derine kazmasına neden olacak tek şey olduğunu biliyordu.

"Hayır, ama seni yılda bir kereden fazla görmek istiyorum. Buraya gelemeyeceğine göre oraya bir gezi planlayabiliriz."

"Bu harika olur," dedi Jina, ancak günün sonunda kendini eve sürüklediğinde ailesinin onun bu halini göreceği düşüncesiyle panik dalgasına karşı koydu. Onları ter, kir ve çürüklerin bilgisayar eğitiminin sonucu olduğuna ikna etmesinin hiçbir yolu yoktu. "Sadece bir gün izin aldığımı ve günde en az on saat eğitimde olduğumu unutmayın. Sen ve baban çoğu zaman tek başınıza olacaksınız, Gerçi tüm müzeleri ve tarihi binaları keşfetmek için harika bir zaman olurdu." Ne durumda olursa olsun onları görmeyi çok isterdi. Evli ekip üyelerinden bazılarının aile meselelerini nasıl hallettiklerini sorması gerekecekti. Tam bir gizlilik olamazdı, bu asla işe yaramazdı, özellikle de ekipler günlerce, haftalarca sahadayken.

"Bilmiyorum," dedi annesi şüpheyle, bu da muhtemelen yakın zamanda kapısına gelmeyecekleri anlamına geliyordu. "Bu kadar çok zamanını alan bir işte mutlu olacağına emin misin?"

"Gerçekten çok ilginç," diyor Jina. "Çok yoğun ama çok şey öğreniyorum. Ve bu işte birkaç yıldan fazla kalmasam bile, eğitim sonsuza kadar benimle kalacak." Tüm bunlar doğrudu ve gün geçtikçe daha da doğru hale geliyordu. Drone ile çalışmayı seviyordu - ya da en azından drone simülatörünü.

Henüz hiçbir gerçeği görmemişti ama belki yakında görürlerdi. O bekleyemezdi. Gerçi daha ilk günden GO-'ya atanacağına yemin edebilirdi. Takımlar istediği son şeydi ve hala her takımdan nefret etse de ...fiziksel kondisyonun her dakikasında kendini evinde gibi hissetmeye başlamıştı.

Lanet olsun.

Beş

Su molası verdiler; su içmek o kadar önemliydi ki, Jina'nın gerekli olduğunu düşündüğünden daha fazla durdular. Jina çimlere uzandı, su şişesinin kapağını çevirdi ve tek seferde yarısını içti. Levi onun yanına oturdu ve "Elini uzat" dedi.

Su şişesi hala ağzındayken durakladı ve ona bir bakış attı dar, yan bir bakış attı. "Neden?" diye sordu kuşkuyla, kaşlarını çatarak. Bu rutini daha önce de yaşamıştı. İki erkek kardeşi ona, eline tutuşturdukları şeyin istediği herhangi bir şey olacağına asla güvenmemesini öğretmişti; neredeyse her zaman ölü bir fare ya da sahte kaka gibi iğrenç bir şey olurdu. Unutulmaz bir seferinde kaka sahte değildi. Jordan ve Taz'ın başı bu yüzden derde girmişti. Bu anılar hâlâ keskin olmakla kalmıyor, Levi ne zaman ona doğrudan dikkatini verse bir şeyler olduğunu anlıyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Bakışları soğuk ve öfkeliydi. "Sana verilen her emri sorgulayacak mısın?"

Ses tonu yüksek ve net bir uyarıydı; onlara güvenmek zorundaydı ve eğer güvenmezse, bu büyük bir engeldi. Ne yaptıklarını gerçekten bilen ekip üyelerini ikinci kez tahmin etmek için durmak birinin ölümüne neden olabilirdi.

"Elime bir fare mi tutuşturacaksın?" Etrafındaki diğer adamların kıs kıs gülmeye başladığını duydu ama onlara bakmadı. Bakışlarını asla düşmandan ayırma ve belki Levi tam olarak düşmanı değildi ama arkadaşı da değildi. Bu felsefe onun için geçerliydi.

Levi bunun komik olduğunu düşünmedi. "Çocukça numaralarla zamanımı harcamam."

Ya da mizah duygusuna benzeyen herhangi bir şey. Temkinli bir şekilde, tüylü ya da iğrenç bir şeye en ufak bir dokunuşta elini geri çekmeye hazır olarak elini uzattı. Avuç içi aşağıya.

Boğazının derinliklerinden sinirli bir hırlama sesi çıkardı, kadının elini tuttu ve ters çevirdi. Sıcaklığı, gücü, nasırlı avuç içini keskin bir şekilde hissetti, sonra adam avucuna metal bir şey vurdu ve elini bıraktı. Kadın zihinsel olarak rahat bir nefes aldı. Tanrı'ya şükür metaldi, gerçi adamın ölü bir fareyle vakit kaybetmeyeceğini tahmin ediyordu.

Aşağı baktı. Bu şey yaklaşık bir M67 el bombası büyüklüğündeydi ve bunu bildiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Aynı zamanda hayretler içindeydi.

Kendisi de aynı sebepten. Elindeki şey asker yeşiliydi ve istiridye kabuğu kaplıydı. Bu bir pusulaydı. "Bu bir pusula," dedi, sonra da ona karşı dudağını bükte. "Pusulayı ne yapayım? Benim telefonum var. Telefonumun içinde benimle konuşan ve ne zaman ne yöne dönmem gerektiğini söyleyen biri bile var. Kokuşmuş bir pusulaya ihtiyacım yok." Bilgisayarlar. Bilgisayarlarla arası iyiydi. Pusulalar . . biraz ilkeldi. Kolomb ve diğer binlercesinin mavi okyanusa sadece bir pusula ve bir iki usturlapla açılmış olmalarını boş verin. Hey, bunu müziğe dökebilirdi:

*Kolomb mavi okyanusa yelken
açtı, Pusuladan başka bir şey
olmadan
Ve bir ya da iki usturlap.*

Melodisi kayda değer olmasa da onlar için şarkı bile söyledi.

Diğerleri artık açıkça gülüyordu ama Levi'nin yüz ifadesinden ne şarkısını ne de gerekçesini komik bulmadığı anlaşılıyordu. "Cep telefonu çekmediğinde ya da takip edilmemek için telefonunun şarjını bitirmek zorunda kaldığında kokuşmuş bir pusulaya ihtiyacın olur."

"Ne yapacağım ki pusulaya ihtiyacım olsun?" Asıl mesele buydu ve onu endişelendiren de buydu.

"Asla bilemeyiz," diye söze girdi Trapper. "Nereye gönderileceğimizi asla bilemeyiz. Hepimizin bir tane var."

Tamam, o da vardı. Sadece uyumsuz hissediyordu; ekiple yapacağı şey yüksek teknolojiydi, bu yüzden birdenbire onu olması gereken yere götürmek için bir pusulaya güvenmek zorunda kalmak muhtemelen her şeyin bir el sepetinde cehenneme gittiği anlamına geliyordu - asla olmamasını umduğu bir durum. Cehennemle başa çıkabilecek donanıma sahip değildi, ister sepet içinde olsun ister olmasın.

"Pusulayla yön bulmayı öğreneceksin," dedi Levi, ona zaten tahmin ettiği şeyi söyleyerek. "Sonra ben ormana gideceğim, koordinatları söyleyeceğim ve sen de beni bulacaksın."

Boyun eğmiş bir halde ona baktı. "Oh, lanet olası neşe," diye mırıldandı. "Seni bulamazsam, kayıp mı kalacaksın?"

"Hayır, ama eğitimden atılıyorsun."

Onu kaybetmek denemeye değirdi.

Yıllardır pusula kullanmamıştı. Çantayı açtı ve inceledi Elindekini. Bu ciddi bir işti, Walmart'tan alınmış bir şey değildi. Dönen çerçevede 360 derece vardı, bir sapma oku, meridyen çizgileri, her şey vardı.

"Daha önce hiç kullandın mı?" Levi sordu, sesi sanki tamamen cehaletten başka bir şey ummuyormuş gibi teslim olmuş gibiydi.

"Tabii ki. Kız izciydim." Bu bir yalandı. Ama erkek kardeşlerinin ikisi de izciydi ve onu ormana götürüp evin koordinatlarını verdikten sonra kaçıp gitmenin ve onu terk etmenin çok eğlenceli olduğunu düşünmüşlerdi. En azından ona pusulayla yön bulmayı öğretmek için zaman ayırmışlardı, gerçi onu bir iki kez kurtaran şey kendi yön duygusuydu ve bu da oldukça iyiydi.

Yine o havalı bakışlarından birini attı. "Dosyanda izci kızlarla ilgili hiçbir şey yoktu."

"Neden olsun ki? Tüm teknolojik eğitimlerimi listeledim, çocukluğumdaki ders dışı aktivitelerimi değil."

"Başvurunuzdan bahsetmiyordum."

Oh. *Dosya* demek istedi. Duh. Elbette tüm stajyerler soruşturulmuştu; bunu düşünmesi gerekirdi. Konuşma boyunca saçmalamaya devam etmek yerine omuz silkti ve işe koyuldu. "Haritanız var mı?"

Sağ uyluğundaki kargo cebinden bir tane çıkardı ve uzattı. Haritayı inceledi; ayrıntılı bir topografik haritaydı, gerekli tüm sapma ve boylam/enlem işaretleri vardı. "Bana bir bilgi ver," dedi. "Uzun zaman oldu."

Adam onun sağında bir dizinin üzerine çöktü, o da aynı şekilde haritayı sağ uyluğunun üzerine koydu. İyi bir pusula manyetik kuzeyi göstermekten daha fazlasını yapardı, ki zaten gerçek kuzey bu değildi. Pusula ve iyi bir haritayla, herhangi bir noktaya giden yolu bulabilmeliydi.

Levi ona kısa talimatlar verdi, daha yakına eğildi ve talimatlarını uygularken onu dikkatle izledi. O kadar yakındı ki omzu göğüs kafesine dayanmıştı. Onun güçlü, yavaş ve sabit kalp atışlarını hissedebiliyordu.

Bir anda duyularını bir bilgi seli kapladı: ter, kir ve insan kokusu; daha önce yaptıkları atış talimlerinden kalma barutla karışık teninin kokusu; vücudunun ıslısı, tenini güneşin diken diken eden sıcaklığından daha fazla haşlıyordu. Bir şekilde çok fazla, çok samimiydi, kalp atışlarını hissedebiliyordu. Bir an için aşırı yüklenmeden dolayı başının döndüğünü hissetti, sonra derin, sessiz bir nefes aldı ve söylediklerine konsantre olabilmek için tüm bunları bir kenara itti.

Ona gerçekten görebileceği bir rota çizdirdi, bu rota yarım mil ötedeki ana eğitim parkuruydu. Ağabeylerinin ona öğrettiklerinden bazıları geri geldi ve bu zaten kolay bir testti, bu yüzden başardı.

"Belki de bir izci kızdın," diye yorumladı, gözlerini kısarak güneşe baktı.

"Yalan söyledim," dedi kayıtsızca. "Kardeşlerim izciydi ve bana onlar öğretti."

Kaşlarının arasını ovuşturdu, burun kemiğini sıktı. "Bir tane daha çiziniz."

Talimat vermekten kaçınabilir, görevi başarıyla yerine getirmesini zorlaştırabilirdi ama yapmadı. Jina hala keskin bir şekilde Onu orada ne kadar istemediğini her gün irili ufaklı yüzlerce şekilde belli ediyordu ama onu yetersiz bir eğitimle alttan almakla suçlayamazdı. Ona karşı yumuşak davranmak ondan kurtulmanın en hızlı ve en kolay yolu olabilirdi ama o bunu yapmamıştı. Daha hızlı gitmesi, daha uzun koşması, kararlılık ve ikinci rüzgar için kazması için ona her havladığında ortaya koyduğu karakter gücüne karşı isteksiz bir saygı duyduğunu itiraf etmek zorundaydı. Onun deyimiyle antrenmanda çuvallarsa, bu onun hatası olmayacaktı.

O yeni bir rota üzerinde çalışırken, Boom'la sessiz bir yan görüşme yaptılar, belki de kaybolursa onu aramaya zahmet edip etmeyeceklerine karar verdiler.

Sonuçları kontrol etti ve başını salladı. "Tamam, hadi yapalım şu işi. Bir zaman sınırın var," diye ekledi sol kolundaki saate bakarak. "Bulmak zorundasın

Karanlık çökmeden çıkmamız için bana zaman kazandıracaksın. Eğer yavaşsan, doğru yapana kadar alıştırmayı tekrarlayacağız."

"Bu gece mi?" diye sordu dehşet içinde, çünkü öğleden sonra çoktan yarılanmıştı ve gece ormanda koşturma fikri hoşuna gitmiyordu. Bu bir şeyleri kırmak için iyi bir yoldu, ormanın yılan demek olduğundan bahsetmiyorum bile ve karanlıkta bir tanesine basabilirdi. Bunu onlara asla itiraf etmezdi ama geceleri de biraz temkinliydi. Artık karanlıkta uyuyabiliyordu ama büyürken bir gece lambasına ihtiyaç duymuştu ve Korkak bir kedi olmasıyla ilgili bitmek bilmeyen alaylar. El feneri olduğunu biliyordu ama yine de.

Sabırlı olmaya çalışıyor gibiydi. "Hayır, gece olmaz." Sonra düşünceli göründü. "En azından şimdi değil. Daha sonra bir gece egzersizi yapabiliriz."

Çenesini kapalı tutmalıydı.

Eğitmenlerden biri bir araçla geldi. Levi araca bindi ve onlar ayrılırken Levi ona arkasını döndü. "Daha fazla su var mı?" diye sordu çocuklara, genellikle su ve buzla dolu olan büyük soğutucunun yanına giderken. Normalde soğutucu her saat başı yenilenirdi ama programa göre tüm PT'leri neredeyse bitirmiş olmaları gerekiyordu, bu yüzden belki de yenilenmemişti.

Yine de bol miktarda vardı; orada dururken bir şişe daha içti, çünkü sıcak ve nem içindeki nemi çekip almıştı. Bazı günler sanki fiziksel olarak yeterince su içemiyormuş gibi hissediyordu. Fazladan şişeleri koymak için etrafta bir şeyler aramaya başladı ve Snake ona altı aylık ter ve erkek kokusu gibi kokan küçük bir kanvas çanta attı. Ayrıca hiç yıkanmamış gibi görünüyordu. Ama umurunda değildi.

Pis adamlara alışmıştı.

Levi'nin konum koordinatlarının gelmesini beklerken, pusula ve haritayla oturup birkaç rota daha çizdi.

Voodoo alaycı bir tavırla, "Bir el feneri almayı unutma," dedi.

Yani Levi'nin yerini bulup karanlık çökmeden geri dönebileceğini düşünmüyordu. Omuz silkti ve "İyi fikir" dedi. Eğer onun derisinin altına girebileceğini düşünüyorsa, bundan daha iyisini yapmalıydı.

Dakikalar geçtikçe daha da endişelenmeye başladı. Levi ne kadar uzakta olmayı seçerse, belli ki oraya ulaşması ve oradan çıkmaları o kadar uzun sürecekti ve gün batımı gittikçe yaklaşıyordu. Onu böyle sabote etmezdi, değil mi?

Aklına bu düşünce gelir gelmez, hem kendi telefonu hem de Boom'un ki gelen bir mesajla çınladı: Levi'nin koordinatları.

İçgüdüğü acele etmekte ama bunu bir kenara itti; şu anda en önemli şey doğru olmaktı. Topo haritasını aldı ve onun yerini buldu, sonra iki kez kontrol etti. Haritayı inceledi, sonra pusulayı kullanarak iki rota çizdi. Şeytani biriydi. Topo haritaya göre en direkt rota aynı zamanda en zor olanıydı; tırmanılması gereken dik tepeler, sık bitki örtüsü ve geçilmesi kolay olan ya da olmayan bir dere vardı. Uzun rota bu zorlukların çoğunu atlatacağı, yine de o lanet dere yoluna çıkmayı başarmıştı.

En dost canlısı iki adam olan Boom ya da Snake'ten çalışmasını kontrol etmelerini istemedi. Ya bunu kendi başına yapacaktı ya da başarısız olacaktı. Haritayı katlayıp kalçasındaki fermuarlı cebe soktu, çantasının askısını çaprazlamasına boynuna astı ve hızlı adımlarla yola koyuldu. Bu sıcakta düz koşmak onu çabuk yoracaktı ama acele etme lüksü de yoktu.

Park alanından geçerken ayakları kaldırımı dövüyordu; eğitim alanından geçmek daha hızlı olabilirdi, ancak alanda eğitim tatbikatları yapan insanlar vardı; aniden

Bunlardan biri birkaç kişinin yaralanması için iyi bir yol olabilirdi. Eğitim alanını geride bırakarak diz boyu yabancı otlarla kaplı küçük bir tarlaya girdi, sonra durup yönünü tekrar belirledi.

En engibeli araziye aşacak kadar batıya gitmemişti. Tekrar yola koyuldu.

Başka bir tarlanın kenarında, yabancı otlar bir drenaj hendegini gizliyordu, atlamak için zamanında göremedi ve bunun yerine iki ayağıyla içine daldı. Yaralanmadı ama hendekteki yeşil, hafif sümüksü su neredeyse dizlerine kadar geldi ve hemen botlarının içine fişkırlarak çoraplarını ıslattı.

"Kahretsin," diye homurdanarak kendini hendekten çıkarmak için bir tutam yeşillığe tutundu. Avucuna bir çalı saplandı. "*Orospu çocuğu!*" Durup rahatsız edici kıllı bitkiyi parçalara ayırmak için çok acelesi vardı, dışarı tırmandı, botlarını çıkarmak ve sularını boşaltmak için yere oturdu, sonra tekrar yola koyuldu.

Çeyrek mil sonra, başka bir pusula okuması için durdu. Bu sefer yeterince batıya gitmişti. Şimdi kuzeye doğru gitmesi gerekiyordu. Gönderdiği koordinatlara göre, Levi yaklaşık beş mil ileride olmalıydı.

Beş mil. Seçtiği parkurun arazisi en direkt rota kadar zorlu olmasa da bunu yapabiliirdi, ama düz de değildi. İki ay önce beş mil bile yapamazdı, en azından ihtiyacı olan hızda, ama bu iki ay önceydi. Şimdi "Ben Kadınım, Kükrediğimi Duyun" diyordu. Uh-huh. Sanki kükremek için yeterince nefesi varmış gibi.

Sonra ormana girdi. Hem engebeli zeminde ekstra destek hem de yılanlarla baş etmek için kendine güzel, sağlam, beş fit uzunluğunda bir sopa kesecek kadar uzun süre durdu. Biraz su içti, çünkü ter Buharlı nemde üzerinden nehirler akıyordu ve tekrar yola koyuldu. Başının etrafında sivrisinekler dolanıyordu. Bir tanesi gerçekten burnuna girdi ve durmaktan başka çaresi yoktu, çünkü zıplıyor, küfür ediyor ve lanet şeyi çıkarmak için burnunu sümkürmeye çalışıyordu. Sonunda burnundaki sivrisineklerden kurtulduğunda, koruyucu azizine teşekkür etmekten başka bir şey yapamadı.

Katolik olsun ya da olmasın herkesin bir tane vardı - yalnızdı ve erkeklerin hiçbiri o özel spastik krizi görmedi. Bunu asla unutamazdı. Bu olayın şerefine Babe olan lakabını Gnat olarak değiştirmiş olabilirler.

Babe ne kadar kötü olsa da, onu Gnat'e tercih ediyordu.

Tahmini olarak üç mil kala, bir sorunu olduğunu fark etti.

Islak çorapları ve ıslak botları ayaklarının derisini yüzmek için ellerinden geleni yapıyordu. Ayakları botların içinde aşağı yukarı hareket ettikçe topuklarında ve ayak parmaklarında oluşan su toplamalarını hissedebiliyordu ve bunlar onun iyi botlarıydı, en iyi uyanlardı. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Koşmuştu

Bu botlarla kilometrelerce, belki de yüz mil yürümüştü ve ilk kez sorun çıkarıyorlardı. Tabii ki, bu hem botların hem de botları ve çorapları su içindeydi. O drenaj hendeğinde ne tür mikroplar olduğunu da bilemezdi. Hızlı bir kişisel envanter ona kargo ceplerine otomatik olarak yapışkanlı bandaj yapıştırmadığını söyledi, ayaklarının ne kadar ıslak olduğu düşünüldüğünde yapışıp kalacakları da yoktu.

Devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Vurmaya, çalılardan arasından geçmeye, kayaların ve devrilmiş ağaçların üzerinden tırmanmaya devam etmek zorundaydı. Geri dönmek görevi başaramadığı anlamına gelirdi ve ikinci bir şansı olacağına güvenemezdi. Levi'yi bulmak zorundaydı; ancak o zaman ayakları için endişelenebilirdi.

Ama lanet olsun, her kabarcık sıcak ve büyüyen bir acı noktasıydı. Basıncın yerini değiştirmek için ayak parmaklarını sıkması da işe yaramadı. Islak çoraplarını çıkaracak kadar uzun süre durmayı düşündü ama bu ayaklarını botların içinde daha da fazla hareket edecekti. Bunun karşılığında alacağı tek şey yeni kabarcıklar olacaktı.

Bir pusula okuması daha yapmak ve biraz daha su içmek için durdu. İki şişe bitmişti ve iki şişe kalmıştı. Ter onu sıırılsıklam etmişti; zeytin rengi tişörtü de pantolonu ve botları kadar ıslaktı. Saçları ensesine yapışmıştı ve gözleri terindeki tuzdan dolayı yanıyordu. Sert olmak titizlere göre değildi ama bu, sert olmaktansa titiz olmayı tercih ettiği anlardan biriydi.

Dördüncü milde, ağırlığını taşımak için sopayı kullanıyordu. Telefonunu kontrol ettiğinde oldukça hızlı olduğunu gördü, her ne kadar acı veren su toplamaları onu engellese de; Levi'ye hava kararmadan önce yürümeleri için zamanında ulaşacaktı. Eğitim alanına kadar olan beş millik yolu nasıl kat edeceğinden emin değildi ama onu bulduktan sonra bu konuda endişelenecekti.

Bir milin son dörtte üçü en zor olanıydı. Arazi, kayalar, taşlar, devrilmiş ağaçlar ve devrilmiş ağaçların daha fazla güneş ışığı aldığı daha kalın çalılıklarla, sadece ormandan yokuş *yukarı ormana doğru* engebelenirdi. Kaygan bir kaya yüzeyine tırmanmak eğlenceli değildi, çünkü bir yılan herhangi bir yerde güneşlenecekse, burası bir kaya olurdu. Bir keresinde botu yosunlara takıldı ve bir an için aşağıya doğru kayacağını sandı, ama kendini bir iki metre içinde yakalamayı başardı. Bir dirseğinin ve elinin derisi yüzüldü ama hepsi bu kadardı.

Kayanın diğer tarafına geçtiğinde arazi tekrar düzleşti. Pusulayla yönünü kontrol etti, biraz sola doğru ayarladı ve beş dakika sonra, bir elinde su şişesi, diğer elinde kitap, başka bir büyük kayanın üzerinde oturan Levi'ye doğru yürüdü. Gerçi kitap okumuyordu; onun yaklaşmasını izliyordu.

"Ne okuyorsun?" diye sordu, sanki ona zamanında ulaşabilmek için neredeyse kendini öldürmemiş gibi.

Cevap vermek yerine, "Topallıyorsun," dedi. Ses tonu sertti.

Neden yaptığı her yorum bir eleştiri gibi geliyordu? Kollarını kıpırdatmamaya çalıştı. "Su topladı. Ayaklarım ıslandı. Hadi, gidelim, hava kararmadan buradan gitmeliyiz. Senin kuralların."

Ayağa kalkmak yerine cebinden telefonunu çıkardı ve bir mesaj gönderdi.

Jina ona baktı ve bir öfke patlaması hissetti. *Şimdi de* kasıtlı olarak geciktirerek onu sabote mi edecekti?

"Eğer bizi geç bırakırsan, bu senin suçun," dedi sertçe. "Ya da ben giderim ve sen burada kalırsın. Seni buldum. Karanlık çökmeden geri dönersem, benimle olsan da olmasan da görevimi tamamlamış olurum." Sopasını kavradı ve bir dakika daha kaybetmek istemeyerek arkasını döndü.

"Otur ve botlarını çıkar," diye emretti aynı sertlikte. "Boom'a gelip bizi alması için mesaj attım."

"Ne? Hayır!" Sopayı daha sıkı kavradı, onunla onu balina etmeye hazırdı. "Seni buldum. Karanlık çökmeden geri dönebilirim. Beni bundan mahrum etmene izin vermeyeceğim-"

"Sakla onu," diye araya girdi, karanlık gözleri onu kesiyordu. "Yürümek zorunda olduğumuzu söylemedim, beni yürümek için yeterli zamanımız olacak kadar hızlı bulman gerektiğini söyledim. Buldun da. Bizi alması için Boom'la çoktan anlaştım ama buraya kadar gelemez. Yolun bir kısmını yürümek zorunda kalacağız, bu yüzden ayaklarına dikkat etmelisin. Şimdi lanet botlarını çıkar ve çoraplar."

Onu boğabilirdi. Ciddi ciddi denemeyi düşündü ama adam onu o kadar kolay yere sererdi ki bu aşağılayıcı olurdu. Stres seviyesi tavan yapmıştı, sağduyusu onu öfkesinden vazgeçirmeye çalışıyordu ve o kadar dengesi bozulmuştu ki ağlamaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Bir ya da iki kez ağlamış olabilir.

Evde yalnızdı ama erkeklerin önünde hiç ağlamamıştı ve şimdi de ağlamaya niyetli değildi, özellikle de Levi'yle.

İnatçılığıyla bir süre mücadele ettikten sonra, "Bunun bir anlamı yok," diye mırıldandı. "Yanımda ilk yardım çantam yok."

"Belki sen hazırlıklı değilsin," diye karşılık verdi, "ama ben hazırım." Sol kalça cebinden küçük sarı bir kit çıkardı. Onun da arabasında buna benzer bir tane vardı. İhtiyaç duymayacağını düşündüğü hiçbir şeyi yanında taşımazdı ve yola çıkmadan önce arabasından almayı düşünmemişti. Tabii ki su dolu bir drenaj çukuruna basmayı da planlamamıştı. Ve Levi'nin hatasını göstermesi de tam ona göre idi.

Ama ayakları çok acıyordu ve birkaç bandaj hasarın daha da kötüleşmesini önleyecekti. Kaşlarını çatarak kayanın üzerine oturdu ve botlarının bağcıklarını çözmeye başladı. Islak çoraplarını çıkardı ve her iki topuğundaki ve her iki ayağındaki ayak parmaklarının üstündeki kabarcıkları inceledi.

"Kahretsin." Bu birkaç gün boyunca başıma bela olacaktı.

İlk yardım çantası için elini uzattı ama Levi onun yerine önüne çömeldi ve sağ ayağını dizinin üzerine kaldırdı. Ağzı bir karış açık kaldı ve bir sürü kelime boğazına düğümlemlenip çıkmak için mücadele etti. "Ne? Hey! Bunu yapabilirim!" Tüm kelimeleri bu değildi ama tutarlı olanlar bunlardı.

Kadın ayağını geri çekmeye çalıştı ama adam uzun parmaklarını ayak bileğinin etrafına doladı ve sıkıca yerinde tuttu. Ona bir bakış fırlattı. "Ben hallederim."

Birden kalbi balyoz gibi çarpmaya başladı. Adamın iri eline baktı ve elin sıcaklığının tenini yaktığını hissetti. Adam o kadar büyük ve kaslıydı ki, sanki onu sırt üstü yatırmış gibi ezilmiş hissetmesine neden oldu. Bu düşünceyi aceleyle susturdu ama o kadar sinirlenmişti ki tüm vücudu sarsıldı.

Yine kesici bir bakış. Gözleri o kadar karanlıktı ki, irisleriyle göz bebekleri arasındaki farkı anlayamadı. "Kıpırdama," dedi ve sesinde bir şey vardı, deşifre edemediği ama yine de iliklerine kadar işleyen ve onu olduğu yerde donduran ince bir ton.

Levi tekrar tuttuğu ince ayağa baktı ve tüm tepkilerini yüzünden uzak tutmaya konsantre oldu. Tanrı aşkına, bu sadece bir ayaktı; ayak tırnaklarında parlak pembe bir cila ve her tırnağında çaprazlamasına boyanmış ışıltılı bir şerit olan kız gibi bir ayak, ama yine de sadece bir ayak. Acı gerçek, tamamen çıplak bir kadına bakmaktan, Babe'in çıplak ayağını tutmaktan daha az tahrik olduğu gerçeğiydi. Onun tenine dokunuyordu. Dokunmayı tercih ettiği tene değil, ama yine de onun tenine.

Ve ilk yardıma ihtiyacı olan derisiydi. Topuklarındaki kabarcıklar kırılmıştı ve kolayca enfeksiyon kapabilirlerdi.

"Ayakların nasıl ıslandı?" diye sordu çantayı açıp bir paket antibiyotik merhem çıkarırken.

"Drenaj hendeği. İçine girene kadar görmemiştim."

Başıyla kısa bir selam verdi. Herkesin başına böyle şeyler gelir. O da bir ya da yirmi kez, yaklaşık yarısı bilerek olmak üzere, ayaklarını ıslatmıştı. Bunun için plan yapmak zorundaydınız, Çünkü kuru ayaklar çok önemliydi. O hariç hepsi eski askerdi. Ayaklarını kuru tutmanın önemi onlara öğretilmişti ama onu da aynı düşünce yapısına sokmayı atlamıştı. Bu kabarcıklar onun suçuydu.

"Sana her zaman fazladan bir çift çorap almanı söylemeliydim," dedi ses tonundaki sertliği yumuşatmaya çalışarak. Sürekli bir savaş veriyordu.

onun etrafındaydı ve sadece pislik tarafını tutarak tamamen ellerini çekmişti. Şimdi, kendisine rağmen ona dokunuyordu, tıpkı ipten düşmeye başladığında olduğu gibi ve farkına varmadan incinmesini önlemek için onu yakalamıştı. Mesafesini korumak gün geçtikçe daha da zorlaşıyordu. Vücudunda asil bir kemik yoktu; aleti, güzel ve şişman bir bıldırcına doğru giden bir kuş köpeği gibi onu işaret ediyordu ve aletine hayır demek ona doğal gelmiyordu.

Ama ona havlarsa ya da çok hızlı hareket ederse haşlanmış bir kedi gibi zıplayacakmış gibi görünüyordu, bu yüzden sesini alçaltmak zorunda kaldı. Kızın ayaklarıyla ilgilenmek, mesafesini korumaktan daha önemliydi. "Benim hatam," dedi sakince. "Bunu hiç düşünmemiştim. Ama gelecekte, her zaman iki ya da üç çift

Arazideysek yanınızda çoraplar ve bir ilk yardım çantası olsun," diye ekledi ve merhemi sağ ayağındaki kırık kabarcığın üzerine sıktı.

"Bunu ne zaman yapacağını merak ediyordum," diye homurdandı.

Uсталıkla topuğuna bir bandaj yapıştırdı, sonra ayak parmaklarının üstündeki kabarcıklarla ilgilendi, iki parmağı kaplamak için bir bandaj kullandı, onları birbirine bantladı, sonra o ayaktaki diğer iki küçük parmağa başka bir bandaj yapıştırdı.

Sadece ayak başparmağı kabarmaktan kurtulmuştu.

Sol ayağının beş parmağı da su toplamıştı. Başını iki yana salladı. "Eğer Bir ormandaysanız ve ayaklarınıza dikkat etmezseniz, sonunuz orman çürümesi olur ve bu kötü bir durumdur." Ayağını bandajlarken ona Nemli koşullarda ayaklarına bakmayı ihmal ettiği zamanı, altı gününü revirde nasıl geçirdiğini, ekibi onsuz konuşlandığı için nasıl sinirlendiğini. Konuşurken, beyninin ayrı bir bölümünde onun bacaklarının arasına sürünerek girmenin ve onu büyük kayanın üzerine yatırmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyordu. Ayağı zaten elindeydi, tek yapması gereken Kenara çek, ayağa kalk ve o oradaydı.

Elleri ayağının ve bileğinin üzerindeyken onu sarsan ince titremeleri hissedebiliyordu ama başını kaldırdığında sanki iyileşmesini isteyebilecekmiş gibi sabit bir şekilde sağ ayağına bakıyordu. Yine de yanakları pembeydi ve ince boynunun dibinde çırpınan nabzını görebiliyordu.

İçgüdüsel olarak daha aşağıya, tişörtünün üzerinde ikiz küçük noktaların olduğu yere baktı ve ağzı lanet bir ergeninki gibi sulanmaya başladı. Ağzını o meme uçlarına götürmek istiyordu. Ağzını onun üzerinde istiyordu, nokta, onu ellerinin altında, *onun altında istiyordu*.

Sikeyim.

Çenesini düzeltti ve sol ayağına bandaj yapıştırmayı bitirdi. Sonra Kendine yapacak bir şey verdi, yanına oturmak için yana kaydı ve botlarını aldı, parmaklarını içinde gezdirerek herhangi bir pürüz olup olmadığını kontrol etti. Kabul, ayakları yumuşaktı ama botları ıslattıktan sonra bile o kabarcıkları düşündüğünden daha hızlı ovuşturmuştu.

Dikiş ya da kenar yok. Kaşlarını çattı ve çoraplarına baktı, garip bir şekilde pütürlü olduklarını fark etti. Birini ters çevirdi ve köpük parçaları kayanın üzerine düştü. "Bu da ne böyle?"

"Köpük," dedi ve parçaları toplayıp cebine koydu.

"Bunu görebiliyorum. Çoraplarında neden köpük var?"

"Botlarımın ayağımda inip çıkmasını ve su toplamasını önlemek için." Kaşlarını çattı. "Her şey ıslak olduğunda işe yaramıyor."

Adamın sahip olduğunu bile bilmediği düğmelere zahmetsizce basabiliyordu. "Neden ayağına *uyan* botlar almıyorsun ki?" diye çıkıştı. İlk başta hepsi onun yanında konuşmalarına dikkat etmeye çalışmışlardı ama günler geçtikçe eski alışkanlıklarına geri dönmüşlerdi ve o da onların konuşmalarına hiç dikkat etmemiş ya da herhangi bir tepki vermemişti. Ama ona bu kadar yakın oturmak, ondan tahrik olmak ve onun da kendisine aynı şekilde tepki verdiğini bilmek ... *siktir* demek yaptığı en akıllıca şey değildi,

Çünkü bu, düşüncelerini kurtulmaya çalıştığı yola geri götürdü.

Ona doğru döndü, kehribar ve mavi gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Çünkü bu lanet olası botları uyacak şekilde *yapmıyorlar*," diye hırladı ona. Sonra kendini tuttu ve tekrar öne doğru döndü. "En azından ben bulamadım. Bana yedi numara dar, ekstra dar topuklu ayakkabı lazım. Bunlar orta genişlikte."

Ona bir çocuğun botları gibi görünüyorlardı ama o on üç numara giyiyordu. Yine alışık olmadığı bir suçluluk duygusu hissetti, çünkü onun uygun çizimleri nasıl bulacağını bilmediğini fark etmeliydi - yine de, lanet olsun, sorabilirdi.

"Nasıl oluyor da kaçıyorsun?" Çünkü koşuyordu. Onların dayanıklılığına erişmek için çalışması gerekmişti ama şimdi drone eğitiminde olmadığı sürece ekibin geri kalanı kadar koşuyordu.

Meydan okurcasına köpüğü işaret etti. "Bu ve tabanlık. Düşük teknoloji ama çoğunlukla işe yarıyor. Köpüğü topuklarımın etrafına dolduruyorum. Sanırım artık ayak parmaklarıma da koymaya başlayacağım."

"Hayır, şimdi sana tam oturan bir bot bulacağız. Nereden aldın bunları?"

"Alışveriş merkezi."

Birkaç küfür daha mırıldandı. "Çünkü bize uygun botları nereden bulabileceğimizi sormak hiç aklına gelmedi, ha?"

Kız tekrar adama doğru kabardı. Yan yana oturmalarına rağmen başının tepesi adamın çenesine ancak geliyordu ama bu onu durdurmadı. Kadının sağduyudan yoksun olduğunu düşündü; çoğu erkek onun karşısına çıkmazdı ama o tereddüt etmedi. Ama belki de onu incitmektense kendi ellerini kırmayı tercih edeceğini sezmişti. Hayır, öyle değildi, çünkü diğer tüm erkeklere de ateş püskürüyordu ve bildiği kadarıyla hiçbiri onun için düğümlememişti.

"A: Hepiniz gitmişsiniz. B: Onlara hızlı ihtiyacım vardı. Spor ayakkabılarla koşmak cehennem gibiydi, içlerine kum giriyordu. C: Günün sonunda bir sandviç yemek ve duş almaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum. Bulabildiğim her şeyi bulabildiğim kadar hızlı buldum." Kelimeleri ısırды, her bir sesi dişlerinin duyulabilir bir kırılmasıyla kırptı.

Onu azarlayabilir, onunla tartışabilir ya da yemi kesip yoluna devam edebilirdi. İkincisinde karar kıldı çünkü kadın akşama kadar tartışacaktı. "Pekâlâ. Sana uygun bir bot bulacağım. Gelecekte, lanet olsun, bir sorunun olursa *bana söyle*. Ben akıl okuyucu değilim." Yine o rahatsız edici Yaptığı kelime seçiminin farkındalığı içinde zonkladı. Lanet olsun, *lanet olsun* demeyi bırakmak zorunda mı kalacaktı?

"Evet, efendim," dedi o kadar düz bir şekilde ki, saatin kaç olduğunu sorarsa şanslı olacağını biliyordu.

Elini yüzünde ovuşturdu ve sinirli bir nefes verdi. "O ıslak çorapları tekrar giymek zorunda kaldığında o bandajları ayağına koymanın ne kadar işe yaradığını bilmiyorum ama ya öyle olacak ya da seni teslim noktasına kadar taşıyacağım. Boom yakında orada olur."

Kulağa "cehennemde soğuk bir gün" gibi gelen bir şeyler mırıldandı ama bu mırıldanma, onu bu konuda zorlamaması için yeterliydi. Bunun yerine çorapları aldı ve ayağına geçirmeye başladı. Köpük parçalarını çorapların içine, topuklarının etrafına yerleştirdikten sonra botlarını nazikçe çekti ve ayağa kalktı. Yüzünü buruşturdu. "Harika değil ama yürüyebiliyorum. Daha iyi.

daha önce." Sonra isteksizce ekledi, "Teşekkürler."

Muhtemelen onu taşımak zorunda kalmasaydı iyi olurdu; onu tekrar ellerine almak çok hoşuna giderdi. Olduğu gibi devam etmeleri daha iyiydi, onu uzak tutmanın bir yolu olarak öfkesini kusuyordu,

ve ona mağara adamı gibi davranma dürtülerini kilitliyordu çünkü Tanrım, onu omzuna atıp yatağa, yere ya da cehenneme, duvara taşımaktan daha iyi bir şey istemezdi.

Bu da takımı mahvederdi. Değişen dinamikler her şeyi mahvetmese bile, onu diğer erkeklere yasakladıktan sonra kendisi ona bir hamle yaparsa, onların kızgınlığı zarar verirdi. O da Onun için en güvenli ve ekip için en iyi olanı yapmıştı ve şimdi bununla yaşamak zorundaydı.

Uzaktan bir motorun gürültüsünü duyabiliyordu. Hem rahatlamış hem de sinirlenmiş bir halde, "İşte Boom. Hadi gidelim."

Altı

Bir çakal tuzağa çekilmeye çalışıldığında, alarm vermemek için çok dikkatli olmak gerekirdi. Çakallar -bu durumda Axel MacNamara- sinsi ve ürkek olmalarıyla ünlüdür. Joan Kingsley ona yaklaşma şansının olmadığını biliyordu, bu yüzden ona gelmesi gerekiyordu. Bu da Tuzak burada devreye giriyordu çünkü onun herhangi bir şekilde olaya dahil olduğunu bilemezdi. Şüphelense bile, sadece tuzağa düşmekle kalmayacak, muhtemelen kendi hayatını da kaybedecekti.

Bazen neden daha önce bir suikasta kurban gitmediğini merak ediyordu ama kederin bıçak sırtı hali o kadar keskindi ki bunu pek umursamıyordu. Ölümünü kolayca bir kaza gibi gösterebilirdi, gerçi bu gerçekten de olabilirdi

"soruşturmayı" kontrol ederek etrafta dolaşıyordu. Adamın bunu yapmamış olması, gelecekte her ne planladıysa onunla işbirliği yapması için şantaj yaparak onu kullanmayı düşündüğünden şüphelenmesine neden oldu. Ona karşı koyabileceği hiçbir şey yoktu.

Belki de Dexter öldürüldükten sonra ilk başta istememiş olsa da şimdi yaşamak istiyordu. Oğulları bile acısını hafifletmeye yetmemişti. Oğlu büyümüştü ve artık evde yaşamıyordu; onu çok sevmesine rağmen, artık günlük yaşamının bir parçası değildi ve bir daha asla olmayacağını kabullenmişti. Yine de bir yanı onun için, gelecekte Dexter'in olduğu kadar kendisinin de torunu olacak torunlarının olma ihtimali nedeniyle hayatta kalmak istiyordu.

Bunun için yaşayacaktı. Yaşamak için de Axel MacNamara denen baş belasından kurtulması gerekiyordu.

Bir planı vardı. MacNamara kimin oynattığını fark etmeden bazı satranç taşlarını yerlerine yerleştirmeyi içeriyordu. Bu noktada

Asıl işi Devan yapıyordu, çünkü kesinlikle olaya karışmamış görünmesi gerekiyordu.

Devan muhtemelen onun gerçek kimliği konusunda hâlâ karanlıkta olduğunu düşünüyordu ve bir anlamda öyleydi de, çünkü doğduğu ismi bilmiyordu.

Yine de, Dexter'in öldürülmesinden bu yana, Devan'ın eylemlerinden ve kaynaklarından onun bir Rus ajanı, hatta belki de bizzat Rus olduğu sonucuna varmıştı. Ortadan kaybolmak ve kendini korumak yerine, onunla temas halinde kalmış ve intikam fikirlerini kurnazca ona aktarmıştı. En azından kurnazca olduğunu düşünüyordu. Joan Kingsley doğuştan politikacıydı ve yarı gerçekleri ve duygusal saçmalık manipülasyonunu bin metre öteden fark edebilirdi.

Dexter'in öldürülmesinden önce, Axel MacNamara'nın saçmalıktan yoksun oluşunu bile takdir etmişti. Muhtemelen tek iyi yönü buydu ama kendisinin kurnaz olmaması, başkalarında bunu fark etmenin onun için zor olduğu anlamına geliyordu. D.C.'de işe yaramasının tek nedeni iktidardakilerin yanlarında kuduz bir porsuk olmasının yararını görmeleri idi.

Ama onu alaşağı *edecekti*. Son oyun onun ölümü olacaktı, ama O zamana kadar da en çok önem verdiği şeye, değerli GO-Takımlarına saldırarak ve bu saldırıları onu pozisyona sokmak için kullanarak onu çılgına çevirecekti.

Güney Afrikalı bankacı, silik ve kolayca manipüle edilebilen Graeme Burger, şu anda yerine taşınması gereken satranç taşıydı.

Oyun başlamıştı.

"Çocuklar," dedi Jina ertesi gün mola verdiklerinde, yere oturmuş su içiyorlardı. Eylül güneşi çok sıcaktı, gökyüzü bulutsuz mavi bir kase. "Ailenize yaptığınız iş hakkında ne söylüyorsunuz? Annemle babam ziyarete gelmek için sesler çıkarıyor." Onları göreceği için endişelenmekten nefret ediyordu ama gerçek gerçektir ve bununla başa çıkmak zorundaydı.

Boom burnunun kenarını kaşıdı. "Karım genel olarak biliyor. Ayrıntıları değil ama her an aranabileceğimi ve nereye gittiğimi ya da ne kadar kalacağımı ona söyleyemeyeceğimi biliyor."

"Aynen," diye ekledi Snake. "Evliyken bunu saklamanın bir yolu yok. Çocuklarım şu anda soru sormak için çok küçükler, onlara ne söylersek kabul ediyorlar. Büyüdüklerinde onlara ne söyleyeceğimizi bilmiyorum, sadece kulaktan kulağa oynayacağız sanırım."

Arkasında, Levi uzun boyunu yere eğmişti; etrafına bakmadan onun olduğunu anladı. Derisi karıncalandı, omurgasına ve boynuna doğru ilerledi ve aniden sanki sıcaktan kavruluyormuş gibi hissetti. Birbirleriyle nadiren doğrudan konuşsalar da onun nerede olduğunu her zaman farkındaydı. Onu orada istemiyordu ve bunu biliyordu, işi yapabileceğini ona kanıtlamanın çok önemli olduğunu da biliyordu. Öyle olmasını istemiyordu ama öyleydi. Yapabileceği en iyi şey, sadece gururu için bile olsa, onun kendisini nasıl etkilediğini görmesini engellemekti.

Crutch sarışın başını arkaya yatırdı ve yüzüne su döktü, sonra sırt üstü uzandı ve bir kolunu başını yastık yapmak için arkaya katladı. "Anneme dünyanın her yerine gönderilen bir mühendislik firmasında çalıştığımı söyledim."

Jelly kıs kıs gülererek, "İşin garip tarafı, adamın mühendislik diploması yok ama annesi yine de bu saçma bahaneye inanıyor," dedi.

Crutch, insanların neye inanmayı seçtiklerini açıklamanın bir yolu olmadığını söylercesine omuz silkti.

"Annem bunu asla yemez." Jina gözlerini kısarak mavi gökyüzüne baktı. "Ona yeni bir bilgisayar programı öğrendiğimi söyledim."

Snake, "Bu konuda yeterince doğru," dedi. "Ama evet, tek yaptığının bu olduğuna inanmaları için kör ve aptal olmaları gerekir. Şu haline bak."

Ona bakmak mı? Jina kaşlarını çatarak baktı. Tamam, öyle giyinmemiştir. Normalde bilgisayarlarla çalışan biri; bilgisayar ineklerini tanırdı, çünkü kendisinin de bir ayağı inekliğin en azından yarısındaydı. Kot pantolon, spor ayakkabı ve ne idüğü belirsiz bir rock konserinden kalma bir tişört giyiyor olmalıydı. Bunun yerine, sanki içinde yüzlerce kilometre koşmuş gibi görünen bağcıklı botlar -ki koşmuştu- ve kahverengi kargo pantolon giymişti. Kesinlikle bir tişört giymişti ama ter lekeli, kirli bir beyazdı. "Bunu giymiyorum, hayır, ama kıyafetlerimi değiştirebilirim. Sizinle geçirdiğim saatlerden ve yüzme günü olmadığı sürece eve döndüğümde ne kadar kirli olduğumdan bahsediyordum." Yüzme günleri için Tanrı'ya şükür; en azından o zaman eve gitmeden önce duş alabiliyordu.

Trapper homurdanarak dirseklerinin üzerine yaslandı. "Kızın aynası yok," diye yorumladı diğerlerine.

"Ben de öyle. Her sabah dişlerimi ve saçlarımı fırçalarım."

Birkaçı kıkırdadı. Biraz su içti ve Levi ile Voodoo hariç diğerleriyle kurduğu dostluk ilişkisinin tadını çıkardı. Voodoo ondan hoşlanmıyordu ama söyleyebildiği kadarıyla o da kimseden hoşlanmıyordu, bu yüzden bunu kişisel olarak algılamadı. Levi, gerçi ... o

Soğuk bir değerlendirmeye onu izledi, sanki onun ekibine katılmasına izin vermeyi meşru olarak reddedebileceği kadar kötü bir şekilde çuvallamasını bekliyordu. Bunu yapabileceğini de biliyordu; ekip liderlerinin çok fazla özerkliği vardı, çünkü düzgün çalışan bir takımın başarısı için çok önemliydi. Ona bu bahaneyi vermemek için üç ay boyunca kışını yırtmıştı. Mantıklı bir şekilde düşünecek zamanı olduğunda, kendisinden istenileni yapmaya çalışırken kendini yarı yarıya öldürmek yerine ona bu bahaneyi vermeliydi. Mantıksız eylemleri için mantıklı bir neden bulamadığı için, bunu kendine açıklamaya çalışmaktan çoktan vazgeçmişti.

Jelly, "Zayıfsın, bronzsun ve kasların var," diye açıkladı.

Hah. Tartıya göre, başlangıçtaki kilo kaybından sonra aslında yaklaşık on kilo almıştı. Kilo almasına rağmen, tüm eski Kıyafetler artık ona çok büyük geliyordu, öyle ki eşofmanları kalçalarına ancak oturuyordu ve onları ev dışında giymeye cesaret edemiyordu. Ama daha fazlasını satın almak için alışverişe çıkması gerekiyordu ve ne zamanı ne enerjisi ne de ilgisi vardı.

Botlar için çaba sarf etmişti ama botlar önemliydi. Kargo pantolonunu - birkaç çift- internetten sipariş etmişti. Bunun dışında ... meh. Başka bir zaman alışveriş yapardı, belki gelecek yıl.

Daha önce ağır değildi - aklına gelen tanım "normal" idi. Uzun değil, kısa değil; ağır değil, sıksa değil. O bir tür değildi. Artık normaldi ve ne zaman aynada kendini görse kısa süreliğine şaşırıyordu ama gerçek şu ki dişlerini ve saçlarını fırçalamanın ötesinde ne giydiğini kontrol etmeye bile nadiren vakti oluyordu. Göğüsleri konusunda hiçbir zaman kutsanmamıştı ama şimdi neredeyse yok gibiydiler çünkü kas yaparken çok fazla vücut yağı kaybetmişti. Yine de kollarını seviyordu, trisepslerinin belirginliğini ve bicepslerini yukarı kaldırabilmeyi seviyordu. Sadece üç ay içinde o kadar güçlenmişti ki, günün sonunda her zaman yorgun olmasına rağmen dairesine giden merdivenler.

"Belki onlara spor yaptığımı söyleyebilirim," diye düşündü. "Bu yeterince doğru."

İki ya da üç homurtu buna cevap verdi. "Kalın kafalı değillerse buna inanmazlar," dedi Boom. "Spor salonu kaslarınız yok ve bu bronzluğunuzu açıklamaz."

Vay be. Ailesi aptal değildi. Saf ya da enayi olarak beş çocuk yetiştirmeyi başaramamışlardı. Üç ay önce, Jina spor salonu kasları arasındaki farkı bilemezdi.

sıkı çalışmayla elde edilen kaslardı, ama artık vardı. Spor salonu kasları poz vermek içindi; iş kasları ise yapmak içindi ve arada kesin bir fark vardı.

"Belki de gelmezler," dedi, kendini suçlu hissediyordu çünkü onları görmek istememek berbat bir duyguydu. Ailesini çok seviyordu ve normalde onları yılda dört ya da beş kez görüyordu - ta ki şimdiye kadar. Belki Noel'de eve dönebilirdi ve o zamana kadar her sabah bol bol güneş kremi sürmesine rağmen elde ettiği bronzluk solmuş olmalıydı. Ve tatilde bile koşmak zorunda kalacaktı, çünkü formda kalmak sürekli bir çabaydı. Adamlar görevde olmadıkları zamanlarda ya egzersiz yapıyor ya da becerilerini keskin tutmak için eğitim alıştırmaları yapıyorlardı. Ondan da aynısını yapması bekleniyordu, bu yüzden ailesi onu koşarken görüp kilo verdiğini ve kas kazandığını düşünecekti.

Bu yüzden.

"Aileleriniz diğer ekip üyeleriyle hiç tanışıyor mu?" diye sordu merakına engel olamayarak. Bugüne kadar ailelerinden hiçbiriyle tanışmamıştı. üyeler ya da dışarıdan arkadaşlar. Belki onlar da onun gibiydiler ve eve geldiklerinde arkadaşlarıyla takılamayacak kadar yorgundular.

"Elbette," dedi Trapper. "Yemekler, bunun gibi şeyler var. Boom ve Yılanların ikisinin de çocukları var ve eşleri birlikte bir şeyler yapıyor, çocukları bir şeyler yapmaya götürüyor."

Jina son üç ay içinde hiç yemek yiyip yemediklerini merak etti, Çünkü davet edilseydi bile o davet edilmemişti. Kendini incinmiş hissetmesine izin vermedi; Levi'nin ekibine atanmış olsa da henüz resmi bir üye değildi çünkü eğitimini tamamlamamıştı. Eğer aklanıp görevlere gitmeye başladığında onu hâlâ aralarına almazlarsa, o zaman kara kara düşünecekti ama o zaman şimdi değildi.

Onlar konuşkan bir ruh halindeyken, o devam etti. "Aileleriniz sizi takım lakaplarınızla mı çağırıyor?"

"Bir bakıma öyle," dedi Snake. "Karım beni adımla çağırır ama diğer aile üyeleri bana Yılan der."

"Neden Yılan? Karnının üzerinde mi sürünüyorsun yoksa?" Tüm lakaplarını merak etmişti ama genellikle hayatta kalmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki sormamıştı.

Cevap olarak alnındaki iki yuvarlak yara izini işaret etti ve mavi gözlerini sanki onları görebiliyormuş gibi yukarı çevirdi.

Kadın ona bakakaldı. "Seni bir yılan mı ısırıldı? Gerçekten mi? Ne tür bir yılan?"

"Bir çingiraklı yılan. Sanırım hayatta kalmamın tek sebebi zehir püskürtmemiş olması. Yine de altıma işemek üzereydim."

"GO-Takımında olmasaydın bile muhtemelen sana 'Yılan' derlerdi," diye mırıldandı. "Neden lakaplara ihtiyacımız var ki?" O sevmiyordu "Babe "i hiç sevmezdi, "Babe "den hiç hoşlanmazdı ve hoşlansa bile bir bebek, ki değildi.

"Teknik olarak yok." İlk gün kamyonetinde yaptıkları içten konuşmadan sonra, Levi ona ekibindeki en harcanabilir kişi olduğunu açıkça söylediğinde, Levi onunla komuta dışında nadiren doğrudan konuşurdu. Arkasında onun sesini duymak kalbinin yerinden fırlamasına ve midesinin bulanmasına neden oldu. Yine de ona bakmak için dönmedi, bunun yerine kendini bir kobra tarafından gözlenen bir tavşan gibi hareketsiz tuttu. "Ama biz asker değiliz, bu yüzden arkamızda askeri bir yapının koruması yok. Bizler siviliz ve her ne kadar gayri resmi olarak yetkilendirilmiş olsak da resmi olarak yetkisiziz. Gerçek isimlerimizin telsizden yayınlanmaması bizim için daha güvenli."

İç çekti. Ne yazık ki bu mantıklıydı, bu da "Bebek "ten vazgeçemeyeceği anlamına geliyordu. Zaten ona böyle hitap etmek muhtemelen çoktan kanıksanmıştı. İçlerinden hiçbirinin gerçek adını hatırladığından bile emin değildi.

"Peki ya sen?" diye sordu ve Jelly'ye geçti. "Adının arkasında ne var?"

"Yılan ısırtığı kadar özel bir şey değil, sadece jöle severim." Ona, kendisini on altı yaşında gösteren o muhteşem gülümsemelerinden birini verdi.

"Neredeyse her şeyde," diye belirtti Snake.

"Ben sevdiğim şeyi severim."

Teker teker lakaplarının arkasındaki hikayeleri öğrendi. Boom lakabını bir aracın tepesine düşüp yüksek bir ses çıkararak almıştı; Voodoo'nun adı Louisiana'lı olmasından geliyordu; Trapper bir keresinde sopalardan küçük bir tuzak kurmuş ve bir fare yakalamıştı; Crutch eğitimin ilk gününde üç parmağını kırmıştı ve koltuk değnekleriyle dolaşıyordu Levi'ye Ace denmesinin nedeni bir zamanlar World Series of Poker'de oynamış olmasıydı. Büyük potu kazanamamıştı ama birkaç yüz bin dolarla ayrılmıştı. Jina kendine rağmen etkilenmişti; poker oynamıyordu ama can sıkıntısından bazı maçları izlemişti.

Bir yıl önceki turnuvaya katılmıştı, yani tamamen cahil değildi. Evet, onu bir poker masasında diğer taş suratlılarla birlikte taş suratlı bir şekilde otururken görebiliyordu.

Yılan'a gülümseyerek, "Lakap ödülünü sen alıyorsun," dedi.

"Alından yılan ısırtığı almak biraz egzotik bir şey. Diğer herkesin lakabı

Seninkine kıyasla sıkıcı."

"Mola zamanı bitti," dedi Levi kaba bir şekilde. "Hadi işimize dönelim." Boş su şişesini yakındaki çöp kutusuna attı ve zahmetsizce ayağa kalktı, tüm işi güçlü bacak kasları ve karın kasları yapıyordu.

Hah! Jina bunu şimdi de yapabiliirdi. Hatta evde bile pratik yapmıştı, böylece yere yığıldığında kimse onu görmeyecekti. Yardım almadan ayağa kalkmak her türden kas gerektiriyordu, artık sahip olduğu kaslar. Ayağa kalktı ve onun talimatına göre işine geri döndü.

Bunu yapabiliirdi. Ona fırlattığı her şeyin üstesinden gelebiliirdi ve şimdi üç ay öncesine göre çok daha kendinden emindi. Buna sahipti.

İki ay sonra, bu kelimeleri *düşündüğüne* bile pişman oldu. "Ne diyeyim?" dedi dehşet içinde. Kesinlikle onu doğru duymamıştı. Doğru duymuş olamazdı. doğru duymuş. Bu onun yeteneklerinin o kadar dışındaydı ki uzayda da olabiliirdi.

"Paraşüt eğitimi," diye tekrarladı Levi.

"Uh-uh. Hayır." Jina sanki mesafe yardımcı olacakmış gibi ondan uzaklaşmaya başladı; elleri sanki kelimeleri savuşturabilecekmiş gibi havadaydı. "Bunu yapamam. Bir uçaktan atlayamam. Bu doğal değil. Bunu sadece çılgın insanlar yapar."

"İstifa mı ediyorsun?" diye tarafsız bir şekilde sordu, ancak soğuk ve karanlık gözleri Voodoo'nun içine bakıyordu. Diğerleri dinlemek için yaptıkları işi bıraktı; Voodoo kıs kıs güldü ama ondan başka bir şey beklemiyordu, pislik, bu yüzden onu görmezden geldi. Onlar da Voodoo'nun az önce hepsine deli dediğini görmezden geldiler. Hey, eğer folyo şapka uyuyorsa, tak onu.

"Hayır." Kelime diline ağır geliyordu ama çıkarmayı başardı. "İstifa", "bırakmak" için kullanılan başka bir kelimeydi. Ve her ne kadar bu kadar uzun süre -beş aydır- dayanmış olsa da, lanet bir ipe tırmanmak, kilometrelerce koşmak ve diğer her türlü saçmalık uçaktan atlamakla aynı kategoride değildi. Hayatta kalma içgüdüğü bunun için çok güçlüydü ve adrenalin patlaması çok zayıftı. Acı ve derin yorgunluk onun yeni normali olmuştu ama bir uçaktan atlamak . . . bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu.

"Deneyeceğim," dedi, kendi sesindeki şüpheyi duyarak. Çılgılık atarak kaçmak istedi, çünkü uçaktan intihar amaçlı bir atlayış yapamayacağını *biliyordu*, ama saf küfür onu yerinde tuttu.

Bu fikir bile onu dehşete düşürmeye başlamıştı. Sadece Tanrı gerçekten bir uçağın içindeyken ölümüne düşme ihtimaliyle karşı karşıya

kaldığında ne olacağını biliyordu - belki bayılırdı. Evet, bu

işe yarayabilir. Belki de. Bilinci yerinde olmayan bedenini alıp uçaktan atması için onu zorlamayacaktı.

Levi bu bombayı ona, küçük silahlar eğitimi, koşu, ağırlık kaldırma ve ardından GO-Takımlarının sahip olduğu -daha doğrusu hükümetin sahip olduğu, gayri resmi ve tamamen kayıt dışı- spor salonundaki olimpik havuzda yüzmeye geçen uzun bir günün ardından dinlenirken patlatmıştı.

Onlar başka işlerle uğraşırken o da insansız hava aracıyla birkaç saat geçirmişti, gerçek insansız hava aracıyla, küçük bir kuş kadar küçültülmüş ama hem kızılötesi hem de canlı dijital yayın yapan yüksek çözünürlüklü kameralarla donatılmış bir şey. Eşit derecede son teknoloji ürünü dizüstü bilgisayar ve son derece gizli bir programla, Tweety'yi, onu düşünmeye başladığı şekliyle, isterse küçük bir boruya dönüştürebilirdi. Onu bir dalın üzerine tünebilir, bir kayanın arkasından gözetleyebilir, kendisini gafil avlayan bir şahinden kaçabilirdi ama o z a m a n d a n beri yırtıcı kuşların küçük Tweety'yi av olarak görme eğiliminde olduklarını öğrenmişti. Tweety'nin onun gözetiminde güvende kalacağına kararlıydı.

Bir süre sonra, eğitim bittikten sonra erkeklerle takılmaya başlamıştı, sosyal bir şey yoktu ama eğitimden sonra oturup sohbet ediyorlardı. Eğitim dışında başka sosyalleşmeler de olmuştu çünkü bunun hakkında konuştuklarını duymuştu ama yine de davet edilmemişti ve tepki göstermesine izin vermese de dışlandığını fark etmişti. Bunun onu rahatsız ettiğini bilmelerine izin verirse lanetlenirdi.

Şimdiye kadar yüzme günleri onun en sevdiği eğitim günleriydi ama zihninde paraşüt eğitimiyle ilişkilendirildikten sonra bu sıralamayı geri alıp alamayacaklarını bilmiyordu. Yine de, eski güzel yüzmenin birçok avantajı vardı; en azından yüzme söz konusu olduğunda, hem yüzmeden önce hem de sonra duş da vardı ve artık nereye giderse gitsin arabasına bir ya da iki kıyafet alıyordu. Eve pis ve yorgun dönmek zorunda kalmıyordu, sadece yoruluyordu. Temiz olmak büyük bir fark yaratıyordu. Ve yüzmeyi seviyordu, bir ipe tırmanmayı ya da derisi eriyormuş gibi hissedeceği kadar sıcak bir havada koşmayı asla sevmeyeceği bir şekilde.

Belirsiz görevlere gittikleri zamanlar dışında, uyanık olduğu zamanların neredeyse tamamı çocuklarla geçiyordu, bu yüzden artık daha iyi şartlarda olmaları iyi bir şeydi. İyi ya da kötü, onlar bir takımdı ... çoğunlukla. Yine de bazen erkeklikleri onu şaşırtıyordu. Bir erkeği terk etmenin komik olduğunu düşünecek tek bir kadın bile tanı mı y o r d u .

Ama Crutch ve Jelly, Trapper'a bunu yaptıktan sonra kahkahalarla gülmüşlerdi. Sonra ona baktılar ve o da onlara sert bir bakış *atarak*, "Kafama çamur atan kişi saçımı yıkayıp kurutmak zorunda kalacak," dedi. Eğitime başladığından beri kestirmeye bile vakit bulamadığı için saçlarının ne kadar uzun olduğunu düşününce, üzerine çamur bulaştırma niyetlerini hemen reddetmişlerdi. Elbette; buna dış perisine inanır gibi inanıyordu.

Ama onları sevdiği için -çoğunlukla- ve Levi'nin bu işi yapamayacağına dair inancını onun boğazına tıkmak istediği için, son beş ay boyunca canını dişine takarak çalışmıştı. Takımda yer almaya layık olabilmek için kendini hiç düşünmediği kadar zorlamıştı. Artık rahatlıkla sekiz mil, kendini zorlarsa on mil koşabiliyordu ki bunu sürekli yapıyordu. Yüz şınav çekebiliyordu ama barfiks hâlâ ona sorun çıkarıyordu ve sayıları onlarla birlikte düşüyordu. Halat üzerinde kanca ve çimdik tekniğinde ustalaşmıştı, gerçi buna fren ve çömelme diyorlardı ve duvardan neredeyse onlar kadar hızlı geçebiliyordu. Hafif silahlar konusunda uzmanlaşmıştı, iş tanımını bunu gerektirmese de çeşitli silahları nasıl kullanacağını öğrenmişti, ama Levi'nin dediği gibi, sahada her gün kitapta planlanmayan şeyler oluyordu. Silah kullanma konusunda kılını bile kıpırdatmamıştı; Georgia'nın güneyinden gelen bir köylü kızı olması, araba kullanacak yaşa gelmeden çok önce onu tüfek ve benzeri şeylerle rahat ettirmişti.

Değişmişti; değişmekten kaçınmasının hiçbir yolu yoktu. Levi'nin ekibindeki yeri söz konusu olduğunda kendinden çok daha emindi. Aynada gördüğü kadın daha ince, daha sert, kas ve kemiklerine kadar incelmışti... ve bu hoşuna gidiyordu. Bir şeyler yapabilmeyi, yetenekli hissetmeyi seviyordu.

Burada olmak için bu kadar çok çalışmanın bedelini ödemişti. Bir zamanlar birlikte film izlediği, barlara ve konserlere gittiği, biraz da alışveriş yaptığı birkaç kız arkadaşı vardı. Onlardan aylardır haber almamıştı.

Düşünsenize, annesinden bir aydır haber almamıştı... belki de bir aydır? Tehdit edilen ziyaret gerçekleşmemişti ve aniden bir ev özlemi dalgası. Bu gece evi araması gerekiyordu çünkü Levi yarın onu öldürecekti. Onu bir uçaktan atacaktı.

Onun yüz ifadesini okuyan Trapper yumruğuyla omzuna vurdu ve cesaret verici bir şekilde, "Yapabilirsin. Korktuğunda nasıl olduğunu bilirsin."

Sadece atlayana kadar gerginsinizdir, ondan sonra yapmanız gerekenleri yapmakla meşgul olduğunuzdan bunu düşünemezsiniz."

Öyle mi? Kız ona şüpheli bir bakış attı. Adam onun bayılmayacağını varsayıyordu ama o hiçbir şey varsaymıyordu. Yaptığı diğer her şey fiziksel çabaydı, itmek, itmek ve durmasına izin vermemek, ama bu ... bu farklıydı. Bu korkunçtu.

"Ne zaman yapacağım?" diye sordu, ses tonunun bu kadar ince olmasından utanamayacak kadar dehşete düşmüştü.

"Yarın," dedi Levi. Oh, kahretsin.

Jina o gece annesini aradı ve sesini normal çıkarmayı başardı, sinirden kusacakmış gibi hissetmesine rağmen konuşmayı genel ve hafif tutmayı başardı. Nöbetler halinde uyudu.

Midesindeki titreme ya da ezici korku hissi. Hatta El yazısıyla bir vasiyetname yazdı -kimseye bırakacak çok şeyi olduğundan değil, ama yine de- ve tarih atıp imzalayarak masanın üzerine bıraktı. Sonra vasiyetin varlığının birilerinin onun tehlikede olduğundan şüphelendiğini düşünmesine neden olup olmayacağını ve ailesinin hayatlarının geri kalanında öldürülüp öldürülmediğini merak ederek işkence çekip çekmeyeceğini merak etti. İç geçirerek kâğıdı buruşturdu ve bir kenara attı. Çöpe attı, sonra çıkardı ve alev alana kadar gazlı ocağın yanan gözünün üzerinde tuttu. Sonra da on dakika boyunca lanet külleri temizledi; bir şeyi yakmak, ondan kurtulmanın düzenli bir yolu değildi.

Ertesi sabah antrenmana geldiğinde **Jina'nın** gözleri yorgunluk ve korkudan çukurlaşmıştı ama o kadar gergindi ki yerinde zor duruyordu. Kahvaltı etmemişti, çünkü o kadar korkmuştu ki katı bir şey yutamıyordu.

Hepsi bir yığın halinde durmuş, kollarını kavuşturmuş, onu bekliyorlardı. Aylar geçtikçe ne kadar büyük olduklarına alışmıştı, ama şimdi kendini yeniden ilk günkü gibi hissediyordu, kendini önemsiz ve hemen hemen

Onlara kıyasla işe yaramazdı. Yaptığı her şey, gösterdiği tüm çaba, şimdi başarısız olursa hiçbir şey ifade etmeyecekti. Eğitimden atılacaktı ve muhtemelen onları bir daha göremeyecekti, çünkü teşkilatta başka bir işe atansa bile ekiple gerçek bir teması olmayacaktı.

Neredeyse her şeyi dışlayarak onun hayatı haline gelmişlerdi. diğer herkes. Yine de ya bunu başaracaktı ya da çekip gideceklerdi.

Çünkü sorunsuz işleyen bir ekip onlar için herhangi bir bireyden daha önemliydi.

Onlara doğru yürüdü, botları çakıllarda çıkırdıyor, sabahın serin havası ciğerlerinin dibine kadar iniyordu. "Pekâlâ, hadi yapalım şu işi," dedi sert görünmeye çalışarak. Bunu başaramadı çünkü sesi titriyordu.

Yedisini de onun kederli yüzüne baktı ve kahkahalarla gülmeye başladı, hatta mavi ayın etrafında döndüğü kadar sık gülen Voodoo ve Levi bile.

"Ne?" diye sordu, ellerini ceplerine sokmuş ve kendini bilinçli hissediyordu.

"Ne yaptığını bilmeden uçaktan atlayacağını mı sandın?" Jelly kıs kıs gülerek sordu.

"Hayır, ne yaptığımı bilmeden beni uçaktan atacağınızı düşünmüştüm," diye karşılık verdi. "'Atlamak' kelimesi bunu isteyerek yapacağımı ima ediyor."

"Önce yer eğitimi," dedi Levi. "Sonra seni dışarı atarız."

Birkaç kahkaha daha atıldı ama hiçbirisi Jina'ya ait değildi. Onun kadar taş gibi görünmeye çalıştı. "Yer eğitimi nedir?"

Jelly kocaman, tamamen güvensiz bir gülümsemeyle gülümsedi. "Burası sana nasıl sıçramayacağını öğrettiğimiz yer."

Yedi

"Yer eğitimi kulağa hoş geliyor," dedi Jina hararetle. Bu yerde olacağı anlamına geliyordu, değil mi? Yerde olmayı severdi.

Levi kısaca, "Benimle buraya gel," dedi ve dönüp otuz adım kadar uzaklaştı.

Jina şaşkınlığını -ve korkusunu- gizledi ve isteksizliğini belli etmemeye çalışarak onun peşinden yürüdü. Levi'nin ona karşı normal davranışını bozmasına, yani onu çoğunlukla görmezden gelmesine neden olan şey her neyse, oldukça önemli olmalıydı.

Durdu ve ekibin geri kalanıyla yüz yüze gelecek şekilde döndü, kollarını göğsünde kavuşturdu. Kız ona yaklaşırken, her adım bir öncekinden daha yavaştı çünkü kız onunla bire bir konuşmak istemiyordu. sadece biri gitmişti. Bir metre kadar ötede durdu, kollarını onun duruşunun aynısıyla kavuşturdu ve bekledi. Onun gözlerinin içine bakmak istemediği için bunun yerine burnuna baktı; burnu gözlerine o kadar yakındı ki belki de bakışlarıyla tam olarak buluşmadığını fark etmeyecekti.

Teorisi işe yaramadı. Adamın kendisine baktığını *hissede biliyordu*, o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki neredeyse tenini ısı dalgalarıyla yıkayan bir dokunuş gibiydi. Tedirgin bir şekilde kıpırdandı, adamın vazgeçip ona ne istediğini söyleme ihtimalinin ne olduğunu merak ediyordu. Bu ihtimal çok yüksek olmalıydı, çünkü adam sessizce bekledi, ta ki kadın daha fazla dayanamayıp göz göze gelene kadar. Anında tüm sinir uçları, sanki canlı bir kabloyu yakalamış gibi sarsıldı. Karanlık bakışları onu delip geçti, görünmez bir güç alanı onu dövüyor, içini dışına çıkarıyor, damarlarındaki kanı kızartıyordu.

Kahretsin. Sessizce onun kendisini çok fazla etkilemesine izin verdiğini kabul etti ama bu konuda ne yapabileceğini bilmiyordu. O takım lideriydi, şimdilik evreninin hükümdarıydı. Onun demirden kontrolünü kırana kadar onu dürtmek, neleri karıştırabileceğini görmek istiyordu ve Tanrım Böyle bir şeyi düşünmek için bile kesinlikle deli olması gerekirdi.

"Ne?" diye sordu, ses tonundaki huysuzluğu engelleyemiyordu. *Lanet olsun.* Tavırları üzerinde gerçekten çalışması gerektiğini düşündü, kendine kızarak. Ağabeyleri her zaman çenesinin bir gün başını büyük belaya sokacağını söylemişlerdi ve o da yıllarını onları haklı çıkarmak için harcamıştı.

Adamın gözleri ona sanki karbon bazlı, bilinçli bir yaşam formu değilmiş gibi uzaktan bakıyordu. Ağzının bir köşesindeki seğirme, haddini aşmasına ramak kaldığını gösteriyordu; derin bir nefes çekti ve üzerine boşaltmak üzere olduğu şeye karşı kendini hazırladı, ama küçük, derine gömülü bir parçası, nihayet, *nihayet* ondan bir tepki alabildiği için heyecanla titredi.

"Hiç durma uygun yok, değil mi?" diye gözlemledi sonunda.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Ve hayır." Sanki sorması gerekiyormuş gibi. Bütün gününü Geçtiğimiz birkaç ay boyunca hepsine, kendisinin ve durma hissinin baş sallamaktan öte bir tanışıklığı olmadığını gösterdi.

"Bir gün çok fazla zorlayacaksın küçük kız ve o zaman geri dönüşü olmayan bir yola gireceksin," dedi ağabeylerinin tahminlerinin ürkütücü bir yankısıyla.

Küçük kız mı? Bu küçümseyici ifade karşısında öfkesini yuttu, çünkü itmişti ve bunu biliyordu. Patron Levi'ydi ve onun emirlerinin geçerli olması için orduda olmaları gerekmiyordu. Takım liderleri baş belasıydı ve en azından her liderin kendi takımı için söyledikleri geçerliydi. Axel MacNamara tüm ajansı yönetim açısından yönetiyor olabilir ama ekip liderlerini dinler ve onlara ihtiyaç duydukları her şeyi sağlardı. Onlar olmadan GO-Takımları bir hiçti.

Levi bekledi, ona tekrar konuşması için bir şans verdi. Jina dudaklarını birbirine bastırdı. Kelimelerin boğazının arkasına doğru itildiğini hissedebiliyordu ama Sıkı durdu, nadiren kullandığı ukalalık kontrolüne başvurdu ve onları orada tuttu.

Sözlü olarak kendini asması için ona zaman tanıdıktan sonra, onu yeterince tokatladığına dair memnuniyetini belirten kısa bir baş selamı verdi -şimdilik- ve işe koyuldu. "İşte olacaklar ve nedenleri. Sizin grubunuz daha önce hiç atlama deneyimi olmayan ilk kursiyer grubu,

Bu da orduda olsaydınız alacağınız şekilde eğitim alamayacağımız anlamına geliyor. Kısa bir kule inşa ettik ve büyük bir Quonset kulübesinde salıncak iniş eğitimi verdik, ancak büyük bir kule çok fazla dikkat çekecektir, bu yüzden ilk atlayışınız gerçek bir atlayış olacak. Öyle olmak zorunda."

Gerçek bir sıçrama. Midesi beklemedi, tam o anda boğazına doğru sıçradı. Eğer cevap vermesi gerekseydi, zordu, çünkü tek bir kelime bile söyleyemezdi. Salıncak iniş eğitmeni de neyin nesiydi?

İniş yaparken sallanmak istemiyordu. Aslında "inmek" havada aşağıya doğru inmek anlamına geliyordu ve bunu da yapmak istemiyordu.

"Boom sertifikalı bir atlayış eğitmeni," diye devam etti Levi.

"Eğitiminizden o sorumlu olacak ve çok hızlı olacak. Orduda atlama okulu üç hafta sürer. Biz sizi bir haftadan daha kısa bir sürede atlatacağız ama eğitmenler bütün bir grupla ilgilenmek yerine bireysel eğitim verecek, yani hemen hemen aynı sürede olacak. Ama zamanımızı boşa harcama.

-Anladın mı? Eğer yapamıyorsan, şimdi çık git."

Onun istediği de buydu. Bunu onun gözlerinde görebiliyor, sesinin tonunda duyabiliyor, vücut dilinde görebiliyordu. Onun gitmesini istiyordu.

Tamam, lanet olsun, burada olmayı onun istediği kadar o da istememişti ama zamanını, enerjisini ve bir sürü acıyı bu işe adanmıştı. Buradaki adamların çoğuyla geçici arkadaş olmuştu.

-Geçici çünkü onunla şakalaşıyorlardı, dalga geçiyorlardı, bazen kasıtlı olarak kendilerini onun öfkesinin hedefi haline getiriyorlardı çünkü onu kızdırmaktan hoşlanıyorlardı ama yine de hepsi onun henüz son elemeyi geçemediğinin farkındaydı. Geçici olmak istemiyordu, *bunu yapmak* istiyordu. Onların arkadaşları ve aileleriyle tanışmak, yemeklerine davet edilmek ve kendini ait hissetmek istiyordu.

Omuzlarını dikleştirdi ve ona doğru yaklaştı. Olabildiğince uzun dursa bile, adam o kadar büyüktü ki, başı onun omuz hizasına ancak ulaşıyordu, ama gözünün korktuğunu göstermeyi reddetti - sadece birazcık

-Onun tarafından. "Bunu yapmak istiyorum." *Yalan.* "Vazgeçmeyi sevmiyorum." *Gerçek.* "Elimden geleni yapacağım." *Belki.* Hayır, elinden gelenin en iyisini yapacaktı, çünkü başka bir yol bilmiyordu, bu yüzden sonuncuyu *gerçek* olarak değiştirdi. Üçte iki fena değildi.

Ağzının köşesi yine o seğirme hareketini yaptı. Bilinçaltında parmaklarını çapraz yapmadığından ve onun bunu fark etmediğinden emin olmak için hızlı bir zihinsel kontrol yaptı, ama hayır, parmakları yapmaları gerekeni yapıyordu

onun pozisyonunu taklit etmek için kendi pazılarını tutuyordu. Belki de onu rahatsız eden şey buydu, onu taklit ediyordu. Eğer öyleyse . . . zor.

Tipik Levi, hemen işine geri döndü. "Bugün farklı paraşüt türlerini, nasıl ve neden farklı olduklarını öğreneceksiniz ve koşum takımına gireceksiniz. Koşum takımını kendiniz de takabilirsiniz ama çoğunlukla arkadaşlarınız ya da eğitmenler yardım ediyor çünkü bu biraz garip. Koşum takımına girdiğinizde, Boom yerine oturtmanız için bacaklarınızın arasından kayışlar geçirecektir. Bu büyük bir mesele değil ve o da bir şey hissetmeyecek, bu yüzden ciyaklamayın ve aptalca bir şey yapmayın."

"Ben aptallık yapmam," diye homurdandı, bu her durumda tamamen doğru olmayabilirdi ama bu sefer ciddiydi. Ellerin girmemesi gereken yerlere girmesine izin verebilecek birkaç erkek vardı ama Boom onlardan biri değildi. Ona güveniyordu ve onu rahatsız edecek hiçbir şey yapmazdı.

"Sadece neler olacağını anlatıyorum. Yer eğitimi tamamladıktan sonra kule eğitimi yapacaksınız, otuz dört metrelik bir kuleden kum veya çakıl taşları gibi farklı zemin koşullarına atlayacak, nasıl ineceğinizi, nasıl yuvarlanacağınızı öğreneceksiniz."

"O kadar yüksekte atlamak bacaklarımı kırmaz mı?" Ya da muhtemelen onu öldürür. Başarısız bir paraşüt atlayışında ölecek kadar uzun yaşayamayabilirdi. Okumuştü.

Bir keresinde ölümcül düşüşlerin çoğu 15 metreden olmuştu.

"Emniyet halatına bağlanacaksın. Ne yaptığımızı bilmiyor olsaydık," dedi sabırsızca, "hiçbirimiz eğitimden sağ çıkamazdık."

Ona hak vermek zorundaydı, bu yüzden başını salladı.

"Sonra salınarak iniş yapacaksınız, bir yandan diğer yana sallanan paraşütle nasıl başa çıkacağınızı öğreneceksiniz, beklenmedik durumlara hazırlanacaksınız. Üç gün içinde, atlıyorsun."

Üç gün. Atlama. Onunla. Bir uçaktan.

Aman Tanrım.

Dudakları uyuşmuştu, bu yüzden konuşmaya çalışmadı, sadece donmuş gibi kaskatı kesildiği için hareket edebildiği kadarıyla değil de sert görüldüğünü umduğu kısa bir baş selamı daha verdi.

"İlk atlayışın tandem olacak," diye devam etti Levi. "Normalde ilk kez atlayacak birini statik bir hatta bağlar ve kışına tekneyi basardım ama o zaten kule atlayışı yapmış olacak. Dediğim gibi, sen asker değilsin ve bu da sana birkaç mola."

Ne şanslıyım. Kibarlığınız hayret verici, diye düşündü alaycı bir tavırla ama yine de çenesini kapalı tuttu. Şimdi onu kızdırmanın sırası değildi, onu hâlâ statik bir halata bağlayabilecekken, her neyse o, kışına tekmeyi basıp uçaktan atabilecekken olmazdı. Tandem atlayış. Belki bununla başa çıkabilirdi. Bu fikir hâlâ midesini bulandırıyor ama en azından ölürse yalnız olmayacaktı. Evet, bu onu biraz rahatlatabilirdi.

"Salıncak-iniş eğitmeninin iplerini çekmek için diğer adamlara ihtiyacımız olacak, ama o zamana kadar onları çekip farklı şeyler yaptırıyorum. Etrafta durup sizi izlemelerine gerek yok; zaten size seyirlik bir spormuşsunuz gibi davranıyorlar ve bu saçmalığın sona ermesi gerekiyor."

Seyirci sporu. Jina kaskatı kesildi. Üşümüştü, ama şimdi bir parıltı Damarlarında öfke kıvılcımları çaktı. Aynı zamanda dilini de buldu. "Seyirci Spor mu?" diye dikkatle sordu. Kendini o kadar zorlamıştı ki, çoğu gün çöküşün eşiğine gelmişti ve onu *eğlence* olarak mı görüyorlardı?

"Kışını omuzlarına alma," diye kısa bir tavsiyede bulundu. "Bunun bir yararı yok ve onlara patlarsan desteklerini kaybedersin. Sadece sineye çek ve devam et."

Yaptığı şey buydu ve bundan hiç zevk almamıştı. Ama o haklıydı; sinirlenmenin hiçbir yararı yoktu. Son tahlilde, ondan kurtulmanın yollarını aramaktansa onunla birlikte olmaktan keyif almalarını tercih ederdi, çünkü bu çok hızlı bir şekilde çirkinleşebilirdi.

"Hadi başlayalım," dedi olumlu görünmeye çalışarak ve diğer adamların yanına döndü.

Levi onun kendisinden uzaklaşmasını izledi ve bu manzara karşısında kısa bir an için tamamen erkekçe bir zevk duydu. Kızın eğitiminin başlarında sahip olduğu daha yumuşak kıvrımları özlemişti ama şimdi kışının yuvarlak kaslarında hiçbir sorun yoktu. O kaslara sahip olmak için çok çalışmıştı, o yüzden onlara hayran kalacaktı. Sadece onu yakalamadığından ve yüz ifadesinin hissettiği kadar azgın olmadığından emin olmalıydı.

Zamanla onun yanında olmasına alışacağını, belki de onda hissettiği çekimi yok edecek ya da en azından hafifletecek bir şey bulacağını ummuştü. Öyle bir şey olmamıştı. Aksine, kız ona her geçen gün daha çekici geliyordu. Nasıl çekmesin ki? Onda olmasını istediğinden çok daha fazla cesaret ve kararlılık vardı. Hiçbiri, tepeden tırnağa,

Buraya kadar gelebileceğini düşünmemişti ama Mac'in uzamsal oyunlarında en yüksek puanı almıştı ve sırf kadın olduğu için onu dışlayamazlardı.

O kadar sabırla beklememişti kızın yıkanacağı günü; kimse söyleyemezdi Denememişti, çünkü yapabileceğini düşündükleri her aşamayı ya da egzersizi çoktan geçmişti ve Mac onu eski işine geri koyacaktı. Bu en iyi senaryoydu.

Eğer yıkanmış olsaydı, o zaman onunla biraz kişisel zaman geçirmeyi görebilirdi, aynı şımarıklık ve biberle öpüşüp öpüşmediğini öğrenebilirdi. Ağzını her açtığında onları fırlatıyor, onun da kendisinin yarısı kadar farkında olup olmadığını öğreniyordu. Öyle olduğunu düşünüyordu; hayır, öyle olduğundan *emindi*. Levi ne saf ne de deneyimsizdi ve bir kadının ondan etkilendiğini anlardı. Bunu saklamaya çalışıyordu ama Levi ne zaman ona yaklaşıp yanaklarındaki renk derinleşiyordu. Ona bakmamak, onunla doğrudan konuşmamak için kendini zor tutuyordu ve bunun nedenini biliyordu: Bu çekimi onun hissettiğinden daha fazla hissetmek istemiyordu. Bunu kontrol etmek istiyordu ve her şeyden önce diğerlerinin bilmesini istemiyordu.

İkisi de diğerlerini karanlıkta tutmayı başarmıştı, ama lanet olsun, diğer her şeyle birlikte, sanki freni olmayan bir yamaçtan aşağı kayıyorlarmış gibi hissediyordu, onları sert bir düşüşten koruyacak hiçbir yol yoktu. Ona yakın olmak bile aralarındaki havanın sıcak elektriklerle kavrulduğunu hissetmesine neden oluyordu; o da bunu hissetti ve pantolonunda karıncalar varmış gibi huzursuzlanarak kendine ihanet etti. Kıpırdanıyor, seğiriyor, ileri geri kayıyor, uzun at kuyruğunu gergin bir şekilde ellemeye başlıyordu. Belki henüz onun ne kadar farkında olduğunu kendine itiraf etmemişti ama *o* biliyordu. İnsanları okumakta çok iyiydi; öyle olmalıydı.

Bu lanet atlayış eğitimi muhtemelen onun ölümü olacaktı. Boom yerde her şeyi halledebilirdi ama sertifikalı bir tandem eğitmeni değildi ve Levi de öyleydi. Bir tandem atlayışı, Boom'a bırakılacak bir şey değildi. deneyimsiz biri, o kişi kaç tane solo atlayış yapmış olursa olsun. Tandem atlayışta sıkı bir profesyonellik gerekiyordu, çünkü iki kişi kaşık şeklinde birbirine bağlanmıştı. Aralarındaki boy farkı göz önüne alındığında, kızın doğru pozisyonda bağlanması için adamın kucağına oturması gerekebilirdi ve bu ihtimal bir yandan adamın kendisini acımasız hissetmesine neden olurken bir yandan da

Bunu tahmin etmekten kendini alamıyordu. Bunu yapmadan onu yerleştirmeyi deneyecekti ama güvenlik rahatsızlığına galip geldi. Doğru pozisyonda olması gerekiyordu. Eğer emniyet kemeri çok uzunsa ve göğsüne yaslanmak yerine daha aşağıda asılı duruyorsa, hem paraşütü

yönlendirmek hem de iniş daha zor olacaktı.

Zordu. Denemekten zaten çok korkuyordu, mümkün olduğunca sorunsuz geçen bir atlayışa ihtiyacı vardı.

Eğer ihanet eden türden biriye, kadının ödünü koparabilir ve onu işi bırakmaya zorlayabilir, böylece yakınlaşmalarının önünü açabilirdi. Gerçi bu kirli bir havuzdu. Ona yardım etmek için elinden geleni yapmazdı ama onu sabote de etmezdi. Eğer ona yardım ederse Biri ona böyle yapmıştı, o da ona yapmayacaktı. Başarısız ya da başarılı, bunu kendi başına yapacaktı.

Eğer başarılı olursa -ki eğitimi herkesten önce bitirmesine çok az kalmıştı- buna katlanmak ve ondan ne kadar etkilendiğini görmezden gelmek zorunda kalacaktı. Eğer başarısız olursa, o zaman şükürler olsun, serbest kalmıştı. O zamana kadar bir kaya ile sert bir yer arasındaydı. Kaya, onu yasaklayan kendi katı kuralıydı ve sert yer de pantolonunun içindeydi.

Gruba tekrar katıldı ve çocuklara görevlerini verdi. Jelly, tahmin edilebileceği gibi, inledi. "Ah, Ace, onu izlemek istiyorduk."

Levi onun onlara hızlı ve keskin bir bakış attığını gördü ve onların eğlencesi olarak görülmekten hoşlanmadığını anladı. Çocuklara hak vermekten kendini alamadı çünkü kızın ağzından ne çıkacağı belli olmazdı. Yine de kimse komik duruma düşmek istemezdi.

"Yapacak başka işlerimiz var," diye cevap verdi. "Boom yardımımıza ihtiyacı olduğunda bize haber verecek."

Boom onlara kaşlarını çattı. "Defolun buradan. Babe ve benim kule eğitimi başlayana kadar hiçbirinize ihtiyacımız olmayacak."

Jina tüm dikkatini paraşütlere verdi, çünkü hayatı bu naylon şeylere bağlı olacaktı. Boom tekrar bakması için basılı materyaller hazırladı, notlar almasına izin verdi, ara sıra durup telefonundan bir şeylere baktı ve izlemesini sağladı. Emniyet kemeri etkileyiciydi ve beklediğinden çok daha karmaşıktı - paraşütle atlama konusunda bir şey beklediğinden değil, çünkü bunu yapması gerekeceğini hiç düşünmemişti. Dokumaları, kayışları, tokaları ve halkaları inceledi; ilk başta her şey umutsuz bir karmaşa gibi görünüyordu, ta ki Boom ona nasıl adım atacağını gösterene kadar.

"Koşum takımının rahat olmasını beklemeyin," dedi, "gerçi artık eskisinden daha iyiler. Bacak kayışları tam bir baş belası. Kadınlar erkeklerin yaşadığı sorunları yaşarlar, ancak kanopi açılıp sarsıldığında

Sırtın, hissediyorsun. Gölgeleik altına girdikten sonra, göğüslerinin üzerindeki kayışları biraz ayarlayabilir, onları daha rahat hale getirebilirsin."

Göğüs yorumuna tepki vermedi, çünkü müstehcen bir şekilde yapılmamıştı; ona bilgi veriyordu, başka bir şey değil. Ayrıca, göğüsleri neredeyse hiç yoktu, bu yüzden fazla kayış ayarına ihtiyaç duyacağını sanmıyordu.

Ama koşumun kendisi... kahretsin. Jina şimdi Levi'nin kayışı takmak için bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu söylerken ne demek istediğini anlıyordu. Bunu tek başına yapmak mümkündü ama kendi başına çözmek zorunda kalmadığı için memnundu.

Bir soru içini kemirdi ve sonunda kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına baktıktan sonra, "Boom, bana bir konuda açık bir cevap ver," dedi.

Koşum takımını düzeltmek için eğilmiş, onu giyme sürecinde tekrar yönlendirmeye hazırlanıyordu. "Belki," dedi. "Ne olduğunu bilmeden hiçbir şeye söz vermem."

"Yeterince adil. Ben yokken çocuklar benimle dalga geçiyor mu?"

Aniden doğruldu ve ona şaşkın bir bakış attı. "Seninle dalga geçmek mi? Yok artık! Sana bunu düşündüren ne?"

"Levi'nin söylediği bir şey." Hemen "Ace" diye düzeltti, çünkü herkes ona böyle sesleniyordu - ama bu lakabı bir türlü aklına yerleştiremiyordu. Diğerleriyle böyle bir sorunu yoktu; bazılarının gerçek isimlerini bile bilmiyordu. "Bana komiklikleri olarak baktıklarını."

Boom onu dehşete düşürerek güldü. "*Yaptığın* şeyde değil, çünkü bazen o kadar çok çabalıyorsun ki onları utandırıyorsun. *Yaptığınız* süre boyunca *söyledikleriniz*, sanki duymadığınızı sanıyormuşsunuz gibi nefesinizin altında küfür etmeniz, deli moronlar olduğumuzu bağırmanız, bunun gibi küçük şeyler."

"Ah." Kendi kendine mırıldanma eğilimindeydi ve o ilk korkunç günden sonra, onlar hakkında ne düşündüğünü ve ona çektirdikleri çileleri onlara söyleme alışkanlığı kazanmış olabilirdi, ama bunun komik olduğunu düşünüyorlarsa frengili sadistler olduklarını söylemenin ne anlamı vardı? "Benden hoşlanmadığınızı düşünmüştüm."

Jambon büyüklüğündeki ellerini kalçalarına koydu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Sana böyle aptalca bir şeyi söyleten nedir?"

Jina iç çekti. Kendini aptal gibi hissetmeye başlamıştı. Bu konuyu hiç açmamalıydı, çünkü muhtaçmış gibi davranmak hoş değildi. "I

yemeklere davet edilmiyorum" diye mırıldandı. Tanrım, ne kadar ezik! Yine ortaokulda olabilirdi.

Boom'un ağzı bir karış açık kaldı ve iyice şaşırılmış görünüyordu. "Yemekler mi?"

"Evet. Birlikte takıldığınızda."

Tuhaf; kadın izlerken, adamın koyu teni terlemeye başlayınca bir parlaklık aldı. Çenesini ovuşturdu. Bir sola, bir sağa baktı, sanki bir cevap gizliymiş gibi. "Uh," dedi.

Evet. *Uh*.

İç çekti. "Boş ver. Ekibin gerçek bir parçası olmadığımı biliyorum, ben size yüklenmiş bir teknik FNG'yim."

Boom, kadın duyguları ve görgü kuralları gibi konularla karşılaşan pek çok erkeğin takındığı paniklemiş, biraz da çıldırmış ifadeyi takınmaya başlamıştı. "Karılar yapar," diye geveledi sonunda.

"Eşleri mi suçluyorsun? Hiç tanışmadığım aynı eşleri mi?" Muhtemelen çok kabaydı ama eğlenmeye başlamıştı. Boom tamamen çaresiz ve denizde görünüyordu ve bu biraz komikti çünkü Levi'den sonra takımdaki diğerlerinin rehberlik için baktığı kişi oydu, çünkü o en yaşlı ve en deneyimliydi.

"Yapmadın mı?"

Kadın homurdandı. "İyi denemeydi. Yapmadığımı biliyorsun. Yemek masanızda oturuyor olsaydım fark edeceğinizden oldukça eminim."

Daha fazla çene sürtünmesi. Ayaklarını kaydırdı. Tekrar "Uh," dedi. Sonra toparlandı. "Barbeküleri eşler planlıyor. Bekâr erkeklerden düzenli olarak biriyle çıkan varsa kız arkadaşlarını da getirebilirler ama ciddi bir şey olmadığı sürece çoğu getirmez. Ben, uh, sanırım biz sizi tanıştırdık, değil mi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Hmm. Tamam. Karımın adı Terisa, Snake'inki Ailani. O Hawaiiili. Ek iş olarak yemek yapıyor, bu yüzden yemek yaptığında biz de orada olmak istiyoruz çünkü çok iyi yemek yapıyor. Terisa bir hemşire. Bu da demek oluyor ki pizza sipariş ediyor."

"Söyleyeceğim," diye ağzından kaçırdı Jina, çünkü karısı bunu söylediğini öğrenirse başının belaya gireceğinden emindi. Erkeklerden herhangi birine, hatta iyi olanlara karşı elinde bir şey bulundurmaktan zevk alıyordu. Aslında Voodoo hariç hepsi iyiydi.

Ve Levi.

Ona ters ters baktı. "Yapmasan iyi edersin. Eğer ispiyonlamaya başlayacaksan takımla takılman için sana hiçbir şekilde ayarlama yapmayacağım."

"Öyle mi? Düzenlemekten bahsediyorum."

"Sanırım. Terisa'ya senin dışarıda bırakıldığını söyleyeceğim. Hepimize kızacak, sonra Ailani'yi arayacak, sonra da bir şeyler planlayacaklar."

Jina'nın aklına ikinci bir fikir geldi. "Evimde bir taco bar ya da onun gibi bir şey hazırlasam nasıl olur?"

Üçüncü bir düşünce için zaman ayırmış olsaydı, çenesini kapalı tutardı, çünkü Boom bunun üzerine Haziran böceğinin üzerine atlayan bir ördek gibi atladı. Belli ki çalışkan karısına bir yemek düzenlemesi gerektiğini söylerken iki kez düşünmüştü. Bir saniye sonra, karısının ne kadar küçük olduğunu hatırladı.

bir yerdı. Eğer tüm erkekler sevgililerini, Boom ve Snake de çocuklarını getirirse, küçük dairesine yaklaşık yirmi kişi tıkıştırılmış olacaktı. Yirmi kişinin oturmasına yetecek kadar sandalyesi bile yoktu. Ne olacaktı ki; birkaç minder alıp onları yere atabilirdi. En azından çocuklar için sorun olmazdı ve kendisi de yere oturanlardan biri olurdu.

Kendini paraşüt derslerinin geri kalanına konsantre olmaya zorladı, ama lanet olsun, eğer herhangi bir şey onu uçaktan atlama fikri karşısındaki dehşetinden uzaklaştırabilirse, erkekler -ve iki eş, bilinmeyen sayıda kız arkadaş ve birkaç küçük çocuk- için bir tür doğaçlama parti düzenlemektir. iş.

Ertesi gün hava tanrıları ona gülümsedi. Yağmur antrenman yapmalarına engel olmamış, sadece antrenmanı fiziksel olarak daha çekilmez hale getirmişti. İşin tuhafı, bu ona kuleden ilk atlayışını yapma cesareti verdi, çünkü zeminin ona biraz yastık sağlayacak kadar çamurlu olduğunu düşündü.

Yukarıdan baktığında kule o kadar da yüksek görünmüyordu; aşağıya baktığında ise bambaşka bir bakış açısı vardı. Emniyet kemerinin içindeyken bile, güvenlik halatlarına bağlı olduğunu bildiği halde midesi düğümleniyordu. Ama bunun zip lining'den pek bir farkı yoktu ve onu da birçok kez yapmıştı. İlk bölüm, ince havaya adım atmak ve emniyet kemerine güvenmek, zip lining gibiydi; iniş ve nasıl vurulacağını ve yuvarlanacağını öğrenmek yeni bir şeydi. İki kez yüzüstü çamura çakıldı, çocuklar çok eğlendi; Voodoo bile yüksek sesle güldü. "Hepinizi mutlu edebildiğime çok sevindim," diye hırladı ikinci kez kendini toparlarken.

"Hepimiz aynı şeyi yaptık," dedi Jelly neşeyle. "İyi gidiyorsun."

Salınımla iniş eğitimine gittiğinde yağmur hâlâ devam ediyordu ama en azından bunun için bir çatı altındaydı. Sallanarak inişin ardındaki konsept, rüzgârı taklit ederek bir yandan diğer yana çekilmesiydi ve bu koşullar altında bir paraşütü nasıl yönlendireceğini öğrenmesi gerekiyordu. *Zip lining*, *zip lining*, onlar onu tekrar tekrar egzersizden geçirirken kendi kendine zikretti. Güvendeydi; koşum takımı iplere bağlıydı, düşmeyecekti; yanlış yere düşüp bir kemiğini kırabilirdi, ama bu Bu yüzden salıncaktan inme eğitimini gayet iyi idare etti.

Geriye sadece gerçekten atlamak kaldı. Bir uçaktan. Birkaç mil yukarıdan. Hay aksi.

Ancak, Tanrı'ya şükür, yağmur dinmedi ve yağmuru üreten hava sistemi karışıma bazı sağlıklı rüzgarlar ekledi. Levi atlayış eğitiminin son aşamasını erteleme kararı aldı ve Jina panik yaratan bir senaryodan diğerine geçti: evindeki taco bara. Yemek ve yer sıkıntısı sorunlarının en küçüğüdü.

Bir randevu. Bir randevuya ihtiyacı vardı. O bir kadındı, eğer yanında bir erkek olursa eşlerinin ona daha dostça davranacağını biliyordu, böylece kocalarını avlamadığını anlayacaklardı. Hepsi bu da değildi. biraz koruma yani Levi

Bu düşüncüyü daha oluşmadan susturdu. Bazı yollardan gidilmemesi gerekiyordu ve bazı fikirlerin yalnız bırakılması daha iyiydi. Tedbirli olmak en güçlü yanı değildi ama hayatta kalma içgüdüğü gayet iyi ve sağlıklıydı.

Randevu, randevu ... kime soracaktı? Lanet olsun, hatırlamıyordu ama Levi'nin ekibine katılmak için antrenmanlara başladığından beri kimseyle çıkmamıştı. O ve Donnelly asla *başaramamışlardı-Donnelly*. Tabii ya. Ne kadar açık olabilirdi ki?

Kendi adamları onu sürüden o kadar etkili bir şekilde ayırmıştı ki, bugünlerde dronlarla bilgisayar eğitimi seansları dışında stajyer arkadaşlarından herhangi birini nadiren görüyordu. Tek bildiği, Donnelly'nin en son bir film için bir araya gelmeye çalıştıklarından beri bir ilişkiye girmiş olduğuydu. Eve gider gitmez rehberinden Donnelly'nin cep telefonu numarasını aradı.

"Hey, bebeğim, naber?"

Jina hiç hoşlanmadığı bu lakap karşısında dudağını büktü ama hemen işe koyuldu. "Hey. Dinle, şu anda görüştüğün biri var mı?"

"Pek sayılmaz. Kimin vakti var ki?"

Amin. "Güzel. Eğer bu hafta sonu bir taco bar hazırlarsam" -ah kahretsin, zaman akıp gitmişti ve hafta sonu şimdi onun tepesindeydi -"Yarın, aslında, erkek arkadaşlarım ve onların eşleri ve kız arkadaşları için, böylece birbirimizi tanıyabiliriz, benim randevum olarak uygun olur musun?"

"Elbette. Tabii o zamana kadar ikimizin de bir şey kırmayacağını varsayıyorum."

"Her zaman. Tamam, hazırız." Ona saati söyledi, adresi verdi.

"Tamamdır. Bu arada, tebrikler."

"Öyle mi? Ne için?" Tebrik edilmeyi hak edecek bir şey yaptığını düşünemiyordu.

"Söylentiye göre atlama eğitimine başlıyormuşsun."

Aynen böyle, midesinin dibi tekrar düştü. Neden onu yaklaşan ölümü için tebrik etsin ki? "Ah. O. Evet, sayılır." Bir bakıma, üçte ikisini tamamlamıştı ve geriye kalan tek şey gerçekten atlamaktı.

"Takımların çok sık atlamadığını duydum."

Tanrım, lütfen bu doğru olsun. "Umarım değildir."

"Bu eğitimin son aşaması, değil mi? Bundan sonra aktif olarak görev yapacaksınız." Jina'nın gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?" *Aktif görev.*

Bunu ona kimse söylememişti.

Belki de bildiğini düşünüyorlardı, belki de bu herkesçe bilinen bir şeydi. diğer stajyerler. Daha önce olduğu gibi, onlarla teması sınırlıydı ve birlikte olduklarında, hepsi yaptıkları işe o kadar yoğun bir şekilde odaklanmışlardı ki fazla sohbet olmamıştı. Ya da belki de Levi ona söylememişti çünkü bilmediği takdirde daha fazla çabalamak için motivasyonu olmayacağını umuyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın ya da ne başarırsa başarsın, Levi'nin onu hâlâ takımında istemediği ve asla istemeyeceği gerçeğine geri dönmekten kendini alıkoyamıyordu. Bu bilgi damarlarında asit gibi dolaşıyordu.

Bunun üzerinde durmasına izin veremezdi, doğru zihin yapısına girmeli, doğru sonuca odaklanmalıydı. Atlama antrenmanı ya yap ya öl demekti. Bu son engeldi. Baskı yok, değil mi?

"Bunu dört gözle beklemiyorum," diye devam etti Donnelly, "ama en azından o aşamaya gelmeden önce birkaç haftam daha var. Sen diğerlerinden öndesin bize."

"Ben mi?"

"Evet, ukala," dedi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Bilgisayar oyunlarında çok iyisin ve bunu sen de biliyorsun."

"Ama sen ve diğer herkes de öyle, aksi takdirde hedef alınmazdık. Seçilmiş."

Güldü. "Seni anlıyorum. İçeride, oturarak çalışabileceğim güzel bir iş için imza attım ama bunun yerine bunu aldım. Ama hiç sıkılmıyorum."

Kimin sıkılmaya vakti vardı ki? "Orası kesin. Dinle, beni kurtardığın için teşekkürler." Hoşça kal deyip görüşmeyi sonlandıracaktı ki aklına bir ayrıntı geldi. "Bir dakika. İlk adın ne?" Tanıştırmak için bilmesi gerekiyordu; kendi randevusuyla bile tanışmıyorsa nasıl görünecekti?

Homurdandı. "Şimdi neden hiç çıkamadığımızı kesin olarak biliyorum."

Bunun yeterince doğru olduğunu düşündü. Eğer onunla gerçekten ilgileniyor olsaydı, bir şekilde zaman yaratırdı ve onun ilk adını öğrenirdi.

"Ben Brian," dedi.

"Hoşça kal, Brian."

Resmi olmayan bir grup etkinliğini bir araya getirmek bile çok fazla planlama gerektiriyordu. Atlayış kafasında bir kılıç gibi sallanırken bile listeler yapmıştı: bir alışveriş listesi, kimleri davet edeceğinin bir listesi, yapılması gereken temizlik işlerinin bir listesi. Fazladan oturacak yere, biraz müziğe, belki yayınlanacak bir filme ve çocukları oyalayacak bir şeye ihtiyacı vardı. Tüm listelerini bir panoya koydu ve yanında taşıdı, her bir maddeyi hallettikçe ya da her bir ekip üyesine sordukça her bir ismin yanına onay işareti koydu.

Hepsi evet dedi, Voodoo bile, bu onu çok şaşırttı. Kısa bir "Elbette" mırıldanırken ona zar zor baktı, ama onunla sohbet etmek istiyormuş gibi değildi, bu yüzden sorun etmedi. Onun adını işaretledi.

"Yanında birini getiriyor musun?"

"Muhtemelen hayır."

Büyük sürpriz. Bir kadının bu kadar asık suratlı biriyle çıkması için ne kadar zor durumda olması gerektiğini merak etti. Yine de, o oynamayacaktı

ve onu davet etmedi. O da takımın bir parçasıydı.

Levi'yi en sona bıraktı. Bu konuda korkak olmaktan nefret ediyordu ama onunla karşılaşmak için kendini hazırlaması gerekiyordu. Onu rahatsız eden her şey onda da vardı: çok acımasız, çok yoğun, çok büyük, çok ... sadece *çok*.

Kendisini önemsiz, gergin, ürkek, güvensiz hissetmesine neden oluyordu - olmadığı her şey. Hayır, kendine karşı dürüst olmalıydı: ona böyle hissettiren o değildi, kendisinde onunla ilgili her neyse ona karşı duyarlı olan bir şeydi. Onun zayıflığı, onun sorunu.

Sonunda zamanı kalmamıştı ve bunu daha fazla erteleyemezdi; her şey ayarlanmıştı, diğer çocuklar da geliyordu, bu yüzden muhtemelen bunu çoktan duymuştu ve onu neden davet etmediğini merak ediyor olabilirdi, tıpkı kendisinin *onların* sosyal etkinliklerine dahil edilmediği için hissettiği gibi. Doğru; Levi Butcher'ın popülaritesi ya da popülaritesizliği hakkında endişeleneceği gün

Dünyanın resmi sonu. Sadece onu duygularıyla hayal ederek kendini rahatlatmaya çalışıyordu.

Fırsat bulmak düşündüğünden daha zordu. Ona herkesin önünde sormak istemedi, çünkü ya hayır derse? Elbette hayır demeyecekti ama eğer derse herkes davetini kabul edip etmeme konusunda tekrar düşünebilirdi. Daha da kötüsü, kızarmak gibi utanç verici bir şey yapabilirdi. Belki de ona mesaj atabilirdi, çünkü takımdaki herkeste diğer herkesin telefon numarası vardı.

Mesaj yolunu izlemeyi gerçekten ama gerçekten istediği için, korkak olduğu için zihinsel olarak kendine kızdı. Koşullar ne olursa olsun bunu yapmak zorundaydı. Onu bir daha gördüğünde, sineye çekecek ve yapacaktı.

"Bir sonraki sefer", drone eğitiminin bir seansından çıkarken ortaya çıktı. Şeytani bir varlık olduğunu bildiği bir odadan çıkıyordu.

Drone operatörleri için eğitim senaryoları tasarlayan şeytanlar; Levi muhtemelen onlara onu nasıl tuzağa düşürecekleri konusunda fikirler veriyordu. Yaptığı hataları görmeye çalışarak bu son seansı hızlıca gözden geçirdi. Görev tamamlanmıştı ve tüm operatörler evlerine sağ salim dönmüştü ama kendini tebrik edemezdi çünkü bu işin üstesinden gelebilirdi.

drone'un daha sorunsuz çalışmasını sağladı. Her zaman bir şeyler vardı; hiçbir seans asla mükemmel değildi.

Levi sanki varlığını fark etmiş gibi ona üstünkörü bir bakış attı ama daha fazlasını yapmadı ve ters yöne döndü.

Zihinsel olarak belini kuşandı - gerçi "kuşanmak" da ne demekti ve korunması gereken daha önemli vücut parçaları yok muydu? İçinde çok önemli listelerin bulunduğu panosunu tutarak koridorda koşar adımlarla ona doğru ilerledi.

Döndü, çizmeli ayaklarını birbirinden ayırdı, kollarını kavuşturdu ve kapüşonlu gözlerle onun yaklaşmasını izledi.

Jina, sanki aralarında güvenilir bir bariyer varmış gibi elindeki panoyu sıkıca kavradı. "Ah," diye başladı, sonra zihinsel dişlileri devreye girdi ve sanki bir şeyi tekrar kontrol ediyormuş gibi en üstteki listeye baktı.

"Cumartesi akşamı evimde bir taco bar düzenliyorum. Gelmek ister misin-"

"Hayır," dedi.

Bunu beklemiyordu. Aklına gelmişti ama gerçekten beklemiyordu. Belki bir bahaneydi, belki zaten bir randevusu vardı ve başka planlar yapmışlardı ama bu kesin reddi yüzüne bir tokat gibi inmişti.

"Tamam." Listeye baktı, sanki ona kahve isteyip istemediğinden daha önemli bir şey sormamış gibi ifadesini rahat tutmaya çalışıyordu.

Hırlamaya benzer alçak bir ses çıkardı ve kızın kolunu yakaladı, sonra da elini yakmış gibi hemen bıraktı. "Hadi daha özel bir yere gidelim," diye mırıldandı, dönüp uzaklaştı ve bir kez bile itaat edip etmediğini görmek için arkasına bakmadı.

Onu takip etmemeyi, arkasını dönüp binadan çıkmayı düşündü. Boğazındaki sert bir yumru, ağlamak gibi utanç verici bir şey yapmadan önce tuvalete gitmeyi düşünmesine neden oldu.

Ağlamayacaktı. Hiçbir şekilde onun kendisini üzdüğünü bilmesine izin vermeyecekti.

Ama o takım lideriydi ve Levi aylarını tam da onun söylediği şeyi, onun söylediği zamanda yaparak geçirmişti. Onu takip ederken ayakları sürüklenmiş olabilirdi ama hareket ediyorlardı çünkü Levi öyle söylemişti.

Küçük bir ofis olduğu anlaşılan yere girmeden önce birkaç odaya baktı; oraya ait olan her kimse ya çoktan eve gitmişti ya da tuvalet molası veriyordu. Fark etmezdi; Levi mekânı sahiplenmişti. Odaya girer girmez kapıyı kapattı ve kilitledi.

Kilitledim.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve olduğu yerde durdu. Nefesi göğsünde sıkışmıştı ama hissettiği telaş korkudan kaynaklanmıyordu. Levi'dan korkmuyordu, o *şekilde değil*. Ondan çok daha kadınsı bir düzeyde korkuyordu ve bu korkuyu incelemesine izin vermiyordu çünkü o noktaya gelmesine imkân yoktu; o yol duygusal mayınlarla doluydu ve o ne deli ne de kendine zarar veren biriydi.

Ona sabırsız bir bakış attı ve elini sakallı çenesinde gezdirdi, çıkardığı ses sinirlerine zımpara gibi işledi. "Kahretsin," diye mırıldandı.

Adamın sabırsızlık ve tiksinti karışımı ifadesi karşısında biraz rahatladı ama onunla küçük bir alanda yalnızdı ve kertenkele beyni kırmızı alarmdaydı. Sonra o karanlık bakışlar ona odaklandı ve bir anlığına, o kontrol edemeden önce, fokurdayan ve patlamaya hazır volkanik bir kazan kadar güçlü bir ısı parıltısı gördü. Sonra yüz ifadesinde okuyabileceği hiçbir şey bırakmayarak onu susturdu.

"Yattığım yere sıçmam," dedi açık açık. "Benim için yanıp tutuştuğunu biliyorum ve bu hiçbir yere gitmeyecek. Hiçbir yere gidemez. Yani, hayır, senin randevun, seks arkadaşın ya da başka bir şey olmayacağım. Anladın mı?"

Jina bir an için şoktan kör oldu. Panoyu karıştırdığını hissedebiliyordu ama ne yaptığını bilmiyordu. Tüm vücudu uyuşmuş, dudakları hareket edemez hale gelmişti. Adam ona kelimelerle vurmuştu ama sanki yumruğunu kullanmış gibi hissediyordu.

Sonra öfke vurdu, öylesine beyaz ve yakıcı bir öfke ki, kendini akkor halinde hissetti. Zihni bomboştı. Panosuna baktı ve isim listesi gözünün önünde canlandı.

"Tamam, bir bakalım," dedi kendi kendine. "Boom ve ailesi, tamam. Voodoo, tamam. Snake ve ailesi, Brian, Jelly, Crutch, Trapper-" İsimlerini sayarken yanlarına küçük işaretler koydu. "Pislik dışında herkes geliyor gibi görünüyor." Hararetle onun adını da işaretledi, kalemi kâğıda öyle sert batırdı ki delikler oluştu.

"Brian kim?" diye hırlayarak araya girdi.

"Brian?" Başını kaldırdı ve ona megawatt gücünde bir gülümseme vermeyi başardı. "O benim randevum." Panoyu göğsüne bastırarak kapıya doğru yürüdü, kilidi çevirdi ve çıktı. Bir ayağını diğerinin önüne koymayı nasıl başardığını bilmiyordu. Adamın sözlerinin sadece kabalığından değil, ölümcül doğruluğundan da sersemlemişti.

Çünkü o haklıydı. Orosu çocuğu haklıydı.

Sekiz

Jina o gece hiç uyumadı. Zihni kapanmıyor, yakıcı aşağılanmayı unutmamasına izin vermiyordu. Levi muhtemelen en başından beri onun içini görmüştü; ondan uzak durmak, elinden gelse onunla konuşmamak, hatta ona *bakmamak için onca* zaman ve çaba harcamıştı, hepsi boşunaydı. Lanet olsun, sanki ona *aşık değildi* -Tanrı korusun- bu yüzden durumu daha iyi idare edebilmeliydi. Tanrı, Levi Butcher'ı seven her kadının yardımcısı olsun, çünkü desteğe ihtiyacı olacaktı.

Hissettiği şey sadece güçlü bir fiziksel kimyaydı ve aptal değildi; buna göre hareket etmenin ekip üyeleri arasında bir felaket olacağını biliyordu. Dahası, o güçlü hayatta kalma içgüdüğü onu en azından kişisel anlamda ondan çok ama çok uzak durması konusunda uyarıyordu. Levi yoğun biriydi; kontrollü ama yoğun. Onunla seks yapmak, kızın *aklını* başından alacak kadar kördü, ama en fazla şöyle düşünerek uzaklaşırdı: *Tamam, gerginlik azaldı, bu iyiydi, hey kamyonetin yağını değiştirme zamanı gelmedi mi?* Geldiler. İki farklı seviyeden hayat. O normaldi ama adam değildi. Onun hormonlarına yaptıkları düşünüldüğünde, Kama Sutra eğitimi almış Rambo gibiydi ve bu adil değildi.

Ne kadar klasik bir kurgu olabilirdi ki? Alfa erkeklerden oluşan bir takımda en alfa, süper yüksek oktanlı alfa oydu. Biyoloji, antropoloji ve muhtemelen diğer pek çok bilim dalına göre takımdaki tek kadın ve varsayılan olarak alfa dişi olarak, küçük gruplarında onu eş olarak seçmekten başka seçeneği yoktu.

Ama bir seçeneği vardı ve o seçenek de hayır demekti. "Çiftleşmek istemiyorum," diye homurdandı yatak odasının karanlığında, ancak bunun tam olarak doğru olmadığını kabul etmek zorundaydı. *Çiftleşmek* istemiyordu, yani

bir bağ kurmak ve üremek istiyordu ama onu denemekten de çekinmezdi. Hiçbir zaman sırf seks yapmış olmak için seks yapmamıştı ama onun için bir istisna yapmaktan mutluluk duyardı... eğer koşullar farklı olsaydı. Ve eğer o bir pislik olmasaydı.

Ama şimdi değil. Şimdi onu iğdiş etmek istiyordu.

Onunla geçireceği her dakikadan korkarken, şimdi ekiple nasıl çalışacaktı? Bu birinden hoşlanmamak değildi; daha önce de hoşlanmadığı insanlarla çalışmıştı ve elinden gelenin en iyisini yapmıştı çünkü ebeveynleri çocuklarına her zaman hayatın mükemmel olmadığını ve hayatları boyunca sorunlarla uğraşmak zorunda kalacaklarını, bu yüzden onlarla başa çıkmalarını ve sızlanmayı bırakmalarını söylemişti. Bu farklıydı; bu o kadar rahatsız edici ve aşağılayıcıydı ki onu yumruklamak ve bu işi bitirmek istiyordu. Onu yumruklamak takımdan atılmasına neden olurdu, değil mi?

Bütün bunlar beş ay önce başladığından beri, sık sık bırakma fikriyle kendini avutuyordu, her zaman bırakmaktansa kurtçuk yemeyi tercih edeceğini biliyordu çünkü inatçılık damarı yıllarca kardeşlerine ayak uydurmaktan o kadar kök salmıştı ki *nasıl* bırakacağını bilmiyordu. Ama isteseydi bırakabilirdi ve bunun bir çıkış yolu olması güzeldi çünkü seçeneklerinin olmasını seviyordu.

Artık hiçbir seçeneği yoktu. Hiçbir seçeneği. Hiçbir koşulda pes edemezdi çünkü bu Levi'nin kazandığı anlamına gelirdi ve ona bu zevki tattırmaktansa vücudundaki her kemiği kırmayı tercih ederdi. Ona yakın olmanın ve ona sahip olamamanın stresini kaldıramadığını düşünmesine asla izin veremezdi. Eğer onun peşinden koşup kendini utandırıyor olsaydı, adamın neden böyle bir şey söyleme ihtiyacı hissettiğini anlayabilirdi ama öyle bir şey yapmamıştı. İçine kapanıktı. onunla flört etmeyi *düşündü*. Statükoyu koruyabilirdi; hormonal deliliğini onun burnuna sokmak zorunda değildi. Bu konuda harekete geçmemişti, geçmeyecekti de.

Şu anda tek yolu yoluna devam etmek, sadece bırakmaya dayanamadığı için değil, takımın gerçek bir üyesi olmak istediği için denemektir. Odak noktası bir sonraki günü atlatmaktan daha fazlası, daha büyük, daha önemli bir şey olmalıydı.

Şu andan itibaren, vahşice yemin etti, Levi onun için bir ekip üyesinden başka bir şey değildi. O lanet olası taşan testosteronunu alıp başka bir kadını baştan çıkarabilirdi ve o da *erektile disfonksiyon* geliştirmesini umuyordu.

Belki de şu televizyon reklamlarından birinde, ormanın ortasında yan yana duran aptal k vetlerden birinde oturuyor olabilirdi.

Bu düşüncenin saçmalığı onu o kadar eğlendirdi ki karanlıkta yüksek sesle kıkırdadı. Ah, kahretsin; en azından biraz sakinleşene kadar uyumayacaktı, o yüzden kalkıp yarınki taco bara hazırlanmak için elinden geleni yapabilirdi. Saate baktı, neredeyse bir buçuk olduğunu gördü ve "yarın "ı "bugün" olarak değiştirdi! Herkesi küçük dairesine davet etmesine sebep olan şey neydi?

Neyse; eşleri tanıyacaktı,       herkes neredeyse birbirinin üstünde oturacaktı. Annesinin her zaman dediği gibi, önemli olan  evre değil, arkadaşlıktı. Ve yemek. Evini genişletip daha büyük hale getiremezdi ama yemeklerin hem eğlenceli hem de iyi olmasını sağlayabilirdi.

Ve Tanrı'ya şükür,       olay tam tepesindeydi ve bu ona odaklanacak başka bir şey verdi; aksi takdirde, bütün gece yatağa uzanıp öfke ve kendine acıma içinde yuvarlanırdı. Öyle de oldu, kalktı ve daireyi temizlediği süre boyunca kendi kendine sinirli bir şekilde mırıldandı. Ne de olsa saat sabahın biri otuzuydu -şimdi sabahın ikisi- ve Uyumak yerine temizlik yapıyordu ve hepsi Levi Butcher'ın suçuydu, lanet olsun onun kara kalbine, gözlerine ve diğer her parçasına.

Gelen herkesin *harika* vakit geçirmesini ve ertesini gün Levi'ye her şeyi anlatmasını istiyordu. Hatta Donnelly'yle küçük bir yakınlaşma bile yaşayabilirdi. Brian ... hayır, bu ona haksızlık olurdu, hele onunla asla romantik bir ilişkisi olmayacağını biliyorken. Lanet olsun.

Saat dörtte yatağa geri döndü ve o kadar yorgundu ki üç saat boyunca taş gibi uyudu. Aylarca erken kalktıktan sonra vücudu belli ki yapması gerekenin bu olduğunu düşünmüştü. G ya adamlar "savaş uykusu" dedikleri şeyi m kemmelleştirmişlerdi, böylece ihtiyaç duyduklarında hızlıca kestirebiliyorlardı ama bu ona henüz öğrettikleri bir şey değildi.

      çocuklar olacaktı - ve çocuklar erkeklerle kalsa bile bebek bakıcıları- annesinin özel çikolatalı kremasıyla büyük bir pasta yaptı. S slenip bir parti daha krema yaptı, bir kısmını kırmızıya, bir kısmını yeşile boyadı ve pastanın üzerine g ller ve yapraklar sıktı.

Yemek pişirmek hoşlandığı bir şeydi ve üç çocuktan sadece biriydi.

annesinin pastalara olan dokunuşunu miras almış. Sonra da

Çocuklar gülsün diye pastanın tam ortasına kocaman kırmızı dudaklar ve dışarı çıkmış bir dil yerleştirdi. Herkes için bir şey var. O yapardı

diş ekledi, ama çocukların yaşlarını bilmiyordu ve onları korkutmak istemedi.

Herkese altıda orada olmalarını söylemişti, ama o giyinmişti - kot pantolon, spor ayakkabı ve hafif bir sweatshirt giymişti - saat beş buçukta, Çünkü erkeklerin erken gelmeyeceğine güvenmiyordu. Ne de olsa onlar erkekti. "Medyum olmalıyım," dedi kendini beğenmiş bir tavırla, kapı zili tam beş buçukta çaldığında.

Gözetleme deliğinden şöyle bir baktıktan sonra kapıyı Jelly ve Crutch'a açtı. "Merhaba. Hepiniz birlikte mi geldiniz?"

"Hayır, bir yıl önce çıkmayı bıraktık," dedi Crutch, sonra kendi şakasına güldü. "Bir göreve çağırılma ihtimaline karşı her zaman kendi araçlarımız ve teçhizatımız var."

"Bunu da yapmam gerekecek," dedi şafak vakti farkına vararak. Takıma tam üye olmanın eşiğindeydi. Antrenmanlara o kadar dalmıştı ki Hayatının nasıl değişeceğini, büyük ya da küçük, tüm yönleriyle düşünmemişti.

"Evet." Jelly ellerini kalçalarına koydu ve etrafına bakındı. "Güzel bir yer."

Pek sayılmazdı. Yeni başlayanlar için, ideal olmayan bir üst kat birimiydi. Küçük bir yerdi. Mobilyaları şık olmaktan çok rahattı. Ama onlar bekârdı, ne bilebilirlerdi ki? Duvarlarda birkaç çerçeveli resim, bir ya da iki kilim, düz panjurlar dışında pencere uygulamaları ve yer muhtemelen onlara neredeyse lüks görünüyordu. Ve temiz. Temizlik uzun bir yol kat etti.

"Gelebildiğinize sevindim. Size içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Biranız var mı?" Crutch pek de umutlu görünmeden sordu.

"Bira, alkolsüz içecekler, şişe su, çocuklar için meyve suyu. Mutfağa gelin." Bazı popüler markaları -Bud, Coors, Corona- stoklamış ve hepsini bir soğutucuya buzlu olarak koymuştu. Biraları daha yeni açıp ellerine tutuşturmuştu ki kapı zili tekrar çaldı. Donnelly elinde altılı bira paketiyle küçük giriş bölmesinde duruyordu.

"Yeterli olup olmadığını bilmiyordum," dedi birayı kaldırarak.

"Teşekkürler. Mutfağa götürüp buza koymak ister misin? Crutch ve Jelly zaten buradalar."

"Harika." Adamın hevesli bakışlarından, takımdaki bazı çocuklarla takılmayı dört gözle beklediğini düşündü. Diğer takım liderlerinden hiçbiri Levi'nin yolundan gitmemiş ve eğitimlerine katılmamıştı, bu yüzden şu ana kadar onlarla gerçek bir etkileşimi olan tek kişi oydu.

Donnelly'nin sadece bir dakika gerisinde Snake, Ailani ve yedi, beş ve iki yaşlarındaki üç çocuğuyla (erkek, kız, oğlan) birlikte duruyordu. Ailani damlayan bir şemsiye tutuyordu ve Snake iki yaşındaki çocuğu bacaklarından sıkıca tutuyordu ki bu iyi bir şeydi çünkü yürümeye başlayan çocuk kendini geriye doğru atmıştı ve başını aşağı sarkıtmış çığlık atıyordu. Jina güldü; bu gürültü birdenbire evlerindeymiş gibi hissettirdi.

"Ailani, Jina," dedi Snake kısa bir girişle. Sesin desibel seviyesi baş aşağı duran çocuk on puan yükseldi ve oğlunu her iki ayak bileğinden tutana kadar tutuşunu değiştirdi.

"Onu düşürme," diye uyardı Ailani ve Jina'ya kibar bir gülümseme verdi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler ama neye bulaştığınızı bildiğinizden emin değilim."

"Evet," diye onu rahatlattı Jina. "Ben beş çocuğun ortancasıyım, bu yüzden aile benim için çok fazla insan ve gürültü demek." Ailani ona biraz çekingen, belki biraz yorgun ve orada olmaktan pek de memnun olmayan biri gibi geldi, bu yüzden samimiyeti abartmadı. "Herkesin paltolarını ve şemsiyesini alayım. İçecekler mutfakta, Crutch, Jelly ve Brian zaten oradalar."

"Brian kim?" Snake onun yanından geçerken sordu. "Benim flörtüm. Kodak'ın ekibine atandı."

"Öyle mi? Ona Kodak hakkında bir iki şey anlatabilirim."

Sırada Trapper vardı, sonra da nedense Snake'in en büyük iki çocuğu arasında çılgınca popüler görünen Voodoo. Zevkler ve renkler tartışılmazdı, özellikle de bu yaşlarda. Boom ve karısı Terisa en sondaydı; sekiz yaşında boş dişli bir oğlan ve üç yaşında kocaman gözlü bir kız çocuğu Boom'un bacağını kavrayıp etrafını dikizlerken o kadar sevimliydi ki Jina çömelip onu konuşmaya ikna etmeye çalışmaktan kendini alamadı,

Çünkü sadece başını salladı ve Boom'un bacağına daha da sıkı sarıldı.

"Onun adı Mia. Bir süre sonra ısınacak ve o zaman onu konuşturmaya çalıştığına pişman olacaksın." Terisa gülümsedi ama gözleri

Ailani'ninkilerden bile daha yorgundu ve üzerinde önlük vardı, yani ya Boom'la tanışmıştı

ve çocuklar buradaydı ya da zamanları o kadar kısıtlıydı ki üstünü değiştirmeye vakit bulamamıştı. "Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler; beni bir pizza daha sipariş etmekten kurtardınız."

Jina, kendisini uyarmak için gözlerini kısarak Boom'a hızlı bir bakış atmaktan kendini alamadı. Terisa bu bakışı yakaladı. "Ne?" diye sordu

Boom'a kendi dar gözlerini göndererek şüpheyle baktı. "Yine yemeklerimin üzerine mi atlıyorsun?"

"Hayır," dedi mutlak bir dürüstlikle ve Terisa'nın arkasından çıkardığı homurdanma sesini duymazdan gelerek mutfığa doğru ilerledi.

İki yorgun eş ve biraya saldıran bir grup erkekle Jina, herkese ne kadar çabuk yemek verirse o kadar iyi olacağını düşündü. Taco bifteği iki yavaş pişiricide sıcak tutuyordu ve diğer tüm Malzemeler doğranmış ve küp küp kesilmişti ve hazırды. On beş dakika içinde, en küçük iki çocuk dışında herkes taco yemişti ve kadın onlar için tavuk nugget alma basiretini göstermişti.

Snake'in yürümeye başlayan çocuğu çığlık atmaya bırakmış, iki elinde birer tavuk nugget'ıyla evin içinde koşturuyor ve annesine "Chee! Chee!" diye bağırıyordu.

Ailani Jina'ya tacizkâr bir bakış attı. "Özür dilerim. Rendelenmiş peynirden başka peyniriniz var mı? O bir peynir avcısıdır."

"Var," dedi Jina ve buzdolabından bir torba küp peynir aldı. Kuşbaşı peynir belli ki tüm çocukları çağırıyordu ve o farkına bile varmadan poşet boşalmıştı ama yürümeye başlayan çocuk sessiz ve mutluydu.

Herkes yiyecek ve içecek aldıktan sonra gürültü seviyesi önemli ölçüde düştü. Çocuklar mutfaktaydı, ya küçük masada oturuyorlardı ya da tezgâhın üzerinde yemekleriyle ayakta duruyorlardı; Donnelly hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibiydi. Jina ve diğer iki kadın oturma odasını ele geçirdi; çocuklar yer yastıklarının üzerindeydi ve bunun çok eğlenceli olduğunu düşünüyorlardı. Jina kendi taco'sunu ve içeceğini aldı ve oturma odasının ortasında bir yere yerleşti.

Böylece onlara göz kulak olabilecek ve annelerini rahatlatılabilecekti.

"Hepinizin gelebilmesine sevindim," dedi. "Biliyorum biraz son dakika oldu."

"Sonunda *Babe*'le tanışma fırsatını kaçırarak değildik," dedi Terisa, ses tonu nötrdü.

Evet, kat edilmesi gereken yapışkan bir zemin vardı. Jina yüzünü buruşturdu. "Ace bana bu ismi taktı. En sevdiğim isim değil, bu yüzden elbette değiştirmeleri mümkün değil."

Ailani sanki birinin eksik olduğunu yeni fark etmiş gibi etrafına bakındı. "Ace nerede? Normalde yemeğe ulaşmak için mayın tarlasından geçerdi."

"Gelemeyeceğini söyledi. Belki de zaten bir randevusu vardı." Ama bunu bir bahane olarak kullanabilirdi ve zahmet etmemişti. Bunun yerine sineklikle sinek ezer gibi onu tokatlamıştı. Bu şartlar altında, ses tonunun kayıtsız olmasından gurur duyuyordu.

"Brian'la uzun zamandır mı görüşüyorsun?" Terisa sordu.

"O kadar da uzun değil." Yalan söylemeyecekti ama kesin de konuşmayacaktı. "Bu projeye atanmadan önce aynı departmanda çalışıyorduk. İkimiz de eğitimdeyken birbirimizi görmek gerçekten zor oldu."

"Tam olarak ne yapıyorsunuz? Tabii bu gizli bir bilgi değilse." "Temel olarak sahada ek gözetim sağlayacağım. Kapsama kıçları," diye ekledi. Taco'sunu yere bıraktı ve bir nefes verdi. "Şimdiden bir şeyi kaçırdığım ve içlerinden birinin yaralandığı konusunda kâbuslar görmeye başladım." *Ya da daha kötüsü.* Ama bunu söylemedi, çünkü olabileceklerin gerçekliği her gün yaşadıkları bir şeydi. Tıpkı bir asker eşi, bir polis ya da itfaiyeci eşi gibi, her günün erkeklerinin eve gelmediği gün olabileceğini biliyorlardı.

Ailani mutfğa doğru baktı. Dairenin oldukça açık bir tasarımı vardı, bu yüzden neredeyse tüm erkekleri görebiliyordu. Bir süre onları izledi, yüz ifadesinden kendisinin de kâbuslar gördüğü anlaşılıyordu. "Birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir grup; sanırım tüm takımlar öyle, öyle olmak zorunda. Sen nasıl uyum sağlıyorsun?"

Jina yüzünü buruşturdu ve elini ileri geri salladı. "Tek kadınla birlikte olmaktan mutlu değillerdi," dedi sessizce, erkeklerin duymasını istemiyordu. "Kendi adıma bazen testosterondan o kadar boğuluyorum ki çığlık çığlığa yola koşmak istiyorum. Bir kasiyer ya da annem dışında, sanırım aylardır konuştuğum tek kadın sizsiniz. O kadar uzun saatler çalışıyorum ki arkadaşlarıma hiç zaman ayıramadım ve onlar da sormayı bıraktılar. Aklımın başında olması bir mucize."

Terisa bunun üzerine kıkırdadı ve sesi biraz ısındı. "Ben de burada işleri senin için kolaylaştırmak için ellerinden geleni yapacaklarını düşünüyordum."

Bu gerçekten o kadar komikti ki Jina yuhaladı. "Her yere düşüyorlar çamura yüzüstü düştüğümde *gülüyorlar*. Ve kalkmama da yardım etmiyorlar."

Kapı zili tekrar çaldı. Şaşıran Jina yemeğini bir kenara bırakıp yerden kalkmaya başladı. Donnelly mutfaktan henüz çıkmıştı ve yanından geçerken ona göz kırparak, "Ben bakarım," dedi. Bu mükemmeldi, sadece göz kırpması değil, sanki burada olmaya alışkınmış gibi ev sahibi gibi davranması da. Onun zekâsına hayran kalmıştı. Ama zili kim çalıyordu? Şimdi mi? Sadece çocukların o kadar gürültü yaptığını düşünmüyordu, aynı zamanda alt kattaki komşularının gece dışarıda olduklarından emindi; her Cumartesi gecesi arkadaşlarıyla dışarı çıkan genç bir çiftti bunlar. O

kalkmaya başladı, çünkü kapısına gelen şey muhtemelen halletmesi gereken bir sorundu.

Donnelly kapıyı açtı ve Levi orada durdu, yağmur siyah saçlarında parlıyordu, büyük gövdesi kapıyı dolduruyordu. Jina eğleniyordu -harika bir zaman değil, ama yeterince hoş- ama onu görünce midesinin dibi düştü ve soğuk bir dehşet zevkini bastırarak içeri doldu. "Hey," dedi Donnelly, Levi'nin girmesi için geri adım atarak, çünkü elbette onu tanıdı.

Levi tüm alanı kapladığı için oda bir anda boğucu ve küçük gelmişti. Omuzlarına yağmur sıçramış, yıpranmış kahverengi bir deri ceket, solmuş bir kot pantolon ve yara izli botlar giymişti; Levi'yi ilk kez yorgunluk pantolonu ve tişört dışında bir şey giyerken görüyordu. Düşünecek olursak, Donnelly dışındaki adamlardan herhangi birini ilk kez sivil kıyafetler içinde görüyordu ama onlara pek dikkat etmemişti. Levi ile, keskin ve ne yazık ki her şeyin farkındaydı.

Onunla konuşmazsa tuhaf görüneceği için, "Merhaba. Gelemeyeceğini düşünmüştüm." Sonra su şişesini kaldırdı ve söyleyecek başka bir şey bulamayarak birkaç yudum aldı.

"Görünüşe göre yapabilirim." Koyu renk gözleri her zamanki gibi ifadesizdi. "Merhaba hanımlar ve beyler." Bir karşılama korosu vardı.

"Mutfakta bol miktarda yiyecek ve bira var," dedi Donnelly, rahat tavırları kadının rahatsız edici bir sessizliğe bürünmesine neden olabilirdi.

Levi ceketini çıkarıp kapının yanındaki koridor ağacına astı ve Donnelly'yi mutfığa kadar takip etti. Adam yanından geçerken Jina onun bakışlarının ağırlığını hissetti ama başını kaldırıp bakmadı. Onun burada ne işi vardı? Onunla sosyal anlamda hiçbir ilişki kurmak istemediğini açıkça belli etmişti.

Onun ortaya çıkmasını gerektirecek herhangi bir senaryo düşünemiyordu, çünkü ondan beklemediği tek şey fikrini değiştirecekti. Sadece bu da değil, değişse bile o kendi fikrini değiştirmemişti. Onun hakkında ne düşündüğünü tam olarak bilemese bile - yeterince iyi değil mi? Sürtük mü? Aptal mı?...- nasıl hissettiğini biliyordu ve "kızgın" kelimesi bunu karşılamaya yetmezdi. Daha da kötüsü, bu öfkeyi sineye çekip yutması gerektiğini biliyordu, çünkü hayatına devam edebilmesinin tek yolu buydu Takım.

Yedi ve sekiz yaşındaki çocuklar tacolarını bitirdiler ve küçük çocuklar olarak hemen yapacak bir şeyler aramaya başladılar. Hemen içeri daldılar Mutfığa girdi ve kısa süre içinde balkona ulaştı.

mutfaktaki sürgülü kapılardan içeri girdi ve soğuk nemli hava dairenin içine doldu. Ne olduğunu tam olarak bilen Terisa, "Marcus!" diye seslendi.

Boom, "Ben ilgileniyorum," dedi.

"Boom'un adının Marcus olduğunu bilmiyordum," diye yorum yaptı Jina. "Sanırım artık ona böyle hitap eden tek kişi benim."

En küçük üç çocuk bir şekilde bir şeyler olduğunu anlamışlardı ve bir anda arkalarında meyve suyu kutuları ve birkaç tavuk nugget bırakarak gittiler. İki yaşındaki çocuk inanılmaz derecede hızlıydı ve Ailani'nin uzattığı elin yanından hızla geçti. "Eric!" Ailani seslendi. "Yakala onu."

"Hallediyorum!" Snake aradı.

Terisa ve Ailani yerlerinde kaldılar ve yemeklerini yemeye devam ettiler. Ailani Jina'ya bir gülümseme gönderdi. "İçeride sekiz koca adam var," dedi, "ve sadece beş çocuk. Başa çıkabilirler. Çocukları pek sık teslim etme şansımız olmuyor, o yüzden ben burada kalıyorum."

Mutfaktan gelen gürültü bir kargaşadan farksızdı; çocuklar nedense çığlık çığlığa bağırıyor ve emirler belirgin bir askeri tavırla havlanıyordu. Jina biraz guacamole aldı ve küçük oturma odasının görece sessizliğinin tadını çıkarırken bir şeyler atıştırdı. Diğer kadınlarla birlikte olmayı özlemişti. Erkeklerle birlikteyken genellikle kendini sert davranmak zorundaymış gibi hissediyordu -tamam, yani Aslında bunu yapmadı ama yapması gerekiyormuş gibi hissetti. Ancak eğitim fiziksel olarak o kadar zorluydu ki bir şeyler yapmak için büyük bir çaba sarf etmesi gerekiyordu

Ayak tırnaklarını boyamak ve makyaj yapmak gibi basit şeyler bir kenara bırakılmıştı. Tek istediği hızlı ve kolay olmaktı ve günün sonunda sadece nispeten temiz olmaktan mutluydu.

Bu gece için, saçlarını örgü ya da at kuyruğu yapmak yerine açık bırakmayı, ter ve kir kokmayan insanlarla oturup konuşmayı seviyordu. Bunları düşününce annesini, kız kardeşlerini ve tüm ailesini ne kadar özlediğini fark etti ve düşünceleri yaklaşan tatillere yöneldi. Şükran Günü'ne sadece bir hafta kalmıştı ve annesi son telefon görüşmelerinde Jina'nın eve dönme konusunda kesin bir cevap verememesine sinirlenmişti.

"Tatiller nasıl geçiyor?" diye sordu. "Erkeklerin hiçbirinin bir şey söylemediğini şimdi fark ettim. Tatilleri genellikle evde mi geçiriyorlar?"

"Bazen evet, bazen hayır," diye yanıtladı Ailani. Kanepede arkasına yaslandı, en küçüğünden gelen delici çığlıklar kıkırdamalara dönüşürken yüzü rahatlıyordu. "Plan yapmanın bir yolu yok çünkü onları uzaklara çağırarak ne olabileceğini tahmin edemeyiz. Olan oldu. Yaz tatili boyunca, ben

çocukları Hawaii'ye ailemi görmeye götürüyorum ve buradaki sıcak ve neme karşı güzel bir mola oluyor."

Jina güldü. "Hawaii mi? Evet, ben buna kesinlikle güzel bir mola derdim." "Eviniz nerede?" Terisa sordu. "Kesinlikle güneydesin." Aksanına bakılırsa bunu yanlış anlamak mümkün değildi. "Güney Georgia." "Şükran Günü için eve mi gidiyorsun? Bu muhtemelen senin son

Çünkü yakında eğitimini bitireceksin ve sonra nerede olacağını ancak Tanrı bilir."

Belli ki Boom, Terisa'ya atlama eğitiminin son aşaması olduğunu ve daha sonra tam zamanlı olarak ekibe katılacağını söylemişti.

"Atlama eğitimini bitirene kadar eve gidemez," dedi Levi mutfaktan, her iki odadaki konuşmaları da takip ettiğini kanıtlayarak.

"Şükran Günü'nde antrenman yapmayacaksın," diye karşılık verdi Terisa, onun duyduğundan emin olmak için sesini yükselterek. "Marcus yapmayacak zaten."

Mutfaktan bir kahkaha gümbürtüsü geldi. "Sanırım emirlerinizi aldınız," dedi Voodoo.

"Benden itiraz yok. Şükran Günü'nü seviyorum." Boom başını köşeden uzattı ve karısına göz kırptı.

Ailani birdenbire, "Bunu sevdim," diye açıkladı. "Biz oturma odasında, erkekler mutfakta. Genelde tam tersi olur. Buna alışabilirim." Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle minderine yaslandı. "Müşterilerle uğraştıktan sonra, bazı günler yapmak istediğim son şey başka bir mutfak görmek oluyor."

"İkiniz için düzenli molalar planlamalıyız," dedi Jina. "Bu bir kazan-kazan. Herkes buraya gelir, siz dinlenirsiniz, ben de kadınlarla birlikte olurum. Ailemi özledim." Ses tonunu nötr tutmaya çalıştı ama birdenbire onları o kadar çok özledi ki içi sızladı. Onlardan uzaklaşmak iyi bir şeydi, zaten bu yüzden D.C. bölgesine taşınmıştı ama aylardır hiçbirini görmemişti ve bu çok uzun bir süreydi. Şükran Günü'nde eve gidebilecekse, sadece bir günlüğüne bile olsa gidecekti.

Pastayı kesmek için ayağa kalktığı anda, çocukların hepsi koşarak geldi. "Dili istiyorum!" Boom'un oğlu -adı Matthew'du- bağırdı ve Levi sert bir şekilde, "Oğlum, hepimiz öyle değil miyiz?" dedi.

Jina hariç herkes güldü ama Levi'nin şakalaşmaları Jina'nın dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Onun burada olmasına tahammül ediyordu ama bu demek değildi ki

Bu konuda rahattı. Onu kelimelerle hırpaladıktan sonra, işte yemeğini yiyor ve kendi alanında olmanın huzurunu yok ediyordu. Onu burada istemiyordu, mutfağında durduğunu hayal etmek istemiyordu.

Çocuklara "Sanırım hepinizin ağzından bir parça alacak şekilde kesebilirim" dedi ve aynen öyle yaptı, pastanın ortasında bir daire oluşturdu ve ardından her çocuğa kırmızı kremanın bir kısmını verecek şekilde ustaca bir kesim yaptı.

Yılan içeri girdi ve yeni yürümeye başlayan çocuğu için küçük bir tabak aldı. isyan çılgınlıkları atıyordu. Gürültü üzerine, "Kucağıma otur dostum, ben de dilli pastayı yemene yardım edeyim, tamam mı?" dedi.

"Hayır! Hayır! Benim!"

Çırpınan, itiraz eden çocuğu kolunun altına aldı. "O senin, onu yemeyeceğim, sadece sana yardım edeceğim. Şimdi sakinleş." Son üç kelimeyi o kadar sert söylemişti ki, isyanı titreyen bir çeneye ve nemli gözlere dönüşmüştü; pastadan ilk lokmayı ağzına götürür götürmez de yerini memnuniyete bırakmıştı.

Snake'in küçük cadalozuyla uğraşmasını izlemek eğlenceliydi ama Jina'nın belirsiz bir gelecekte çocuk isteme konusunda iki kez düşünmesine neden oldu. Şimdi, eğer çocuklarının hepsinin sevimli birer büyücü olacağından emin olabilirse

Mia gibi, bu farklı olurdu. Şu anda çocuklar için endişelenmesine gerek yoktu, hayatının hiçbir yerinde romantik bir ilişkiye dair en ufak bir ipucu bile yoktu.

Pastanın tamamı kısa sürede yok oldu; bir kısmını Terisa ve Ailani'ye ikram edebildiği ve kendisi için son küçük dilimi alıp oturma odasına çekilebildiği için kendini şanslı hissediyordu. Gecenin geri kalanı hemen hemen aynı şekilde geçti; erkekler mutfakta toplanmış, çocuklar etrafta koşuşturuyordu. Derin

Sesler gürlledi, kahkahalar patladı ve gitti, ancak etrafta çocuklar varken, alçalabilecekleri müstehcenliğin sınırları vardı. Kadınlar oturma odasında oturup sohbet etmekten memnundu. Mia Terisa'yı bulup kucağına tırmandığında ve hemen uyuduğunda, Jina bunu ailelerin genellikle erken ayrılacağına dair bir işaret olarak kabul etti. Jina'nın hiç Bekâr erkeklerin ne zaman gitmeyi düşündükleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama onları kovmaktan çekinmedi. Onları doyurmuş, onlara bira vermişti; sosyal yükümlülüklerini yerine getirmişti.

Kaldırılacak fazla yiyecek kalmamıştı ama kalkıp bu işi de halletti. Ailani ve Terisa elbette mutfağı temizlemeye yardım etmeyi teklif etti ama Jina onları gülümseyerek reddetti. "Temizlenecek fazla bir şey yok, sadece biraz

kaşıklar ve benzerleri. Tek kullanımlık tabak ve bardakların sunağında ibadet ediyorum."

"Amin, kardeşim. En son ne zaman gerçek bir tabakta yemek yediğimi hatırlamaya çalışıyorum," dedi Terisa.

Yılan, omzunda uyuyan vahşi çocukla içeri girdi. "Bu çocukları yatırmalıyız," dedi. "Bizi ağırladığın için teşekkürler Babe." Durakladı. "O pastayı nereden buldun? Brody doğum günü için 'dil pastası' istiyor."

"Ben yaptım."

"Yalancı."

"Değilim. Pasta yapabilirim ve annem bana nasıl süsleyeceğimi öğretti."

Döndü ve mutfaktan duyulabilmesi için sesini yükseltti. "Hey, çocuklar, Babe pasta yaptı!"

Bunun nereye varacağını hemen anladı. "Fark etmez," dedi. "Sizin için pasta yapmayacağım. Sadece yapmıyorum."

"Ah, hadi ama."

"Sizleri beslemek benim işim değil. Sizi yetiştirmek için almadım."

Bir grup halinde ayrıldılar, erkeklerden birkaçı hala onu kendileri için bir şeyler pişirmeye ikna etmeye çalışıyordu. Levi onlardan biri değildi. Neden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu, eğer sadece bedava yemek ve diğer çocuklarla takılmak istemiyorsa.

Ona bakmadan ya da hoşça kal demeden dışarı çıktı, ki bu onun için sorun değildi. Donnelly geride kaldı, bu da sorun değildi; bir erkek arkadaş böyle yapardı.

Jina birkaç bulaşığı bulaşık makinesine yerleştirmeye başlarken, "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi. "Bu güzeldi." Harika değil ama güzeldi. Ona bu şekilde yardım ettiği için iyi bir adamdı.

"Hoşuma gitti. Çocuklar harika, değil mi? Ekibime katılmayı dört gözle bekliyorum ama keşke Kodak da Ace'in sana yaptığı gibi beni ekibe dahil etmek için çaba sarf etseydi."

Kadın homurdandı. "Kıçımı yırtarak beni kabul edilebilir bir şekle sokmaya çalıştıkları halde mi?"

Bulaşık makinesinin yanındaki dolaba yaslanmış, onun çalışmasını izliyordu. "Evet, o zaman bile. İlk göreve gittiğinde zaten ekibin bir parçası olacaksın. Sen onları tanıyorsun, onlar da seni tanıyor. Geri kalanımız soğukkanlı bir şekilde, ne bekleyeceğimizi bilmeden gideceğiz." Durakladı. "Belki de MacNamara'ya bir not gönderip, entegre eğitimi kursa dahil etmesi gerektiğini söylemelisin."

"Belki de notu göndermelisin. Kendinizi onun dikkatine sunun."

Şimdi homurdanma sırası Donnelly'deydi. "Evet, doğru. Sanki beni fark etmesini istiyorum."

"O zaman neden beni kafese atmaya çalışıyorsun?"

Hiç utanmadan ona sırtıttı. "Sen benden daha iyisin, değil mi?" Birkaç dakika daha oyalanıp havadan sudan konuştuktan sonra esnedi.

"Özür dilerim," dedi utangaç bir ifadeyle. "Bu program beni erken yatan mutantlardan birine dönüştürdü."

Jina da esnememek için kendini zor tutuyordu ve saat daha dokuzdu. Donnelly'nin dışarı çıktığını gördü ve kapıyı arkasından kilitledi.

Nefesini üfleyerek daireyi gözden geçirdi. Çok fazla zarar görmemişti; minderleri yerden kaldırmak için bir köşeye yığılması gerekecekti, ama çoğunlukla her şey oldukça iyi durumdaydı. Ebeveynler çocukların üzerine çullanmış ve onları büyük ölçüde kontrol altında tutmuşlardı. Hiçbir şey kırılmamıştı, birkaç şeyin yeri değişmişti, o kadar. Arkadaşlarıyla çok daha fazla kaosa neden olan partilere gitmişti.

Kapı çaldığında birkaç dakikadır eşyalarını düzeltiyordu. Donnelly'nin bir şey unutmuş olması gerektiği ve zaten misafir havasında olmadığı için nefesinin altında mırıldandı.

yine de gözetleme deliğinden kontrol etmek için zaman ayırdı.

Levi.

Donup kalmıştı, kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Adamın onun üzerindeki etkisi anlıktı ve çıldırtıcıydı. Ne istiyordu bu adam? Bir saniye sonra umursamadığına karar verdi ve onu küçük fuayede ayakta bırakırken temizlik işlerine geri döndü. Bütün gece orada durabilirdi, umurunda bile değildi.

Zil tekrar çaldı. "Gözetleme deliğini kontrol ettiğini gördüm," dedi, derin sesi tahta tarafından zar zor boğuluyordu. "Kapıyı aç."

"Git buradan," diye karşılık verdi. "Seni görmek istemiyorum, seninle konuşmak istemiyorum."

"Zor iş. Söylemem gereken bir şey var ve kapını kırmak zorunda kalsam bile bu gece söyleyeceğim."

"Eğer yaparsan seni tutuklatırım."

"Hayır, yapmayacaksın, çünkü bu takımı bozar."

Yumruklarını düğümledi ve dişlerini sıktı, bunun gerçekliğine kapıldı. Takıma katılmak için ne kadar çok çalıştıysa, takımı da o kadar çok

gerçekte kavram olarak olduğundan daha önemliydi. Onlar sadece erkek değil, takım arkadaşıydılar.

Kapının kilidini açıp kapıyı açtı ama elini kapı kolunun üzerinde sıkıca tutarak ve kendini kapı aralığına yerleştirerek adamın içeri girmesine izin vermedi. Eğer gerçekten içeri girmek istiyorsa, fiziksel olarak onu durduramazdı ama onu içeri *davet* etmeyeceği de kesindi.

"Ne?" diye sordu hışımla, adamın neredeyse ezici fiziksel varlığını, yağmur kokusu ve Kasım gecesinin soğuğuyla karışmış adamı görmezden gelmeye çalışarak.

Ona baktı, boyu ve kaslarıyla onu küçüleştiriyordu, ağzı inceydi ve koyu renk gözlerinde o düz ifade vardı. "Ben geldim özür dilerim."

"Özrünü kabul etmiyorum," diye karşılık verdi. Söyledikleri hiçbir şekilde doğru değildi ve bunu düzeltemezdi.

"O zaman yapma. Donnelly'nin çıkıp çıkmadığını görmek için otoparkta bekledim-" "Çok mu sapıksın?" diye mırıldandı. "Bana mesaj atabilirdin, ben de

seni görmezden gelebilir. Bu yaklaşımı tercih ederim. Dürüstçe."

"Söylediğim şey doğrudu. Daha iyi ifade etmeliydim ama doğrudu."

"İyi. İngilizcen iyi değil. Umurumda değil. Artık gidebilirsin."

Kadın kapıyı kapatmaya başladığında, adam sol elini uzatıp onu durdurdu. "Dinleyeceksin," diye homurdandı, bir adım öne çıktı, böylece yüzüne bakmak istiyorsa başını geriye eğmek zorunda kalacaktı.

O yapmadı. Bakışlarını sabit tutarak adamın göğsüne baktı. O kadar yakındı ki, vücudundan yayılan ısıyı, içinde neredeyse kaynayan öfkeyi ve hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Sert bir nabız, boğazının dibindeki oyukta gözle görülür bir çekiç gibi çarpıyordu.

Bekledi ama kadın başka bir şey söylemeyince nefesini içine çekti ve üfledi. "Önemli bir bilgiyi atladım."

"Pisliğin teki olduğunu mu? Bunu zaten biliyordum." Rahatlayamadı, kendini daha medeni bir pozisyona çekemedi. Hayatında hiç bu kadar öfkeli, aşağılanmış ve evet, incinmiş olmamıştı ve böyle hissetmekten nefret ediyordu, ona karşı duyarlı olduğu için kendinden nefret ediyordu, bildiği için ondan nefret ediyordu.

"Bu iki şekilde de geçerli." Sesi derin ve en az onun hissettiği kadar öfke doluydu. "Bunu bilmen gerek. Her iki taraf için de geçerli."

Sonra arkasını dönüp gitti, kıvrak adımları onu iki adım aşağı götürdü. Sahanlığın köşesini döndü ve artık onu göremiyordu, ama açık kapıda durmuş onun çizmeli adımlarını, dış kapının açılıp kapanma sesini dinliyordu.

Güçsüzce kapısını kapatıp kilitledi, sonra sırtını kapıya dayayarak yavaşça yere çöktü ve gözlerini hiçbir şeye dikmeden bakmaya başladı.

Bunu ona söylemeden sonsuza dek yaşayabilirdi. Öyle olmasını diledi. Çünkü hiçbir şey değişmemişti, sadece şimdi kalbindeki acıya bir de pişmanlık eklenmişti.

Dokuz

Jina hem gerçek hem de mecazi anlamda kendini yerden kaldırdı; orada oturmak hiçbir iŖe yaramıyordu ve alanını yeniden düzene sokması gerekiyordu. Onu tam olarak aklından ıkaramasa da en azından iŖe yarar bir Ŗey yaparak kendini oyalayabilirdi.

Lanet olsun *ona*, diye düŖündü bir kez daha; ne zaman Levi'yi düŖünse aklına bu cümle geliyordu. Neden çenesini kapalı tutmamıŖtı ki? Kendisine nasıl olduğunu kabul ettirmemek için iyi bir iŖ çıkarıyordu. Onu bulması çok cazipti; o eski hayatta kalma içėüdüŖü iŖ baŖındaydı. Levi bırakın daha ciddi bir Ŗeyi, sıradan bir randevuda bile rahat edebileceği bir adam değildi. Onun bu kadar farkında olmaktan nefret ediyordu, ne zaman yanında olsa ya da onunla konuŖsa -bir emir veriyor olsa bile- nabzının havai fiŖek gibi yükselmesinden nefret ediyordu. Ona kolayca takıntılı hale gelebilirdi ve bu tür bir zayıflıktan nefret ederdi, bu yüzden kendine izin vermemiŖ, pek çok Ŗey yapmasına izin vermemiŖti.

Ayaklarının su topladığı ve onun ayaklarıyla ilgilendiği zamanları ya da ayakları için mükemmel botları nasıl sipariŖ ettiğini hayal etmesine izin vermemiŖti.

Neden yapsın ki? Botların *parasını ödemiŖti*, sanki hediye değillerdi. Botları beğendiği için kendini aptal gibi hissediyordu, çünkü botların alınmasında Levi'nin de parmağı vardı. Botlar onun umurunda olduğu anlamına gelmiyordu, her ne kadar "her iki taraf için de geçerli" demiŖ olsa da. Onun önemsemiği Ŗey, ekibin iyi yağlanmış bir birim olarak alıŖması, tüm parçalarının sağlıklı olması ve iŖini yapabilmesiydi. Yani kız onu tahrik etti. Önemli değil. Bunun ekip dinamiklerine müdahale etmesine izin vermezdi ve o da onunla aynı fikirdeydi. Bu yüzden kendini kendine saklamıŖtı.

Onu hayal etmesine izin vermemiŖti, onun zevkini ya da o lazer dikkatinin *kendisine* odaklanmasının nasıl bir Ŗey olduğunu merak etmesine izin vermemiŖti,

flört etmesine izin vermemiştii, onunla ilişkilerinde tamamen işle ilgiliydi.

Acı veren de buydu. Onu sebepsiz yere tokatlamıştı. Ya da belki de onun zayıf olduğunu düşünmüştü ve sadece ne yapmasını bekliyordu?

Ona saldırıp ırzına mı geçeyim?

Yanakları öfkeyle yandı, çünkü adamın aletinin büyüklüğü hakkında kısa bir spekülasyon *yapmıştı*. Nasıl düşünmezdi ki? Bir keresinde çömeldiğinde, açt tam olarak doğruydı ve o büyük çıkıntıyı görmüştü ve o bir insandı, elbette kısa bir fantezinin tadını çıkarmıştı. Belli ki fantezi yeterince kısa sürmemişti, çünkü adam bir şey görmüş olmalıydı ve bu onun suçuydu, çünkü diğer adamlar da çömelme ve diğer her türlü pozisyonu yapmışlardı ve bir kez bile paketlerini kontrol etmemişti. Sadece Levi's. Lanet olsun ona.

Düşünceleri dönüp dolaşıp aynı yola, aynı kelimelere geliyordu ve sonunda kendine o kadar kızmıştı ki, karanlıkta durmak ve soğuk nemli havanın hayal kırıklığını beyninden kovmasına izin vermek için ceketsiz balkona çıktı. Üşümek ve titremek, düşüncelerini aceleyle yeniden odakladı ve nedense her şeyi bir perspektife oturttu.

Bunun onu atmasına izin vermek zorunda değildi. Her zamanki gibi devam edecek, işini yapacak, *eğitimini tamamlayacak -Tanrım, uçaktan atlamak!*- ve takımdaki yerini alacaktı. Bunca ay kışını yırtmamıştı ki, incinmiş duyguları yüzünden yuhalayarak bunu mahvetsin. O yüzden siktir et onu. Ne kadar nefret dolu olursa olsun, bırakmayacaktı.

Ona rağmen o gece iyi uyudu. Yine de, ertesi sabah saat beşte telefonu bir mesajla çaldığında, yatakta birkaç saat daha geçirebilmeyi diledi.

Ya ailesinden birinin başına bir şey gelseydi diye kalbi küt küt atarak inledi ve lambayı yakıp telefonu aramaya koyuldu. "Ah, kahretsın!" Mesaj Levi'den geliyordu, ACE ekranda büyük ve kalın bir şekilde gösteriliyordu. Gözlerini ovuşturdu, mesaja odaklandı ve birden kimden geldiği hiç önemli olmadı, çünkü mesajın kendisi zamanı durdurdu.

Hava açık. Eğitim alanında 08:00'de buluşalım.

Hayır! Hayır! Oh Tanrım, hayır! Bugün olmaz. Pazar günü olmaz. Pazar günleri koşmak dışında izin günüydü. Daha fazla uyarı almayı umuyordu, böylece bir yatıştırıcı bulabilir ya da bunu başaramazsa bir şekilde kendini hastaneye atabilirdi. Tanrım, eğer dinliyorsan, şaka yapmıyorum.

Ayağa kalktı ve duşa girdi, çünkü ölürse temiz olmak istiyordu, önemli olduğundan değil, çünkü sıçrarsa, kirli olup olmadığını söyleyecek kadar kalmayacaktı. Yine de bu dürtü güçlüydü. Akan suyun rahatlatıcı olması gerekiyordu. Bu konuda başarısız oldu. Duştan sonra saçlarını ördü, çünkü saatte bir milyar mil hızla Dünya'ya doğru ok gibi fırlayan uzun saçlar iyi olamazdı.

Üzerine fıstık ezmesi sürülmüş yarım dilim kızarmış ekmeği yuttu ama belki de boş bir mide daha iyi bir fikir olabilirdi. Ya içine kusarsa? havada mı? Kusmuk aynı hızda mı inerdi, yani tüm yol boyunca kendi kusmuğuyla mı çevrili olurdu? Yazık. Öte yandan, yemek yemezse kan şekeri dibe vurabilirdi ve bu da iyi olmazdı. Sadece yarım fincan kahve içti çünkü havada üzerine işemek de istemiyordu.

Başka bir ikilem daha ortaya çıktı. Ölümüne dalmak için nasıl giyinmesi gerekiyordu? Hava durumunu hızlıca kontrol ettiğinde gökyüzünün açık ve sıcaklığın soğuk olduğunu, ancak öğleden sonra ortalarına doğru havanın ısınacağını gördü. Bu, erkeklerden herhangi birine mesaj atacağı bir soru değildi, çünkü bunu yaşamasına asla izin vermezlerdi. Bu, günü atlatacağı varsayımına dayanıyordu, bu yüzden bu düşünce belli belirsiz güven vericiydi. Sonunda D.C.'deki ilk kışında aldığı uzun ipek iç çamaşırlarını giydi, ardından bir eğitim günü için çoğunlukla her zamanki gibi giyindi, kargo pantolonu, bir sweatshirt, ancak bot yerine spor ayakkabı giydi çünkü botları hızlı bağcıklı ve atlama botları değildi. Bir atlayış sırasında botlarındaki kancaların takılabileceği şeyleri düşünmemeye çalıştı. Sonunda North Face çekmeli kar şapkasını aldı ve elinden gelenin en iyisini yaptığını düşündü.

Aklını kaçırarak kadar korkmuşken ve yakında ölebilecekken temiz ve iyi giyimli olmanın artılarına ve eksilerine odaklanmaya çalışmak, dikkat dağıtma aracı olarak pek işe yaramadı.

Yarım saat erken geldi ve arabada oturup başını direksiyona dayadı, içinden dua etti ve bir daha hiç şansı olmazsa diye annesini arayıp aramamayı düşündü. Hayır, çünkü annesiyle şimdi konuşursa kendini kaybedebilir ve GO-Takımı, çok gizli olan insansız hava aracı ve paraşütle atlamaya zorlanmakla ilgili her şeyi ağzından kaçırabilirdi ve bu kötü olurdu.

Sürücü tarafındaki cama vurulunca çığlık atıp sıçradı ve dizini direksiyon kolonuna sertçe çarptı, bu da küfür etmesine neden oldu.

Levi orada durmuş gülüyordu. Ondan nefret ediyordu, gülüşünün yüzünü aydınlatmasından nefret ediyordu, beyaz dişleri parlıyor, koyu renk gözlerinin kenarları kırışıyordu. Her şeyden sonra gülmeye nasıl cüret ederdi? Arabasının kapısını açtı ve sertçe iterek dizine çarptı.

"Ah!" Menzilden çıktı, dizini ovmak için eğildi ve ona ters ters baktı. "Ne yaptığına dikkat et."

Dışarı çıkıp kapıyı çarparken bakışlarına karşılık verdi. "Yaptım ve çok keyif aldım, teşekkür ederim. Çok komikti. Bilirsin, dizimi çarptığımda senin güldüğün gibi."

Nedense keyfi yerinde görünüyordu. Ağzının sağ tarafı yarım bir gülümsemeye yukarı kıvrıldı ve "Yeterince makul," dedi. Belki de bugünün onun son şarkısı olacağını ve hayatta kalsa bile işinin bittiğini söyleyebileceğini düşündüğü için keyfi yerindeydi.

Sanki ona bu zevki tattıracakmış gibi. Ölebilirdi ama pes etmeyecekti.

Boom büyük pikabıyla geldi ve bir tartışma ya da taş gibi bir sessizlikle olabilecek her şeyi yarıda kesti.

Her iki şekilde de olabilirdi.

Levi, "Boom'la gidiyoruz," dedi ve kamyonu doğru yürüdü. Jina onun arkasından ilerledi, uzun adımlara ayak uydurmak için tırıs gitmek istemiyordu. Bugünlerde farklı yürüyordu, daha uzun, daha etkili adımlar atıyordu.

Kendisi de adım atıyordu ama altı-dört yaşında birine yetişmesi mümkün değildi. Makul bir boyda büyümeyi bırakmalıydı. Lanet olsun ona.

Onun nefes alışını bile sevmiyordu.

Boom'la birlikte öne geçti ve Levi kendini arka koltuğa attı. Boom'un kamyoneti Levi'ninki kadar yüksek değildi, belki de kamyonete binen bir karısı ve iki çocuğu olduğu için, ama bu günlerde zaten herhangi bir sorun yaşamazdı. *Çelik gibi bacaklar*, diye düşündü muzaffer bir edayla ve bu abartı olsa da hayatının en iyi formundaydı. Belki de Çelikten bacakları, yere indiğinde boynunu kırmasını önleyecek kadar sarmal ve güçlüydü. Ya da belki onları Levi'yi uçaktan atmak için kullanabilirdi.

"Kamyonetini beğendim," diye cıvıldadı Boom'a. Ses tonunun Levi'yi ve belki Boom'u da kızdıracağını biliyordu ama Levi onun hedefiydi ve

Boom ikincil hasar olmalı. "Suratı asık bir Darth Vader'a aitmiş gibi görünmüyor."

Suratsız. Boom kahkahasını gizlemek için öksürdü ve Levi yavaşça başını çevirerek ona fesleğen bakışıyla baktı. Boom ona tatlı, çok samimiyetsiz bir gülümseme verdi. Bu eğlenceliydi. Birkaç saniyeliğine dizlerinin birbirine vurduğunu unutabilirdi.

Boom'un gittiği iniş pisti Virginia kırsalındaydı ve tarım arazileriyle çevriliydi. Pist bu kadar erken saatlerde meşgul değildi, ancak birkaç uçak, sola doğru çıkıntı yapan kaba ama kullanışlı bir ahşap eklentisi olan büyük, paslı bir Quonset kulübesinin yanına bağlanmıştı. Orada iki araç daha vardı ama görünürde kimse yoktu. Şeridin üzerinde bir Twin Otter duruyordu ve kot pantolonlu, deri ceketli, fit görünümlü bir adam uçağın etrafında yavaşça dolaşarak her bir dış detayı inceliyordu.

Sadece birkaç ay önce Twin Otter'ın sevimli bir çift yaratık olduğunu düşünürdü, ama şimdi sadece tanımakla kalmadı, atlamak için en iyi uçaklardan biri olarak kabul edildiğini de biliyordu. Aferin ona. Keşke sınavı pratik deneyim yerine kâğıt üzerinde olsaydı, o zaman bu lanet sınavı geçerdi.

Boom Levi'ye, "Paraşütleri kendim hazırladım," dedi. "Şimdiye kadar tek seferde yaptığım en fazla iş."

"Muhtemelen hepsine ihtiyacımız olacak," diye yanıtladı Levi.

Bu da demek oluyor ki, kız ya bir sıçrama yapana ya da Öldü mü? Muhtemelen. İki ya da üç atlayıştan fazlasını yapacak zamanları olmazdı. . . değil mi? Gerçi tek stajyer oydu ve uçaktaki tek atlayıcı da onlardı. Uçağın kalkış süresiyle sınırlı kalacaklardı.

uçağın havalanması, irtifaya çıkması, sonra tekrar inmesi, artı onları iniş alanından almak için ne kadar zaman gerekiyorsa. Kalp atışları sert ve hızlı bir şekilde yeni bir vites geçti. Bunu gerçekten yapacaklardı.

"İniş bölgesi nerede?" diye sordu, kilometrelerce uzakta olmasını umuyordu çünkü bu her şeyi yavaşlatırdı.

Levi başparmağını sağa doğru sallayarak, "Bir sonraki alan," dedi. "Buraya gelebilirdim ama iniş ve kalkış yapan başka uçaklar da olacak. Bizi almaları için gerekli ayarlamaları yaptım."

Tabii ki vardı. Neden uçak inene ve o onları alana kadar alanda bekleyemediler? Bu biraz zaman kaybettirirdi. Ama hayır, Levi verimli olmak zorundaydı, böylece daha fazla işkence seansı yapabileceklerdi.

Çılgınca zip lining anısını hatırladı. O zaman da midesi ağzına gelmişti; boşluğa adım atmak ve halatın onu tutacağına güvenmek

Tüm cesaretini ve cesaretini gerektirmişti, ama bir kez o ilk adımı attığında her şey yoluna girmişti. Belki bu da öyle olacaktı. Çocuklar öyle olduğunu söylemişlerdi ama yalan söylüyor olabilirlerdi. Belki de otomatik olarak ne olduğundan ziyade ne yaptığına odaklanacaktı. Belki de her şey yoluna girecekti.

Gökyüzü sanki günlerdir yağan yağmuru telafi etmeye çalışıyormuş gibi tamamen bulutsuz, kocaman mavi bir çanak. Çok kötü, çünkü o yağmurun önümüzdeki yıl boyunca devam etmesi için gerçekten çok dua etmişti. Serin bir esinti vardı ama buna engel olacak bir şey yoktu, bu yüzden bu konuda bir yardımcı olmadı. Hava işbirliği yapmıyordu. Jina kendini yavaş ve düzenli nefesler almaya zorladı, kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Hava, yakıt kokusuyla karışık taze ve keskin kokuyordu. Birkaç kuş ileri geri ötüyordu, baharda yaptıkları gibi çılgınca ötmüyorlardı ama bir tür "biz buradayız" uyarısı yapıyorlardı.

Boom kamyonetinin arkasından koşum takımlarını aldı ve Jina hazırlanmaya başladı. Kayışları düzgün ve doğru yere takmaya odaklanmıştı, bu yüzden diğer kayışı Boom'un değil Levi'nin taktığını fark etmesi bir dakikasını aldı. Durdu. "Boom'un benimle atlayacağını sanıyordum."

Boom, "Tandem atlayışlar için sertifikam yok," diye cevap verdi.

"Ace öyle." "Oh, kahretsin," dedi, o kadar dehşete düşmüştü ki bunu yüksek sesle söyledi.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Levi sordu, sesi sertti.

"Üzerine kusarsam Boom'un beni havada bırakmayacağına güveniyorum." Tanrım, Levi'ye bağlanacaktı. Ona bu kadar yakın olmak bile istemiyordu, hele hele onunla kaşılaşacak kadar yakın olmak hiç istemiyordu.

Boom bir kahkaha attı ve Levi bile hızlıca sırıttı. "Yapmayacaksın Kus," dedi ve bu bir güvence olduğu kadar bir emirdi de. Örgü şapkasını çıkardı ve Boom, "Bu şapka başımda kalmayacak," dedi. İç çekti, onu cebine geri soktu ve onun yerine saçının kalın örgüsünü eşofmanının arkasına soktu.

"Neden açık kalmıyor?"

"Çünkü uçaktan indiğimizde saatte yüz yirmi mil hızla gidiyor olacağız," dedi Levi.

Yüzü kızardı ve bunu düşünmemeye çalıştı. Kalbi yeniden çarpmaya başladı. Korkudan ölmek mümkün müydü? Paramparça olması gerekemeyebilirdi; Levi göğsüne bağlanmış bir cesetle mükemmel bir iniş yapmak için paraşütünü açabilirdi.

Bu fikir onu biraz rahatlatacak kadar korkunçtu ve paniği yatıştı. Şanslıysa, bu deneyim Levi'yi o kadar yaralayacaktı ki bir daha asla atlayamayacaktı. Bu adalet mi olurdu, yoksa ne?

Uçağa bindiklerinde ve iki motor öksürerek canlandığında biraz şaşkıındı. Twin Otter'ın içi beklediğinden daha genişti: her iki yanda sıralanmış banklar vardı ve onlardan birine kayarak oturdu, kemerini bağladı. Boom kapıyı kapattı ve Levi'yle birlikte yerlerine oturdular. Levi onun tam yanındaydı, o kadar yakındı ki sol bacağı onunkine değiyordu. Kadın sessizce bacaklarını ondan uzaklaştırdı.

Boom'un takma adı gerçekten Bud olduğu için Air Bud olarak tanıttığı pilot frenleri bıraktı, motor sesi değişti ve uçak hareket etmeye başladı. Yardımcı pilot Bud'ın karısıydı, tulum giyen, geniş bir sırtışı ve bir sürü çili olan kızıl saçlı bir kadındı. Jina ileri gitmek istedi ve Erkeklerin ne kadar pislik olduğu konusunda onunla dertleşiyordu ama Boom pislik değildi ve Bud'ı tanımıyordu, bu yüzden ellerini bankın kenarına sıkıştırdı ve olduğu yerde kaldı.

Uçak yeryüzünden uzaklaştı ve düzenli bir tırmanışa başladı. Levi ayağa kalktı ve Boom'la birlikte Jina'nın izlemediği hazırlıkları yapmaya başladılar. Düzenli nefes almaya ve midesini boğazından aşağı indirmeye çalışmakla çok meşguldü. Ağzı kurumuştı, bacakları titriyordu. Kapının ne zaman açıldığını anlamak için izlemesine gerek yoktu çünkü soğuk hava kabinden içeri doluyordu.

Eğitimle ilgili her şeyden çok korkmuştu ama aktif olarak korkmamıştı. Şimdi korkuyordu. Hayır, "korkmak" çok hafif bir kelimeydi; dehşete kapılmıştı ve bu kendini vazgeçirebileceği bir şey değildi.

Sonra Levi tekrar onun yanına oturdu, başının üstüne vurdu ve "Zaman" dedi.

Sessizce ona baktı, ne yapması gerektiğinin ayrıntıları sessiz paniğin sisi içinde bir yerlerde kaybolmuştu. Adam bekledi ama kadın beynini ne kadar çılgınca ararsa arasın, hiçbir ayrıntı ortaya çıkmadı. O buradaydı. Uçaktan zorla indirilmek üzereydi. Aklına başka bir şey gelmedi.

Yüzünde okunamayan bir ifade belirdi. Sessizce onu kucağına aldı ve kucağına oturttu, sırtı ona dönüktü, bacakları onunkilerin üzerindeydi.

Vay be!

Jina sarsıldı, sanki yüzüne su fırlatılmış gibi şok olmuştu. Fiziksel hisler akın etti - vücudunun sıcaklığı ve sertliği sırtına, kalçasına ve uyluklarına değdi, nefesi saçlarına değdi - hepsi birbirine karıştı

Korku ve hissizlik ve her şeyi alt üst etmek çünkü hiçbir bileşen diğerleriyle uyuşmuyordu. Ne halt *ediyordu* bu? Ve tam Boom'un önünde!

Beceriksizce, hiçbir kası koordinasyon içinde çalışmadan kendini onun kucağından itti. Homurdandı ve sağ kolunu kalçalarına dolayarak onu tekrar aşağı çekti. "Kıpırdama," diye homurdandı. "Bizi bir araya getirmenin en kolay yolu bu."

Birlikte. Tamam.

Titriyor, zor nefes alıyor, adam koşumlarını her kalçada ve her omuzda olmak üzere dört yerden birbirine bağlarken rahatlamaya çalışıyordu. Kadın, adamın göğsünün kaslı duvarına doğru sıkıca geri çekildi. Aşağı baktığında, adamın bacaklarını *kendi* bacakları arasında açtığını gördü ve bu da bacaklarını daha da genişletti. Bu görüntü sistemindeki bir başka şoktu ve ona dair farkındalığını neredeyse acı çekecek kadar keskinleştirdi.

"Her şeyi ben halledeceğim," dedi kulağına. "Sen sadece ama kanopinin altına girdikten sonra kumandayı alıp bizi LZ'ye yönlendirebilirsin. Unutma, başını omzuma yasla ve bacaklarını benimkilerin arasından yukarı doğru kıvrır. Anladın mı?"

Ona yer eğitimi sırasında zaten üzerinden geçtiği şeyleri anlatıyordu ama tekrar iyi geliyordu çünkü düşünemiyordu. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı ve korkusu iyiye değil kötüye gidiyordu. Belki de çocukların söylediği gibi uçaktan atlamak en kötüsüydü ve havalandıktan sonra her şey daha iyi olacaktı.

Ya da belki kalbi dehşetten patlayacaktı. Bu daha olası görünüyordu.

"Bir dakika kadar serbest düşüş yapacağız. Süzölmek gibi, rüzgârdan başka bir hız hissin olmayacak. Yirmi beş yüz metreye geldiğimizde paraşütü açacağım. Açıldığında çok sarsılacak, bizi yukarı ve geriye çekecek, o yüzden panik yapmayın. Senin için daha rahat olsun diye kayışları gevşeteceğim. Sonra kolay bir iniş olacak."

Paniklememek mi? Zaten paniklemiş olan birinin daha fazla paniklemesi mümkün müydü? Yeniden panik ya da çift kat panik gibi?

"Gözlükler."

Önünde bir çift sallanıyordu ve onları taktı. Gözlükler. Yani gerçekten olmak üzereydi.

"İyi olacaksın," dedi Boom güven verici bir şekilde. "Ace sana sahip." Sonra hain, Levi'nin onunla birlikte açık kapıya doğru kaymasına yardım etti. Dudakları titreyerek baktı

Boom'a baktı ve bir şeyler söylemeye, hatta belki de ona yardım etmesi için yalvarmaya başladı, ama o daha sesini çıkaramadan Levi onları uçağın açık kapısından içeri itti-

Cehenneme

dalıyorum.

Yüz yüze.

Jina sarsıldı ve kaskatı kesildi, bir anda çılgılık atan bir rüzgârın içine çekildi, başı Levi'nin omzuna yaslandı, gözleri çılgınca dönerken yeryüzünün kahverengi ve yeşili gökyüzünün acımasız mavi çanağıyla mide bulandırıcı bir şekilde yer değiştirdi. Rüzgârla birlikte o da çılgılık atıyordu, boğazını yırtan derin, boğuk çılgınlıklar. Her şey çok fazlaydı, beklediğinden daha kötü, başa çıkabileceğinden daha fazlaydı. Yarı yarıya kontrol ettiği korku içinde patlıyor gibiydi, büyük siyah bir güç göğsünden fırladı ve bir saniye içinde genişleyerek onu bütünüyle yuttu ve karanlığın içine düştü.

"Jina! Bebeğim! Uyan lan!"

Siyah ondan vazgeçmek istemedi. Ondan vazgeçmesini istemiyordu, orada, duyarsız ve güvende kalmak istiyordu. Levi'nin ona uyanma komutunu haykıran uzak sesine doğru yavaşça kendine geldi. Bilinci yerine geldikçe ses daha da yaklaştı ve gözlerini açtı.

Gözleri şaşkınca etrafa baktı. Başı yana doğru sallandı ama kendini tutmayı başardı ve hâlâ havada olduklarını, hâlâ aşağı indiklerini fark etti. Tekrar sarsıldı, sanki kendini onun bedenine doğru zorlayabilecekmiş gibi kendini ona doğru itti, yaklaşan yerle arasına mesafe koymak için her şeyi yaptı.

"Sorun yok, gölgelik altındayız, düşmüyoruz."

Bunu tekrarlamaya devam etti, kelimeler ilk başta anlamsızdı, ancak birkaç Zamanla anlam kazanmaya başladılar ve başını geriye doğru eğerek tepesinde açan devasa beyaz mantara baktı. Bu hareket başını Levi'nin göğsüne yasladı ve onun çenesinin alt tarafını, güçlü çenesini gördü, Son derece bronzlaşmış ve kıllanmıştı çünkü o sabah tıraş olmamıştı. Bunun bu kadar bariz görünmesi ve kendini bu kadar hasta hissederken bunu neden fark ettiği tuhaftı.

Kalbi göğüs kafesine öyle bir kuvvetle çarpıyordu ki kemiklerinin titrediğini hissedebiliyordu ve her şeye rağmen kusabileceğini düşündü. Korku kontrol edilemez dalgalar halinde geliyor gibiydi, tekrar batağa saplanmadan önce nefes alması için ona ancak zaman tanıyordu. Boğazında tiz bir sıkıntı tınısı titreşti.

"Bebeğim. İyisin." Adamın derin sesi tam kulağının dibindeydi, o kadar yakındı ki nefesini saçlarında hissedebiliyordu. "İşte, geçişleri al."

"*Hayır!*" Başını ileri geri salladı, öneriden çekindi. Geçişler tüm bu deneyimi temsil ediyordu ve korktuğu kadar kötüydü. Korkunçtu. Daha önce hiç bayılmamıştı ama şimdi yine bayılacakmış gibi hissediyordu ve Levi'nin ne düşündüğü ya da bunun onu eğitimden attırıp attırmayacağı umurunda değildi. Tek istediği yerde ve tek parça halinde olmaktı. Normalde kararlılığı onu zor durumların üstesinden getirebilirdi ama bu sadece zor bir durum değildi, hayal bile edemeyeceği kadar korkunçtu. Bungee jumping konusunda da aynı şekilde hissetmişti - yapmayacaktı, hiçbir şekilde, hiçbir şekilde.

"Tamam, tamam, zorunda değilsin." Bu sert ses tuhaf bir şekilde yatıştırıcıydı. Belki de artık büyük olasılıkla programın dışında olduğu için nazik davranabileceğini düşünüyordu.

Artık düşmek yerine gerçekten süzöldükleri için, hareket ettiklerini, aşağı indiklerini söyleyebilmesi ne kadar garipti. En azından yüzüstü yatıp ölümüne bakmak yerine dik duruyordu. Ufka bakabiliyordu.

-Ama yapamadı, çünkü altındakiler onu şeytani bir kısıp almıştı. Ondan kaçmak için gözlerini kapattı, yerin gittikçe yaklaştığını görmek istemiyordu; tüm vücudu gevşemiş, kas tonusu kaybolmuştu ve kendine rağmen başının tekrar adamın omzuna düşmesine izin verdi. Aman Tanrım, dört toka tarafından yerinde tutuldu. Dört. Paraşüt kemerini takan *Levi'ydi*, o değil. Eğer tokalar bozulursa ya da kayışlar koparsa, o gitmişti.

"Sana söylediğimde bacaklarını düz bir şekilde kaldır ki yere indiğimizde bana engel olmasınlar," dedi. Ses tonunda hâlâ o nazik nota vardı.

Başarısızlığı karşısında kibar davrandığı için ondan nefret ediyordu. Başından beri böyle davransaydı -hayır, muhtemelen böyle davranmaması daha iyiydi. Ondan hiç hoşlanmak istemiyordu.

Gözlerini zorla açtı, çünkü bunu yapmamak korkakça görünüyordu. Gözleri Dakikalarca süründü ama aynı zamanda yer çok hızlı yükseliyordu. Nefesi tekrar boğazında düğümlenmeye başladı ve kalp atışları o kadar hızlıydı ki koşum takımının içinde adeta gevşekti. Yerdeki ayrıntılar keskin bir netlik kazanmaya başladı, ağaçlardaki tek tek yapraklar odak noktasına dönüştü ve Levi daha alışık olduğu o komut havlamasıyla "Bacaklar yukarı!" dedi.

Vücudu, onun pek çok emrine itaat ettiği gibi itaat etti. Uyluk kasları titriyordu ama bacaklarını L şeklinde olacak şekilde kaldırdı.

Arabasının kaza yapmak üzere olduğunu görmek ama onu durduramamak gibiydi. Yer şimdi onlara doğru hızla akıyordu; siyah asfalt yol, kahverengi çimen, LZ'yi oluşturmak için yere boyanmış kırmızı bir haç bulanık bir izlenim bırakıyordu. Levi yere indiğinde bir sarsıntı onu koşum takımında sarstı, güçlü bacakları şokun çoğunu emdi. Birkaç koşu yaptı adımlar attı, sonra sanki havada binlerce metre yükseklikten düşmek günlük bir olaymış gibi rahatça durdu ve kancalarını çözmeye başladı. O kadar uyuşmuştu ki yerde olduklarını, güvende olduklarını, kırık kemik ya da başka bir şey olmadığını tam olarak algılayamıyordu. Kendini kırmızı sisin içinde parçalamamıştı.

Koşum mandalları serbest kaldı ve kadın adamın vücudundan aşağı doğru kayarak düşmeye başladı; adam onu yakaladı, çelik gibi bir kolunu beline doladı ve "Şimdi ayaklarını indir" dedi.

Tamam, diye düşündü, her şey uzak geliyordu, kendisi bile, sanki zihni bedeninden kopmuş gibiydi. Yine de ayaklarını yere koydu ve adam onu yerde tutacak kadar eğildi, sonra hemen dönüp gölgelikte toplanmaya başladı.

Jina oturdu. Bacakları erişte gibi katlandığı için başka seçeneği yoktu ama en azından boylu boyunca çökmek yerine oturdu. Toprağın soğuk nemi pantolonunun içine işledi ve Levi'nin gölgelikleri toplayıp sabitlemesi için geçen süre içinde titremeye başladı. *Islak zemin yumuşaktır, diye düşündü ve yumuşak zemin iyidir.*

Gözlüklerini çıkardı ve dizlerini yukarı çekerek alnını onlara dayadı ve gözlerini kapattı. Dünyayı susturmak rahatlatıcıydı; eğer kendini sağır edebilseydi, tam bir koza oluşturmak için yapardı, ama yapamadı ve ses yine de araya girdi. Levi'nin konuştuğunu duyabiliyordu - önce kendi kendine konuştuğunu düşündü, sonra kulaklıkla Boom'la konuştuğunu fark etti. Muhtemelen tüm o aşağılayıcı, dehşet verici zaman boyunca iletişim halindeydiler. Boom ne kadar acınası bir şekilde başarısız olduğunu biliyordu.

Umurunda değildi. Hayatında bir kez olsun, önündeki şeyle başa çıkamamış olmasını umursamadı. Paraşütle atlamak onun Waterloo'su olacaktı, çünkü bunu tekrar yaşamasına izin veremezdi.

Yapmak zorundayım.

İçinden gelen fısıltı derinliklerinden yükseldi. Kelimeleri uzaklaştırmaya çalıştı, çünkü daha önce karşılaştığı hiçbir şey onu bu kadar etkilememişti.

Bu onu işlevselliğın ötesinde dehşete düşürdü. Elbette daha önce de korkmuş, aşamayacağını düşündüğü engellerle karşılaşmıştı ama belki de sağduyu sınırlarını aşan bir inatla devam etmişti. Bu farklıydı. Bu daha önce deneyimlemediğı ilkel düzeyde bir korkuydu. Bu, neredeyse "*kendimi kesmeyi tercih ederim*" seviyesine ulaşmıştı.

bir daha yapmaktansa bileklerimi keserim.

Ancak hücrese! düzeyde bunun bile altında, derin bir nefes almasını ve korkunç gerçekte yüzleşmesini sağlayan bir şey vardı.

Yapmak zorundaydı.

Levi'nin ayak seslerinin yaklaştığını duydu, onun üzerine doğru geldiğini hissetti, güneşin zayıf sıcaklığını sildi ve onu ıslak zeminde daha da üşümüş bıraktı.

Ciğerlerini konuşacak kadar hava çekmeye zorlayarak renksiz yüzünü dizlerinden kaldırdı ve kendisine aşağıdan bakan iri adama baktı. "Tekrar gidelim," dedi.

On

Levi kızın önünde çömeldi, güçlü kalçaları Kargo pantolonunun kumaşı, o karanlık gözler, sanki bir böcek koleksiyoncusuymuş ve o da böcekmiş gibi onu bir tahtaya sabitlemek istiyormuş gibi ona sıkıcı bir şekilde bakıyordu. "Bayıldın." Bir numaralı suçlamaydı; daha fazlasının geleceğini biliyordu.

Ve bunu söyleme şeklinden nefret ediyordu. "Bayıldı" kulağa "kendinden geçti"den çok daha korkakça geliyordu. Yanağını tekrar dizlerinin üzerine koydu, eline küçük bir sopa aldı ve onunla kıştan ölmüş çimenleri kazıdı. "Bir daha yapmayacağım."

"Gerçekten mi? Bunu nasıl durduracaksın?" Sesi alaycı geliyordu.

"Savaş pilotlarının yaptığı gibi, sanırım- homurdanmak ve bunun gibi şeyler." Prosedür konusunda biraz muğlaktı ama internette ayrıntılara bakabilirdi. Homurdanmanın da işin içinde olduğunu biliyordu.

"Beyinlerine oksijen gitmesi için homurdanıyorlar. Oksijen eksikliği sizin sorunuz değil."

Hayır, katıksız dehşet öyleydi. Bunun üstesinden gelmek için yeterince uzun ve derin homurdanıp homurdanamayacağını bilmiyordu, ancak belki de yoğun bir şekilde odaklanırsa

homurdanırken havada olmasına ve saatte yüz yirmi mil hızla düşmesine aldırış etmezdi, hem ana

Paraşüt ve rezervin arızalanması, bu durumda Levi'yle birlikte ölmeleri ve Levi'nin emniyet kemerinin tokalarını çözüp onu aşağıya bırakması gibi eşit olasılıklar. Evet, bu sonucunu düşünmeyi bırakmalıydı.

"Sen de çılgılık attın." İki numaralı suçlama.

Hatırlıyor muydu? Evet, sanki parçalara ayrılıyormuş gibi çılgılık attığını hatırlıyordu. Hay aksi. İnkâr etmek mümkün değildi; "Ne olmuş yani?" der gibi bir omzunu kamburlaştırdı ve çenesini kapalı tuttu.

"Bize yüksekten korktuğunu söylemedin." Üç numaralı suçlama.

Sinirlenmişti, ki bu iyi bir şeydi çünkü dehşet, aşağılanma ve daha da kötüsü başarısızlık korkusundan başka bir şey hissettiği anlamına geliyordu, başını kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Yükseklikten korkmuyorum, düşüp ölmekten korkuyorum. Arada büyük fark var."

Ağzı yine gülümseme mi yoksa sırıtma mı olduğunu anlayamadığı bir şekilde kıvrıldı. "Sırıtmak" daha güvenli bir bahisti, çünkü genellikle Levi ona gülümsedi. Hem gülümsemesini hem de gülümsememesini diledi. Levi söz konusu olduğunda hiçbir şey basit değildi.

"Kıçın yerde otururken ıslanıyor."

Bu bir suçlama mıydı, yoksa bir gözlem mi? Belki ikisi de. "Buna 'ulaşmak' yok, hemen ıslandı."

"Altına işediğini bu şekilde mi saklıyorsun?"

Normalde olduğu kadar öfkelenmese de, yine de bir ayağını fırlatıp adamın botunu tekmeleyecek ruhu topladı. "Bayıldım. Altıma işemedim, kusmadım da! İşte böyle!"

Güldü ve zahmetsizce ayağa kalkarak ona kocaman bir el uzattı. "Hadi, işte aracımız geliyor."

Ayağa kalkmak için onun yardımına ihtiyacı yoktu. Kendini aynı anda hem titrek, hem zayıf, hem uyuşmuş, hem de minnettar hissetmesine rağmen - minnettar hissetmesinin nedeni son yorumuyla onu çılgına çevirmiş olmasıydı ve bu rahatlamaya çok ihtiyacı vardı - sol ayağını altına soktu, sağ ayağıyla yukarı itti, ağırlığını dengelemek için sol bacağını altına aldı ve yardım almadan ayağa kalktı. Başlangıçta bu hareketi defalarca çalışmıştı çünkü erkeklerin yerden ne kadar kolay kalktıklarını, hiçbir şeye tutunmadıklarını, sadece ayaklarını altlarına alıp ayakta durduklarını görmüştü. Bunun bir kısmı sadece teknikti, ama geri kalanı saf kas tonusuydu ve şimdi o kas tonusuna sahipti. Sahip olmadığı şey ise son on saatin tanıklık ettiği gibi çelik gibi sinirlerdi.

Kontrol etmek için telefonunu çıkardı ve saate baktı. Kahretsin, Twin Otter'ın pistten kalkışından bu yana ancak yarım saat geçmişti. Sanki on saat geçmiş *gibiydi*. Belki de cehennemin bir parçası zamanın çok yavaş geçiyor gibi görünmesiydi, bu durumda cehennemin hem Levi'yi hem de paraşütleri içerdığını biliyordu.

Bir kamyonet LZ'ye yanaştı ve o da omurgasını dikleştirdi. *Bunu yapmak zorundaydı*. Midesinin çukurundaki bulantıyı ve kalbinin yeniden o mide bulandırıcı *çarpmaya* başlamasını görmezden gelmek zorundaydı,

Çünkü başka bir seçenek düşünülemezdi. Sessizce Levi'yi takip etti,

Her hareketi isteksizlikle öylesine ağırlaşmıştı ki, bacaklarının her biri yüz kilo ağırlığındaymış gibi hissediyordu.

Erkeklerde genetik olarak yanlış bir şeyler var, diye düşündü Levi'nin önünde ilerleyişini izlerken, iri vücudunun her santimi güvenle doluydu. Paraşütle atlama düşüncesi muhtemelen hiç aklına gelmemiştir; bu onu olabildiğince kendine yeterli ve ölümcül kılmak için edinmesi gereken bir beceri daha olurdu. Bazen bir uçaktan atlamak hedefine ulaşmanın en iyi yolu olabilirdi; bu nedenle uçaktan atlardı. Onu el ele becerilerini geliştirirken görmüştü, Canlı mermi atışları yapıyor, vücudunu insanüstü gibi görünen uzunluklara zorluyordu. Kendini mümkün olduğunca iyi eğitilmiş ve hazırlıklı olmaya adanmıştı.

Tüm ekip üyeleri, önlerine çıkan her türlü göreve hazır olabilmek için sürekli eğitim alıyordu. Bazen bu görevler Gözetleme ya da istihbarat toplama, ama bu konuda da diğer her şeyde olduğu gibi büyük bir özveriyle çalıştılar.

O da kendini eğitime adanmıştı. Drone Tweety ile yaptıkları, tehlikeli durumlarda onları hayatta tutmaya ve bazı normal gözetleme görevlerini yapmaya yardımcı olacaktı. Ama o da Bir görev sırasında adamların kendilerini yarış atları gibi ölüm noktasına kadar zorladıklarını hissediyordu. Aygırların bir yarışta ölesiye koştuklarını ama kısırakların koşmadıklarını okumuştur. Kendilerini yok etmeden önce durmak için mantıklı.

Vahiy beyrinde patladı. *İşte bu kadar!* O bir kısırak, Levi ise bir aygırdı. O isteyerek bir uçaktan atlayabilirdi ve Levi'nin aklı daha iyiydi.

Şimdi kendini çok daha iyi hissediyordu - sağduyulu olduğunu unutması ve aptallar gibi uçaktan atlaması gerektiği gerçeği dışında aygırlar yaptı.

Pikaba bindiler ve şoför onları piste geri götürdü. Su samuru yeni inmişti ve tekrar kalkış için manevra yapıyordu. Sadece izlerken bile midesi bulandı. *Pound-pound-pound*. Kalbinin göğüs kafesine çarpacak kadar sert atması mümkün müydü? Buz gibi ter onu sıvılaşmış etmişti. Levi onun kokusunu alabiliyor muydu?

Korku mu? Onun ne kadar çaresiz hissettiğini anlayabilir miydi, yoksa bir şekilde gerçeği görmesini engelleyen bir "yapabilirim" cephesi mi yansıtıyordu?

Su Samuru dönmeye başladı, pervaneler bulanıklaştı ve Boom'un açık kapıda çömeldiğini gördü; bulundukları yerden bile yüzünün asık olduğunu anlayabiliyordu. Belki de onun eğitmenliğinden sonra performansının daha iyi olmasını bekliyordu. İçten içe kıvrandı, çünkü herhangi biri için hayal kırıklığı olmaktan nefret ederdi, özellikle de ondan hoşlandığı kadar hoşlandığı biri için.

Başını eğerek uçağa yaklaştı. Önünde Levi zahmetsizce uçağa atladı. Boom eğildi ve elini uzattı; kız elini tuttu ve Levi onu yukarı çekti. Levi ona uzun ve soğuk bir bakış attı ve kız onun elini tutmayı nasıl reddettiğini hatırladı. Eh, zor. Davetini ne kadar iğrenç bir şekilde reddettiğini unutmaması uzun zaman alacaktı ve yine de ortaya çıkması onun hakkında daha iyi hissetmesini sağlamadı. Mevcut durumla ilgili hiçbir şey de öyle.

"Bayılmışım," diye mırıldandı.

"Duydum." Boom başını salladı. "Yükseklik korkun olduğunu söylemeliydin."

Yüksekten korkmakla düşmekten korkmak arasındaki farka değinmek istemedi ve omuz silkti. "Bunu yapabilirim." Sesi kendisine bile zayıf geliyordu, hastalıklı bir kurbağa gibiydi, her zamankinden daha hırıltılıydı. Belki de çılgılık atmaktan kaynaklanıyordu.

"Hadi şu işi bitirelim," dedi Levi ve yüksek sesle kapıyı kapattı. *thunk.*

Yani bu onun son şansı mıydı? Olamazdı. Boom bugün için daha önce hiç olmadığı kadar çok paraşüt hazırladığını söylemişti, bu yüzden sadece iki deneme tüm stoğu tüketmeyecekti. Hangisinin daha korkunç olduğunu bilmiyordu, tüm bunları tekrar yapmak zorunda kalma düşüncesi mi, yoksa Levi'nin onu eğitimden atması mı?

Gerçekçi olmak gerekirse, eğitimden atılırsa ne olacaktı? Eski işine geri dönecek ve iyi para kazanacaktı. Bu anda aşağı çekiyordu. Hafta sonlarını geri alacaktı. Yeniden sinemaya gidebilecek, arkadaşlarıyla takılabilecek ve ailesini düzenli olarak görebilecekti.

Ve o bir başarısızlık olurdu.

Jina bir bankın üzerine kayarak kendini bağlarken titremeye başladı.

Levi bir kez daha onun yanındaki koltuğa oturdu. Kokusu değişmişti, şimdi daha açık hava kokusu vardı, soğuk temiz hava gibi. Sanırım birkaç kilometrelik temiz havanın içinden geçtikleri düşünülürse bu uygun bir kokuydu. Bu sayede canlanmış görünüyordu, enerji seviyesi o kadar yükselmişti ki elektrik

resmen etrafında dönüyordu. Eldivenli iri ellerini kalçalarına dayamış, duruma rağmen rahatlamıştı. Belki de mutluydu. Belki de bunu dört gözle bekliyordu.

Midesinin bulandığını hissetti; ağzında biriken sıcak nem onu yutkunmaya zorladı.

Çok geçmeden tekrar havalandılar.

Pound-pound-pound. Kendi kalp atışlarının sesi kulaklarında yankılanıyor, gücü vücudunu titretiyordu. Nefes alamıyordu; göğsü sanki ciğerlerinin genişlemesini engelleyerek sıkılaştı. Hiperventilasyon mu yapıyordu, yoksa boğuluyor muydu? Aradaki farkı nasıl anlayabilirdi ve bunun bir önemi var mıydı?

"Zaman," dedi Levi.

Ne? Hayır! Hayır! Daha yeni havalanmışlardı. Birkaç yüz metreden fazla olamazlardı - Boom kapıyı açtığında dünyanın çok uzakta olduğunu gördü. aşağıda.

Neden bir grup atlayış yapmıyordu? Belki sırası gelmeden önce bunu yapan başka insanlar görseydi bu kadar korkmazdı. Sadece bu da değil, sırası gelmeden önce bir gecikme olurdu. Ama gerçekçi olmak gerekirse, kendisinden önce atlayan bin kişi olsa bile, yine de aynı derecede korkardı. Başkalarının bunu yapmasını izlemek hiç yardımcı olmaz.

"Hadi, bağlanalım," dedi ve kalçasına hafif bir tokat attı.

Midesi alt üst oldu. İçindeki kızgınlık alev alev yanıyordu, çünkü *şimdi* çapkınlık olarak yorumlanabilecek bir şey söylemişti, *şimdi* ona bir takım davetsiz misafirinden çok bir takım üyesi gibi davranıyordu. O olmalı Kadının seçilemeyeceğinden, saçmalayacağından ve ondan kurtulma ihtimalinin onu iyi bir ruh haline soktuğundan emindi.

Onun aletini koparmak isterdi.

Paraşütsüz bir siki lanet uçaktan atalım, bakalım peşinden atlayacak mı?

Tabii ki yapardı. Erkekler sikleri için cehennemde bile yürürler. Ama bir şahin ya da başka bir şey düşen siki yakalayıp yemesi için götürse komik olmaz mıydı?

Uçan sikin maceralarını düşünmekten dikkati o kadar dağılmıştı ki, adamın uyarısına rağmen kıpırdamadı. Onu sakatlamayı düşündüğü için utanmalı mıydı? Dehşete kapılmayan yanı ona her şey için, bu durum için, kim ve ne olduğu için, aylardır ona olan ilgisini reddettiği için çok kızgındı ve

Yine de yüzüne fırlatıyordu, yani tüm çabaları boşa gitmişti. Öfke ve dehşet iyi bir karışım oluşturmamış, onu mide bulandırıcı ve bitkin bir halde bırakmıştı.

Levi'nin sabrı birkaç saniye sürdü, sonra onu önüne çekti ve daha önce olduğu gibi bacaklarına oturttu ve koşum takımlarını birbirine bağladı. Vücudunun sıcaklığı Jina'nın poposunu ve bacaklarını ısıtarak yerde oturmaktan kaynaklanan ıslak soğuğu yok etti. Jina parçalanmayı düşünmekten, o sert ve sıcak güce yaslanmayı ve onun kendisini kucaklamasına izin vermeyi istemeye fırladı O dinlenirken. Çok yorgundu, çok korkmuştu ve çok korkmuş olmaktan çok yorulmuştu.

Onları açık kapıya doğru götürmeye başladı. Jina kaskatı kesildi, ayaklarını yere dayadı ve en iyi ihtimalle direnmenin ona sadece birkaç saniye kazandıracağını bilmesine rağmen ona karşı geri itti.

"Sadece bana güven," dedi kulağına, sesi sert ve alçaktı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Başını arkaya yatırdı ve ona baktı. Karanlık bakışları onu sıkıyordu, yoğun ve ... okuyamadığı başka bir şey. *Ona güvenmek*. Güvenmek istedi. Levi söz konusu olduğunda pek çok şey istiyordu ve birdenbire yarım yamalak düşüncelerden oluşan bir çığın altında ezildi. Aklını başından alan istekler ve ihtiyaçlar. O daha hiçbirini anlayamadan, adam onları uçaktan çıkarıp hiçbir şeyin içine soktu.

İlk seferden daha kötüydü.

Rüzgâr onu parçaladı. Çığlık attığını biliyordu çünkü boğazındaki gerginliği hissedebiliyordu. Derin bir nefes almaya çalıştı, Levi onları uçaktan indirdiği anda vücudundaki her hücrede patlayan dehşeti kontrol etmeye çalıştı, çığlık atmayı bırakmaya çalıştı. Kendini yönlendirmeye, gökyüzünü ve yeryüzünü anlamlandırmaya çalıştı. Levi'nin ona bağırdığını duyabiliyordu ama ne dediğini anlayamıyordu, bunun bir önemi de yoktu çünkü bedeni zihninin önüne geçmişti ve hayatta kalma savaşı veriyordu.

Onunla savaştı. Onunla her şeyiyle savaştı, kertenkele beyni ona dehşetinin, yaklaşan ölümünün sebebinin o olduğunu söylüyordu ve Mantiğın bununla hiçbir ilgisi yoktu. Paraşütü sırtına bağlı olan oysa ne olmuş yani? Yine de onunla mücadele etti, bacaklarını onunkilere doladı, onu çevirmeye çalıştı, *uzaklaşmaya çalıştı*. Tek istediği buydu, sadece uzaklaşmak, bu dehşet verici deneyimden ve tamamen kontrolsüzlükten uzaklaşmak.

Göğsündeki baskı muazzamdı, onu eziyordu ve kollarının onu kontrol etmeye çalıştığını söyleyemeyecek kadar kendinden geçmişti

mücadele ediyor. Kollarını rüzgâra karşı koymak için açmak yerine aşağı indirdiğinde yere doğru düşen bir ok, kanatsız, rehbersiz ve kontrolsüz bir kuş gibiydi.

Bir sonsuzluk sonra, bitkin düşen bedeni pes etti ve gevşedi. Ancak o zaman adamın onu sardığını, bacaklarını ve kollarını sıkıştırdığını ve çelik gibi uzuvlarıyla kontrol ettiğini belli belirsiz fark etti. Şiddetle yukarı doğru sarsıldıklarında titreyen bir nefes çekti. Koşumunun kayışları uyluklarının birleşim yerlerine ve göğüslerine acı verici bir şekilde saplandı. O sırada Evren mide bulandırıcı bir şekilde sallandı ve sonra aşağıda yeryüzü ve yukarıda gökyüzü olmak üzere uygun pozisyona yerleşti ve şimdi tam hızla düşmek yerine dalgalanan gölgelik altında sallanıyorlardı.

Levi'nin sert bir sesle, "Rotamız kuzeye doğru kayıyor," dediğini duydu. "Düzeltmek için yeterli irtifam yok. Eğer LZ'yi denersem nehre düşeriz. Köy yolunun hemen doğusunda bir tarla var, oraya ineriz."

Ne söylemesi gerekiyordu? Sanki bu konuda bir seçeneği yokmuş gibiydi. Sonra, "Tam konumumuzu telsizle bildireceğim," dedi ve Boom'la konuştuğunu anladı.

Her şey sanki bağlantıyı koparmış gibi çok uzak geliyordu ve Jina dehşet ile hissizlik arasındaki görünmez sınırı geçtiğini fark etti. Bazı insanlar bulundukları yükseklikten etrafa bakıp manzaranın tadını çıkarabilirdi ama Jina'nın manzarayla, yerin ilk kez gölgelik altına girdiklerinde olduğundan daha yakın görüldüğünü fark etmekten başka bir ilgisi yoktu.

Levi sessizce göğsüne uzandı ve hızlı, ekonomik bir hareketle kayışı gevşeterek baskıyı azalttı ve koşum takımının içinde daha rahat etmesini sağladı. Parmaklarının arkası kaçınılmaz olarak göğsüne değdi ve kadın iyi ya da kötü herhangi bir tepki veremedi. Adam bir şey hissetmiyordu, onunla ilgileniyordu. Sonra adamın eldivenli ellerini, sol taraftaki nehirden uzaklaştırıp, iki tarafı ağaçlarla çevrili, çamların yeşiliyle sert ağaçların çıplak yapraksız dallarının birbirine karıştığı, aşırı büyümüş küçük kahverengi bir tarlaya doğru çevirdiğini gördü. Tarla hızla yükseliyordu. Levi, "Bacaklar yukarı," dedi ve itaatkâr bir şekilde bacaklarını yere basmadan birkaç saniye önce kaldırdı.

Engelibeli bir araziydi, açık ve düz bir iniş alanı değildi. Aşağı indiler, Levi kızın üstüne düşmemek için onları yana çevirdi. Yabani otlar yüzünü sıyırdı, gizli taşlar, topaklar ve sopalar yan tarafına battı. Bu yüzden

Ne? Yerdeydiler. Zeminin durumu önemli değildi, bu yüzden bataklık kokusunu ve kıyafetlerine sinen nemi boş verin.

"Yaralandın mı?" dedi.

Sessizce başını salladı ve gözlüklerini çıkarıp bıraktı. Koşumlarını çözdü ve "Aşağıdayız, tamam." dedi. Bir çırpıda

Bazı talimatlar ve mesafeler verdikten sonra kulaklığını ve gözlüklerini çıkardı ve kendi gözlükleriyle birlikte bir kenara koydu. Gözlerini kapatıp dinlendi ve adamın paraşüt kayışlarını çözüp paraşütü içeri çekişini dinledi.

Şimdi ne olacaktı? Yine başarısız olmuştu, sefil bir şekilde, ilk seferinden bile daha sefil bir şekilde. Bayılmamıştı, onunla dövüşmüştü ki bu daha da kötüydü çünkü ikisini de öldürebilirdi. Olasılıkları düşündükçe midesi bulanıyordu, hepsi de kötüydü. Onu şimdi eğitimden atacaktı; atmak zorundaydı. Onu bir şekilde eğitimine devam etmeye ikna edebilse bile.

bir şans daha vermişti ama bir başka denemede yaşayabileceğinden hiç emin değildi. Tek başına atlasa bile, bir noktada kalbi duracaktı, durmak zorundaydı ya da tekrar bayılacaktı ve otomatik aktivasyon cihazı baygınken paraşütü açacak olsa da, onu yönlendiremeyecekti ve bir ağaca ya da elektrik hatlarına çarpabilir, hatta bir tırın önündeki yola düşebilirdi.

Gözyaşları kapalı göz kapaklarını yaktı ve onları şiddetle kovdu. Ona işinin bittiğini söyleyebilirdi ama bunun için ağlarsa lanet olsun.

İri eli kadının omzuna kapandı ve onu sırt üstü çevirdi. Onun Gözleri parlayarak açıldı ve soluk mavi gökyüzünde silüetini gördüğü adama baktı. Adam yakındı, çok yakındı, yüzleri arasında bir el genişliği kadar mesafe kalana kadar ona doğru eğilmişti. Adamın vücut ısısı giysilerini kavuruyor, onu daha da yaklaştırmaya, tüm bu ısıya ve güce sarılmaya ve şimdilik onunla dünya arasında bir tampon olmasına izin vermeye teşvik ediyordu. Gözbebekleri, onları çevreleyen tüm kehribar halka yutulup sadece mavi dış kenar kalana kadar genişledi; sakinleşen kalp atış hızı yeniden çarpmaya başladı.

"Bizi öldürebilirdin." Yüzü sert ve vahşiydi, hiç yumuşamamıştı.

"Tekrar gitmeye hazır mısınız?" diye sordu ince, sulu bir sesle. Gülümsemeyi başaramadı ama denedi. "Belki bir dahaki sefere yapabilirim."

"Hangisi? Bizi öldürmek mi, yoksa atlamak mı?" "Bunun bir sürpriz olmasına izin vereceğim," diye karşılık verdi.

Ona ters ters baktı. "Siktir," diye homurdandı, sonra onu kendine doğru çekti ve öptü.

İçinde bir baraj yıkıldı.

Jina aylarca kadınlığını gizlemiş, uzun, çok uzun saatler ve günler süren antrenmanlar sırasında herhangi bir flört ya da cinsellik imasının araya girmesine izin vermemişti. Kas eksikliğinin ticaretini yapmamış, kas geliştirmeye odaklanmıştı. Kadın olduğu için erkeklerin ona yardım etmesine izin vermemişti; sırf bu nedenle bunu kendi başına yapmak zorundaydı. Tanrı aşkına, o bile giymemişti

O kadar uzun zamandır *rimel sürmemişti ki* tüp muhtemelen kurumuştur ve atılması gerekiyordu. Elbise giymemiş, güzel ayakkabılar giymemiş ya da saçlarını şekillendirmemişti. Kendini olabildiğince cinsiyetsiz hale getirmiş, erkeklere uyum sağlamaya ve ekipte herhangi bir rahatsızlığa neden olmamaya çalışmıştı.

Sonra Levi onu öptü ve tüm o içsel kontroller ve engeller eriyip yok oldu. Rahatlama çok fazlaydı, içindeki her şey ona yol veriyor ve içinden taşan kadınlık duygusunun tadını çıkarıyordu. Ağzı, düşünmesine izin vermediği her şeydi, sıcak ve erkek, tadı aç karnına içilen şaraptan daha hızlı bir şekilde aklını başından alıyordu. Onu itmek aklının ucundan bile geçmemişti; onunla tanıştığı ilk andan itibaren içindeki ilkel ve güçlü bir şey onu istemişti, bu anı istemişti ve varlığının merkezinden buna karşılık vermişti. Kollarını onun omuzlarına doladı, bir eli ensesinde gezindi ve ağzını onunkinin altına açarak hem talep ettiği şeyi verdi hem de kendi talepleri. Boğazında küçük bir uğultu titreşti, bir zevk, istek ve ihtiyaç sesi, çağrıyı onun ağzına gönderdi.

Başını kaldırdı ve bakışları kızın yüzünde gezinirken alev alev yandı. "Kahretsin. Lanet olsun. Bunu yapmamalıyım."

Şimdi onu itmeyi ve bu sırada belki bir iki yumruk atmayı düşünüyordu. Lanet olsun ona, onu bir ileri bir geri sallayamazdı.

Bunun gibi. Ama herhangi bir fiziksel yarışmada, kasten ona vurmasına izin vermediği sürece kazanacaktı ve bunun neresi tatmin ediciydi? Bunun yerine biraz gerindi, vücudunu ona doğru hareket ettirdi ve belli belirsiz, ironik ve son derece davetkâr bir gülümseme takındı. "O zaman yapma. Güçlü olduğuna eminim

Benden kaçacak kadar." Konuşurken parmaklarını adamın ensesindeki saçların altına soktu ve hafifçe okşadı.

Aksine gözleri daha da ısındı, daha da niyetlendi ve bakışları vücudunda aşağı doğru hareket etti. Meme uçlarının sıkı ve tamamen dik olduğunu anlamak için aşağıya bakmasına gerek yoktu, uçları eşofmanının altından

bile görünüyordu. Kadın

sıkılığını ve aldığı her nefesin onları kumaşa sürttüğünü hissedebiliyordu.

Elmacık kemikleri donuk bir kırmızıyla kaplandı.

Eldivenli elini kaldırdı, bir parmağının ucunu dişlerinin arasına sıkıştırdı ve eldiveni çekti. Eldivenin dişlerinin arasından göğsüne düşmesine izin verdi, sonra büyük elini eşofmanının bandı altına kaydırды, diğerine kaymadan önce küçük bir göğsü kavramak için yukarı çıktı, sonra geri döndü. Sert avuç içi kızın hassas meme uçlarını törpüledi ve kızın nefesini kesip inlemesine neden oldu.

"İlk günden beri," dedi kabaca ve kadın onun ne demek istediğini anladı. İlk günden beri bu onların arasındaydı. Kadın bunu görmezden gelmeye, bastırmaya, unutmaya çalışmıştı. Belli ki o da aynı çekimle savaşıyordu. "Eğer takımda olmasaydın, biz-" Sözünü kesti, başını salladı. "Drone konusunda çok iyisin. Senin orada olman ekibe daha önce sahip olmadığımız bir koruma katmanını sağlayacak. İşleri senin için o kadar zorlaştırabilirdim ki takıma giremezdin ama bu ne sana ne de diğerlerine haksızlık olurdu."

"Bu değişmedi," diye belirtti, adam meme uçlarını ovmaya devam ederken nefesi daha hızlı geliyordu. Başını adamın omzuna yasladı, adamın kokusunun erkekliğini, vücudunun cennet sıcaklığını soğuk tenine çekti. *Pound-pound-pound*. Kalbinin avuçlarına çarpışını hissetmeliydi ama umurunda değildi. Onun düşmanlığına ve soğukluğuna karşı aylarca kendini yıpratması, sanki hiç olmamış gibi aniden silinip gitmişti.

Hayal kırıklığı yüzünü kararttı. "Sen benim ekibimde olduğun sürece bu olamaz."

"O zaman elini gömleğimin altından çek," diye tersledi ve adamın boğazını öptü.

Göğsünde ilkel bir ses titreşti. Sert bir hareketle onun üstüne çıktı, kaslı kalçalarından birini bacaklarının arasına iterek onları iyice ayırdı, sonra da bacaklarının arasındaki yerini aldı. Ağzını kızın üzerine bastırdı. Yine onun dili, kadının kendi diliyle karşıladığı atılımlar yapıyordu. Neden işleri onun için kolaylaştırmalıydı? Ona karşı hiç de kolay olmamıştı. Onun biraz acı çekmesini, neyi alamadığını düşünmesini istiyordu. Onu tüm vücuduyla karşıladı, bacaklarını kalçalarına doladı ve ereksiyonunun sert çıkıntısını yumuşaklığına yaslamak için kalçalarını kaldırdı. İçinden tamamen cinsel bir haz fişkırdı, her şeye rağmen onun kollarında olmaktan ve onun da

eli onun tenindeydi ve bu birkaç çalıntı dakika boyunca başka hiçbir şey yoktu.

Ona doğru gerildi ve kalçaları sanki aralarında hiçbir giysi yokmuş gibi ritmik bir şekilde hareket etti. Ağırlığının bir kısmını kollarına vermesine rağmen çok ağırdı ve kadın onun baskısını seviyordu. Her şey bir anda değişti; ıslak bir ot tarlasında yatıyor oldukları gerçeği Yolculuk yoldaydı ve yakında varacaktı, birlikte olabilmelerinin tek yolu eğitimde başarısız olmasıydı ve kendine rağmen tekrar deneyecek, başarısız *olmamak* için elinden geleni yapacaktı. Şimdilik sadece *bu* vardı, penisinin sert çıkıntısı tam olması gereken yerde ona karşı, hızlı spiral kırbaç Bacaklarının arasından başlayıp yukarı doğru yayılan zevk, sıcak, sıvı ve o kadar yoğundu ki inledi.

Kısa süreliğine kabaran tepkisini kontrol etmeye çalıştı ama aynı hızla ona teslim oldu çünkü bu anı, bu zevki istiyordu. Aylarca süren inkârın, onun acı verici bir şekilde farkında olmanın ve her şeyi diğer erkeklerin hiçbir ipucuna sahip olamayacakları kadar güvenli bir şekilde çivilenmiş bir kapak altında tutmak zorunda kalmanın etkisiyle boşaldı. Yine de biliyordu, belki de hayvani bir içgüdüyle ve şimdi Her yırtıcı hayvan gibi o da avına doğru hızla ilerliyordu. O da böyle hissediyordu, Avı gibi, onun merhametine kalmıştı ve ona tüm duygusallığını, kadınlığını, vahşiliğini ve tamamlanmışlığını sunarak durumu tersine çevirdi. Haykırdı, çığlık atmaktan sesi kısılmıştı ve tırnaklarını adamın boynuna geçirdi.

Nefesinin altında acımasızca küfretti ama iki eliyle kıcını kavradı ve onu kaldırdı, öğüttü, ona daha fazla baskı, daha fazla zevk verdi, ona doğru sürdü.

Onun ne istediğini biliyordu. Pantolonunu çıkarmak ve o ıslak, çamurlu tarlada, mahremiyetlerinin her an bozulup bozulmayacağını umursamadan içine girmek istiyordu. Biliyordu çünkü daha önce hiç deneyimlemediği bir cinsel çılgınlıkla istediği şey buydu.

Ve daha fazlasını istiyordu - daha fazla Levi, daha fazla zaman, onun arkadaşlığından, dokunuşundan, tadından, her şeyden daha fazlasını. Hissettiği açlık, ara sıra yaşadığı çalıntı anlarla tatmin edilemezdi; gizli saklı bir ilişkiyle yetinmek için yaratılmamıştı.

Adam sertçe nefes alarak ve gökyüzüne kaşlarını çatarak onun üzerinden yuvarlandı. Çaresizce ona baktı, yüz hatlarının her ayrıntısını, güçlü kemiklerini

Zayıf yüzünün yapısı, düz kara kaşları, ağzının kıvrımı. O

nefes kesici bir adamdı, yakışıklı olduğu için değil, o kadar erkeksi olduğu için neredeyse testosteron salgılıyordu. "Savaşçı" kelimesi aklına geldiğinde, gözünün önüne kaslı ve ölümcül bir adam gelirdi. Omzuna asılı bir tüfekte olduğu kadar sırtına bağladığı bir kılıçla da doğal görünürdü. Medeniyet, gerektiğinde üzerinden atabileceği hafif bir pelerin gibiydi; o da GO-Tim'lerdeki tüm adamlar gibi sert adamlardan biriydi ve ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Uzanıp ona dokunmak istiyordu ama az önce aralarında olanlara rağmen kendini kısıtlanmış hissediyordu. Yaptıkları öpüşme seansı hiçbir şeyi değiştirmemişti. O hâlâ ekibin lideriydi ve operasyonel istikrarları için ne gerekiyorsa yapacaktı çünkü onların hayatları buna bağlıydı. Onun görevi onları mümkün olduğunca korumak, onları gereksiz tehlikelere maruz bırakmadan sorun arayan veya bilgi toplayan fazladan bir çift göz sağlamaktı.

Tartışmacı bir ruh hali içinde olsaydı, Levi'yle bir ilişkiye başlamalarının erkeklerin hiç umurunda olmayacağını söyleyerek ona bağırırdı ama yalan söylemiş olurdu. Bu bir fark yaratırdı. Diğerleri bilinçaltında iltimas belirtileri aramaya başlayacak, bu da kızgınlık ve güven eksikliğini besleyecekti. O ve Levi arasındaki herhangi bir tartışma diğerleri arasında mutlaka gerginliğe neden olacaktı. Ekip dinamikleri böyle işliyordu; herhangi iki üye arasındaki anlaşmazlık bir şeydi, ama işin içine bir de seks ve karışım yanıcı hale geldi.

Başını çevirip onun gibi ve aynı nedenle gökyüzüne baktı. Bu durumda iki seçeneği vardı: Eğitimi bırakıp Levi'ye sahip olabilirdi -ne kadar süreceği tartışmaya açıktı- ya da takımda kalıp birlikte olamayacakları acı gerçeğiyle yüzleşebilirdi.

O. Yapamadı. Bırakamazdı. Bunu yapmak, olduğu her şeye, her benlik duygusuna ihanet etmek olurdu. Belki de kendini akli başında bir insanın yapabileceğinin ötesine sürükledi, Ama erkekler de bunu yapmıyor muydu? Oldukları kişi olmak, yaptıkları şeyi yapmak, dokuzdan beşe çalıştıkları sıradan bir işten daha fazlasını gerektiriyordu.

Dokuzdan beşe çalıştığı işinden memnundu ama artık *bu* onun gerçeği idi ve buna sırtını dönemezdi, dönemezdi.

Dizlerinin üzerine yuvarlandı ve gözlüklerini aldı. Kıyafetleri sırtı boyunca ve sağ tarafında ıslanmıştı. Dirsekleri ve dizleri çamur içindeydi, belli ki yere inip kayarak ilerledikleri için.

Alnı acımaya başlamıştı ve orada bir sıyrık olduğundan şüpheleniyordu. Saç örgüsüne ot parçaları yapışmıştı, ki bu ot parçaları artık

gömleğinin arkasını sildi. Yüzünü parmaklayarak biraz kir ve döküntü buldu ve elinden geldiğince sildi.

Levi sessizce ayağa kalktı ve paraşütü toplamaya başladı, yolun geri kalanını kendisine doğru çekti. Gözlüklerini ve attığı eldiveni aldı. "İşte," dedi ve eldiveni ona doğru fırlattı. Adam eldiveni bıraktı. paraşütü sağ eliyle kavradı ve eldiveni tek eliyle tutup geri çekti.

Kamyonet yaklaşık yüz metre ötede, yolun kenarında durdu. Jina ona doğru yürümeye başladı, bunu bir kez daha ve gerekirse ondan sonra bir kez daha yapmak için kendini hazırladı.

Ne gerekiyorsa.

On bir

Klişe bir çarşaf kadar beyazdı.

Levi onu kucağına alıp uçağa götürmemek için kendini zor tuttu. O kadar *küçük* ve bitkin görünüyordu ki, aslında ikisi de değildi ama Levi'nin koruma içgüdüğü her zamankinden daha fazla devreye girmişti. Onu öpmüş, altına almış ve kemiklerinin inceliğini hissetmiş, boşalmasını sağlamıştı; aleti, taşakları, beyni ve evet, beyninin bu listede üçüncü sırada olduğunu fark etti, hepsi vahşi bir savaşa katılmıştı. Çünkü ikisi kızın artık *kendisine ait* olduğu konusunda ısrar ediyordu ve lanet olası aptal beyni onlara kıza sahip olamayacaklarını söylüyordu. Hayal kırıklığı hissi o kadar büyüktü ki Hulk gibi davranıp lanet uçağı kaldırıp fırlatmak istedi.

Aynı zamanda -Tanrım, taşakları ağrıyor olsa da- çok güzeldi. Onun tadı, yüzündeki nefesi, tutuşması ve içindeki her şeyle karşılık vermesi, geri çekilme yok, oyun yok, sadece Jina- Babe her zamanki gibi dürüst ve açık sözlü. Sonunda ellerini onun üzerinde, o tatlı küçük göğüslerin üzerinde gezdirmişti. Sütyen giymemişti. Neredeyse Pürüzsüz bir ten ve sıkı meme uçlarından başka bir şey hissetmediğinde pantolonuna boşalmıştı. Bir daha o kadar ileri giderse, Tanrı'ya yemin etti ki onu hiçbir şey durduramayacaktı, bir dahaki sefere onu soyup içine girecekti ve sonuçlarına katlanacaktı.

Bu da, o ekibin bir parçası olduğu sürece bu riski tekrar almaya cesaret edemeyeceği anlamına geliyordu.

Siktir!

Boom onu görür görmez, üçüncü kez Twin Otter'a tırmanırken Levi'ye endişeli bir bakış fırlattı. Levi onun nasıl hissettiğini biliyordu. İlk seferinde ne kadar kötü tepki vermiş olsa da, en azından daha kötü bir şey yapmamıştı

bayılmaktan daha iyidir. Bilinci yerinde olmayan bir Babe, onunla elinden geldiğince mücadele eden bir Babe'den çok daha iyiydi. Paraşütü güvenli bir şekilde açıp ikisini de canlı olarak aşağı indirebilmek için onu bayıltmak üzereydi, ama neredeyse son saniyede gevşedi, artık savaşamayacak kadar yorgundu ve onları uygun tutuma getirip patlatmayı başardı.

"Hey!" dedi Boom'a, bakışlarını yakalayıp kaşlarını çatarak. "En azından bu sefer bilincim yerindeydi." Çığlık atmaktan sesi kısılmıştı, gırtlak iltihabı geçirdiğinden daha fazla duyulmuyordu. Oldukça kötü görünüyordu. Yüzüne kir bulaşmıştı, giysileri ıslak ve çamurluydu ve vücut dili bıkkın olduğunu haykırıyordu ki Levi ona hiç benzemiyordu, onu kucağına alıp rahatlatmak istedi, ihtiyacı olan son şey buydu.

Boom çenesini kaşdı. "Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim," diye cevap verdi. "Biliyorum." Yorgun bir şekilde bankın üzerine çöktü. "İkisini de öldürebilirdim bize."

Uçak hareket etmeye başladı ve Levi Air Bud'a bir dakika beklemesi için seslendi; soru sorulmadı, Bud sadece geri çekildi ve uçak dönmeyi durdurdu. Boom Babe'in bir yanına, Levi de diğer yanına oturdu, ikisi de Babe'i cüceleştiriyordu. Başını eğmişti ve sanki kendi içine çekilmeye çalışıyormuş gibi her zamankinden daha da küçük görünüyordu.

Levi onun elini tutmaya, parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirmeye başladı ve kendini tutarak bu hareketi onun ön koluna ters bir dokunuşla değiştirdi. "Bebğim, bunu yapabilirsin. Nasıl yapılacağını biliyorsun. Boom sana bilmen gereken her şeyi öğretti, sadece ona ve eğitimine güven. Nasıl dümen tutacağını biliyorsun.

nasıl ineceğinizi ve herhangi bir arıza olursa nasıl halledeceğinizi biliyorsunuz."

Küçük bir baş sallama hareketi yaptı, başı hâlâ eğikti.

İçindeki büyük, ilkel bir parça onun bunu yapamayacağını söylemesini istiyordu. Ya da şu anda fişi kendisi çekebilirdi; muhtemelen diğer ekip liderlerinden herhangi biri, o son atlayıştaki felaketten sonra yere iner inmez bunu yapardı. Bunu yaparsa Boom onu desteklerdi. Ama diğer her şeyin üstesinden o kadar büyük bir inat ve kararlılıkla gelmişti ki, bunda başarısız olursa ne hissedeceğini, nasıl yıkılacağını biliyordu. Bir şans daha hak ediyordu.

"Pekâlâ," dedi, hızlı bir karar vererek. "Bir sonraki atlayışta paraşütü sen takacaksın." Boom, Babe'in başının üstünden ona baktı ve başıyla kısa bir selam verdi.

Başını kaldırdı ve iri, yuvarlak gözleriyle ona baktı, irislerin her yerinde beyazlık vardı. Dudakları kansızdı.

"Boom ve ben seninle atlayacağız," dedi. "Seni tutacağız, ama Paraşütü açması ve onu LZ'ye yönlendirmesi gereken kişi sensin." İşleyişe göre, Boom ve onun da paraşütleri olacaktı ve paraşütü açılana kadar onu tutacaklar, sonra onu bırakacaklar ve güvenli bir mesafeye geldiklerinde kendi iplerini çekeceklerdi. Yine de kızın tüm detayları kavradığını düşünmüyordu çünkü paniklemiş görünüyordu.

"Ya hepimizi öldürürsem?" diye sordu, sesi korkmuş bir kurbağa gibiydi.

Omuz silkti. "Sen de ölmüş olacaksın. En azından kovuşturmadan kurtulacaksın." Şımartmak işe yaramazdı, şimdi değil. Bırakın üçünün de sağ salim aşağı inmesinden sorumlu olduğunu düşünsün.

Boom homurdandı, Bud'a bırakmasını söyledi; frenler boşaldı ve pistten aşağı inmeye başladılar.

Levi ve Boom etrafta dolaşüyor, bir şeyler hazırlıyorlardı. Jina nefes almaya konsantre oldu, dörde kadar nefes alıyor, yediye kadar tutuyor, sekize kadar nefes veriyordu. Nefesini kontrol edebilirse, belki başka bir şeyi de kontrol edebilirdi. Nefes alma konusundaki sonuçlar karışıktı. Sanki nefes nefese kalmış gibi hissediyordu, ciğerleri sarsıntılar ve başlangıçlarla çalışıyordu ve Sekizde nefes vermek şöyle dursun, yedide tutmayı bile başaramadı.

Bir sonraki nefesin hemen ötesinde tam bir panik gizleniyordu. Onunla birlikte atlıyorlardı. Paraşüt onda *olacaktı*. Bu, onlar için tamamen aptalca bir durum gibi görünüyordu, ama ciddi olduklarını biliyordu. Ne zaman GO-Takımları eğitimleri söz konusu olduğunda şaka yapmazdı, kalp krizi kadar ciddiydi. Levi onu bunu yapmaya zorluyordu, aksi takdirde. Aklını başına toplamalı ve ya onlar kapıdan çıkmadan önce işi bırakmalı ya da onlar çıktıktan sonra işini yapmalıydı.

Boom, "Tandem koşum takımını çıkar," diye talimat verdi ve uyuşuk bir şekilde kancayı çözüp çıkarmaya başladı, sonra da koşum takımına paraşüt konteyneri. En azından Boom paraşütleri kendisi paketlemişti, bu yüzden düzgün bir şekilde katlandığına ve doğru bir şekilde açılacağına güveniyordu, eğer kafasını oyunda tutabilir ve *ucubeyi çekmeyi* hatırlayabilirse

Kordon.

Bunu nasıl yapacağını biliyordu. Sadece paniği uzak tutması ve ona öğretilenleri hatırlaması gerekiyordu. Hazırlandığı gibi koştu parçaları kafasında canlandırıyor, onları isimlendiriyordu: içinde

D çantası; aslında paraşütü tutan açılma çantası; yükselticiler; pilot paraşütü; geçişler; yedek paraşüt; otomatik aktivasyon
Eğer daha önce yapmadıysa, paraşütü belirli bir irtifada açacak bir cihaz.
AAD'yi düşünmek onu biraz rahatlattı; ne yaparsa yapsın paraşüt açılacaktı ... tabii onlarla savaşmaya başlamazsa ve paraşüt açıldığında yanlış pozisyonda olmazlarsa, yani umutsuzca birbirine dolanmazlarsa.

Panik yapamazdı. Hayatları buna bağlıydı. Zihinsel olarak, yanlış gidebilecek her şeyi ve nasıl yapılacağını gözden geçirdi. Her durumla hemen başa çıkın, tereddüt etmeden ve düzeltmeye çalışmadan. Analiz etmeyin, *harekete geçin*.

Boom kapıyı açtı. Yine. Bu manzaradan nefret etmeye başlamıştı. Hayır, "başlamak" diye bir şey yoktu, varlığının her zerresiyle o açık kapıdan nefret ediyordu. Kulübenin içinde dondurucu soğuk bir hava esiyordu, sanki bir kış fırtınasına yakalanmış gibiydi. Üşümek istemiyordu, o kapının açık olmasını istemiyordu ve umutsuzca yerde olmak istiyordu.

"Gidelim," diye bağırdı Levi. Boyun eğerek gözlüklerini yerine taktı ve üçü birlikte kapıya doğru yürüdüler. Boom ona başparmağıyla onay işareti yaptı, o da Boom'a "*deli misin sen*" der gibi baktı. İki adam tarafından çevrelenen Levi solda ve Boom sağda, o da onlarla birlikte çömeldi.

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı, göz kapaklarına sıcak sıcak aktı. *Yüce Tanrım, lütfen onları öldürmeme izin verme*, diye sessizce dua etti. Her biri onun koşum takımını sıkıca tuttu ve kendilerini ve onu kapıdan dışarı çıkardı.

Lanet olası aptallar! diye düşündü çılgınca, kendini de bu duyguya dahil ederek.

Görüşü karardı. Hâlâ korkunç rüzgârı hissediyordu ama garip bir şekilde uçağın dışına çıktıklarında, hâlâ içindeyken olduğu kadar soğuk hissetmiyordu. Derisini yırtıyor, ona tokat atıyordu. Denedi

Nefes aldı, sayma şeyini yapmaya çalıştı, dörde kadar saydı ve yediye kadar tuttu, ama dörde kadar nefes alamadı; zar zor nefes alabiliyordu, daralmış boğazından fazla oksijen geçmiyordu. En azından bu sefer çılgılık atmıyordu, ama bunun nedeni başka seçeneği olması değil, yapamamasıydı. "Gözlerini aç!" Levi böğürdü, gürültünün üzerinde zar zor duyuldu

Rüzgar.

Doh. Demek bu yüzden göremiyordu. Gözlerini daha da sıkarak, şiddetle başını salladı. Görmek istemiyordu. O manzarayı bugün zaten iki kez görmüştü ve bu iki kez çok fazlaydı. Tekrarlandıkça düzelmeyordu.

Boom koşumunu çekiştirdi. "Seni yakaladık!" Levi gibi o da olabildiğince yüksek sesle bağıırıyordu.

"Bunu yapmak zorundasın!"

Yine Levi. Stereo dırdırı vardı.

Ama o haklıydı. Bunu yapmak zorundaydı.

En azından bu sefer beyni kapanmamıştı. Dişlerinin korkudan takırdamasına ve kemiklerinin dehşetten suya dönmüş gibi hissetmesine rağmen en azından düşünabiliyordu. Nefesi artık boğazında düğümleniyordu; ciğerleri oksijen ihtiyacı yüzünden yanıyordu. Bunu yapmadan ne kadar önce havasızlıktan bayılır mı?

Oh, *Tanrım*.

İrtifalarının ne olduğı hakkında hiçbir fikri yoktu, diğeri uçaklar ya da farkında olması gereken engellerden herhangi biri için temel güvenlik kontrolünde etrafına bakmamıştı. Sadece bayılamayacağını biliyordu, en azından ana paraşütü açan pilot paraşütünü çekmeden bayılamazdı. Bu tek şeyi yapmak zorundaydı çünkü Levi ve Boom onunla birlikteydi. Bu cehennemden canlı çıkmaları için ona güveniyorlardı. Çalışmak zorundaydı.

Beceriksizce arkasına uzandı. Boom bunu ona defalarca yaptırmıştı; pilot paraşütünün nerede olduğunu biliyordu, onu çekip kurtarması gerekiyordu.

O çekti.

Aslında sadece birkaç saniye olan acı verici uzunluktaki bir süre boyunca hiçbir şey olmadı; aşağı düşüşleri her zamanki gibi hızlıydı ve kalbi sıkıştı, çünkü paraşüt işe yaramamıştı. Sonra bir vınlama *hissetti*, koşum takımını titreten bir titreşim oldu ve sanki bir bungee kordonuna bağılıymış gibi şiddetle yukarı doğru sarsıldılar.

Her nasılsa artık ciğerlerinde hava vardı ve çığlık attı çünkü kesinlikle, kesinlikle Levi ve Boom ondan uzaklaşacaktı. Ellerini tuttu-

Koşumundaki tutuşlarını kaybettiklerini hissetti.

İlk iki atlayış sırasında hissettiğı dehşet, onu saran ve göğsüne çarpan korkunç felaket duygusunun yanında hiçbir şeydi

Bir ığ gibi. Gırtlğından uzun ve acı dolu bir çığlık koptu ve onlara ulaşmasının hiçbir yolu olmadığını, ölüme doğru sürüklenmelerini durdurmak için yapabileceğı hiçbir şey olmadığını bildiğı halde düşen bedenlerini çılgınca ararken gözleri açıldı. İşte o lanet oluğun altında sallanıyordu ve onlar gitmişti.

Levi! Hıçkırıklar onu boğdu. Onun adını haykırmaya çalıştı, onları arayabilmek için paraşütünü çevirmeye çalıştı, denedi-

Dünya durdu. Biri biraz arkasında ve altında, diğeri biraz üstünde olmak üzere iki kanopi onunkinin yakınında süzülüyordu. Levi. Boom. Kendi paraşütleriyle.

Öfke onu viski gibi doldurdu, sıcak ve güçlü. Onu kandırmışlardı. Onu aptal yerine koymuşlardı. Evet, kendi sıçrayışını kontrol etmesini sağlamışlardı, ama tüm bu sefil gün için onlardan *nefret* ediyordu ve bu, tüm bok çalkantısının tepesindeki kirazdı.

Mandalları tutarken kolları şiddetle titriyordu, o kadar şiddetliydi ki paraşütü ileri geri sallanmaya başladı. Dehşete kapılarak onları gevşetti, sonra tutması gerektiğini hatırlayınca tekrar kavradı. Aşağıya baktığında ayaklarının sallandığını ve çok çok altlarında binlerce fit aşağıda yeryüzünün yamalı bohçasının olduğunu gördü. Sarsıntı arttı. Daha da kötü ve çaresizce bakışlarını ufka, gökyüzünün yeryüzüyle buluştuğu bulanıklığa çevirdi.

Aşağı inmek zorundaydı. Havadan başka bir şey olmayan o binlerce fitte güvenli bir şekilde ilerlemek zorundaydı, bu aptal paraşütü yönlendirmek zorundaydı - ve ne

Moron ilk önce bir uçaktan atlamanın iyi bir fikir olduğunu düşündü, onu Mary Poppins gibi aşağıya uçurmak için gösterişli bir şemsiyeden başka bir şey yoktu - iniş bölgesine yakın bir yere ve sonra bacağını, sırtını, boynunu veya başka bir kemiğini kırmadan gerçekten aşağıya inmeyi başardı, çünkü onları *öldürmek* için nispeten bütün ve yaralanmamış olması gerekiyordu, sadece onu ölümüne korkuttukları için değil, muhtemelen bunu yaparken gülüyorlardı ve hepsinden önemlisi onu Mary Poppins yaptılar. İnsanlar bundan daha azı için cehenneme gitti.

Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya devam etti. Ağlamayı durdurmaya çalıştı, yüzünü kambur omzuna silmeye çalıştı ama her seferinde paraşütü sallanmaya başladı ve lanet olası şeyi daha yeni sabitlemişti. Levi ve Boom'un cesaretlendirici bağırışlarını duyabiliyordu. ona talimatlar verdi, ama onları hiçbir şekilde kabul etmedi, onlara bakmadı, onlara bok yemeleri ve istediği şekilde ölmeleri için bağırmadı bile.

Yere inmelerine birkaç dakika vardı. Teknik olarak bu kadar sürdüğünü biliyordu ama iniş ilk iki seferde çok daha uzun gelmişti ve bu sefer daha da uzun hissettirdi. Bu kısa süre içinde

Her seferinde gözyaşlarını silmek zorunda kalıyordu çünkü onu ağlattıklarını, *onlar* için çok korktuğunu bilmelerine izin verirse lanet olsun.

Öte yandan, gururu onu ancak bir yere kadar taşıyabilirdi ve yüzünü silmek için düğmelerden birini serbest bırakması gerekiyordu. Böyle bir şey olmayacak.

Ayrıca, bu çaba boşa gidecekti. Ağlamasını durduramıyordu. Gözyaşlarının bulanıklığı arasında iniş bölgesini belirledi ve kendini oraya doğru yönlendirmek için sarsakça düğmeleri çekti. Yer hızla yükseliyor, hız kazanıyordu. Ayaklarını yukarı çekmeye başladı, sonra artık Levi ile birlikte olmadığını, kendi ayakları üzerine inmesi gerektiğini hatırladı. Hıçkırıklara boğuldu, Boom'un ona öğrettiği şekilde paraşütü açtı ve ayakları yere çarptı.

İnişinde Levi'nin dengesini koruyup birkaç adım atmasındaki güçlü zarafetin hiçbirisi yoktu, daha çok tökezleyip yere düştü, önce dizlerine çarptı, sonra dalgalı paraşüt onu yana çekmeden önce yüzüstü yuvarlandı. Orada öylece yatıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istedi ama yapması gereken şeyler vardı. Dizlerinin üzerine çöktü ve kancayı çözdü, bir tür dev amip gibi yerde akan paraşütünü çekmeye başlamak için etrafta dolaştı. Sanki kumaş onunla savaşıyor, rüzgârı tekrar yakalamaya ve serbest kalmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Lanet şeyi bırakmak istiyordu ama paraşütü kontrol etmek ve içeri çekmek Boom tarafından ona öğretilmişti. Dizlerinin üzerinde debelenerek, ağırlığını geriye atarak ve topuklarını yere vurarak paraşütü çekti. Onun Hareketleri beceriksizceydi, yoksa bu iş o kadar da zor olmazdı. Bu işte kötüydü, olağanüstü kötüydü.

Sonra lanet şeyi kontrol altına aldı. Kıç üstü yere oturdu, bir avuç naylonu kendine doğru çekti ve hıçkırıklar onu boğarken ve tüm vücudu titrerken yüzünü içine gömdü.

Levi ve Boom'un ikisinin de yerde olduğunu, naylonlarının içinde toplandıklarını biliyordu; birinin, belki de ikisinin birden ona yaklaşırken attığı adımları duydu. Başını kaldırıp bakmadı.

"Bebeğim." Levi'ydi. Sert bir el omzunu kavradı. Onun dokunuşundan kaçtı, yana doğru çabaladı ve kendini desteklemek için bir elini yere koymak zorunda kalsa da ayağa kalkmayı başardı. Parmaklarının altında bir taş hissetti ve ne olduğunu anlamadan kolunu savurup taş adama fırlattı.

Taşla beyninin parçalanmasını önlemek için başını zorlukla yana çevirdi. Çok yakındaydı, ve kız da ona binlerce taş fırlatmıştı.

Çocukluk. Adamın kaşlarını çattığını, ona bir şeyler havlamaya başladığını gördü, sonra yüzünü gördü ve ağzını kapattı. Arkasında Boom güldü; Levi uyarıcı bir el kaldırdı ve Boom sesi bıçakla keser gibi kesti.

Orada öylece durmuş, ağlıyor ve kızgındı; bir elinde bir avuç dolusu naylon tutarken diğer eli yumruk şeklinde düğümlenmişti. Keşke onlara atacak bir sürü taşı olsaydı diye düşündü. Keşke onlara fırlatacak bir çekici olsaydı. Keşke arabası burada olsaydı da onları burada bırakıp gidebilseydi, çünkü ikisine de çok zarar vermek istiyordu ve onlar izin vermedikçe bunu yapmasının imkânı yoktu, bu da işin tüm eğlencesini kaçıırıyordu.

"Sizi aptallar," diye titrek bir sesle soludu. Zar zor konuşabiliyordu, boğazı o kadar acıyordu ki.

Levi dikkatle, "Paraşütsüz atlayacak kadar aptal olmadığımızı bilmeliydiniz," dedi.

"Yaptım!" diye karşılık verdi, gözyaşlarının arasından ona bakarak. "Senin emrinle! Belli ki yeterince aptalmışım." Boom yüzünü buruşturdu. "Bizi oraya götürdü."

Levi onu sanki üzerine atlamak üzere olan kuduz bir sincapmış gibi izliyordu. Bugün alabileceği her şeyi almıştı, işi *bitmişti*. Sertçe yutkundu, onlara sırtını döndü ve paraşütü kollarının arasında toplamaya başladı.

Araçları oradaydı ve Jina sessizce pikaba doğru yürüdü. Lojistik açıdan seçeneklerini değerlendirdi: King taksinin arkasına binerse, onlardan birinin yanına binmiş olacaktı ve ikisinin de o kadar yakın olmasını istemiyordu. Eğer şoförle birlikte öne binerse, ikisi de arkaya binmek zorunda kalacaktı. Yeterince iyi. Tam olarak öyle yaptı, ön yolcu koltuğuna tırmandı ve onlar daha kamyonu ulaşmadan kapıyı çarptı. Paraşütü kucağında tutuyor ve dümdüz önüne bakıyordu.

O lanet Twin Otter'a geri götürülmeyi bekliyordu -muhtemelen yerine yenisini koymuş olmaları dışında lanet şeyi havaya uçurmaya hazırды- ama şoför sorduğunda Levi, "Bugünlük işimiz bitti, bizi kamyon."

Çok rahatlamışım.

Kamyonu doğru kısa yolculuk sırasında Jina bir şeyler yapması gerektiğini acı bir şekilde kabul etti. Her ne kadar öfkesinde haklı olduğunu düşünse de, ekip dinamikleri bu şekilde işlemiyordu, özellikle de paramiliter bir ekipte. Muhtemelen adamlardan hiçbiri onun gibi hissetmeyecekti, ya da hissetseler bile

Yaptıysa da bunu erkek erkeğe tepkilerinin altına gömüp küfür ve hakaret ettikten sonra gülüyorlardı. Kendini küfür ve hakarete hazır hissediyordu ama gülmek şu anda onu aşıyordu.

Bu konuda kız gibi davranamazdı. Takımın bir parçası olmak istiyorsa, belli bir miktar saçmalığa katlanmak zorundaydı. Ayrıca, evet, zaten zihinsel olarak bu kadar yorgun olmasaydı, bariz olanı, paraşütleri olduğunu fark ederdi. Hatta onları onun önünde takmışlardı. Sadece o anda dikkatini verememişti ve bu onun suçuuydu.

Bu ödemeyecekleri anlamına gelmiyordu.

Boom'un kamyonetine bindiklerinde söyleyecek bir şeyleri yoktu, bu da onun işine geliyordu. Arkaya bindi, kendini ortada konumlandırdı, ki bunu bir dakika düşünselerdi misilleme olasılığı konusunda onları uyarabilirdi. Ama ağlamış ve onları rahatsız etmişti, onlar da rahat bırakmaya meyilliydiler. Ağlamamış olmayı dilerdi ama ağlamıştı, şimdi bu avantajı kullanacaktı.

Doğru zamanı kollayarak bekledi. Etraflarında biraz trafik olsun ama arkalarında hiçbir şey olmasın istiyordu.

Levi telefonunu çıkardı ve mesajlaşmaya başladı. Bir trafik ışığında durdular; Boom parmak uçlarını direksiyona hafifçe vurarak sola doğru baktı. Trafik ışığı değişti ve ilerlemeye başladılar. Jina arkalarını hızlıca kontrol etti, etrafın temiz olduğunu gördü; dizlerini kaldırdı, olabildiğince yüksek sesle "*Dikkat et!*" diye bağırdı ve bacaklarındaki tüm güçle koltuk arkalıklarını tekmeledi.

Boom frene bastı. "Kahretsin!" Lastikler gıcırdadı ve dumanlar çıktı. O ve Levi emniyet kemerleriyle öne doğru savruldu ve her ikisi de çarpışmaya hazırlanırken bir yandan da çılgınca etraflarına bakınıp kendilerini çarpmak üzere olan şeyi aradılar. Jina çoktan bacaklarını koltuk arkalıklarına dayamıştı. Kamyon biraz yana kaydı, sonra sallanarak durdu.

Sessizlik.

Öndeki iki iri adam yavaşça başlarını çevirerek ona baktılar.

Gülümsedi, tırnaklarını eşofmanına sürttü ve "İntikam" dedi.

Yorgun kışını eve sürükledikten sonra Jina duş aldı, saçlarını yıkadı ve Sıyrıklarına antibiyotikli merhem sürdü, boğazını rahatlatmak için ballı sıcak çay içti, sonra temiz eşofmanlarını giydi ve kanepeye çöktü. Bir erişte kadar enerjisi vardı ve günü düşünmek istemiyordu, Levi'nin onu öpmesi kısmını bile. Televizyon açıkken ve üzerine hafif bir battaniye örtülmüşken

Birkaç saat uyudu ve acıkmış olarak uyandı, belli ki duygusal travma midesini etkileyecek kadar kötü olmamıştı.

Vay anasını. Bir uçaktan üç kez atlamıştı. Tamam, o kadar da atlamamıştı ama yine de atılmıştı. Eğer o eklerse Bugün üç kez, Everest Dağı'nın zirvesinden dibine kadar olan mesafeden daha fazla düşmüştü. Bu büyük bir başarıydı ama bunu annesine söyleyeceğini sanmıyordu.

Güneş batmak üzereydi ve kapı çaldığında bir pizza sipariş etmeyi düşünüyordu.

Gözetleme deliğinden hızlıca bakınca adamlar ya da en azından beş tanesi ortaya çıktı. Levi ya da Boom olmasa da Voodoo bile oradaydı. Kapıyı açtı ve onlara şaşkın bir bakış attı. "Ne var ne yok?"

"Takıma girdin," diye duyurdu Yılan sırtarak. "Seni dışarı çıkarmaya ve sarhoş etmeye geldik."

Ne?

"Ben

mi

yaptım

?"

Trapper onu yakaladı ve kapıdan dışarı çıkardı. "Evet. Atlamak son bölümdü ve sen onu geçtin."

"Çoğunlukla beni uçaktan attılar ve bunu anlatacak kadar yaşadım ... zar zor." Dürüst olmak adına son kelimeyi araya sıkıştırdı. "Bekle! Eşofmanla dışarı çıkmayacağım. Kıyafetlerimi değiştirmem gerek."

Beşi de anlamadıklarını belirten bir bakış attı, sonra Crutch bir omuz attı ve "Kızlar" dedi.

"Kesinlikle," diye karşılık verdi ve aceleyle kot pantolonunu, spor ayakkabılarını ve sütyenini giyerken televizyon izlemeleri için onları içeri aldı. Sweatshirt'ünün yeterli olduğuna karar vererek telefonunu, cüzdanını ve anahtarlarını aldı ve baştan sona üç dakika içinde onlara katıldı.

Temkinli olduğu için sarhoş olma ihtimali yoktu ama onlarla bir içki içebilirdi. O da takıma girdi!

Bunun kendisini nasıl hissettirdiğini bilmiyordu, aynı anda hem sersemlemiş hem de korkmuş olmaktan başka. Eğitim bitmişti ya da en azından hazırlık aşaması bitmişti. Adamlar yeteneklerini keskin tutmak için sürekli antrenman yapıyordu ve ondan da aynısını yapması bekleniyordu ama şimdi kendini kanıtlamak yerine her şey bakımından ibaretti.

Merdivenlerden inerken, "Ace ve Boom neredeyse beni

öldürüyorlardı. Onlarla konuşmayacağım."

"Evet, biliyoruz," dedi Jelly neşeyle, ona aldatıcı tatlı gülümsemesini vererek. "Bunu aşmanız gerekecek. Bizi barda bekliyorlar."

Hepsi mi? Kulağa uğursuz geliyordu. Kayarak durdu, yolun geri kalanında onu sürüklemeye çalışırlarsa diye korkuluklara tutundu. "Bekle. Eğer bu bir tür kabul töreniyse, yukarı çıkıp kapıyı kilitleyeceğim."

Yılan homurdandı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Boom ve ben bunu eşlerimize anlatmak zorundaydık. Bana verilen emre göre incitilmeyecek, utandırılmayacak ya da küçük düşürülmeyeceksin. Geriye seni sarhoş etmek kalıyor."

Jelly başını salladı. "Üzücü ama gerçek."

Kendinden emin bir şekilde korkuluğu bıraktı ve merdivenlerin geri kalanından aşağı indi. "Bugün zaten incindim ve aşağılandım, ama utanmaktan endişe edemeyecek kadar korkuyordum. Bir insan neden paraşütle atlamaya gider ki? eğlenceli."

Trapper, "Voodoo'nun da uçaktan inmek için en sevdiği yol değil," dedi. Voodoo asık suratla baktı ve omuz silkti.

Garip bir şekilde, bu Jina'nın Voodoo'yu biraz daha sevmesine neden oldu, çünkü paraşütle atlamayı sevmemesi onun bir aptal olmadığını kanıtlıyordu, en azından onun kitabında.

Onu götürdükleri bar ve restoran, kot pantolonu ve sweatshirt'ü ile onu rahat ettiren, düşük seviyeli bir yerdi; zaten kaliteli bir yemek beklemiyordu. Kabinler ve masalar çoğunlukla doluydu ve Şaşkınlıkla birkaç yüzü tanıdı; diğer takımlardan birkaç adam oradaydı. Biralarını ona doğru kaldırdılar. Başarmıştı!

Küçük bir masa, altı kişinin rahatlıkla oturabileceği büyük bir kabine doğru itilmişti, bu nedenle sekiz üye için fazlasıyla yeterli yer vardı. Takım. Elbette, Levi ve Boom çoktan oradaydı, önlerinde biralar vardı. Levi kabinden kayarak çıktı ve bir şekilde Boom'u o tarafa çekti, Boom da Levi'nin yanına kayarak geri döndü ve Boom kaçamadan duvara yaslandı.

Adamın kalçası kadınınkine değdi. Kabin o kadar büyüktü ki, Voodoo Levi'nin yanına oturduğunda bile dokunmalarına gerek kalmayacak kadar yer vardı ama adamın bacağı oradaydı ve Levi'nin gidecek yeri yoktu.

"Senin yanına oturmak istemiyorum," dedi. "Beni öldürmeye çalıştın."

"Bizden intikam aldın," diye cevap verdi, sonra da çocuklara kamyonda ne yaptığını anlattı. "Ödümüzü kopardın."

Boom bir nefes verdi ve başını salladı. "Kalbim hâlâ çarpıyor." Bir sürü kahkaha ve şakalaşma oldu, bir garson siparişleri almak için geldi ve onu rahatlatmak için içeceklerin yanı sıra çok fazla yiyecek sipariş edildi.

Kısa süre içinde önünde bir hamburger ve patates kızartmasının yanı sıra erkeklerin hanım evladı içkisi olarak adlandırdığı limon damlası martini

vardı, ama o bira sevmiyordu, bu yüzden

Sert; bu onun kutlama içkisiydi, içki içmek için yasal yaşa geldiğinde ve üniversiteyi bitirdiğinde aldığı içkiydi.

Aynı zamanda *güçlü* bir limon damlası martiniydi.

Her takım kutlamasında olduğu gibi, bu kutlamada da sadece kendisi değil, diğer takım üyeleri de kadeh kaldırdı. Beşinci kadehte martiniyi hissetmeye başlamıştı ama yudumlarken dikkatli olmaya çalışıyordu. İçki bittiğinde gerçekten çok mutluydu, o kadar ki Levi'nin bacağına kendisinininkine değmesi konusunda endişelenmeyi bırakmıştı.

Bir müzik kutusu çalışıyordu ve diğer ekip üyelerinden biri - adını hatırlayamıyordu - yaklaşıp dans etmek isteyip istemediğini sorma cesaretini gösterdi. Ne kadar mutlu olsa da Jina kabul etmeye başladı ama sonra bir şey fark etti.

"Kapana kısıldım," diye duyurdu müstakbel dans partnerine. "Dışarı çıkamıyorum."

"Çıkmana izin verecekler-"

"Hayır," dedi Levi. "Yapmayacağız. Bulunduğu yerde olmasının bir nedeni var ve o da sizin gibi pisliklerin kızımızı rahatsız etmesini engellemek."

"Hadi ama Ace, bu sadece bir dans."

"Seni dans ederken gördüm, seni lanet ahtapot. Olduğu yerde kalacak."

Trapper sakın, keskin nişancı gülümsemesiyle, "Çok doğru," diye ekledi. "Git dans et kendi stajyerinizle."

Aralarında iyi huylu atışmalar oldu ama adam gülümseyerek ayrıldı. Genelde tüm ekipler iyi çocuklardı, diye düşündü. Suçlu oldukları ya da başkalarıyla iyi oynamadıkları için işe alınmamışlardı, yetenekleri ve takım çerçevesi içinde nasıl işledikleri nedeniyle işe alınmışlardı.

Önünde bir içki daha belirdi. Patates kızartması tuzluydu ve içki iyi gelmişti.

Saat sekiz buçuk sularında kot pantolonunun cebindeki telefonu çaldı. Telefonu çıkardı, isim ve numara netleşene kadar gözlerini kırıştırdı ve "Annem arıyor!" diye duyurdu.

Telefonu kaydırıp ve mutlu bir şekilde "Merhaba anne!" dedi.

Bir duraklama oldu ve annesi dedi ki, "Merhaba tatlım. Neredesin? Çok fazla gürültü var."

"Bir bar. Bugün antrenmanı bitirdim ve çocuklar beni sarhoş ediyor."

Etrafında bir inleme ve göz devirmeler senfonisi vardı ve şaşkınlıkla onlara göz kırptı. Telefonu biraz indirdi. "Ne?"

Levi telefonu ustalıkla kadının elinden aldı, bir iç çekti ve kulağına götürdü. "Bayan Modell? Ben Levi Butcher, Ba-uh, Jina'nın patronuyum. O güvende. Bütün grup burada." Bir dakika dinledi. "Evet hanımefendi, onun güvenliğini bizzat ben garanti ederim."

"Hah, bu bir şaka!" Jina mırıldandı. "Bugün beni öldürmeye çalıştın."

Birkaç iri adamdan "Şşt!" sesleri geldi.

"Beni susturma. Annemle konuşmak istiyorum." Onlara kaşlarını çatı.

Voodoo ağzına bir kızartma attı. "Bu bir ders olsun," diye yorumladı. "O bir hafif sıklet."

Levi'yi vurmak için ona doğru eğildi. Levi onun elini tokatlayarak indirdi ve annesiyle konuşmaya devam etti. "Evet, hanımefendi. Hayır, hanımefendi. Bir buçuk kadeh içti. Önce karnını doyurduk, ama doğru anladınız. Evet, hanımefendi. Güvenli bir şekilde eve döndüğünde sizi aramasını söylerim. Size hemen bir mesaj göndereceğim. İyi geceler hanımefendi."

Yüzü asık bir şekilde kendi telefonunu çıkardı ve Jina'nın telefonundaki iletişim bilgilerine bakarak bir mesaj yazdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, telefonuna uzanarak. "Ver şunu bana. Annemle konuşmak istiyorum."

"Telefonu çoktan kapattı. Ne yaptığıma gelince-" Başını salladı. "Az önce annene iletişim bilgilerimi mesaj attım, çünkü sana bir şey olursa beni şahsen sorumlu tutuyor."

Masada bir sessizlik oldu, sonra Snake, "Bu bir ilk," dedi.

On iki

Sabah ilk iş annesi aradı - gerçekten ilk iş, yani beş buçukta. Henüz gün ışımamıştı bile. Gün ışığı artık çok kısa olduğu için Jina yataktan zar zor kalkmış ve ilk kahveyi içmek için mutfığa bile gidememişti. "Merhaba anne," dedi bir esnemenin ardından. "Erken kalkmışsın."

"Tanrıya şükür sesin iyi geliyor," dedi annesi acımasızca. "Baban ve ben cesedini teşhis etmek için Washington'a çağrılmaya hazırlanıyorduk."

"Oh." Tekrar esnedi. "Endişelenecek bir şey yok demeyeceğim, çünkü sanırım anne olsaydım ben de endişelenirdim." Yarı uykulu bile olsa Jina annesinin endişelerini göz ardı edemeyecek kadar zekiymiş. Kadının kafasının arkasında gözleri, her yerde casusları ve karnında, rahmine yakın bir yerde yerleşik bir yalan dedektörü vardı.

"Şey-" Bir an şaşkınlığa uğrayan annesi toparlandı. "Bu senin için hiç de iyi bir durum değildi."

"Yedi yoldaşım vardı, ikisi evliydi ve eşleri-" "Oh, şükürler olsun," dedi annesi hararetle, Jina'nın sözünü bitirmesine izin vermeyerek Cümlesi, eşlerin onay verdiği şeklindeydi. "Çünkü kulağa tüm erkeklermiş gibi geliyordu."

Jina eşlerinin orada olduğu varsayımını düzeltmedi, çünkü o kadar uykulu ya da aptal değildi. Geriye dönüp baktığında barda birkaç kadın gördüğünü hatırlıyordu, yani yalan söylemesine gerek yoktu. "Yakınından bile geçmedim.

Her neyse, eğitimi ilk bitiren ben olduğum için beni kutlamaya götürdüler. Bir nevi. Hamburger ve patates kızartması, süslü bir şey değil."

"Ve alkol."

"Ve alkol. Bir buçuk limonlu martini içtim."

Bu bir kıkırdamayı hak etti. "Kutlama içkiniz."

"Bu sabah başım bile ağrııyor, o yüzden çok fazla içmedim, yine de aradığınızda biraz mutlu oldum."

"Patronunuz güven vericiydi. Endişeli olduğumu anladığı için ona teşekkür ederim."

"İşin komik yanı, sen aradığında, bana dans teklif eden bir adamdan kaçmayı yeni bitirmişti."

"Aferin ona. Sarhoş kadınlar dans etmemeli. Bundan iyi bir şey çıkmaz."

"Babamla böyle tanıştığını sanıyordum."

"Ve benim beş çocuğum var. Anlaşıldı."

"Hangilerimizi geri verirdiniz?"

"Her birinizin hayatında bu şansı kaçırmak istemeyeceğim zamanlar oldu. Dün gecenin sizin gecelerinizden biri olmamasına sevindim."

"Ben de seni seviyorum anne. Unutmadan, acil bir durum olmadığı sürece Şükran Günü için eve gelebileceğim gibi görünüyor. Hâlâ eğitim programındayken çivilenmiş durumdaydım ama şimdi muhtemelen birkaç günlüğüne serbest kalabilirim."

"Şükürler olsun!" Sevinç annesinin sesini ısıttı. "Çok uzun zaman oldu. Eğer gelemeseydin, bir sonraki hafta sonu seni görmek için bir yolculuk yapmayı planlıyordum."

Vay canına, ucuz atlatmış. Jina, Levi'nin emirlerini yerine getirirken aynı zamanda ailesini eğlendirmeye çalıştığını hayal edebiliyordu, çünkü gün içinde yeterli saat yoktu.

"Sana uçuş bilgilerimi gönderirim. Buraya gelmek için zamanım olmayacak, bu da izin süremi yarısını kullanmama neden olur."

"En sevdiğin pastayı bekleteceğim."

Alman çikolatası! Jina'nın tükürük bezleri harekete geçti. "Tatil için kendime biraz zaman kazandırmak için deli gibi çalışıyorum. Bir planın bir araya gelmesine bayılıyorum."

Jina, çok önemli olan ilk fincan kahvesini içip kendine küçük bir protein smoothie'si hazırlarken ve ardından sıcak ve ev gibi hissetmek için küçük bir kase yulaf ezmesi yaparken bu pastayı düşündü. Dünden sonra biraz rahatlatıcı yiyeceğe ihtiyacı vardı ve hiç köfte yoktu. İçin daha fazla kilometre koşması gerekecekti. Pasta yese de yemese de koşmak zorundaydı, çünkü bu iş böyle yürüyordu: Formda kal, yoksa olmazdı.

Vakti olduğu için bilgisayara girip uçuş saatlerini kontrol etti. Şansı yaver gitti ve Çarşamba gecesı Reagan'dan Atlanta'ya giden bir uçakta tek kişilik bir koltuk buldu, ardından Albany ya da Brunswick'e giden boş bir koltuk olup olmadığını kontrol etti, ailesinin evi bu ikisi arasında yaklaşık olarak eşit mesafedeydi.

Sonra bir daha düşündü, kiralık bir araba ayarladı, böylece ekip bir göreve gönderilirse ve gecenin bir yarısı ayrılmak zorunda kalırsa, oradayken kendi tekerlekleri olacaktı.

Gerçekten başardığının farkına varmak onu gururlandırdı: artık bir GO-Takımı üyesiydi. Sadece yapabileceği önemli bir işi yoktu. Bir fark yaratmak için zorlu bir eğitimden geçmişti. Diğer kursiyerlerden birkaçı yaralanmıştı ama daha da fazlası elenmişti. O tükenmemişti, sonunda hâlâ ayaktaıdı.

Ekibin resmi bir parçası olarak, erkeklerin yaptığını yapmalı ve arabasında bir çanta bulundurmalı, böylece bir dakika içinde ayrılabilirdiydi.

Bir plan vardı. Ne yazık ki, içinde birkaç parça kıyafet ve bazı ihtiyaç malzemeleri olan bir çanta hazırlamak çok fazla beyin gücü gerektirmiyordu ve istese de istemese de kendini Levi'yi düşünürken buldu. Dün o kadar travmatik olmuştu ki hiçbir şeyi analiz edememişti; sadece günü yaşamaya çalışmıştı. Dün gece çakırkeyifti. Bu sabah, onu uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu.

Onu öpmüştü, lanet olsun ona. Buna odaklanmak, elinin gömleğinin altında ve bacaklarının arasında olduğu gerçeğine odaklanmamasına yardımcı oldu ve kıyafetleri üzerlerindeyken bile onu boşalttı. Bilmiyordu ki

nasıl davranacağını bilmiyordu ve en çok da şu anda ondan uzak durmak istiyordu. Söylediği *onca* şeyden sonra, söz dinlemeyen tek kişi oydu. Dünün neredeyse tamamına içerlemişti - dün gece eğleneliydi - ama geriye dönüp baktığında en çok buna içerlemişti. Onu öpmek kirli bir havuzdu.

Onu tanıdığı aylar boyunca, bu etkiyi elde etmek için bu ipi nasıl çektiğini, nasıl yer değıştirdiğini, dengelediğini ve analiz ettiğini izlemişti.

Takım lideri rolünü üstlenmişti; bu durumda, adamın onu takımdan ayrılması için duygusal bir teşvik olarak öpmüş olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurmalıydı - işinden ayrılırsa bir şeyler yaşayabileceklerini, bir çift olabileceklerini düşünmesini sağlamalıydı. Belki bazı kadınlar tam olarak bunu yapardı. Belki de *çoğu* kadın kendi duygusal katılımlarının derinliğine bağılı olarak bu çağrıyı yapmıştır.

Jina o kadınlardan biri değildi. Levi'den fiziksel olarak etkilenmek ona aşık olmakla aynı şey değildi ve o bu ikisini birbirine karıştırmıyordu.

Hangi görev olursa olsun, görevin peşinden koşarken acımasız olmasıyla tanınırdı. Eğer-eğer-düşünürse ekibi tehlikeye atabilecek bir zayıflık olduğunu düşünseydi, onu eğitimden atardı. Öte yandan, tek kadın stajyer oydu ve onun başarılı olmasına "yardım etmesi" için siyasi baskı olabilirdi. Böyle düşünmüyordu, çünkü Axel MacNamara politik doğruculuğuyla tanınan biri değildi; tam tersi. Yine de küçük bir olasılık vardı ve bu onu kızdırıyordu. İşi yapabildiği için başarılı olmak istiyordu, cinsiyeti yüzünden birileri ona geçiş izni verdiği için değil.

Lanet olsun, tüm değişkenleri ve olasılıkları sıralamanın bir yolu yoktu, buna Levi'nin gerçekten ondan etkilenmiş olabileceği de dahildi. Pantolonundaki kocaman ereksiyonu taklit etmiyordu, ama o koşullar altında, o pozisyonda, ereksiyon olmasaydı daha çok şaşırdı.

İstenmeyen gerçek şuydu ki, detayları ne kadar kurcalarsa kurcalasın ya da aklına ne kadar çok olasılık gelirse gelsin, sonunda yine başa dönüyordu, İşini elinden geldiğince iyi yapmaktan ve içinde bulunduğu anın üstesinden gelmekten başka seçeneği yoktu. Herkesin yapabileceği tek şey buydu, sadece o anın üstesinden gelmek.

Çantasını hazırladı, unutmamak için kapının önüne koydu, sonra saate baktı. Henüz altı buçuktu, eğitim alanına varmak için bolca vakti vardı. Tam teşekküllü bir ekip üyesi olmak, formda kalmak gibi bazı şeyleri değiştirmiyordu. Ayrıca Tweety ile bilgisayarda biraz zaman geçirmesi, artık sahada kullanacağı için becerilerini keskin tutması gerekiyordu. Sabırsızlıkla bekliyordu.

Alana vardığında Jina biraz koşmaya başladı, yaz sıcağı geçtiği için bu daha kolaydı. Yavaş bir tempoda koşmaya devam etti, çünkü dünkü dehşetten sonra rahat bir günü hak ettiğini düşünüyordu. Ayrıca Cuma günü yağmur altında koşmuştu.

Donnelly iki mil civarında onun yanına düştü. Gömleğinin terden simsiyah kesilmiş olması parkura erken çıktığını gösteriyordu.

"Hey, dün gece senin hakkında bazı dedikodular duyduk."

Bunun neyle ilgili olduğunu tahmin etmek için zihin okumaya gerek yoktu. "Atlama Eğitim mi? Evet. Korkunçtu. Ölümüne korkmuştum ve bunu bir daha asla yapmak istemiyorum." Hâlâ rahat nefes alıyordu, bu yüzden konuşmak sorun değildi.

"Ama sen yaptın, değil mi?"

"Üçüncü denemede ve hiç de hoş değildi."

"Güzelliğe puan yok," dedi ve omzuna bir tokat attı. "Başardın, hak kazandın! Artık resmen takımdasın."

Sırıttı. "Dün gece çocuklar beni kutlamak için dışarı çıkardılar ve tam ortasında annem aradı. Ona eğitimi bitirdiğimi ve çocukların beni sarhoş ettiklerini söyledim. Levi-Ace- anneme kendini açıklamak zorunda kaldı ve annem de ona adını ve telefon numarasını mesaj attırdı. Onu rehin tutuyordu.

Bana bir şey olursa diye."

Donnelly o kadar çok güldü ki tökezledi ve durmak zorunda kaldı. Jina da ayağa kalktı, elleri kalçalarında dolaşüyor ve kaskatı kesilmemek için derin nefes alıyordu. O da sırtıtmak zorundaydı, çünkü Levi'nin endişeli ve dehşete düşmüş bir anneyle uğraşmak zorunda kalması oldukça iyi bir şeydi.

Koşuyu birlikte bitirdiler, gerçi Jina Donnelly'nin muhtemelen planladığından daha uzun koştuğunu düşündü ama Donnelly ona atlayışla ilgili pek çok soru sordu. Paraşütle atlama ihtimalinin onu da heyecanlandırmadığını söyleyebilirdi ve bu konudaki eğitiminin o hafta başlayacağını söylemişti, yani bu deneyim ona istediğinden çok daha hızlı geliyordu. Deneyimi ballandıra ballandıra anlatmadı, ilk iki seferde her şeyin ne kadar kötü gittiğini de geçiştirmede. Bu onu rahatlatmışa benziyordu, bu kadar kötü hata yapıp yine de geçebilirdi. Tek bir şansı olmasını bekliyordu ve hepsi bu kadardı.

Kodak GO-Takımı camiasında son derece sevilen biriydi ama Jina onun stajyer meselesini ele alış biçimini hiç de onaylamıyordu; zaten Levi dışında hiçbir takım lideri eğitimlerine uygulamalı bir yaklaşım sergilememişti. Levi aynı zamanda bir kadına yüklenen tek kişiydi ve bunu yapmasının nedeni de buydu. Levi'nin kararı sayesinde çok daha iyi durumda ve çok daha ileride olduğunu kabul etmek zorundaydı. Tüm bu çileli süreç boyunca onurlandırıldığını hissetmemiş olması tuhaftı.

Ama *bitmişti* ve Tweety ile sahaya çıkıp neler yapabileceğini görmeye hazırdı. Bu özel programla aktive edilen ilk operatör olarak sonuçlarına çok dikkat edilecekti.

Kursun sonuna yaklaştıklarında eğitim alanında çok daha fazla insan vardı; hiçbiri tembellik etmedi, çünkü bunu yapmak Baxter'dan veya başka birinden sert sözler duymasına neden olacaktı (iş bitene kadar bırakmayın) ve Levi de dahil olmak üzere birkaç adamının etrafta durup konuştuğunu gördü.

Levi ona bakmak için döndü ve o mesafeden bile bakışlarının onu delip geçtiğini hissedebiliyordu. Ona Donnelly hakkında hiçbir şey sormamıştı, oysa Cumartesi gecesi Donnelly'nin geç saatlere kadar kalıp kalmadığını öğrenmek için otoparkta beklemişti. Onun "randevusunun" vitrin süslemesinden başka bir şey olmadığını mı sanıyordu? Bunu yeniden düşünüyor olabilirdi, ama eğer öyleyse çünkü Donnelly ile gerçekten çıkıyor olsaydı, Levi'yi o şekilde öpmezdi ve kesinlikle

Olanların geri kalanını bilmiyordu ama onu bunu anlayacak kadar iyi tanııyordu. Aslında onun hakkında yaptığı dedikodular yüzünden, onun hakkında bildiğinden daha fazlasını biliyordu.

Neresinden bakarsa baksın, sinirlenmişti, kızgındı, utanmıştı ve şu anda onunla konuşmak istemiyordu.

Donnelly'ye veda etti ve bazıları ona el sallayan stajyer grubuna katılmak için koşmaya devam etti. Onlarla birlikte eğitim almadığı için biraz üzgün hissetti, birlikte olduğu inekler ve inekler çok rahattı ama o su köprüünün altından çoktan akıp gitmişti. Grubuna doğru yürüyor, terli yüzünü gömleğinin koluna siliyordu ki Kodak'ın otoparka girdiğini gördü ve ani bir kararla direksiyonu kırarak ona doğru yöneldi.

Kodak iri yarı, yakışıklı, sarışın bir adamdı ve yataktan yeni kalkmış gibi paspaldı. Sahada iyi olduğu kadar neşeli olduğu da bilinirdi ve normalde onun ekibinde olmak Donnelly'nin isteyebileceği en iyi görevdi. Kodak kamyonetinin açık kapısında durmuş bir şeyler okuyordu ama Donnelly yaklaşıncı elindekileri koltuğa fırlattı ve kapıyı kapattı.

Muhtemelen bunu yapmamalıydı. Kodak'ın ekibini nasıl yönettiği onu ilgilendirmezdi. Hiç kimse ona "Başka bir ekibe karışma" dememişti ama bu, işlerin nasıl yürütüldüğüne dair dile getirilmemiş bir protokol olmadığı anlamına gelmiyordu. Eğer varsa bile, o bunu ihlal etmek üzereydi.

Yapsa ne olur, yapmasa ne olur.

"Selam," diye selamladı onu, sonra da kendini garip hissederek öylece durdu. Etkileyici ve etkili. Aslında hiç tanışmamışlardı ama onun kim olduğunu biliyordu.

Yavaş, kolay bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Bebeğim," dedi, onun da kim olduğunu bildiğini açıkça belli ederek. Ya da belki de bütün kadınlara bebeğim diyordu.

"Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Sevgilim, benimle istediğin kadar konuşabilirsin." Bakışları kızın üzerinde gezindi ve gözleri gördüklerinden hoşlandığını söyledi. "Küçük bir delik biliyorum

D.C.'deki en iyi kahveye sahip duvar kafe. Oraya gidip sabaha doğru bir başlangıç yapmak ister misin?"

İç çekti. Bir tazı olarak ününü fazlasıyla hak ettiği belliydi. "Flört etmek yok, bu ciddi bir mesele."

"Flört konusunda çok ciddiym. Hayattaki en keyifli şeylerden biridir." O kolay, çekici gülümseme tekrar parladı. "Umarım seninle Ace'in takımından ayrılıp benimkine mi katılacaksın?"

"Bu kadar kötü batırdıktan sonra mı? Hayatta olmaz."

Gülümsemesi yüzünü terk etti ve bakışları doğrudan doğruya dönerek doğruldu. İş söz konusu olduğunda Kodak ciddiydi. "Her şeyi berbat ettim de ne demek?"

Derin bir nefes aldı ve daldı. En iyisi bu işi bitirmektir. "Ace, ekibini görevlendirdiği kişinin işine dahil eden tek ekip lideridir. Eğitim. Çocuklarla aylar geçirdim, onları tanıdım, ekibin bir parçası oldum. Size atanan stajyer Brian Donnelly iyi bir adam ama onunla sahaya çıkmadan önce onu ekibin bir parçası haline getirmek için hiçbir çaba sarf etmediniz."

Kodak kasketini çıkarıp bacağına vurdu ve yerine taktı. Mavi gözleri sabitti, kısılmıştı. "Onunla ilişkin mi var?"

Ona kaşlarını çatı. "Birini savunmak için onunla birlikte olmak zorunda değilsin."

Ellerini teslim olma jestiyle havaya kaldırdı. "Sadece soruyorum, kafamı koparmayın." Sırıttı. "Eğer bunu yapan sensen, yaygara koparılmasına alışabilirim. Aldığın kadar iyi verdiğini duydum. Bana transfer olmak istemediğine emin misin?"

Kararlı bir şekilde mesaja bağlı kaldı. "O sıradan bir arkadaş. Onu diğer stajyerlerin çoğundan biraz daha iyi tanıyorum, ama hepsi de kendi ekipleri tarafından kurumaya bırakılıyor." Omuz silkti. "Ace eğitimimi denetlemek istedi çünkü kadın olduğum için daha fazla sorumluluk alacağımı düşündü. O zaman mutlu değildim ama geriye dönüp baktığımda yapabileceği en iyi şeyin bu olduğunu görüyorum. Geri kalanınız için zaman tükeniyor."

Çenesini ovuşturdu, başını salladı. "Haklısın." Gözlerini sağa çevirdi, hafifçe sırıttı. "Görünüşe göre şehvet dolu pençelerimden kurtulmak üzeresin," dedi ona göz kırparak.

"Aman Tanrım, gerçekten *şehvet düşkünü* dedin!" Gülmek zorunda kaldı. Onunla aynı fikirde olmasa bile, o kadar sempatikti ki, onunla takılmanın büyük bir parti olacağını düşünüyordu. Kodak'a karşı Levi'ye duyduğu içgüdüsel tepkinin hiçbirini hissetmemesi çok kötüydü çünkü o çok daha kolay olurdu

anlaşmak için. Belki de onda bir sorun vardı, çatık kaşlı adamı, onun sertliğini Kodak'ın yumuşaklığına tercih ediyordu.

"Dört heceli başka sözcükler de biliyorum," diye yanıtladı sırtarak. "Gerçekten çok zekiyim."

Gerçekten de hepsi öyleydi. Yaptıkları iş belli bir düşünce ve eylem karmaşıklığı gerektiriyordu, hepsi en az iki dil konuşuyordu, çeşitli uçakları uçurabiliyor ve bilgisayarları kullanabiliyorlardı; bazen ona neredeyse taşralı gibi hissettiriyorlardı.

Bir anda etrafı dört iri adam tarafından sarıldı, eğitim alanına çoktan gelmiş olan ekibinin tüm üyeleri, hatta sadece eğlence için gelmiş olsa da Voodoo bile.

"Ondan uzak dur," dedi Levi, sözcükler ve ses tonu düzdü; ciddiydi ve Kodak'ın bunu bilmesine aldırılmıyordu. Çenesi kıvrıktı ve sert bakışları sanki kavgaya başlamaya hazırmış gibi Kodak'ın üzerindeydi.

Kodak sadece sırttı. "Ben burada kamyonetimin yanında duruyorum," diye belirtti. "O bana geldi ve benim bakış açıma göre korunması gereken kişi benim. Belli ki işleri yanlış yürütüyormuşum, ama şimdi doğru yola girdim."

Şimdi Levi'nin sert bakışları ona yönelmişti. Jina bir omuz attı. Eğer bunu yapacak cesareti varsa, bunu sahiplenecek cesareti de olduğunu düşündü. "Diğer tüm ekip liderleri de görevlendirdikleri kişileri sizin yaptığınız gibi eğitiyor olmalıydı.

Ben," dedi kollarını kavuşturup çenesini kaldırarak. "Böylece ilk görevlerine çıktıklarında yabancı olmak yerine zaten ekibin bir parçası olacaklar."

Levi'nin çenesi sıkıştı ve Jina onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu, Donnelly'den hiçbir zaman erkek arkadaşı olarak bahsetmediğini bilmesine rağmen "erkek arkadaşı" adına müdahale etmişti. Bakışlarını tekrar Kodak'a çevirdi. "Her neyse, bunu bir düşün, gerçi bu konuda bir şey yapmak için fazla zaman yok. Seninle konuşmak güzeldi." Kodak'a başıyla selam verdi, Levi ve Snake'in arasına girdi ve uzaklaştı. Yumruklarını sıkmamak için bilinçli olarak kendini zor tutuyordu. Şükran Günün'nün yaklaşıyor olması iyi bir şeydi, çünkü birkaç günlüğüne de olsa erkeklerden uzaklaşmaya çok ihtiyacı vardı.

Elbette, çocuklar ona yeniden katılır katılmaz Voodoo, "Muhtemelen erkek arkadaşın için işleri daha da zorlaştırdın," diye çıkıştı.

"Isır beni," diye karşılık verdi. "O bir arkadaş, erkek arkadaş değil." "Cumartesi gecesi senin randevundu."

"Yani?"

"Yani seni oldukça iyi tanıyormuş gibi davrandı."

"Dediğim gibi, o bir arkadaş. Kaçırılmadan önce bir hayatım vardı. eğitim." Ona gereğinden fazla dış gösteren bir gülümseme verdi.

"Arkadaş edinmek hakkında bir şey bildiğinden değil."

"Kesin şunu," diye emretti Levi, bu alışverişten bıkmış görünüyordu. Her ikisine de ters ters baktı. Söyleyebileceği başka ne varsa, telefonu gelen bir mesajı işaret edince kesildi.

Neredeyse aynı anda, kendisinininki de dahil olmak üzere dört telefon daha çalmaya başladı. Cebinden çıkardı, mesajı okudu, sonra tekrar okudu. Ağzı açık kaldı.

"Gerçekten mi? *Gerçekten mi?*" Şükran Günü'nden üç gün önce, uçağına iki buçuk gün kala Paris'e gitmeleri emrediliyordu. Paris, Tennessee-Fransa bile değil. Paris, *Fransa*. İnledi. "Eve gidiyordum! Uçuş rezervasyonumu bu sabah yaptırmıştım."

Yılan da mutsuz görünüyordu. Levi omuz silkti. "Elden bir şey gelmez. Hangi ekip ararsa arasın birilerinin tatili berbat olacak. Şansımız yaver giderse birkaç gün içinde evde oluruz ama brifinge kadar bunu bilemeyiz. Hadi, gidelim."

Jina arabasına doğru giderken, en azından tamamen düz ayak yakalanmadığını düşündü. Çantası yanındaydı. Normalde ilk görevi için heyecanlı olurdu ve normalde Fransa'ya gitmek isterdi ama bu Şükran Günü'nü ve annesinin Almanya'ya gelişini kaçırmak anlamına geliyorsa olmazdı.

Çikolatalı pasta.

Hepsine lanet olsun. Bazen hayat adil değildir.

On üç

On sekiz saat sonra, Jina ve Crutch Paris'te pek de iyi olmayan bir otel odasında otururken diğer altı ekip üyesi hedeflerini gözetliyordu. Crutch onlarla iletişim halindeydi ve koordinasyonu sağlıyordu. Jina beklemekten başka bir şey yapmıyordu. Sıkılmayı beklemiyordu ama sıkılmıştı; nedense ekiplerin her zaman heyecan verici şeyler yaptığını sanıyordu, ki düşünmeye zaman ayırsaydı bunun mümkün olmadığını bilirdi, ama masum beklentiler neyse oydu ve bu durumda yanlıştı.

"Yaptığımız işlerin çoğu sıkıcı," diye mırıldandı Crutch. "Muhtemelen yaklaşık yüzde yetmişi bilgi toplamak. Sen ve Tweety buradayken, belki de insanları takip edip çabalarımızın karşılığını almak için harcadığımız zamanı azaltabiliriz.

Bazen sadece bir dosya oluşturuyoruz, kalıplar arıyoruz, bunun gibi şeyler. Bu hemen önemli değil ama ileride hepsi önemli olacak."

Bu da bir bakış açısidir. Şimdiki zamanın hâlâ aynı derecede sıkıcı olması çok kötüydü. Bu bir ders niteliğindeydi: Yanında her zaman okuyacak bir şeyler bulundurmalıydı. Aslında bu, ilk görevinde öğrendiği ikinci ders olmuştu; ilki, yaptıkları işlerin çoğu şehir ortamındayken, sanki araziye çıkacaklarmış gibi toplanmış olmasıydı. Kargo pantolonu ve Botlar onu ancak bir yere kadar götürebilirdi; asıl ihtiyacı olan kot pantolon, bir çift düz ayakkabı ve sıcak tutan ama şık bir kazaktı, çünkü burası *Paris'ti*. Havaalanından buraya gelirken kaldırımlardaki Fransız kadınları görünce büyük bir aşağılık kompleksine kapıldı. Artık sadece sıkılmakla kalmıyordu,

Bir pastaneyi ziyaret ettikten sonra alışverişe çıkmak, saçını yaptırmak ve manikür yaptırmak için güçlü bir dürtüyle savaşıyordu.

Ama burada sıkışıp kalmıştı, Levi söyleyene kadar hiç boş vakti yoktu. Gözetim altında tuttukları kişi Graeme Burger adında Güney Afrikalı bir bankacıydı ve terörist bağlantıları olan bir Sudanlı ile temasa geçtiği için Ulusal Güvenlik Ajansı'nda bazı işaretleri tetiklemişti. Sudanlı şu anda Paris'teydi ve şimdi uçağı birkaç saat önce De Gaulle'e inen Banker Burger de Paris'teydi ve taksisi şu anda Levi ve diğer adamlar tarafından el-ele yöntemi kullanılarak takip ediliyordu. Üç arabaları vardı, her arabada iki adam vardı ve şu ana kadar her şey yolundaydı; yakıldıklarına dair hiçbir belirti yoktu ve taksi şoförü onlardan kaçmak için herhangi bir çaba göstermiyordu.

Belki de Burger'in Sudanlılarla aynı anda Paris'te olması bir tesadüftü ve belki de güneş maviye dönecekti. Terörizmin karanlık yeraltı dünyasında tesadüf diye bir şey yoktur.

NSA'nın her şeyi kapsayan kayıt toplamasına rağmen, Burger ve Nawal Daw arasındaki bağlantının nedeni şimdiye kadar belirsizdi. Güney Afrika teröristlerin cirit attığı bir yer değildi ve Foreign Service Institute S.A. bankacılık sektörünü vergi kaçakçıları için olası bir güvenli liman olarak değerlendirmesine rağmen, yine de sıcak bir nokta değildi. Ancak Sudan bir terörist çöplüğüydü ve Nawal Daw, Hizbullah, IŞİD ve Sudan'daki çeşitli yerel gruplarla olan bağları nedeniyle boğazına kadar teröre batmıştı. Jina bir ülkenin neden birden fazla terör örgütüne ihtiyaç duyduğunu anlayamıyordu ama aldıkları brifinge bakılırsa Sudan'ın epey bir koleksiyonu vardı. Nawal Daw liderlerden biri değildi ama liderlerle bağlantıları vardı.

Graeme Burger'in tatil için Amerika'ya gitmek üzere vize başvurusunda bulunması özellikle ilgi çekiciydi. Vize onaylanmış ve yaptığı planların izlenebilmesi için Bay Burger'in üzerine bir izleme cihazı yerleştirilmişti. Sudan'daki bir terörist grup Bay Burger'i Amerika'ya yönelik bir saldırıda kullanmak isterse, GO-Teams tam olarak ne planlandığını öğrenmek için harekete geçirilmişti.

Ve annesinin Alman çikolatalı pastasını kaçıracaktı. Annesi de Şükran Günü'nü kaçırdığı için ona kızacaktı.

Jina iç çekti. Tweety'yi kontrol ettiği ağır hizmet tipi, sahada test edilmiş, şifrelenmiş, çok gizli dizüstü bilgisayarında oyun bile oynayamıyordu, Çünkü hükümet açıkça onun kendi ekipmanlarında oyun oynamasını istemiyordu - ki bu onlar için gerçekten berbat bir şeydi, çünkü ekipmanlarında oyun oynamak ona bu görevi en başta kazandıran şeydi.

Öte yandan, daha fazla oyun oynamak onu uzaya fırlatabilirdi, bu yüzden yeterince rahat bırakması gerektiğini düşündü.

"Başka bir şey yapamadığıma göre, neden goonie'yi takip etmeye yardım edemiyorum?"

Crutch, "Kalifiye değilsin." dedi.

"Gözlerim var ve araba kullanabilirim."

"Burada her an size ihtiyaç duyulabilir ve inanın bana, Paris'te araba kullanamazsınız. Tam bir kabus. Fransızca konuşamazsın, sokaklar hakkında hiçbir şey bilmezsin, kaybolursun ve muhtemelen ölümüne neden olacak bir kazaya sebep olursun." Ona sıırttı. "Sana göz kulak oluyoruz."

Ve aynı zamanda onu ölümüne sıkıyordu. "Benim dışımda herkes Fransızca mı konuşuyor?"

"Her halükarda bazıları. Voodoo akıcı konuşuyor, Ace ve Trapper o kadar iyi değil. Diğerleri idare ediyor ama Fransızlar onları küçümsüyor. Biraz dil kursu almalısınız."

"Boş zamanlarımda." Ama bu da bir fikirdi. Şimdi hangi dillerin daha kullanışlı olduğunu görecekti ve en azından bazı temel dil becerileri edinecekti

Gidiyordum. Denizaşırı uçuşlar uzun sürerdi ve uyku zor geldiği için bu da zaman geçirecek bir şey olacaktı. Çok heyecanlıydı, kamaralar sıkıştı ve adamların yataarken, otururken ya da duvara yaslanmışken bir anda kestirme becerisini edinememişti. Sadece bu da değil, Jelly ve Crutch o kadar pratik şakacıları ki onların yanında rahat uyuyabileceğini hiç sanmıyordu.

İş telefonu çaldı. Sıçradı ve kalp atışları hızlandı. Protokolün bir parçası da insansız hava aracıyla ilgili her şeyin, ses kaydı yapan bir böcek tarafından tespit edilebilecek bir telefon görüşmesi yerine mesajla gönderilmesi idi. Mesaj Levi'dandı:

tweety'yi hazırla

Adrenalin vücuduna yayıldı ve neredeyse başının döndüğünü hissetmesine neden oldu. Ayağa fırladı ve Tweety'yi uçmaya hazır hale getirdi.

Yönlendirme sistemleri için

Dronlar başlangıçta kontrolörle görüş hattı üzerinden iletişim gerektiriyordu, ancak artık o kadar ötesine geçtiler ki onu hemen hemen her yerden kumanda edebiliyordu; ordunun Predator dronları binlerce mil ötedeki bir ekranın önünde oturan insanlar tarafından kontrol edilebiliyordu. Ama bu kadar mesafe MacNamara'nın ortadan kaldırılmasını istediği gecikme süresini beraberinde getiriyordu, bu yüzden Tweety'nin böyle bir yeteneğe ihtiyacı yoktu. Paris büyük bir şehirdi ve sayısız

Ancak Tweety'nin 360 derecelik kameraları, sensörleri ve nokta atışı GPS'i sayesinde onu şehirde gerçek bir kuşmuş gibi kolayca dolaştırabiliyordu.

Bir sonraki metin, Levi'nin dronun konumlandırılmasını istediği koordinatlardı.

Jina hızla bilgisayardan koordinatları aldı ve bilgisayar en iyi yolu çizerken bölgeyi inceledi. Paris eski, aşırı kalabalık, karmakarışık bir şehirdi ve neredeyse hiçbir yere giden doğrudan bir rotası yoktu. Dikkate alınması gereken çok fazla değişken vardı: rüzgar, yayalar, binalar, sokak lambaları; Tweety en az dikkat çekecek şekilde tasarlanmıştı - sessizdi ve müthiş bir pil gücü vardı - ama etrafta bu kadar insan varken onu fark edilmeden tutmak bir öncelikti. İstedikleri son şey dronun gökyüzünden düşüp yakalanmasıyla sonuçlanacak bir olay yaşamaktı. Bu, dizüstü bilgisayardaki yazılımın yanlış ellere geçmesi kadar kötü olmazdı ama yine de.

Levi'ye Tweety'nin yolda olduğunu mesajla bildirdi ve eylemlerini sözlerine uydurdu. Bilgisayar ekranından Tweety'nin gördüklerini izlemek heyecan vericiydi,

Onu engellerin üzerinden ya da etrafından ustalıkla geçirerek Levi'nin bulunduğu yere uçurdu. Tam olarak bu olmasa da, aylardır bunu yapmak için eğitilmişti; bu oldukça yavan koşullardan ziyade daha çok "sıcak görev" hissi olacağını düşünmüştü. Gökyüzü kapalıydı, gün soğuk ve rüzgârlıydı ama aşırı derecede değil, her an yağmur yağma ihtimali vardı. Paris'e "ışık şehri" denebilirdi ama soğuk, geç bir Kasım gününde kasvetli görünüyordu ve Jina sıkışık, köhne otel odasında olmaktan, Tweety'sinin her şeyi gören gözlerinden Paris'i keşfetmekten memnundu.

Uçuşta bir sanat vardı, drone'u arka planla harmanlamasına izin veren yolları seçiyordu. Drone'un hareketlerini bir kuşun hareketlerine benzetmek için alıştırma yapmıştı; bazen dalıp dalıp gidiyor, bazen düz uçuyor, bazen de bir kuşa yakın durarak "tünemiş" gibi yapıyordu. Çıkıntı ya da uygun başka bir şey. Şimdi daha hızlı olmayı tercih etti, çünkü Levi'nin koordinatlarına ne kadar hızlı ulaşırsa o kadar iyiydi.

Onu oraya yüzeysel yollardan götürmek bir saatten fazla sürerdi. Onu oraya uçurdu, on beş dakika içinde kapattı ve daha fazla talimat için Levi'ye mesaj attı.

Crutch kulaklıkla sessizce konuşuyor ve altı kişiyi koordine ediyordu. Herkesin birbirinin ne yaptığını bildiğinden ve hiçbir bilginin gözden kaçmadığından emin olmak için yere bakıyordu. Jina, Tweety'nin gördüklerini görmek için çoğunlukla gözlerine ve parmaklarına odaklanırken onu yarı yarıya dinledi,

Bilgisayar oyunları oynarken yaptığı gibi kendini programa kaptırıyor.

Tweety'nin yazılımı ekip üyelerini tanımak üzere programlanmıştı ve kameralarından biri hemen Levi'ye kilitlendi ve onu yağmaya başlayan hafif yağmurdan koruyan bir tentenin altında dururken gösterdi. Tweety'nin bakış açısından bile, Levi'nin fiziksel varlığı göğüs kafesine inen bir yumruk gibiydi, nefessiz kalmasına ve başının dönmesine neden oldu. O kadar uzun ve güçlüydü ki insanlar içgüdüsel olarak ona bakıyordu, bu da gizli işler için en iyi şey değildi ama sapkın bir şekilde aynı alanda çalışan diğerlerinin onu göz ardı etmesine neden oluyordu *çünkü* çok dikkat çekiciydi. Yine de yüz hatları yerli Fransızlarla uyumluydu; saçları ve gözleri koyu renkti, yüz kemik yapısı herhangi bir millete ait olabilecek kadar keskindi.

Fark etmek istemiyordu, Pazar öğleden sonra aralarında olanları düşünmek istemiyordu. Meşgul olmak depresyon ve hayal kırıklığına karşı en iyi panzehirdi.

Tweety'nin yerinde olduğuna dair bir mesaj gönderdi. Levi telefonunu çıkardı ve mesajı okudu, ancak drone'u aramak için etrafına bakamayacak kadar profesyoneldi.

Onun yerine başparmağı tuş takımının üzerinde hareket etti ve telefonu tekrar çaldı. Caddenin karşısındaki kafede, dosyanın fotoğrafı çekildi ve ardından söz konusu adamların kısa bir tarifi yapıldı. Sonra Levi telefonunu cebine koydu ve kafeye ya da avına bir kez bile bakmadan caddeden aşağı doğru yürüdü.

Tamam, artık her şey ona bağlıydı. Tweety'yi konumlandırdı ve hedefini belirledi. İki adam pencereye karşı bir masada oturuyorlardı, hava koşullarından korunuyorlardı ama etraflarını izleyebiliyorlardı. Tweety'nin hızlı, yüksek çözünürlüklü kamera kaydıyla onu pencerenin yanından, aşağıya bakabileceği kadar yüksekte uçurdu. Dizüstü bilgisayarda gördüğü kadarıyla dosya gerçek bir dosya klasörüydü ve bu ona çok saçma gelmişti. Eğer haince bir şey peşindeyseler, gerçek bir dosya klasörüyle açıkta buluşmak yerine daha sinsî davranmaları gerekmez miydi? Zihinsel bir omuz silkme hareketi yaptı. Belki de bu kadar açık olmak ve masum davranmak teröristler için yeni bir şeydi. Ona fotoğraf çekmesi söylenmişti, o da çekmişti.

İki adam konuştular. Graeme Burger dosyayı açtı, ters çevirdi ve sık sık ters çevrilmiş evraklarla uğraşan birinin uzmanlığıyla Nawal Daw'a birkaç şeyi işaret etti. Her şeye rağmen sanki bir sunum yapıyor ya da bir anlaşma yapmaya çalışıyor, belki de Sudanlıları bankasına biraz para aktarmaya ikna etmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. İşin temelinde, terörizmin var olabilmesi için paraya ihtiyacı vardı. Ama bunun

Burger'in ABD'ye yapmayı planladığı ziyaret? Belki bir şey, belki de hiçbir şey.

Tweety'yi bir kez daha gezdirdi ve açık dosyanın fotoğrafını çekti. Sonra onu bir sokak lambasının üzerine tünemiş bir pozisyona getirdi, aşağıya bakıyor ve başka bir sayfanın çevrilmesini bekliyordu. İki adam sık sık kaldırımlardaki yaya trafiğine ve kafede etraflarına bakıyorlardı ama ikisi de Tweety'nin kabaca kuş şeklini fark etmemişti.

Crutch mırıldandı, "Herkes geri çekildi, yeniden başlamayı bekliyor. Gözetim." Telefonu çaldı ve mesaja baktı. "Burger bu akşam De Gaulle'den Johannesburg'a giden bir uçakta yer ayırtmış. Uçuş programına bakılırsa, buradan ayrılıp doğruca havaalanına gitmesi gerekiyor."

Levi, "Snake, Voodoo, siz havaalanı görevindesiniz. Boom ve Trapper, onlarla yer değiştirin. Jelly ve ben Daw'dayız."

İki teşekkür.

Dosya klasöründe bulunan ince yığının içinde bir sayfa daha çevrildi. Jina Tweety'yi tekrar pencerenin yanına gönderdi. Burger bir anlık bir hareket yakaladı ve yukarı baktı ve Jina sorunsuz bir şekilde dronu daha yükseğe, görüş alanının dışına doğru salladı.

Dosya beş sayfadan oluşuyordu. Her sayfa incelendikten sonra iki adam el sıkışıp ayrıldılar.

"Bu pek ilginç görünmüyor," dedi Crutch'a. Crutch omuz silkti. "Asla bilemezsin."

İstihbaratı analiz için GO-Teams merkezine gönderdi. O yapabiliirdi kağıtların üzerindeki büyüterek kendisi de okuyabiliirdi, ancak okuduklarını küresel bir bağlama oturtmanın hiçbir yolu yoktu.

Levi'nin emriyle Tweety'yi eve getirmeye başladı. Yağmur artık daha şiddetli yağıyordu ve rüzgârlar onu dronun dengesini ve yönünü ayarlamakla meşgul ediyordu. Kaldırımlarda şemsiyeler açılıyordu, Yayaların hızla kuru yerler bulduğu bu yerde Tweety'nin hareketlerini gizlemek konusunda o kadar dikkatli olması gerekmiyordu. Yine de sinir bozucuydu. Bir noktada bir rüzgar onu bir binanın kenarına savurdu ve aceleyle dengesini sağladı, nefesinin altında küfretti - ya da nefesinin altında değil, çünkü Crutch kaşlarını kaldırarak baktı ve hasar olmaması için dua etti. Tweety'den hoşlanmaya başlamıştı. Boş verin Dronların hepsi aynıydı ve minyatürleştirilmiş bir makine/bilgisayar olmasını boş verin; bu özel dron onunkiydi. Ona isim vermişti. Ve

Şeyler bir kez isim sahibi olduklarında, kişilikleri tamamen operatörün zihninde olsa bile, kişilik geliştirirlerdi. Tweety onun kuşuydu.

Onu güvenli bir şekilde açık kapıdan içeri soktuğunda terliyordu. pencere. Rüzgâra ve yağmura karşı pencereyi hızla kapatarak kasvetli günü dışarıda bıraktı ve drone'da hasar olup olmadığını kontrol etti. Bazı yerleri sıyrılmıştı ama güçlü kameralar ve sensörlerin hepsi çalışıyordu. Drone sağlamdı; her türlü koşulda çalışabilmesi için sağlam olması gerekiyordu. Paris'teki yağmurlu bir havanın her yerdeki kum fırtınasına eşit olmadığını kabul ediyordu ama yağmur ve elektronik cihazların birlikte mutsuz olduğu biliniyordu.

Üç saat sonra Amerika'ya dönmek üzere uçağa binmişlerdi. Jina buna inanamıyordu. Çamaşır yıkamak kadar dramatik olan ilk görevi böylece sona ermişti. Uykusuzluktan bitkin düşmüştü, can sıkıntısından, genel olarak Paris'ten, Şükran Günü'nü aslında hiçbir şey için kaçırmaktan hayal kırıklığına uğramıştı - gerçi "hiçbir şey" fotoğraflar analiz edildi-ve ... "Bir dakika," dedi yüksek sesle. Jet-lag olduğu için hesabından emin değildi ama altı saat geri kazanıyordu, değil mi? Saat dilimlerindeki değişiklik nedeniyle Paris'ten ayrıldıktan yaklaşık üç saat sonra D.C.'ye ineceklerdi. Yüzünü ovaladı ve bu kez yanında oturan Snake'i dürttü. "Hangi gün döneceğiz?"

O sinir bozucu şekilde çoktan uyuyakalmıştı ama uyandı ve onun yaptığı gibi yüzünü ovaladı. "Ah . . . Salı. Belki Çarşamba erken."

"Böylece hâlâ eve gidebilirim."

Bunun üzerine sırttı. "Evet. Şükran Günü için geri döneceğiz." Guruldayan bir iç çekti ve gözlerini tekrar kapattı. "Biraz uyu, yoksa iki gün boyunca hiçbir işe yaramazsın."

Biraz uyu, dedi. Çoktan tekrar uykuya dalmıştı. Uçağın etrafına baktığında diğerlerinin de çoktan aynı şeyi yaptığını gördü. Tamam, bu şundan itibaren ustalaşması gereken bir yetenektir. Yeterince yorgun olduğu kesindi, o kadar yorgundu ki hafifçe uğuldadığını hissettiği beyni, kurşun gibi ağır bedeninden ayrılmıştı. Uyuyamasa bile en azından gözlerini kapatıp dinlenebilirdi. Yastık olarak kullanmak üzere ceketini top haline getirerek soğuk havadan korunmak için kollarını kendine doladı, yattığı yerin kısıtlılığı nedeniyle mümkün olduğunca içine kıvrıldı.

Emniyet kemerini taktı ve uykuya dalma umudu olmadan kararlı bir şekilde gözlerini kapattı.

Yanılıyordu.

Jina uçaktan sersemlemiş bir şekilde indi ve yolcuları bagaj teslim alanına, çıkış alanına, toplu taşıma araçlarına, park yerine yönlendiren tabelalara bakakaldı... Halsiz beyninin onlardan çıkardığı tüm anlamlar için hepsi "cehenneme" de diyebilirdi. Adamların hepsi jet lag ile ondan daha iyi başa çıkıyor gibi görünüyordu, ama bu onun ülke dışına ilk çıkışıydı, nokta, ve o sanki vücudu çarpılmış gibi hissediyordu.

"Kahveye ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Her şeyden önce kahveye ihtiyacım var." Uçakta kahve ikram edilmişti ama bu keyif verici şey onu çoktan hayal kırıklığına uğratmıştı.

Yedi erkeksi sırtış ona doğru geldi. Sonra Levi çantasını omzuna attı ve "Eve gitmeden önce bir şeyleri kontrol etmeye gidiyorum" dedi, yani analistlerin Graeme Burger hakkında ilginç bir şey bulup bulmadıklarını görmek için merkeze gidiyordu ve hızla uzaklaştı.

Etrafta bir kahve dükkânı aramak, onun uzaklaşmasını izlemekten daha önemliydi. Ayrıca, Jina gelecekte onun uzaklaştığını çok göreceğini düşündü, bu yüzden özlem duymasına izin vermenin bir anlamı yoktu.

"Evet, hadi biraz kahve bulalım," dedi Trapper. Bunun bir grup işi olmasını istememişti, ama bir şekilde kendini yine de yanında buldu ve bu sorun değildi çünkü artık ekibin gerçek bir parçasıydı. Geriye dönüp olayları tekrar konuşsalar da, o da dahil olmak istedi - gerçi kalabalık bir havaalanındaki bir kafeyi seçmezdi ama ne yapsındı ki?

Biliyor musun? Onlar deneyimli olanlardı. Kısa bir süre kalır, güvenli bir şekilde eve dönmesine yetecek kadar kafein alır, sonra da kalkıp duş almadan ve o gece eve dönmek için eşyalarını toplamadan önce çok ihtiyacı olan uykusunu çekerdi. Yaklaşık kırk sekiz saat içinde iki Atlantik ötesi uçuştan sonra, bu kadar kısa sürede tekrar uçağa binmek hiç cazip gelmiyordu ama eve dönmek cazipti.

Bir yer buldular ve bir nevi orayı ele geçirdiler, masa ve sandalyeleri köşelerine çektiler ve sadece kahve değil yemek de sipariş ettiler. Kız sadece kahve istediğini söylediğinde Boom, "Ye," diye önerdi. "Enerjiye ihtiyacın var. Yemek sana iyi gelecektir."

O da yemeğini yedi ve adam haklıydı, sonrasında kendini daha iyi hissetti. Onu şaşırtacak şekilde konuşmadılar; bunun yerine spordan ve Şükran Günü'nden bahsederek gevşediler.

Bir amatör gibi paketlenildiği için ona birkaç kez ateş ettiler, ama o bir amatördü, bu yüzden omuz silkti.

Sonra Jelly her zaman bir şeylerin peşinde olduğunu gösteren o masum gülümsemesini takındı ve "Hey, Bebeğim, bugün senin için önemli bir gün" dedi.

Anında temkinli davranarak geri çekildi ve kaşlarını çatı. "Hayır, değil." Adamın neyin peşinde olduğunu bilmiyordu ama karşısındakinin Jelly olduğunu düşünürsek iyi bir şey olamazdı.

"Elbette öyle," diye araya girdi Crutch. "Açılış görevinizi tamamladınız. Bu hayatta sadece bir kez olur."

Uh-oh. Jelly ve Crutch'ın bir araya gelmesi felaketin başlangıcıydı. Her ne uydurdularsa Boom bu işin içinde değildi çünkü onlara sorgulayan bir bakış atıyordu. Snake, Voodoo ve Trapper'ı anlamak daha zordu ama Voodoo'nun yüzünde hafif bir gülümseme olduğunu düşündü. "Her şey Sıkıcı," dedi, akıllarından geçen her neyse onu geçiştirmeye çalışarak. "Kutlamaya değer bir şey yok."

"Sıkıcı olmak iyidir," dedi Jelly. "Hepimiz sıkıcılığı severiz. Git, işini yap, Şükran Günü için zamanında eve dön. Bundan daha iyisi olamaz."

"Evet, Şükran Günü demişken, eve gidip eşyalarımı toplamam lazım-" Crutch başını salladı. "İhtiyacın olan şey bu değil."

"Öyle. Annemi görmedim-"

"İhtiyacın olan şey," diye araya girdi Jelly, "bir dövme." Son üç kelimedede dramatik bir süsleme vardı.

"Bir anma töreni olarak," diye ekledi Crutch.

Ağzı açık kaldı ve gözleri kocaman oldu. "Hayır. Dövmeye ihtiyacım yok. Açık konuşmak gerekirse, kimsenin dövmeye *ihtiyacı* yok. Acıyı sevmiyorum. İğnelerden korkuyorum. Dövme yaptırmayacağım." Kafasını tıraş etmek isteselerdi daha az dehşete düşerdi - saçını kestirmesi gerekiyordu ve zaten saçlar yeniden uzuyordu. Dövme kalıcıydı. Dövme acıtıyordu. "Onun yerine beni yine sarhoş edelim."

Trapper'ın gözlerine şeytani bir ışık girmişti ve başını yavaşça ileri geri sallıyordu. "Sarhoş olmak bir şey değildir. Sarhoşluk geçer gider. Ona bakıp olayı hatırlayamazsın."

"Olayı hatırlamak istemiyorum. Sıkılmıştım. Kim can sıkıntısını anar ki?"

Boom merak dolu bir ses tonuyla, "İlk görevin," dedi. "Bu özel bir şey."

Boom da mı? İhanete uğramış gibi hissederek ona ters ters baktı. "Seni ele veriyorum."

Terisa'nın ne söyleyebileceğini düşünüyormuş gibi başını eğdi, sonra omuz silkti. "Bir ev vardır, bir de takım. Senin bir dövmeye ihtiyacın var."

"Hatıra dövmeniz var mı?" diye karşılık verdi.

Bunu es geçtiler; hepsinin çeşitli dövmeleri vardı ve bunları ona anlatmaya başladılar, ancak hangilerinin "hatıra" olduğu konusunda onları sıkıştırmaya çalıştığında, onu görmezden geldiler. Acımasızdılar. Daha ne olduğunu anlamadan havaalanından çıkıyorlardı ve arabasına binmesi gerektiğini söylemesine rağmen Jelly'nin kamyonetine götürülüyordu - "Seni geri getireceğiz," diye söz verdi Snake sırtarak. Ona da çok şey anlatıyordu.

Dövme yaptırmaktan kurtulmanın tek yolu onlara kötü davranmaktı ve bunu yapmaya hazır değildi çünkü onlar kötü niyetli değildi. Bu kaba ve yuvarlanan bir ekibin parçası olmaktı ve bununla başa çıkmanın yolu, onlara uymak ve daha sonra onlardan intikam almaktı. "Üç şart!" diye bağırdı. Kendi arabalarına doğru giden bazı insanlar durup ona doğru baktı, Belki de başının belada olduğunu düşünüyordu. Adamları durdu ve bekledi, yüzlerindeki ifade gülüyor ve beklenti içindeydi.

"Bir!" dedi ısrarla, tek parmağını kaldırarak. "*Bir*," diye yinelediler.

"Dövme sanatçısı bir kadın olmalı." Hepsi birbirine baktı ve omuz silkti. "Tamam."

"Sorun değil."

"İki!" İkinci bir parmağını kaldırdı.

"*İki*!" Sayıyı bağırarak söylediler.

"Hiçbirinizin katkısı olmadan tasarımı ben seçeceğim." "Ah, bebeğim."

"Bize güvenmiyor musun?"

"Biz de dahil olmak istiyoruz."

"Benim çılgınlıklarımı dinleyerek siz de dahil olabilirsiniz," diye karşılık verdi. "Bu iş ya benim istediğim gibi gider ya da hiç gitmez ve ben çılgık atmaya ve kavga etmeye başlarım ve hepinizin sonu hapisane olacak, çünkü polislerin kimi dinleyeceğini sanıyorsunuz?"

Voodoo çenesini kaşıdı. "Polisleri çağırabiliriz," diye işaret etti.

"Evet ama reklamı berbat olur." Özellikle bu noktada sağlam durmak zorundaydı, yoksa dev bir mor gibi bir şeyle karşılaşabilirdi. Sırtına ahtapot çizilmiş, kollarını ve bacaklarını dokunaçlar sarmış. Onlara güvenmedi.

"Pekâlâ," dedi Snake hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle. "Tasarımı sen seçeceksin."

Bu tavizden hemen sonra, onlara bu konuda tartışacak zaman bırakmadan yoluna devam etti. "Üç!" Üç parmağını havaya kaldırdı.

"Üç!"

"Hiçbiriniz izleyemeyeceksiniz."

"Ne!"

"Bu işin tüm eğlencesini geçirir!"

"O zaman gerçekten bir tane aldığını nasıl bileceğiz?" Bu Voodoo'ydu, duruma bir çomak sokmaya çalışıyordu.

"Güvenin, beyler. Güvenin." Kollarını kavuşturdu. "Bunlar benim koşullarım. Kabul edin ya da etmeyin."

"Ah, lanet olsun." Trapper mağdur görünüyordu. "Bize beyefendi dedi." "Ve T kelimesini kullandı." Jelly hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Hepiniz benim taco'larımı ve pastamı yediniz," diye belirtti.

"Pekâlâ, pekâlâ." Bir sürü homurdanma arasında araçlarına doğru dağıldılar ama Jelly hâlâ onunla gitmesi için ısrar ediyordu. Belli ki ona tek başına araba kullanmasına izin verecek kadar güvenmiyorlardı ve yanıldıklarını söyleyemezdi çünkü kendini kaçarken görebiliyordu.

Belli ki dövme yaptırıyormuş.

On dört

Levi'nin telefonu gelen bir mesajın sinyalini verdi ve ekrana göz attı. Okuduğu şey onu küfretmeye ve kamyonu geri döndürmeye itti, neredeyse ekip merkezine varmak üzere olduğunu umursamadı bile. Ne *haltlar karıştırıyorlardı?* "Babe'i dövme yaptırmaya götürmek" okumak istediği bir şey değildi. Birincisi, o

Dövme yaptırmak isteseydi çoktan yaptırmış olacağından emindi. İkincisi, tamamen bitkin görünüyordu ve çılgın bir fikre kapılmaya direnecek durumda değildi. Bunun Jelly ve Crutch'ın işi olduğu her hallerinden belliydi ama sanki diğerleri de katılmış gibiydi, Boom bile, gerçi Boom en azından neler olup bittiğini ona bildirecek kadar akıllıydı.

Eğer bir tane istiyorsa, tamam, bu onun işiydi. Ama onun ne istediğini bilmek takımdaki iki şakacıyı biliyordu- Boom'un mesajına hemen bir cevap yazdı ve iki önemli şey sordu: kız istekli mi ve sen hangi cehennemdesin?

Telefonu çaldı. Bum. "Hey, Ace, sanırım kontrolü ele geçirdi. Kabul ettiği koşulları ortaya koydu. Çocuklar eğleniyor ve o da buna ayak uyduruyor. İzliyorum, sınırların dışına çıkmalarına izin vermeyeceğim."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı. "Neredesin sen?"

"Neredeyse Hilda'nın Savaş Mürekkebi'nde. Şartlarından biri de buydu. bir kadın dövme sanatçısı var." Güldü. "Bu işte yeni olduğu belli."

"Hilda'nın Savaş Mürekkebi hangi cehennemde?"

Boom ona adresi verdi.

Levi mesafeyi ve zamanı hesapladı. "Bak, otuz dakika içinde orada olacağım. Çıldırımlarına izin verme."

"Biz iyiyiz. Babe'de bu var."

Levi, *o da yapardı, diye* düşündü. Boş yere telaşlanıyordu ve onu koruyor gibi görünemezdi. Muhtemelen geri dönüp merkeze gitmeliydi ama bir kez daha düşününce, bunu görmek istedi.

Hilda'nın Savaş Mürekkebi, tabelasında adı ve vitrininde neon ışıklarıyla yanıp sönen TATTOOS'u olan süssüz bir dükkândı. Önüne park etmiş araçların sayısı muhtemelen yoldan geçenlere buranın işlerinin iyi olduğunu düşündürüyordu. Caddenin aşağısında bir park yeri buldu ve içeri girdi.

Ön oda küçüktü ve ekibiyle dolup taşıyordu. Üç sandalye vardı, bu da diğerlerinin ya yerde oturduğu ya da duvara yaslandığı anlamına geliyordu. Çekilmiş bir perdenin arkasından bir dövme tabancasının vızıltısı geldi. "Hey, Ace," dedi Jelly geniş bir sırtışla. "Tahmin et ne oldu?"

"Sanırım bir şeylerin peşindesin," dedi eşit bir şekilde ve duvara yaslananlara katıldı. "Kendimi dışlanmış hissediyordum."

Bir kahkaha gümbürtüsü koptu ve Babe perdenin arkasından seslendi: "Perdenin arkasına kimse giremez! Bu kurallardan biri. *Ouch!*"

"Ben de onu destekliyorum," diye perdenin arkasından başka bir kadın sesi geldi. "Kıpırdama, tatlım. Dostum, bu çok güzel."

Crutch inledi. "Ah lanet olsun, *güzel* bir dövme mi yaptırıyorsun?" "Ne yaptıracağımı sanıyordun?" diye karşılık verdi.

"Bir açıklama yapan bir şey. *Güzel* olmak bir şey ifade etmez." "Senin dövmen değil, o yüzden defol."

Levi sırtıttı. Onun bunu halledeceğini bilmeliydi. İlk günden beri hiçbirinden bir bok almamıştı. Kişisel görüşü ve müdahalesi bir yana, çocuklar onun etrafta olmasından hoşlanıyor gibiydi. İşinde iyiydi. Onun pantolonuna girmek istemek onun sorunuymuştu ve bunu böyle tutacaktı.

"Bize ne aldığınızı söyleyin," diye seslendi. "Tarif edin."

"Seni ilgilendirmez. Bu benim dövmem ve sadece bana ait." Hızlı bir nefes alış veriş bir başka acıya işaret ediyordu. Kendisinin de birkaç dövmesi olduğu için bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

"Ne kadar büyük?" Trapper sordu. "Küçük bir dövme sayılmaz." "Benim dövmem olduğunda, neyin sayılacağına ben karar veririm. Senin söz hakkın yok, hatırlıyor musun?"

Karşılıklı atışmalar devam etti, Babe aldığı kadar iyi veriyordu, ancak yorumlarının arasına soluk alıp vermeler ve sıkılmış dişlerin arasından çekilen birkaç nefes serpiştirilmişti.

"İyi gidiyorsun," dedi Hilda cesaretle. "Fazla kanaman yok, bu da mürekkebin uzun ömürlü olması için iyi bir şey."

"Yaşasın, ben." Şimdi tüm bu süreçten hoşnutsuz görünüyordu.

Levi kollarını kavuşturdu ve onun gömleğini çıkardığını düşünmemeye çalıştı ya da belki de kalçasındaki dövme yaptırıyordu ve pantolonu inikti. Onun elini tutmayı ve ona takılmayı ne kadar çok istediğini düşündü. Bu olamazdı ve buna bir son vermeliydi. Şu anda en son isteyeceği şey ereksiyon olmaktı. Bunun yerine drone'dan işe yarar bir istihbarat alıp alamadığına, sonra da Arizona'daki ailesinin evine gitmek için bir uçak ayarlamaya çalışıp çalışamayacağına odaklandı. Bir şey çıkma ihtimaline karşı her zaman son dakikaya kadar beklerdi ama bir görevden yeni döndükleri düşünülürse - her ne kadar olaysız olsa da - çağrılmaları için gerçekten büyük bir şey olması gerekirdi. En çok dinlenmiş olan ekip gidecekti.

"Ah!"

Bu hoşnutsuz ses hepsini güldürdü. Voodoo bile gülümsüyordu ve bu da bir şey ifade ediyordu.

"Çok uzun sürmeyecek," dedi görünmeyen Hilda yatıştırıcı bir sesle.

Adamlardan birkaçı saati kontrol etti. "Yaklaşık bir saat," dedi Crutch. "Küçük olmalı."

Hilda neşeyle, "Yaklaşık dörtte bir büyüklüğünde," diye bildirdi. "Ama düşündüğünüzden daha süslü."

"Ufacık," diye homurdandı Trapper.

"Benim seçimim, unutma," diye hırladı Babe. Hışırtılı sesi Levi'nin kasıklarına kadar gitti ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı, gözlerini ovuşturdu. Belki de bu çok uzun sürmezdi; *çok* küçük bir dövme için kök salıyordu, böylece hepsi gidebilirdi. Hepsi sona yaklaşıyordu. Bu düşüncüyü aklından geçirirken Boom omuzlarını yuvarladı ve gerindi.

"Tiny iyi," diye gürlledi. "Bu iş ne kadar çabuk biterse, hepimiz o kadar çabuk eve gidip biraz uyuyabiliriz."

"Bu benim asıl fikrimdi," dedi Babe. Sesi giderek daha çok daha huysuz. "Ama hayır, dışarıdaki iki ukala dövme fikrini ortaya atmak zorunda kaldı ve geri kalanınız, evet, hadi bana dövme yaptıralım ve hepimizi biraz uyumaktan alıkoyalım diye düşündünüz. Şimdi acı çeken ve kanaması olan benim ve hepiniz bu iş bitene kadar kıcınızın üstüne oturabilirsiniz!"

Oturdular. "Neredeyse bitti" hâlâ beklediklerinden daha uzun sürüyordu. Sonra Hilda'nın Babe'e yeni mürekkebin bakımını nasıl yapacağını anlatmasını dinlediler.

Bazıları daha önce hiç duymamıştı - ya öyle ya da dikkat edemeyecek ya da hatırlayamayacak kadar sarhoşlardı. Levi'nin kendisinin de birkaç mürekkep işi vardı; birini yaptırırken ayıktı, diğerini yaptırmamıştı. En çok sarhoş olanını seviyordu. Belki bir gün Babe ile mürekkep işlerini karşılaştırabilirlerdi.

Kahretsin.

Olamazdı, en azından öngörülebilir bir gelecekte. Kendine çelme takıp duruyordu. Normalde otokontrolü bundan daha iyiydi. Onu öpmesine izin vermişti ve bu onun değil, kendisinin suçuydu. O zamandan beri kızın tadının nasıl olduğunu, nasıl karşılık verdiğini, boşalırken çıkardığı sesleri her an yeniden yaşadı. Bunu tekrar istiyordu, her anını, ama ikisi de çıplakken ve aleti onun içindeyken istiyordu. Onu istiyordu, akıllı ağzını ve her şeyini.

Çifte bok.

Onu düşünmeyi bırakmalıydı. Ekip lideriydi ve ekibin işbirliği ve birliği onun omuzlarındaydı. Bu onun sorumluluğundaydı ve adım atmak zorundaydı. Babe artık bu takımın bir parçasıydı ve öngörülebilir gelecekte de öyle olacaktı. Seksin ve ne istediğinin denkleme girmesine izin vermek bile takımı hayal kırıklığına uğratmaktı ve kendini durdurmak zorundaydı. Hemen şimdi.

"Bitirene kadar takılmak isterdim ama yine de bazı işleri halletmem gerekiyor," dedi aniden. Ne demek istediğini anlayacaklardı ama Hilda olmazdı. "Bugün başka bir şey yok çocuklar, ciddiylim." Hem Jelly'ye hem de Crutch'a kötü kötü baktı. "Bum."

"Anladım." Boom bu iki kelimeyle işlerin başında olduğunu kabul etti ve Levi sabah soğuğuna doğru kaçtı.

O gitmişti.

Jina, Levi'nin yokluğunu sanki bir ateş sönmüş gibi hissediyordu. Onun orada olduğunu bilmek bile hem sıcak hem de rahatsız edici olmuş, içini huzursuz etmişti.

Onun yakınında olmanın kendisini hem canlı hem de Öfkeli mi? Onu görmezden gelmek, sayfayı çevirmek, ileriye odaklanmak istedi ama sadece sesini duymak bile onu çok etkiledi.

Kendi düşüncesinin karmaşık olduğunu kabul etmek onu daha da öfkeliendirdi. Her şeyin açık seçik olmasını istiyordu ama öyle değildi.

Bugün neden gelmişti ki? Merkeze gidiyordu. O-

Onu korumak için gelmişti.

Bu bilgi onu derinden etkiledi ve mürekkep tabancasının keskin batma hissini tamamen unuttu.

Havaalanında bu fikri reddetmek için onu kullanabilirdi ama şimdi burada olduğuna göre, aldığı küçük havalı dövmeden memnundu. Takımla yakınlık kurmak önemliydi, bunu kabul edecek ve bunun için onları kızdıracak kadar önemliydi. Levi de bunu biliyordu ama yine de işini gücünü bırakıp buraya gelmiş ve eğer ihtiyacı olursa, adamlar ona baskı yapıyorsa ona destek vermişti - Hilda baskı gibi bir şey olduğunu düşünseydi dövme yaptırılmazdı ama bu dükkânı seçerken hiçbiri bunu bilmiyordu.

Onun ekibinde olmasından hoşlanmamasına rağmen, Levi defalarca adım atmıştı: tırmanma ipinden düştüğünde ve onu yakaladığında, bot sorununa müdahale ettiğinde, paraşüt eğitimi boyunca ona bebek gibi davrandığında - ve evet, şimdi biraz uzaklaştığı için, ona yardım etmek için yapması gerekenden daha fazlasını nasıl yaptığını görebiliyordu. Belki aynı şeyi bir erkek stajyer için de yapardı ama o bundan biraz şüpheliydi. Bir tandem atlayış belki, ama üç değil. Onu dışarıdan gelebilecek tehlikelere karşı korumuştur.

O sarhoşken güçlerini kullanıyordu. Bugün ona ihtiyacı olursa burada olmak için elinden geleni yapmıştı.

Kalbi sıkışmış ve gözlerinden hızlı yaşlar akmıştı. O orospu çocuğuna aşık olabilirdi.

Bu düşünce yıkıcıydı.

Onu sevmek istemiyordu. Onun için şehvet duymak sorun değildi. Şehvet geçiciydi, belki harekete geçilirdi ama muhtemelen görmezden gelinirdi. Bu koşullar altında aşk, çok fazla acı için bir reçeteydi. Belki bu saçmalıkla savaşabilirdi ya da kendiliğinden geçerdi, çünkü bir şeyi beslemezsen ölürdü, değil mi? Bu duygunun ölmesini istiyordu. Onun ne yaptığını umursamak istemiyordu. nerede olduğunu. Böyle anlarda birdenbire gafil avlanmak istemiyordu. Midesindeki hastalıklı his bunun olmayacağını ya da en azından yakın zamanda olmayacağını söylüyordu.

İşin iyi tarafı, yüzüstü yattığı için Hilda gözyaşlarını göremiyordu. Görmüş olsaydı bile, muhtemelen Hilda'nın gözlerinde çok fazla yaş görmüş olurdu.

mürekkep tabancasının altındakiler.

Hilda acil bakım ve bandaj işlerini bitirdi ve Jina ayağa kalktı. Sırtının ortasındaki sızı büyük ölçüde geçmişti bile. İleriye odaklanan Jina, Levi'yi zihninin gerisine attı ve onun yerine Jina Modell'in bir dövmesi olduğunun farkına varmanın tadını çıkardı. O yapmıştı

her zaman çok vanilya, ortada sıkışmış, sıradışı veya olağanüstü bir şey değildi, dövme yaptırmak onun fikri olmasa bile ona cesur hissettirdi. Ayrıca, küçük dövmesi havalı, farklı ve güzeldi; onunla üçlüyü tutturmuştu.

Eşofmanını çekiştirerek indirdi ve yastıklı masadan zıpladı. Hilda masanın üzerindeki kâğıt örtüyü kaldırıp buruşturarak çöpe atarken ona sıırttı. "Nasıl bir his?"

"Oldukça iyi." Siyah saçlarını kısa, dağınık bir atkuyruğu şeklinde tepesinde toplamış, bir kulağında tek bir altın halka ve canlı mavi gözlerini ortaya çıkaran teknik renkte göz farı olan Hilda'yı seviyordu; üzerinde, hırlayan bir aslan başıyla süslenmiş ince bir omzu açıkta bırakan, omuzdan yırtık pırtık bir sweatshirt vardı. Hilda beş-on yaşlarında, belki yüz otuz kilo civarındaydı, evli mi yoksa sadece yüzüklerden mi hoşlandığını anlamamanın imkânsız olduğu kadar çok yüzük takıyordu ve güçlü, neşeli bir cinsellik yayıyordu. Crutch zaten onu dikkatle süzüyordu.

Jina perdeyi geri çekti ve ana odaya adım attı. Oturanlar ayağa kalktı ve ayakta duranlar duvardan uzaklaştı. "Ne aldınız?" Jelly sordu.

"Seni ilgilendirmez."

"Nerede?"

"Sırtımda. Ve hayır, onu göremezsin. Sorma bile."

"O zaman gerçekten bir tane aldığını ve bizi kandırmadığını nereden bileceğiz?" Hilda, "Üç yüz dolar alacağım gerçeği," dedi. ve kasayı açıyor. "Tasarım küçük ama harika, renkleri de değişiyor."

Üç yüz dolar. Jina içini çekti ve çantasına uzandı. İyi ki parası vardı, çünkü önceden sormak aklına gelmemişti.

Boom cüzdanını çıkararak, "Bizde bu var," dedi. Açtı, sonra diğer adamlara baktı. "Pony up, assholes. Bu onun fikri değildi, neden onun ödemesi gerekiyor?"

Voodoo biraz kaşlarını çattı ama şikayet etmedi; her biri elli dolar çıkardı ve Hilda'ya uzattı. Parayı yerine koyarken, Voodoo tezgâha eğildi ve açıkça, "Bu gece boş musun?" diye sordu.

Crutch, Voodoo'nun ondan önce davranmasına öfkelenmiş görünüyordu.

Hilda yüksek sesle güldü. "Tatlım, benim üç yaşında ve bir yaşında bir çocuğum var. *Her* gece boş değilim, kocamın senden hoşlanmayabileceğinden bahsetmiyorum bile."

"Denediği için bir erkeği suçlayamam," diye cevap verdi Voodoo, Jina'nın o güne kadar duymuş olduğu en medeni ses tonuyla. Jina ona bakakaldı, huysuz ve alaycı Voodoo ile bazı kadınların gerçekten çıkabileceği bir adamı bağdaştırmaya çalışıyordu. Adam ona kaşlarını çatı. "Ne?"

"Hiçbir şey," dedi, gözlerini kocaman açarak. "İnsan olduğunu bilmiyordum. Sadece beni korkuttun, hepsi bu."

Şakalar ve iğnelemeler arasında dışarı çıktılar ve Voodoo varsayılan somurtkan ayarlarına geri döndü, bu da onun için iyiydi. Yüzüne soğuk bir hava üflenmesi, işlevsel ve bitkin arasındaki düğmeyi açmış gibi görünüyordu.

Onu Jelly ile birlikte götürmek çok kötü bir fikirdi, şimdi havaalanına kadar trafikle mücadele etmeleri, arabasını almaları ve oradan da eve dönmeleri gerekiyordu.

Bunu yapamazdı. Arabası havaalanında kalabilirdi. Nasıl olsa bu gece geri dönecekti. "Beni eve götür," diye mırıldandı. "Bu gece havaalanına Uber'le gideceğim."

"İyi plan," dedi Jelly. "Ölü gibi görünüyorsun."

"Kendimi ölü hissediyorum." Yine de *çok ölü* değildi; Jelly'nin kamyonetine binip soğuktan kurtulur kurtulmaz -yeni dövmesinin koltuğun arkasına sürtünmemesi için yana döndü- telefonunu çıkardı ve hem Ailani'ye hem de Terisa'ya mesaj attı. Diğerlerinin evli olmaması çok kötüydü ama en azından Snake ve Boom sabahki olaylardaki rollerinin bedelini ödeyeceklerdi.

Jelly, Jelly olduğu için ona bir uyarıda bulundu. "Eğer beni evimden başka bir yere götürürsen, seni öldürürüm. Bu konuda anlaştık mı?"

"Tanrım, bebeğim, sanki bana güvenmiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Sana bazı konularda güveniyorum. Bu onlardan biri değil.

Sür." Sırıttı ve kamyoneti vitesine taktı.

Stajyer olarak seçildiğinden beri, ikinci katta bir dairesi olmamasını dilediği pek çok zaman olmuştu ve bu da onlardan biriydi.

Jelly'nin neşeli vedası kulaklarında çınlarken, kendini merdivenlerden yukarı çekti, kapıyı arkasından kilitledi, sonra çantasını yere bıraktı ve kararlılığı tükenmeden önce kanepesine kadar geldi.

Ailesiyle birlikte evde olmak Jina'ya aylarca rahatlayamadıktan sonra nihayet nefes alabildiğini hissettirdi. Hem anne babası hem de askerden izne gelen küçük kardeşi Taz, o gece onu beklediler.

Çocukluk evine. Ön verandanın ışığı yanıyordu ve ön taraftaki oturma odası ve mutfak pencerelerinden de ışık sızıyordu. Jina kiralık arabasından indi ve bavulunu arka koltuktan çıkarırken ön kapı açıldı ve hepsi dışarı çıktı.

Babasının sessizce, "Kız kardeşin için valizi getir," dediğini duydu ve Taz itaatkâr bir şekilde verandadan inip valizi ondan aldı. Sonra anne ve babasının coşkulu sarılmaları ve öpücükleriyle sarmalandı ve onların tanıdık sesi ve dokunuşu doğrudan kalbine gitti.

"Saçların çok *uzun*," dedi annesi, Jina'nın sırtından aşağı dökülen koyu renk saçlarına dokunarak.

"Biliyorum. Kestirmek için çok meşguldüm. Belki ben buradayken benim için birkaç santim kesebilirsin." Annesine tekrar sarıldı. "Tıpkı küçüklüğümdeki gibi."

"Kaküllerini kestim, büyük saç kesimi yapmadım."

Taz bavulu kapının hemen içine bıraktı ve Jina'ya tuhaf bir bakış attı, Jina bunu çözemeyecek kadar yorgundu. Onun yerine "Caleigh nerede?" diye sordu çünkü küçük kız kardeşinin üniversiteden eve döndüğünü biliyordu.

"Bir randevuya çıktı, her an eve gelebilir. Hadi, bir dakika oturalım ve sana bir bakayım. Eve gelmeyeli uzun zaman oldu sanki!"

Jina oturmadan önce babası saçlarını karıştırdı ve alnına hızlı bir öpücük kondurmak için onu kendine çekti. "Burada olmana sevindim, balkabağım," diye gürledi, sesi onunki gibi hışırtılıydı. Daha doğrusu, onunki de onunki gibi hışırtılıydı.

"Başaramayacağımdan korkuyordum," diye cevap verdi ve başarısız bir şekilde kocaman bir esnemeyi bastırmaya çalıştı. Göz kapaklarının her biri sanki on kilo ağırlığındaymış gibi hissediyordu. Koltuklardan birine çöktü. "Pazartesi günü son dakika anlaşmasıyla Paris'e uçmak zorunda kaldım ve eve dönmek için zamanında bitirip bitiremeyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. I

ama bu sabah Washington'a döndüğümde büyük bir jet lag vakası

yaşadım." "Paris!" Annesinin gözleri büyüdü. "Paris'i görmeyi çok isterim!"

"Ben de olabilirdim," diye homurdandı Jina. "Ama tek gördüğüm havaalanından gelirken yolda olanlar, sonra da çalışırken tek bir pencereden dışarı bakmaktı." Tekrar esnedi. "Belki bir gün."

Annesi Melissa, Jina'nın iki kız kardeşine miras kalan ama ona kalmayan kum saati figürüne sahip sarışın ve güzel bir kadındı. Üzerinde pijamaları ve bornozu vardı, yüzündeki makyaj temizlenmişti.

ama makyajsız bile hâlâ çok iyi görünüyordu. Jina annesinin yarısı kadar iyi yaşlandığını umuyordu.

Ceketini çıkardı ve annesi hemen ona delici bir bakış attı. "Neler oluyor? Çok zayıflamışsın!"

"Ne?" Jina yorgun zihnini toparlamaya çalışarak kendine baktı. Evet, egzersiz. "Sana deli gibi çalıştığımı söylemiştim. Günün sonunda beynim çok yoruluyor, koşmak rahatlamama yardımcı oluyor. Koşarken hiçbir şey düşünmek zorunda kalmıyorum." Söylediklerinin hiçbirisi yalan değildi, yorgunluğu düşünülduğünde bu iyi bir şeydi.

"Hazır buradayken sana biraz yiyecek vereyim." Annesinin sesindeki acımasız tınıya bakan biri Jina'nın zorla aç bırakıldığını düşünebilirdi.

"Paris'te olduğum süre boyunca Alman çikolatalı pastanızın düşüncesi beni zorladı," dedi dürüstçe. "Şimdiden yapıldı mı?" Yatmadan önce kek ve süt içmek hiç de fena olmazdı.

"Hayır, çok özür dilerim, yarın yapacaktım. Bugün," diye düzeltti Melissa, çünkü saat gece yarısını geçmişti.

Jina tekrar esnedi. "Sorun değil. Hepiniz, düşünüyorum, çok yorgunum. Yatağa gitsem sorun olur mu?"

"Tabii ki öyle! Yatağın yapıldı ve hazır. Yatağına git ve sabah görüşürüz."

Bu, bütün gün duyduğu en mükemmel şeydi. Bir zamanlar Jina'nın Caleigh'le paylaştığı, ama Ashley taşınınca Jina'nın tek başına kaldığı, ablası Ashley'in muhteşem bir yalnızlık içinde kullandığı odaya kaçarak rahat bir nefes aldı. Hızlı bir duş aldı, bulunduğu yerde ulaşılması çok zor olan dövmesine Aquaphor merhemi sürdü, ardından külotu ve tişörtüyle yatağa yuvarlandı ve çevresinin tanıdıklığıyla sakinleşerek hemen uyudu. Artık evindeydi!

Evde olsun ya da olmasın, ayların alışkanlığını kırmak zordu, jet lag denkleme girdiğinde bile. Şafak sökmeden önce Jina eşofmanlarını giymiş ve spor ayakkabılarını bağlamıştı çünkü antrenmanlarına devam etmesi gerekiyordu ve bunu tatil başlamadan önce yapmak en iyi zamandı. Biraz gerindikten sonra kendini ön kapıdan dışarı attı ve araba yolundan tırıslla aşağıya indi, tali yola saptı ve sola döndü. Birkaç kilometre sonra sağdaki küçük bir yol dönerek tali yola bağlanacak ve onu tekrar buraya getirecekti. Tüm mesafeyi tahmini olarak

Yaklaşık 8 mil, güzel bir koşuydu. Görebilmek için yeterli ışık vardı.

Tali yola yeniden bağlanmıştı, eve varmasına bir mil kadar kalmıştı ki arkasından gelen ayak seslerini duydu. Sinirleri alarma geçti ve hızını artırırken bile omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı. Sırf evde olduğu için hiçbir tehlike yoktu. Ama kendisi gibi giyinmiş olan Taz'ı tanıdı ve hızını artırıp onunla yan yana koşmaya başlamadan önce Taz yanına gelene kadar yavaşladı.

"Erken kalkmışsın," dedi, yüzü terden parlarsa da nefesi biraz kısaydı.

"Sen de öyle. Koşmak için en iyi zaman." "Ne haltlar dönüyor?"

Şaşkınlıkla, "Ne?" dedi ve ona kaşlarını çatarak baktı. Küçük kardeşinin bu kadar asker gibi görünmesi, uzun ve sıkı saç kesimi, dik duruşu ve kendinden emin konuşma tarzı onu hâlâ biraz sarsıyordu. Taz küçükken biraz utangaçtı -ailesinin yanında değil ama okulda- bu yüzden Özgüveni iyiydi. Ayrıca gerçekten iyi durumdaydı.

"Dün gece bavulunu sanki boşmuş gibi taşıyordun ve biliyorum ki o lanet şey 50 pound ağırlığında olmalıydı. Ne kadar kalmayı planlıyorsun, bir ay mı?"

"Sadece Pazar gününe kadar. Kırk iki kiloydu."

"Tek elle kaldırıyordun."

Adımlarında duraksamadı, sadece onun için bir pazı çıkardı. "Hisset," dedi gururla.

Adam mecburen onun kaslarını sıktı. "Güzel. Ne yapıyorsun?"

"Bilirsin işte. Koşuyorum, biraz ağırlık kaldırıyorum. Her zamanki şeyler."

"Saçmalık."

Bir kız kardeş gibi gözlerini devirdi. "Şu anda ne yapıyor gibi görünüyorum? Geç mi uyuyorum?"

"Sorun da bu zaten. Hiç egzersiz yapmadın. Spor salonu fareleri gördüm; sen spor salonu faresi formunda değilsin, bambaşka bir formdasın." Taz her zaman gözlemci olmuştur. "Seni aylarca bağlı tutan bu yeni işinde gerçekten ne yapıyorsun?"

"Dediğim gibi bilgisayar işleri. Yazılım uygulamaları ve eğitim." Bu kesinlikle doğrudu ve kızgın tonu da tam yerindeydi. "Koşmak ve ağırlık kaldırmak için çok fazla zaman harcıyordum çünkü

bir yumruya dönüşüyordum. Ayrıca birkaç dövüş sanatı dersi aldım. Fark etmediysen diye söylüyorum, Washington bölgesinde çok fazla suç var."

"Yazılımın askeri uygulamaları var mı?"

Omuz silkti. "Sanırım olabilir. Ama ben ordudan değilim." Yine, tamamen gerçek.

"Ve sen bir anda Paris'e gidiyorsun-"

"Sorun gideriyordu. Yaptığım işte iyiyimdir. Oyun oynayıp beni yenmeye çalışmak ister misin?"

"Unut gitsin," diye homurdandı, çünkü ne kendisi ne de Jordan bilgisayar oyunlarında onu düzenli olarak geçebilmişti. Sonra, "Yarışalım!" dedi ve koşmaya başladı.

Ondan daha uzun boyluydu, daha uzun bacakları vardı, daha gençti (sadece bir buçuk yaş farkla bile olsa). Orduda olduğu için çok koşuyordu. Ama temel eğitimden yıllar önce çıkmıştı ve GO-Takımlarının geçtiği kondisyon sürekli ve acımasızdı. Jina'nın tepki süresi öyle geliştirilmişti ki, daha "yarış" kelimesi ağzından çıkmadan o da depar atmaya başlamıştı. En yüksek hız başka bir şeydi ve muhtemelen onunla boy ölçüşemezdi, bu yüzden bir hendeğin üzerinden atladı ve kros yaptı. Hah! Bu ona, önce kuralları belirlemek yerine üzerine atlamaya çalışmayı öğretecekti. Onun kendisine bağırdığını duydu ama omzunun üzerinden baktığında, sanki bitiş çizgisine sadece yüz metre kalmış bir bayrak yarışının son ayağındaymış gibi koşuyordu.

Bir zamanlar soya fasulyesine benzeyen şeylerin ekili olduğu, ancak şimdi kış için nadasa bırakılan tarlanın engebeli zemini üzerinde koştu. Sıralar onu ayaklarını nereye koyduğuna dikkat etmeye zorluyordu - ya da en azından bir geyik gibi üzerlerinden atladığı düşünüldüğünde olabildiğince dikkat etmeye. Bir çite ulaştı ve zar zor durakladı, sol elini bir direğe dayadı ve tellerin üzerinden atladı. Son zamanlarda yağmur yağmıştı ve zemin yumuşaktı, ama onu batıracak kadar yumuşak değildi.

Bu hiçbir şey, diye düşündü babasının küçük elma bahçesinden geçerken, ağaç dalları artık çıplaktı, sonra başka bir çitten atladı. Güney Georgia'da arazi, antrenman yaptığı tepelerin aksine düzdü. "Slowpoke!" diye bağırdı, Taz'ın onu duyabildiğinden emin değildi ama duyduğunu sanıyordu cevap olarak bir şeyler böğürdü ve güldü. Kardeşleriyle hep böyle olmuştu, onlarla sürekli rekabet halindeydi, onlara yetişmeye çalışıyor ve çoğu zaman geride kalıyordu. Bu yarış kazanamayabilirdi ama Taz bir yarışta olduğunu anlayacaktı.

Taz yoldan dönüp garaj yolunu hızla geçerken, o ileriye doğru fırladı ve eve sol taraftan yaklaştı. Avluyu boydan boya geçti ve kadın ön verandaya atladığında hâlâ on metre uzaktaydı. "Hah! Ben kazandım!" diye bağırarak ön kapıyı açtı ve ailenin sıcaklığına, taze demlenmiş kahvenin ve fırında pişen pastırmanın kokusuna daldı. Babaları masada oturmuş ilk kahvesini yudumluyordu; Caleigh ortalıkta görünmüyordu, yani muhtemelen hâlâ uyuyordu.

"Hile yaptın," diye suçladı Taz.

"Nasıl? Kurallar neydi?"

Sinirli görünüyordu, çünkü herhangi bir şeyde kaybetmekten zehir gibi nefret ederdi. "Hiç kazanamadık," diye homurdandı.

Melissa onlara uzun süre acı çekmiş, bu iş sonsuza dek bitecekmiş gibi bakan gözlerle baktı. "Siz ikiniz gidip duş alın, çünkü terlisiniz ve kokuyorsunuz. Kahvaltı ettikten sonra herkesi işe koyacağım. Anladınız mı?"

"Evet, hanımefendi," dedi ikisi de, sonra Jina kendi yatak odasıyla Caleigh'ninki arasındaki Jack-and-Jill banyosuna koştu, böylece sıcak suya bir an önce ulaşabilecekti. Sıcak su için yapılan savaş eskidendi ve kaybeden duşu soğukta bitirmek zorunda kalıyordu.

Tam kapıyı kapatırken Taz'ın "Bilgisayarmış, hadi oradan" diye mırıldandığını duydu. Tamam, ona inanmamıştı. Ama umurunda değildi.

Bir günlüğüne evdeydi.

Şükran Günü, yeni dövmesi kaşınıyordu ve tüm dünyadaki en sevdiği tatlının vaadi onu jet lag, paraşüt atlayışları, sıkıcı görevler ve Levi'yi özlemekten kurtaracaktı.

Başını kısa bir süreliğine kapı pervazına yasladı, göğsündeki boşluk hissiyle savaştı, sonra bu hissi bastırdı ve güne devam etti.

On beş

Joan Kingsley arkasındaki garaj kapısını kapatan uzaktan kumanda düğmesine bastı ve BMW SUV'undan indi. Arka kapıyı açtı ve Şükran Günü için oğlunu ziyarete giderken yanına aldığı küçük gece çantasını aldı. Bir zamanlar bir şoförü vardı ama artık kendisi kullanmayı tercih ediyordu çünkü tuttuğu herhangi bir şoförün Axel MacNamara için çalışan bir casus olabileceğinden sonsuza dek şüphelenecekti. D.C. trafiğinde araba kullanmak

Kabus gibi bir şeydi ve işe gidip gelirken ihtiyacı olursa ara sıra Uber kullanıyordu ama çoğunlukla araba kullanıyordu.

Bu rahatsızlık, hayatındaki diğer tüm değişikliklerle kıyaslandığında küçük bir rahatsızlıktı ama yine de canını sıkıyordu.

Görünüşe bakılırsa tam da MacNamara'nın ona emrettiği şeyi yapıyordu. Gönderdiği ve aldığı tüm postaların fotoğraflarının çekildiğini ve çok ustaca da olsa açıldığını biliyordu. Daha önce gelmemiş hiçbir paket gelmemiştir.

teftiştten geçti. Evinde böcekler vardı, hem cep telefonu hem de sabit hattın yaptığı tüm görüşmeler izleniyordu ve iki ya da daha fazla ajan onu takip ediyordu

gittiği her yerde. Onu gerçekten tutuklamadan yapabildikleri kadar sıkı bir şekilde çivilenmişti - ki bir kanıt üretilmediği sürece bunu yapmak zor olacaktı, çünkü kanıtlanabilir hiçbir şeyin var olmamasına dikkat etmişti.

Devan'ı hafife aldılar.

Aslında çok basitti ve belki de gözetlemelerindeki boşluğu yaratan da buydu. O buradayken evi izleniyordu. O gittiğinde, gözetmenler de onu takip ediyordu. Dinlemelerine güveniyorlardı.

hatalar ve kendi alarm sistemi, daha geleneksel giriş alarmlarının yanı sıra video ile de kaplıydı. Alarm sisteminin

Bu da ona avantaj sağlıyordu çünkü ne gördüklerini biliyordu. Video akışını kontrol etmiş ve çamurluk kapısının alt kısmının görüntüsünün, arka bahçeye her çıktığında ayakkabılarını değiştirmek için oturduğu sandalye tarafından engellendiğini doğrulamıştı.

Oturduğu blokta Devan'ın dikkat çekmeden park edebileceği iki kilise vardı. Eve arkadan yaklaşması, alarm verilmemesi için arka kapı için ona verdiği şifreyi kullanması ve çamurluk kapısının altından tek bir sayfa kâğıt geçirmesi basit bir meseleydi. Hizmetçi Helen'in hangi günler ve hangi saatlerde çalıştığını biliyordu; Joan fark edilmeden kâğıdı geri alma sanatını mükemmelleştirmişti.

Bazen ayakkabılarını değiştirirken eğilip pantolonunun paçasından içeri sokuyor ve daha sonra tuvaletteyken okuyordu. Başka yöntemler de vardı ve şimdiye kadar hepsi işe yaramıştı. O ve Devan kolaylıkla iletişim kuruyorlardı ve Axel MacNamara'yı her alt edişlerinde bu ona büyük bir haz veriyordu.

Asla doğrudan çamurluğa gitmezdi; bu bile başlı başına şüpheli görünebilirdi. Graeme Burger yeminin alınıp alınmadığını öğrenmek için sabırsızlansa da, ne zaman öğrenirse öğrensin sonuç aynı olacaktı. Çamaşırhane çamur odasının bitişiğindeydi ve günün kirli giysilerini aşağı indirdiğinde, bir mesaj olup olmadığını o zaman öğrenecekti.

Bunun yerine çantasını üst kattaki geniş gömme dolabına götürdü ve bu işi daha sonraya ertelemek yerine hemen o anda paketini açtı. Öğleden sonra gittikçe azalıyordu ve seyahat etmekten yorulmuştu; önce bir duş almak istedi, sonra çamaşırlarını aşağıya indirecekti. Beklemek hem zor hem de eğlenceliydi, böceklerin onun evde dolaşırken çıkardığı sesleri algıladığını biliyordu.

Duş aldı, geceliğini ve bornozunu giydi. farklı gümüş rengi saçlarını iyice taradı, cildini nemlendirdi. Sonra kirli çamaşırlarını aşağıya indirdi ve Helen'in ilgilenmesi için sepete attı; çamaşır odasından çıkarken yerdeki notu fark etti ve kalbi küt küt attı. Kapının yanına giderek görünüşte kilidi kontrol etti, ancak güvenli olduğunu çok iyi biliyordu ve oradayken aşağıya baktı ve "Yem alındı. Bir."

Yani yem başarılı olmuştu. "Bir", Graeme Burger'in Paris ziyaretini haber yapmak üzere hangi GO-Team'in gönderildiğini belirtiyordu. O ve Devan, ekipleri ekip liderinin soyadına göre alfabetik olarak sıralayan basit bir kod geliştirmişlerdi ve "Kasap" bir numaraydı. Belli belirsiz

Hayal kırıklığına uğramıştı; Tyler Gordon'un ekibini tercih ederdi çünkü o ekip aslında Morgan Yancy'nin liderliğindeki ekipti.

Dexter'ı kimin öldürdüğünü. Bu şiirsel bir adalet olurdu ama sonuçta hangi takımın olduğu önemli değildi. O ve Devan'ın yapması gereken tek şey onları yavaşça bir tuzağa çekmekti. Hiçbir şey MacNamara'nın canını daha fazla yakamaz ve onu en sevdiği takımlardan birinin yok edilmesinden daha fazla sonunda planladığı tuzağa çekemezdi.

Görevler her zaman sıkıcı değildi.

Sonraki üç ay boyunca, Jina var olanlara değer vermeyi öğrendi. Aynı şekilde, görevler de nadiren ilki kadar sorunsuz geçiyordu. İşte Zamanlamadaki aksaklıklar, yaptıkları işi kesintiye uğratan öngörülemeyen durumlar - önlerinde meydana gelen ve trafiği durduran bir araba kazası gibi - antrenmanda veya işte ekibin akışkanlığını engelleyen küçük yaralanmalar veya iletişimdeki bir aksaklık. Bu Bir keresinde sahadayken cep telefonu çekmiyordu ve ekipman arızalandı. Tweety mükemmel çalışıyordu; adamları mükemmel bir şekilde duyabiliyordu. Arıza, Tweety'nin adamlarla kurduğu iletişimde, adamların Tweety'nin söylediklerini duymalarında yaşanan kesintilerle ortaya çıktı. Onu duyamadıkları için başlarına kötü bir şey gelmediği için şanslıydılar ve Tweety'nin ekipte olmasının tüm amacı yaklaşan herhangi bir sorun karşısında çocukları uyarabilmesiydi. Eğer boğaz mikrofonu çalışmazsa, orada bulunmasının bile bir anlamı kalmazdı.

Noel'den hemen sonra - ki aileleriyle birlikte geçirebildiler, şükürler olsun, ama ertesi gün ayrılmak zorunda kaldılar - Kolombiya'da kötü bir aktörün yaşam düzenini kurmak için neredeyse üç hafta geçirdiler. Cep telefonları çekiyordu, bu yüzden gırtlak mikrofonlarına gerek kalmadı. Kolombiya'dan Paris'e geri döndüler ve o neredeyse donarak ölüyordu, çünkü kısmen

Sıcak bir iklimde geçirdiği o üç hafta boyunca sistemi alışmaya vakit bulamamıştı. Sonra iki kez kar yağdı, her seferinde tozdan başka bir şey değildi ama yine de - hakaret, yarayla buluştu. Paris'ten Mısır'a gittiler, orada toplam on sekiz saat geçirdikten sonra bir sığınmacıyı almak için Filipinler'e geçtiler. Bu, Jina'nın Tweety'yi ilk kez cep telefonu olmadan, kendisine verilen iş için kullanabildiği zamandı.

taşrada hizmet veriyor, onlar için adamların arkasını kolluyordu ve boğaz mikrofonu çoğu zaman çalışmıyordu.

O görevden eve döndüklerinde -hiç de rahat *olmayan* bir kargo uçağının karnında yolculuk etmişlerdi-

O kadar çok zaman dilimi arasında gidip geliyordu ki hangi gün olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hâlâ Ocak ayı olduğunu varsayıyordu ama bunun için yemin edemezdi.

Huysuzdu, uykusu vardı, açtı, başı çok ağrıyordu ve boğaz mikrofonu yüzünden çok kızgındı. Eşyalarını topladı ve arabasını belki bir ay önce park ettiğini düşündüğü, belki de etmediğı yöne doğru tepindi. Duşa, bir fincan kahveye, yirmi dört saat uykuya ve yemeğe ihtiyacı olmasının hiçbir önemi yoktu, hangi sırayla olursa olsun

Çünkü o umursamanın ötesindeydi. Hayır, umursuyordu. En son duş aldığından emin değildi. Paris'teydi gerçi, oraya ne zaman gitmişlerse. Önemli değildi. Arızalı boğaz mikrofonunu merkeze götürüp kıyameti koparacaktı ve AR-GE'den sorumlu her kimse bu pisliğı *tamir ettirene* kadar bazı pislikler yokuş yukarı yuvarlanmaya başlayacaktı.

Arabasını bulamadı. Yerde kar vardı, araçları örtüyordu. Ve beyin ölümü gerçekleşmişti. Birkaç koridor boyunca bir aşağı bir yukarı yürüdü, çünkü çitlere yakın bir yere park ettiğine dair belli belirsiz bir anısı vardı... belki. Belki de bu ilk Paris seyahatiydi. Karla kaplı topakların hiçbirini tanıdık gelmiyordu. Spor ayakkabılarının altında kar çıkırdıyor ve ve ayakkabılarının içine. Evet, ilk görevde dikkat etmiş ve bu sefer botlardan başka bir şey giymişti ve şimdi bakın.

Çocuklar araçlarını bulup çalıştırdıkça otoparkın farklı koridorlarından sesler geliyordu. Yine de kimse kıpırdamadı çünkü hepsi ön camlarındaki karla uğraşmak zorundaydı. Birkaçı araçlarından inip karı kazımaya başladı. Evet, onun da arabasında bir kar kazıyıcı vardı, güney Georgia'dan gelen biri için yabancı bir ekipman ama Washington'daki ilk kışında bu aletin gerekli olduğunu öğrenmişti. Tek yapması gereken arabasını bulmaktı ve en iyileriyle birlikte kazıyabilirdi.

Ya da belki tam burada, otoparkın ortasında durup uyuyacak ve yarın arabası için endişelenecekti.

Bir kamyonun kapısı çarptı ve kendisine doğru gelen ayak seslerini duydu. Döndü ve Levi'yi gördü, ağır ceketinin içinde iri ve heybetliydi, siyah örgü şapkası saçlarını örtüyordu. "Bir sorun mu var?" diye sordu durup Yanında.

Şükran Günü'nden bu yana geçen uzun haftaları onu mümkün olduğunca görmezden gelerek geçirmişti, ki bu istediğı kadar çok değildi çünkü o takım lideriydi ve ona dikkat etmek *zorundaydı*. Ama ona bakmamaya, başını eğmeye ve sadece kendisine doğrudan hitap ettiğinde onu onaylamaya çalışmıştı ki bu da çok sık olmuyordu çünkü o üzerine düşeni yapıyordu

onu da görmezden geldi. *Lanet olsun ona.* Bu görmezden gelme saçmalığında ondan daha iyiydi ve her gece onu istediğini bilmesine izin verdiği için ona kızarak uyuyordu. Dengesi o zamandan beri aynı değildi.

"Arabamı bulamıyorum," diye mırıldandı.

Gözlerini ovuşturdu. Onun hissettiği kadar yorgun görünmüyordu, bu da kızgınlığını artırıyordu ama enerji dolu da değildi. "Seni eve götüreceğim," dedi ve arkasını dönüp gitti, ona göre mesele çözülmüştü.

Onu eve mi götüreyim? Yorgundu, deli değildi. "Hayır," dedi açıkça. "Arabama ihtiyacım var."

Geri döndü ve ona baktı. "Araba kullanabilecek durumda olduğunu sanmıyorum," dedi sonunda.

"Çocuklar iyiyse, ben de iyiyim. Ayrıca, bu boktan boğaz mikrofonunu merkeze götürüp birinin boğazına tıkmam gerekiyor."

Dudakları kıpırdadı. Önce gökyüzüne, sonra tekrar ona baktı. Sonunda telefonunu çıkardı ve ona baktı. Dudakları tekrar kıpırdadı ve kadın onun gülümsememeye çalıştığını hissetti. Eğer gülümserse, burnuna bir yumruk atacaktı. "Uh-huh. Sence bugün günlerden ne?"

Bir tuzak gördüğünde anlıyordu ama bilmediğini kanıtlamadan kontrol etmek için kendi telefonunu çıkaramazdı. Tüm zaman dilimi atlamalarına rağmen günleri takip ettiğini düşünüyordu. "Cuma Öğleden sonra." O da gökyüzüne baktı. "Latish." Belki de bu yanılttı, çünkü bir şeyler doğru görünmüyordu.

"Pazar sabahı erken saatlere ne dersin?"

Oh. Doğru görünmeyen şey buydu; güneş yanlış yerdeydi. Omuz silkti. "Sadece bir buçuk gün eksikim var. Fena değil."

"Fena değil. Ama o boktan mikrofonu alıp birinin kışına sokacağım, senin değil."

"Birinin boğazından aşağı dedim, kışından yukarı değil." "Her neyse. Bunu yapan ben olacağım."

"Bu benim mikrofonum."

"Bu benim takımım."

Tartışmak istedi ama bu noktayı çürütmek mümkün değildi, bu yüzden dudaklarını birbirine bastırdı. Patron oydu. Ondan gelen bir şikâyet çok daha fazla ağırlık taşıyacaktı. Ekipman çantasını karıştırdı ve rahatsız edici eşyayı çıkarıp ona doğru itti. "Al bakalım."

Boğaz mikrofonunu aldı ve cebine soktu. Öfkesini birinin üzerine boşaltma ihtimalinden mahrum kaldığında, sahip olduğu azıcık enerjinin de tükendiğini hissedebiliyordu. Arabasını bulup eve gitmesi gerekiyordu; diğer her şey bekleyebilirdi.

Beynindeki bataklıktan ağır ağır bir fikir çıktı. Arabasının anahtarları ekipman çantasının dış cebinde duruyordu. El yordamıyla cebini aradı, anahtarlarını çıkardı ve alarmın düğmesine bastı. İtaatkar bir şekilde, yakınlarda bir yerden bir korna çalmaya başladı. Sesin geldiği yeri tespit etmeye çalışarak bir daire çizdi.

"Bu tarafa!" Boom ön camını kazımakla meşgul olduğu yerden sol tarafı işaret ederek böğürdü.

El salladı. "Teşekkürler!" Alarmı durdurdu ve sıranın aşağısına doğru ilerlemeye başladı. "Bekle."

İsteksizce geri döndü. "Ne?"

"Ciddiydim. Zar zor çalışıyorsun. Seni eve götüreceğim."

Bir saniye boyunca bunu düşündü. "Diğer erkeklerden birini eve götürür müsün?"

Bundan hoşlanmamıştı. Bunu adamın gözlerinin kısılışından anladı. Ama yalan söylemedi. "Hayır."

"O zaman beni eve götürmüyorsun."

Cebini karıştırdı ve bir çikolata çıkardı. "O zaman bunu al."

Baby Ruth, çikolata ve yer fıstığı, şeker, protein ve biraz da kafeinden oluşan üçlü bir karışımdı. Oh, Tanrı'ya şükür. Bunu sağlayanın o olduğunu hiç umursamadan elinden aldı ve yeni avlanmış bir kaplan gibi hevesle açtı. Şu andan itibaren kendi çikolata stoğunu taşıyacaktı; her görevde yeni bir şey öğreniyordu.

"Teşekkürler."

Teşekkürünü kabul etmeden kamyonetine döndü ve içine girdi. Jina hala Baby Ruth'u kemirerek karların arasından arabasına doğru yürüdü. Birkaç adamın yanından geçerken onların da bir şeyler çiğnediğini gördü, belli ki bu onlara son bir enerji patlaması yaşatmak için yaptıkları bir şeydi.

Levi'nin tek şekerini alıp almadığını merak etti. Eğer öyleyse . . . zor.

O kadar uzun ve karmaşık bir işten yeni döndükleri için Çarşamba gününe kadar eğitim alanına tekrar gitmeleri gerekmiyordu ve iyileşme süresinin her saatine ihtiyacı vardı. Eve döndüğünde düştü.

Kanepeye yüzüstü uzandı ve dört saat uyudu, sonra şaşkın ve sinirli bir şekilde uyandı. Başka ne yapacağını bilemediği için eşofmanlarını giydi ve koşuya çıktı. Sonra biraz fıstık ezmesi kraker yedi, duş aldı ve yatağa geri döndü. Uykudaki uyumsuzluk ve senkronizasyon bozukluğu devam etti. Gece yarısı uyanmış, çamaşır yıkıyordu. Bir başka şekerlemeden sonra, Pazartesi günü bütün gün uyanık kalmak için kendini zorladı, birkaç kısa koşuya çıktı, buzdolabını temizledi, market alışverişi yaptı. Beyni sanki sisten yapılmış gibi hissediyordu. Ama yine de Makul bir saate kadar uyanık kaldı, sonra on iki saat uyudu ve Levi ile ilgili canlı bir rüyanın anısı dışında çok daha iyi hissederek uyandı.

Tarlada adamın onu sanki içine çekebilecekmiş gibi öptüğü o anları yeniden yaşamak istemiyordu ama bilinçaltı aksini söylüyordu. Ona çikolatasını vermişti, piç kurusu. Tam ona karşı zihinsel bir duvar örmüşken, adam böyle bir şey yapıyor ya da onu korumak için dövme salonuna gidiyordu ve BAM! özenle yerleştirilmiş tüm zihin blokları yıkılıyordu. Rüyası tam olarak gerçekte olduğu gibi değildi; rüyasında tüm ekip etrafta durmuş onu izliyor ve öfkeli yorumlar yapıyordu.

Depresif hissederek uyandı; erkeklerin başka nasıl tepki vermesi beklenebilirdi ki? Bilinçaltı bile aynı fikirdeydi ve dersini eve götürdü.

Salı günü bütün gün depresyonda kaldı; onu yoran uzun bir koşu bile öfkeli özlemini gidermek için yeterli endorfin üretmedi. Levi'yi istiyordu, sadece fiziksel olarak değil - gerçi bu çok yoğun - ama hayatı pekiştiren gündelik şeyleri de istiyordu. Onunla kahvaltı etmek, onunla tartışmak, kapağı açık bıraktığı için ona kızmak, geceleri sırtına sokulmak istiyordu. Daha önce hiçbir erkeği birlikte bir yaşamı düşünecek kadar önemsememişti ama Levi ile ... evet. Bunu istiyordu.

Donnelly için neden böyle hissetmemiş olabilirdi ki? O iyi bir adamdı. Onunla birlikte yaşamak kolay, rahat ve ortak kahkahalarla dolu olacaktı. Öte yandan, Levi ile ilgili hiçbir şey ona kolay gelmiyordu. Sert, biraz acımasız ve uzlaşmaz biriydi. Düzenli olarak yaralanma ve ölüm riskini göze alarak tehlikeli bir hayat yaşıyordu ve bunu hiç tereddüt etmeden yapıyordu.

Bu düşüncenin üzerine, onun da bu hayatı paylaştığını, görevlerdeki rolünün çoğunlukla arka planda kaldığını ama risksiz olmadığını fark etti. O ve diğer adamlar için ekstra bir koruma katmanıydı. Ya onun gözetimindeyken ona ya da herhangi birine bir şey olursa? İçinden bir ürperti geçti. Bunu daha önce fark etmiş olmalıydı ve yüzeysel bir düzeyde fark etmişti ama o ana kadar sorumluluğun ağırlığını *hissetmemişti*

hayatları için. Bunun ağır yükü omuzlarına çöktü, gözeneklerine işledi ve işine bakışını sonsuza dek değiştirdi.

Eğer çuvallarsa Levi ölebilir.

Ona ne kadar kızarsa kızsın, durum onu ne kadar sinirlendirirse sinirlendirsın, Çarşamba günü gelip de eğitim rutinlerine döndüklerinde bu gerçek onu çok zorluyordu. Bu kadar uzun bir görevden sonra sağlıklı bir süre için evde olmaları gerekiyordu ama antrenmanlarını hiç aksatmadılar. Kendi adına daha sıkı, daha uzun koştu, kendini daha önce hiç olmadığı kadar zorladı ve kendini çok zorladı. Uzun süre koştu Tweety'nin programıyla saatler geçirdi, pratik yaptı ve sonra biraz daha pratik yaparak becerilerini geliştirdi.

Levi arızalı gırtlak mikrofonu konusunda kimin kışını kaldırdıysa, çalışacağı garanti olan bir yenisiyle geldi. Belli ki sorun kötü bir gırtlak sensörüydü. Yeni gırtlak mikrofonunu değirmene soktu ve çocukların mızızlanmalarına rağmen katılmalarını sağladı. gerekçe olarak da kışlarının tehlikede olduğunu gösterdiler. Yeni mikrofon, kulaklıklarına net ve güvenilir ses vererek olması gerektiği gibi çalıştı. Sonunda tatmin oldu ve başparmağıyla onayladı.

Levi bunu öğrendiğinde sert bir sesle, "Tam zamanında," dedi. "Artık tekrar aktif olabiliriz."

Doğrudan ona bakacak kadar irkildi, bunu yapmamaya çalıştı çünkü adamın yoğun bakışlarının etkisi onu bocalatmaya yetmişti. Adam ona sevdiğinden daha yakın duruyordu, o kadar yakındı ki kız onun çekim gücüne kapılmıştı; ona doğru eğilmemek için mücadele etmesi gerekiyordu.

"Ne?"

"Gitmeden önce tüm ekipmanların onaylanması gerekiyor."

Ağzı açık kaldı. "Yani *beni* mi bekliyorduk?"

"Evet." Ağzının bir kenarı kıvrıldı. "Zamanın azalmasına aldırıldığımızdan değil, ama ben senin bir şeyler tasarlayacağını düşünmeye başlamıştım. kendiniz üretin."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Tweety'den sen sorumlusun. Sen gitmeye hazır olduğunu söyleyene kadar gitmez. Acil bir durum olsaydı sensiz giderdik ama işler yoluna girdi."

"Bensiz gitmek mi?" diye tekrarladı, bu fikirden dehşete düşmüştü ama mantıklı olarak

Bir ekip üyesinin yaralanması halinde ekibin geri kalanının gerekirse onsuz görev yapacağını biliyordu.

"Daha önce sensiz de idare ediyorduk," diye belirtti, sesi eşit ve biraz soğuktu, araya mesafe koymak istediğinde her zamanki gibi onunla takımın geri kalanı arasında. Bu ona acı veriyordu ve onun bu acıyı görmesine asla izin vermemeye çalışıyordu. Onu dışarı atmayı başarsa, yine de onunla ilişki kurmak isteyeceğini mi düşünüyordu? Çok sinirlenirdi, çünkü

hiçbir şeyde başarısız olmayı sevmezdi. Bırakmasına izin vermezdi ve yeterince iyi olmak için canla başla savaşırdı, bu yüzden onu takımdan çıkarmanın tek yolu bir şekilde başarısız olmaya zorlamak olurdu.

Görebildiği diğer tek seçenek başka bir ekibe transfer edilmeyi istemektir ve bu fikrin de suya düşeceğini düşünüyordu. Ekip çalışması çok önemliydi ve drone operatörleri MacNamara'nın her birinin en iyi çalışacağını düşündüğü ekibe atanmıştı. Dahası, ekibiyle geçirdiği uzun aylardan sonra, tüm bunları başka bir grupla tekrar yaşamak istemiyordu. Başından sonuna kadar stajyerlerin en iyisi olarak test edilmişti; başka hiç kimse adamlarını onun kadar iyi koruyamazdı. Tayin olursa lanet olsun. İstifa ederse lanet olsun.

Nasıl bakarsa baksın, bu onlara gidecek hiçbir yer bırakmıyordu. İçlerinden biri eğilmek zorunda kalacaktı ve bu olacak gibi görünmüyordu.

"O daha önceydi," dedi aynı soğukkanlılıkla ve öylece bıraktı.

Bir sonraki görevleri onları Kolombiya'ya geri götürüyordu. Gecenin bir yarısı iş telefonu çaldı ve adrenalin patlaması onu sanki biri üzerine buzlu su dökmüş gibi uyandırdı. Yataktan fırladı, banyoya kurduğu kahve makinesinin demleme düğmesine bastı ve talimatları bile kontrol etmeden kıyafetlerini giydi. Biraz gargara yaptı, saçlarını hızlıca taradı ve at kuyruğu yaptı, ardından önemli bir şey unutmadığından emin olmak için kontrol listesini aldı. Çantası arabasının bagajındaydı ve ilk yolculuğunda olduğundan daha iyi toplanmıştı.

Son derece gizli yazılımlar içeren insansız hava araçları ve dizüstü bilgisayarların operatörlerle birlikte mi kalacağı yoksa güvenli bir yerde saklanıp sadece gerektiğinde kontrol edilip edilmeyeceği konusunda büyük bir tartışma yaşandı.

Bir GO-Team etkinleştirildiğinde genellikle en yüksek hızda *gitmesi* gerekiyordu ve drone ve dizüstü bilgisayarı almak için protokolle uğraşmak işleri yavaşlatıyordu. Açık

Öte yandan, Jina bu kadar değerli bir şeyin kendisinde olması fikrine pek sıcak bakmamıştı ve diğer operatörlerden hiçbiri de sıcak bakmamıştı. Her zaman bir yerlere girilir ve dizüstü bilgisayarlar çalınırdı. Forrest Gump'ın ölümsüz sözleriyle, baktan şeyler oluyordu.

Varılan uzlaşmaya göre her vardiyada bir GO-Takımı amirine dizüstü bilgisayar/drone görevi verildi. Hangi ekip etkinleştirilirse etkinleştirilsin, amirin belirlenen dizüstü bilgisayarı ve drone'u alması ve çıkış noktalarına götürmesi gerekiyordu. Doğru dizüstü bilgisayarı ve drone'u almak son derece önemliydi, çünkü drone atandığı birimin ekip üyelerini tanımak üzere programlanmıştı. Kim olduğunu bilmediği bir ekip üyesini özel olarak uyaramazdı; hepsini uyarmak zorunda kalacak, hepsi sadece bir tanesi için geçerli olan bir tehdide tepki verirken zaman ve çaba harcayacaktı. Yani bireyselleştirilmiş drone tanıma.

Bununla birlikte, kulaklığı, telsizi ve ekibin silahlı seyahat etmesine izin veren bir araçla seyahat ediyorsa taşıması talimatı verilen silahı vardı. Bu kez silah da onunla birlikte gitmek zorundaydı, yani ticari bir yolculuk yapmıyorlardı. Bulabildikleri askeri ya da kargo uçağına binmektense ticari uçağı tercih ederdi ama şimdiye kadar ticari uçak kuraldan ziyade istisnaydı.

Listesindeki tüm maddeleri kontrol edip gitmeye hazır olduğunda, kahve yapılmıştı. Makineyi kapattı, kahveyi bir fincana döktü. termosunu hazırladı, telveyi sadece bu amaçla yerleştirilmiş plastik bir torbaya boşalttı, sürahiyi hızlıca duruladı, geri kalan eşyalarını aldı ve kapıdan çıktı. İçinde kahve telvesi bulunan plastik poşeti kaldırımdaki çöp kutusuna attı. Korkunç derecede uzun süren o görevden sonra, kokuşmaya başlamadan önce çıkarmak için orada olacağını varsayarak mutfak çöp kutusuna yiyecek artıkları koymamayı öğrenmişti. Bu tür bir iş, sıradan olsun ya da olmasın her ayrıntıyı düşünmeyi gerektiriyordu.

Saat 02:13'te apartmandan koşarak çıktı. Arabası o kadar kalın bir buz tabakasıyla kaplıydı ki, önce yattığından beri kar yağdığını düşündü. Şaşırmadı ama yine de içinden küfrederek arabasını çalıştırdı, ön camı bakabileceği küçük bir boşluk bırakacak kadar sıyırdı ve yoluna devam etti.

Gitmeleri emredilen küçük özel havaalanına ulaştığında midesinden aşağı kaynar sular döküldü. Burası Levi ve Boom'un onu paraşütle atlamaya zorladıkları havaalanının aynısıydı; şimdi karanlık ve kışın pençesinde olmasına rağmen, cehennem çukurunu tanıdı. Pistte rölantide duran bir Twin Otter yerine, ışıkları yanan küçük bir jet onları bekliyordu.

Levi oraya ilk gelen kişiydi. İkinci gelen de kendisiydi.

Adamın kamyonetinin yanına park etti, rahat bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve arabasından indi. Kamyonun diğer tarafında bir kapı açıldı ve

indiğinde çarparak kapandı. Levi, Levi olduğu için, içeride ışık yoktu. konumunu ele veriyordu. Sinirle, diğerlerinin de muhtemelen iç ışıklarını kapattığını fark etti; hiç bitmeyen listeye eklenecek bir şey daha öğrenilecek ve yapılacak şeyler.

Sessizce eşyalarını, çantasını, termosunu çıkardı ve arabayı kilitledi, ancak havanın ne kadar soğuk olduğunu düşünürsek arabanın *içinde* beklemek daha akıllıca olurdu.

"Hadi," dedi Levi, "uçığa binip orada bekleyeceğiz."

Tweety ve taşıyıcısına atıfta bulunarak, "Hava postasını beklemem gerekiyor," dedi.

"Uçığa getirebilir. Aynı süre ve üşümezsiniz. Ayrıca, uçığa ilk binenler en iyi koltukları kapar."

"İyi ki koltuklar *var*," diye mırıldandı. Bir kargo uçığıyla eve dönerken konfor ikinci plandaydı. Park etmişlerdi Bulabildikleri her yerde, yönetebildikleri her pozisyonda.

Diğer iki far grubu yaklaşıyordu; yakalanma fırsatları vardı. ilk binenler hızla gözden kayboluyordu, o da Levi'nin yanına geçti. Daha önce hiç küçük bir jete binmemişti ve merak ediyordu.

Pilot onları merdivenlerde karşıladı ve çantalarına göz attı. "Ambara girmesi gereken bir şey var mı?"

Levi, "Hayır, biz hafif seyahat ederiz." dedi.

Bu yetersiz bir ifadeydi. Çantalarının hepsi küçük spor çantaları, onunki bile. Çantasını çeşitlendirmiş ve geliştirmişti ve şimdi ağırlığı eskisinden beş kilo daha azdı.

Basamakları tırmandı ve kafasını içeri soktu. Önemli kelime *küçüktü*. Kabinde ayakta durmak mümkün değildi; bir arabaya binmek gibiydi. İç mekân sekiz yolcunun oturabileceği şekilde düzenlenmişti ama jet lüks bir model değildi. Kış tarafta öne bakan dört koltuk vardı, bir sırada iki tane. Sonra diğer dördüne bakan iki koltuk daha vardı. Ön koltuk iki kişilik bir banktı, küçük bir loveseat gibi, kol bölmesi vardı ve kabin kapısına bakıyordu. Levi onu ileriye, uçığın içine doğru itti ve içgüdüsel olarak arkadaki koltuklardan birine oturmak için dar koridordan aşağı inmeye başladı.

"İşte," dedi Levi, koluna girdi ve onu koltuğa, pilota en yakın koltuğa oturttu. Sonra koltuğa oturdu Yanında.

İyi değil.

"Arkada oturmak istedim."

"Evet, ama burada oturmam gerekiyor ve seni yanımda istiyorum." Koyu renk gözleri kızın yüzünü taradı. "Tartışma."

"Neden burada oturman gerekiyor?" diye sordu, tam o sırada Trapper merdivenlerden çıkıp kafasını içeri uzattı.

"Çünkü bacaklarını uzatabileceği tek koltuk orası," diye homurdandı Trapper. "Buraya ilk gelmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o hep beni geçiyor."

Bunu görebiliyordu. Levi takımın en uzun boylusuydu ve diğer koltuklar arasındaki boşluk diğer çocuklar için bile dar olacaktı. Anlamadığı şey, neden onun yanında oturmak zorunda olduğuydu; başka birine daha fazla yer açmak için diğer koltuklardan birini alması gerekmez miydi? Diğerlerinden herhangi birinin yanında oturmayı tercih ederdi, Voodoo'nun bile. Voodoo'nun somurtkanlığına katlanmak, Levi'nin kolunun ya da bacağına her dokunuşunda sinirlerinin yırandığını hissetmekten ya da kol dayanağı boyunca bile ondan yayılan sıcaklığı hissetmekten daha kolaydı. Duyuları o kadar keskin bir şekilde ona odaklanmıştı ki onun *kokusunu* bile alabiliyordu, o mideyi sıkıştıran sıcak, ten ve testosteron kokusunu. Duyularını, adamın ağırlığını üzerinde hissettiği o anlara, bacaklarının arasındaki dizinin itişine, ereksiyonunun sert çıkıntısına geri döndürmek için tek gereken buydu-

Derin, sessiz bir nefes aldı ve anı hissini uzaklaştırmaya çalıştı. Şimdi sıcaktı, ısı tüm vücudunu, hatta parmak uçlarını bile sarmıştı. Ağzı sanki onu öpüyormuş gibi dolgun ve yumuşaktı.

Bu bir işkenceydi.

O ne derse desin, hareket etmeye başladı. Ama sonra diğer adamlar tırmanmaya ve diğer koltukları doldurmaya başladılar. En son gelen Voodoo oldu - Tweety ve dizüstü bilgisayarla koşarak gelen merkezdeki adam hariç. Her ikisini de almak için ayağa kalktı ve adamın kendisine uzattığı üç bölümden oluşan formu imzaladı. Çünkü kayıt dışı kuruluşların bile hâlâ evrak işleri vardı ve geri döndüğünde Voodoo boş olan son normal koltuğa oturmuştu. Dudağını ona doğru kıvırdı ama bu onun umurunda değildi çünkü görmemişti. Boyun eğerek tekrar Levi'nin yanına oturdu ve kemerini bağladı.

Havalanır havalanmaz Levi dizini onunkine doğru itti. "Sakladığın kahveyi paylaşacak mısın?" diye sordu, gözlerindeki her zamanki kasvetin yerini bir pırıltı almıştı. "Arabadan indiğinde termosu gördüm. Arabayı sütle doldurmadığınızı biliyorum."

Diğer altı kafa ona doğru döndü. "Kahve?" Boom umutlu bir ses tonuyla konuştu.

Şimdi Levi'nin onu neden yanında istediğini biliyordu; kahve cazibeydi. Bunun farkına varmak hem alçaltıcı hem de rahatlatıcı oldu.

"Boşboğaz," diye mırıldandı ona. Daha yüksek sesle sordu, "Hiçbiriniz kahve getirmeyi düşünmediniz mi? Boş verin. Tabii ki getirmediğiniz. Siz erkeksiniz. Bir an için kendimi kaybettim."

"İşimiz bu," dedi Boom. "Sadece kalkıp gidiyoruz."

"Ben de öyle, ama başka bir şey yapmadan önce kahve makinesinin düğmesine bastım." Boyun eğerek etrafına bakındı. "Bardak olarak kullanabileceğiniz bir şey var mı? Termosun üstü *benim* ve paylaşmayacağım."

Etrafı karıştırmaya başladılar. Birkaç polistiren bardak bulundu. Levi kafasını kokpiti kapatan perdeden uzattı ve pilot birkaç tane daha bağışlayacak kadar iyi davrandı. Pilotun kendi termos kahvesi vardı ama paylaşmayı teklif etmedi. Akıllı adammış.

Kahveyi sekize böldüğümüzde, hiçbirinin birer onstan, belki de bir buçuk onstan fazla almasına imkân yoktu.

Kahveye gelince bir gram hiç yoktan iyiydi. Yudumlara indirgedi, her birinin tadını çıkardı. Fazla değildi ama onu idare ederdi.

Kahve bittikten sonra dizüstü bilgisayarını çıkardı ve programı kontrol etti. Buna gerçekten ihtiyacı yoktu ama bu onu meşgul ediyordu.

Levi'nin uzun bacakları gerildi ve koltuğunu yatırarak daha rahat bir pozisyona yerleşti ve şapkasını öne eğerek gözlerini kapattı.

Jina etrafına bakındı; kendilerine en yakın iki koltuk arkaya dönük olduğu için, koridorun karşı tarafında oturan ve yüzü öne dönük olan Crutch, yüzünü görebildiği diğer tek ekip üyesiydi ve o da çoktan uyumuştur. Hepsisi de koltuklarını yatırmış ve fırsat varken uykuyu yakalamak için savaş uykusu rutinlerini uyguluyorlardı.

Tecrübeli olanlar onlardı, bu yüzden onları örnek almalıydı. Paltosunu çıkarıp battaniye gibi üzerine örttü, sonra koltuğuna yaslanıp Levi'den uzakta yan tarafına kıvrıldı ve gözlerini kapattı.

Belki de uyuklamıştır. En azından kendine bir koza oluşturmuş, başı neredeyse paltosuyla örtülmüştü. Levi'yi hâlâ yanında hissedebiliyor, sesini duyabiliyordu.

Uyurken derin nefes alışını. Bu uyanık olmasından daha kötüydü, çok daha kötüydü. Eğer birlikte olsalardı, uyurken onun yanında olması böyle bir şey olurdu. Ondan uzakta kıvrılmayacaktı, başını onun geniş omzuna yaslayacaktı ve her pozisyon değiştirdiklerinde sert elleri ona uzanacaktı. Bazen sırtı ona dönük olurdu ve adam göğüslerini avuçlar, penisi ona sokulurdu.

ve eğer doğru şekilde kıpırdarsa başı biraz içine kayıyordu. Levi uyanırdı ve-

Onun arkasında, pozisyon değiştirdi. Kolunu ağır bir şekilde ayırıcı kol dayanağından kalçasına indirdi, parmakları kalçasına yaslandı. Kadın donup kaldı, dinliyordu ama adamın nefes alış verişi eskisi gibi derin ve düzgündü. Paltosunun kenarını dikkatlice indirerek ona bakmaya çalıştı. Adamın gözleri kapalıydı, yüz hatları gevşemişti. Yavaşça, adım adım ilerleyerek, bir kolunu paltosunun altından çıkardı ve parmağını kolunun manşetine geçirdi, kolunu kaldırdı-

Gözleri açıldı.

Kadın dondu kaldı. Karanlık bakışları uykulu bir şekilde üzerinde dolaştı, yüzünden başlayıp aşağı indi, elinin arkasının poposuna nasıl dayandığını, kolunu ne kadar nazikçe tuttuğunu gördü. Yavaşça, çok yavaşça, parmaklarını ileri geri hareket ettirdi, okşadı, ovdu, sanki bu küçük temasın bile tadını çıkarıyordu. Uykulu bakışları çiğ, çıplak ve açtı, ihtiyacının odağıyla onu çarpıyordu. Sonra bakışları kesildi ve sessizce kolunu koltuğun kendi tarafına doğru çekti.

Aynı sessizlikle tekrar ondan uzaklaştı ve yüzünü korumak için ceketini yukarı çekti.

Paltosunun korumasından karanlık kokpit perdesine baktı, kalbi ağırlaşmıştı.

On altı

Yüksek sesle küfretmek çok fazla nefes aldırđı için sessizce küfreden Jina, ekipman çantasını sırtına vurarak engebeli zeminde koşturdu. Tweety kendisi için özel olarak yapılmış dolgulu bölmede güvendeydi; dizüstü bilgisayar, sensörleri, kameraları ve güç ünitesi korunuyordu. Onun sırtı ne yastıklı ne de korumalıydı ve tüm bu çarpmalar canını *acıtıyordu*.

Hepsi Chocó yağmur ormanına doğru akın ediyordu, çünkü kurtarmak için gönderildikleri çifte ajan kendisini takip eden FARC isyancılarından saklanmak için orayı seçmişti. Kolombiya, hükümet ve isyancı güçler arasında resmi bir anlaşma ve FARC'ın çok övülen "silahsızlandırılması" ile görünüşte daha istikrarlıydı, ancak birçok düşmanca alt akımlar hala ülkenin içinden geçiyordu. İsyancılar, asiler, uyuşturucu baronları, hükümet güçleri ve yabancı unsurlar hala istikrarsız bir karışım oluşturunuyordu.

Chocó'dan nefret ediyordu. Bir yağmur ormanından nefret ettiği için kendini suçlu hissediyordu ama evet, nefret ediyordu. Yağmur ormanları çevre için harikaydı ama insanlar için değil. Burada zehirli *kurbağalar* vardı. Küçük şeytanlardan birine dokunursanız kalbiniz dururdu. En azından neon renkliydiler, bu yüzden uzak durmak kolaydı - bir yaprağın altına saklanabilecek kadar küçük olmaları dışında. Hiç kurbağa olmasaydı bile, yağmur ormanında koşmak parkta piknik yapmak değildi. Gün batımına sadece birkaç saat vardı ve lanet olası yer, birinin ışığı söndürmesi gibi kararacaktı. Bu arada, dev köklerin üzerinden atlaması gerekiyordu, yapraklar yüzüne tokat atıyordu, maymunlar onlarla alay edercesine uluyor ve yırtıcıları davetsiz misafirleri konusunda uyarıyordu (*Hey, jaguarlar, yılanlar ve burada yaşayan diğerkötü şeyler, burada insan eti var. yere!*), ve o kamyonu devam etmek zorundaydı. Ve şu lanet olası

Kurbağalar. Jaguarlar hakkında bir şey bilmiyordu ama eğer jaguarların olması muhtemel bir yerde bulunduyorsa, burası orasıydı.

Uzun, tek sıra halindeydiler, birbirlerini görebilecekleri kadar bir mesafeyle ayrılmışlardı ki bu da bitki örtüsü nedeniyle o kadar da uzak sayılmazdı. Levi öndeydi. Çift taraflı ajan onun arkasındaydı, onu Trapper takip ediyordu. Sırada Boom, Snake ve Crutch, sonra Voodoo, sonra Jina ve en arkada da Jelly vardı.

Ramirez denen adamla sorunsuz bir şekilde temas kurmuşlardı. Yağmur ormanı ekranını ısı izleriyle aydınlatmıştı ama kendi adamları ve Ramirez dışında hiçbir insan olabilecek kadar büyük değildi. Tüm bu görsel parazitten hoşlanmamıştı ama bunun üstesinden gelebilirdi. Adamların bir kayanın üzerine oturdu.

yılanlardan, kurbağalardan ve karıncalardan uzak olduğundan emin oldu ve Tweety'yi sık yapraklar arasında dikkatle yönlendirdi. Onların arkalarını kolladı ve

Etraflarında geniş daireler çiziyor, kimsenin onları pusuya düşürmek için pusuya yatmadığından ya da görünmeden yaklaşmadığından emin oluyordu. Tweety'nin mevcut tüm "gözleri" ile onun yanından bir şey geçirmek zordu. Birinin nasıl yapılacağını bilmesi gerekiyordu.

Tweety'yi atlatmak için termal izlerini gizliyorlar.

Yola çıktıklarında başları belaya girmişti. Kendilerini almak üzere bir havaalanına götürecek olan birkaç jip ile buluşmaları gerekiyordu. Zamanlama çok sıkı olmalıydı, böylece bölgedeki herhangi bir düşman onlara ulaşmak için sadece dar bir fırsat penceresine sahip olacaktı.

Ne yazık ki bazen kötü şans en dikkatli planlamanın bile önüne geçiyordu. Hareket halindeyken Tweety'yi konuşlandıramadı, bu yüzden hiçbir uyarı alamadılar. Sağdan bir atış oldu; bitki örtüsü yüzünden ne olduğunu göremedi ama eğitim devreye girdi ve yere düştü.

Levi'nin kulağındaki sesi sanki bir kilisedeymiş gibi sakindi. "Tuzakçı, bir konumun var mı?"

"Olumlu."

Bir el daha ateş edildi, bu seferki tüfekten geliyordu. "Hedef vuruldu," dedi Trapper.

Jina'nın boğazı o kadar sıkıştı ki ses çıkaramadı.

Şiddet içeren bir durumun içinde olabileceğini bilmek, gerçekten içinde *olmaktan* farklıydı. Az önce biri ölmüştü. *İçlerinden* biri ölebilirdi.

Mantiken hedef Ramirez'di, ama gerçekte saldırgan herhangi birini hedef almış olabilirdi ve Tweety'nin konuşlandırılmamış olması nedeniyle

arkalarını kolluyordu. Kendini onları yüzüstü bırakmış gibi hissediyordu, çünkü tam da çalışması gereken durum buydu.

"Koru beni," dedi Trapper.

"Olumlu," dedi Levi ve Boom da onu onayladı. Trapper'ın her iki yanındaydılar ve kelimenin tam anlamıyla onu görebilen tek kişi onlardı. Jina hareketsiz kalmaya ve nefes alış verişini tamamen eşit ve sessiz tutmaya çalışırken, etrafındaki olağandışı hışırtıları dinledi. Voodoo'nun önünde, elinde silahıyla etrafını dikkatle taradığını görebiliyordu. Jelly Arkasında bir yerde, yerini belli edecek hiçbir ses çıkarmadan aynı şeyi yapıyordu.

Kendi silahını çekmeliydi. Bir tane taşıması gerekiyordu, onunla makul ölçüde yetkin olması gerekiyordu ve asgari standartları karşılamak için deli gibi çalışmış olmasına rağmen, onu kullanmayı bir kez bile düşünmeden yere düşmüştü ve şimdi gürültü yapmadan ona ulaşamıyordu.

İki numaralı hata.

Trapper kulağına, "Öldürüldüğü doğrulandı."

dedi. "Bebeğim, Tweety'yi konuşlandır ve etrafa bir göz at."

"Olumlu," diye cevap verdi, kullandıkları ölü düzeydeki tonu taklit etmeye çalışarak ve başarılı olup olmadığını bilmeden. Levi'nin sesi hâlâ o kadar *normal* geliyordu ki, sanki bu durum karşıdan karşıya geçmekten daha stresli değilmiş gibi. Kendini mümkün olduğunca gizlemeye çalışarak yarı oturur pozisyona geçti ve ekipman çantasını hızla açtı. Bunu o kadar sık yapmıştı ki Tweety'yi havaya kaldırmak artık dakikalar değil saniyeler meselesiydi.

İnsansız hava aracını üç altmışlık bir hızda yavaşlattı ve istenmeyen başka bir şirket aradı. Termal görüntülemeyi kullandı, insana benzer bir şey bulamadı, ancak bir ısı izini engellemenin yolları vardı. Bu nedenle acele etmedi, hayvan olduğundan emin olmak için bulabildiği her ısı izini inceledi.

"Bebeğim." Levi'nin ses tonunda şimdi biraz duygu vardı; ne yazık ki bu sabırsızlıktı.

"Sakin olun," diye cevap verdi ve Tweety'yi daha yukarılara, maymunların yaşadığı alt bölgeye götürdü - alışılmadık derecede sessiz olan maymunlar ve nedenini bilmek istiyordu. Ama bulduğu maymunlar normal işlerine devam ediyor, orman zeminindeki insan topluluğuna aldırış etmiyorlardı.

Rahatlamış bir şekilde dronu eve getirdi. "Temiz," dedi sonunda.

"Sihhiye," dedi Levi, duygusuz ses tonuna geri dönerek.

Sihhiye mi? *Sihhiye!* Biri yaralanmıştı, kurşunun geldiği sıranın önündeki biri. Tweety'yi ve dizüstü bilgisayarı güvenli bir şekilde yerleştirirken kanı damarlarında dolaşmaya başladı ve elleri titremeye başladı

bir kez daha. Kız ayağa kalkarken Jelly oradaydı, keskin bakışları sürekli olarak bitki örtüsüyle kaplı orman zemininde geziniyordu. Bir yağmur ormanı zemini çalılık değildi - gölgelik ışığı kısıtlıyor ve yolu nispeten açık tutuyordu - ama "nispeten" demek "açık" demek değildi. Devrilmiş ağaçlar, eğrelti otları, karışık sarmaşıklar, hepsi kısa bir görüş alanı anlamına geliyor ve çok fazla siper sağlıyordu. Devasa ağaç gövdelerinin arkasına bir ordu saklanabilirdi ama Tweety'yle birlikte ağaçların arkasına çoktan göz atmıştı ve ekip şu an için yalnızdı.

Şimdi silahını çekti, kendini hem aptal hem de sahte gibi hissediyordu ama en azından mümkün olduğunca sessiz bir şekilde ilerlerken kılıfı yerine elindeydi. Voodoo çoktan ayağa kalkmış ve hareket etmeye başlamıştı, başı Jelly'ninki gibi ileri geri sallanıyordu.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde, Levi ve Snake'in etrafında her biri diz çökmüş bir koruma çemberi oluşturmuş olan ön sıradakilerle birleştiler. Levi'nin sağ kürek kemiğinden uzun bir tahta parçası -eğer en az on beş santim uzunluğunda ve yarım santim genişliğinde bir şeye "kıymık" denebilirse- fırlamıştı ve gömleğinden koyu bir kan lekesi sızıyordu. Jina kayarak durdu, midesi boğazına kaçtı.

Sağduyusu ona yaranın çok ciddi olmadığını, birkaç dikiş ve antibiyotikle iyileşeceğini söylüyordu. Yine de bu Levi'ydi. Snake'i yolundan çekip onunla kendisi ilgilenmek istedi, bu çılgınca bir tepkiydi çünkü Snake eğitilmiş bir sağlıkçıydı ve o değildi ama bu o kadar güçlüydü ki harekete geçmemek için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Kendini diğerlerinin yaptığını yapmaya ve çevrelerine odaklanmaya zorladı.

Levi'den gelen bir homurtu bakışlarını tekrar Levi'ye çevirdi ve Snake'in kıymığı çıkarmak için pens kullandığını gördü. Kanlı tahta parçasını yere bıraktı. Kıymık çıkar çıkmaz Levi tişörtünü başının üzerinden sıyırdı ve yaraya bakabilmek için boynunu bükte.

"Kes şunu," dedi Snake, Levi'nin kaslı sırtından akan kanı temizlerken. "Kıpırdamadan dur." Bir tomar gazlı bezi yaraya bastırdı ve diğer eliyle çantasında bir şeyler aradı. Askeri bir teçhizat değil, kendi hazırladığı ve sırtında sadak şeklinde taşıdığı uzun, dar bir çanta taşıyordu. "Kahretsin," dedi yine. Hızla etrafına bakındı ve bakışları Jina'ya takıldı.

"Bebeğim, buraya gel ve çantadan benim için bir QuikClot çıkar. Yere düştüğümde her şey biraz dağılmış olmalı."

Ateş ettiği şeyi vurmak söz konusu olduğunda en az etkili ekip üyesi olduğu için seçildiğini bildiğinden, üzüntüsünü yuttu ve silahını uyluk kılıfına geri soktu, ardından sağlık çantasının yanına yaklaşıp diz çökmeden önce onu sabitledi. Dağınık çantayı karıştırırken, Snake yarayı tuzlu suyla yıkayarak çöpleri temizledi, sonra da bir tomar pansumanı bastırmadan önce biraz daha paspas yaptı.

Yaraya gazlı bez koy.

Jina QuikClot paketini buldu ve yırtarak açtı. "Tak şunu," dedi Snake ve o da taktı, gazlı bezi yerinde tutarken Snake de dişleriyle bant şeritlerini hızla koparıp pedi sabitledi. Gözlerini yaptığı işten ayırmamaya çalışsa da pürüzsüz bronz tenin, sıcaklığın ve ağzını sulandıran sert kasların farkındaydı. Denedi

-Ve başarısız oldu. Levi'yi daha önce hiç gömleksiz görmemişti. Sadece Tanrı'ya şükredebilirdi, çünkü eğer öyle olsaydı, günaha karşı verdiği savaşı kaybedebilirdi. Bazı erkekler onun önünde üstsüz kalmışlardı ve hepsi de son derece iyi durumda olmalarına rağmen ona çekici gelmemişlerdi. Tüm duyuları Levi'ye odaklanmışken nasıl çekici gelebilirlerdi ki?

Sağ dizinin üzerine çökmüş, biraz öne eğilmiş, sol ön kolunu sol dizine dayamıştı, Snake onunla ilgilenirken silahı sağ elindeydi. Güçlü omuzlarının genişliği kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu; adamın o kadar farkındaydı ki her şeyi fark etti: kollarının altındaki siyah saç tutamlarını, as dövmesini

Sol omzunda sopalar, sağ omzunda *PBJ* harflerinden oluşan başka bir dövme (eski bir kız arkadaşının baş harfleri mi?), omurgasının derin çatlağı, terli teninin sıcak kokusu, kalın kas katmanları. Tetikteydi, etrafındaki yeşillikleri incelerken başı bir ileri bir geri dönüyordu, koyu renk gözleri kısılmıştı, araştırıyordu.

"Tamam, bu kadar yeter," dedi ve ayağa fırladı. Snake malzemelerini etkili bir şekilde rulo çantaya geri doldurdu ve sırtına çapraz bir şekilde asarak yarım saniye içinde sıhhiyeciden operatöre dönüştü. Jina görev moduna geri dönmekte o kadar hızlı değildi; hem nefesini hem de soğukkanlılığını yeniden kazanabilmek için gözlerini Levi'den kaçırmaya zorladı.

Yine de, kanlı gömleğini kafasına geçirirken tekrar görüş alanına girdi; göğsünde hayat ağacı deseni şeklinde yayılmış koyu renkli saç parçasını gördü ve ağzı tekrar salyayla doldu.

Taş suratlı kadın, Voodoo ve Jelly'nin arasındaki pozisyonuna geri döndü. "Bunun kim olduğunu biliyorum," dedi Ramirez, Trapper'ın cesedine bakarak.

açık alana çekildi. "Restrepos'lardan biri, FARC'a mensup üç kardeş. 'Tazılar' olarak bilinirler, çünkü insanları bulmak onların iş."

"Özellikle seni avlamak mı?" Levi sordu.

"Öyle görünüyor." Ramirez Chicago'luydu ama Kolombiya lehçelerinden birkaçını yerli gibi konuşuyordu. Terli saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Avlanırken dağılırlar. Diğer ikisi silah seslerini duymuş olacak ve bize doğru yaklaşacaklardır."

"O zaman hareket etmeliyiz," dedi Levi sertçe. "Bebeğim, merkeze doğru ilerle. Crutch ve Boom, geri çekilin. Çifte zaman."

Jina itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra kapattı. Onu korumak için hareket ettirmiyordu; onu hareket ettiriyordu, böylece silahlarını en iyi kullanan ekip üyeleri hem önde hem de arkada olacaktı. Şimdi hareket etmeliydiler ve hızlı hareket etmeliydiler. Geride kalan Restrepo kardeşlerden biriyle karşılaşabilirlerdi ama bu göze almaları gereken bir şanstı çünkü yapamayacakları şey pusuda oturmak, belki de saatlerce beklemek ve kaçış yollarını kaçırmaktı. Zaten çok değerli dakikalar kaybetmişlerdi ve zamanlama başlangıçta çok sıkıştıktı.

Levi hâlâ önlerindeyken bölgeden çift zamanlı olarak çıkmaya başladılar. Daha önce olduğu gibi, Jina kısa süre sonra önündeki Voodoo hariç herkesi gözden kaybetti, ancak

Tıpkı arkasındaki Jelly'nin onu görüş alanında tutması gibi, gözleri önündeki ekip üyesinde olacaktı. Sıcak ve nem üzerine baskı yapıyor, hava çok yoğun hissettirdiği için her nefesi bir çaba haline getiriyordu. Terle kaplanmıştı, yapışkan ter kir ve böceklerin üzerine yapışmasına neden oluyordu. Kahretsin, neden hiç *ılıman* iklime sahip bir yere gidemiyorlardı, mesela

Seattle mı?

Birden Voodoo'nun görünürde olmadığını fark etti. Onu duyabiliyordu ama görüş alanını kaybetmişti ve bu kötü bir şeydi.

Kahretsin. Ayrılmalarına izin veremezdi, yoksa bunun bedelini cehennemde öderdi. Daha derine indi, daha sert itti, toplayabildiği her hıza ulaştı. Uyluk kasları ağrıyor, ciğerleri yanıyordu. Onları görmezden geldi; daha sonra, uçağa bindiklerinde nefes alırdı. Hava zaten fazla abartılıyordu.

Devasa bir ağacın etrafından dolandı, çıkıntı yapan dev bir kökün üzerinden atladı ve birdenbire ortaya çıkan bir adamın yan tarafına çarptı, başı Voodoo'ya dönüktü, adam paçavraya sarılı silahını kaldırıp tetiği

ekerken arkası görünüyordu.

Aynı anda:

Bitki örtüsü ve yoğun hava nedeniyle garip bir şekilde boğuklaşan keskin çatırtı Çünkü sol kulağı taktığı iletişim tomurcuğu tarafından korunuyordu ancak sağ kulağı korumasızdı.

Tetikçiyle çarpışırken güm!

Hastalıklı şok onun içinde yankılandı. Voodoo muhtemelen vurulmuş, belki de öldürülmüştü. İçini delip geçen keder parçası beklenmedikti.

Voodoo

pisliğin tekiydi ama o da diğer erkekler gibi ona aitti. Bütünün bir parçasıydı.

Çarpışmanın etkisiyle dişleri takırdadı, kemikleri sarsıldı - iki kez, çünkü adama son hızla çarptı, sekti ve sonra sırt üstü yere düştü. Ekipman çantasının üzerine düştü ve nefesi kesildi.

Tetikçi sendeleyerek yana doğru kaydı ve beklenmedik saldırıyla yüzleşmek için arkasını döndü. Çekik koyu renk gözleri, bir tutam keçeleşmiş kirli siyah saç, çürük dişleri, silahının yaklaştığını gördü ve öldüğünü anladı. Bu farkındalık sersemleticiydi ve beraberinde bir tür uyuşukluk getirdi. Sonra bir *çatırtı daha duyuldu*, bu seferki arkasından geliyordu ve adamdan kırmızı pıhtılar fişkırdı. göğsünden. Adam sendeleyerek geri çekildi, silahını hâlâ ona doğru çeviriyordu ve ikinci bir kurşun alnına isabet etti. Adam bir bez bebek gibi yere yığıldı, ayaklarının ve bacaklarının üzerine düştü.

Jina nefes nefese kalmıştı, birkaç saniye içinde algılayamayacağı kadar çok şey olmuştu. Ciğerlerini çalıştıramıyor ya da beynini ıslak lapadan daha hızlı hareket ettiremiyordu. Bir ceset ağır bir şekilde bacaklarının arasında yatıyordu, başının arkasındaki büyük çıkış yarısından beyin maddesi sızıyordu. Onu itemedi, oturamadı bile.

Jelly koştu. Silahını nişan alarak, ayağını tetikçinin koltuk altından geçirdi ve onu Jina'nın bacaklarından büyük ölçüde ayırarak, ama sol ayağı hâlâ sıkışmış bir şekilde yuvarladı. Yüz ifadesi asık ve sertti. Artık yüzünde iflah olmaz bir takım şakacısı vardı. Jina'ya hızlı bir bakış fırlattı. "İyi misin?" diye sordu, sonra dikkatini tekrar adamın vücuduna verdi.

Hayır. Belki. Cevap vermedi, veremedi. Tek yapabildiği dudaklarını lepistes balığı gibi oynatmak ve bir şekilde ciğerlerine hava almaya çalışmaktı. Onun

Beyin iyi olduğunu söyledi, sadece nefesi kesilmişti ama vücudu panik içindeydi ve ikisi anlaşmaktan kilometrelerce uzaktaydı. Havanın abartıldığı düşüncesini tamamen geri aldı, çünkü ve birdenbire bu çok önemli oldu.

Üzerine gelindiği hissine kapıldı, ekibin geri kalanı silahlarını çekmiş ve hazır bir şekilde etrafta dolanıyordu. Voodoo'yu gördü, sadece hayatta değildi ama belli ki yara almamıştı, gerçi bunun nasıl olduğundan emin değildi. Levi'nin yüzü gözünün önüne geldi, yüz ifadesi o kadar vahşiydi ki elinden gelse kaçacaktı. Kaçma şansı yoktu; burada ölüyordu, ormanın zemininde yatıyordu, üzerinde lanet böcekler geziniyordu ve onlar bunu fark edemeyecek kadar meşguldü. Ama adam bir intikam meleği gibi kızın yanında duruyordu, elinde alevli bir kılıç yerine HK MP7 vardı, başka tehditler ararken başı dönüyordu. Snake onun yanına kaydı, sanki kendisi ikinci kaleye koşan bir koşucuymuş ve o da kaledeymiş gibi; o bir şey yapamadan Levi neyin yanlış olduğunu anlamış olmalıydı çünkü aniden eğildi ve kızın pantolonunun kemerini kavradı, onu kaldırdı ve sarstı, düşmesine izin verdi ve kutsanmış hava kızın ciğerlerine doldu.

Bu *acıttı*. Bir dakika boyunca tek yapabildiği derin, ürpertici nefesler almak oldu. Beceriksizce yana doğru yuvarlanabildiği kadar yuvarlandı, Levi hâlâ arkasında duruyordu, Snake solundaydı ve ölü adam hâlâ ayağının üzerinde yatıyordu. Etrafı adamlarla çevriliydi ve hiçbirisi yardımcı olmuyordu - Levi'nin onu neredeyse yere çarpması dışında yere düştü ve havayı içine geri çekti. Boğazı acıyordu. Göğsü ağrıyordu. Sağ kulağı çınladı.

Öksürdü, öğürdü, sonra inlemeyi başardı.

"Vuruldu mu?" Snake, vücudunun çaresizce oksijene ihtiyaç duymasından başka bir şeye dikkatini verebildiği zaman acilen soruyordu.

Hâlâ gerçek bir kelimeye benzeyen bir ses çıkaramıyordu, başını şiddetle sallarken biraz daha öksürdü.

"Ne oldu lan?" Levi tersledi. "Ramirez, bu da Restrepos'lardan biri mi?"

Ramirez ölü adamın yanına çömeldi, başından vurulduğu için deforme olmuş yüzünü inceledi ve sonra başını salladı. "Hayır. Bunu tanıyamadım. Demek ki sadece üçü değil, yanlarında başkaları da var."

Jina'nın oturması gerekiyordu, böylece daha etkili bir şekilde öksürebilir ve öğürebilirdi. Levi'nin dizine vurdu. Levi hareket etmedi. *Ayağa* kalkmazsa boğulup ölecekmiş gibi hissediyordu ama kimse ona dikkat etmiyordu. O

Yılan'a baktı ama Yılan, kızın vurulmadığını bildiği için etraflarındaki ormanı gözetlemekle meşguldü.

Hepsine lanet olsun. Levi'nin dizine olabildiğince sert bir yumruk attı, sonra da onu itti. O yırtıcı bakışlar ona yöneldi; bacağına tekrar itti ve anlayış parladı. Adam onun üzerine yürüdü ve onu serbest bıraktı.

ve eğilerek kadının ön kolunu kavradı ve onu oturur pozisyona getirdi.

"Teşekkürler," demeyi başardı ama kelime o kadar boğuktu ki kulağa daha çok "hgnsks" gibi geliyordu. Şiddetli bir şekilde öksürdü, belinden eğildi ama sonunda ciğerleri, diyaframı ve boğazı aynı noktada buluştu ve hava girip çıkmaya başladı, beyni de ölüm tehlikesi altında olmadığına karar verdi. Daha önce de futbolcuların nefeslerinin kesildiğini görmüştü ama bunun ne kadar tuhaf ve korkunç bir his olduğunu fark etmemişti. Geçmişe baktığında, çok daha fazla sempati duyuyordu.

"Tekrar ediyorum: Ne oldu lan?" Levi'nin ses tonu cehenneme atılan ilk adım gibiydi ve daha kötüsü bekleniyordu.

Jelly, "Bebeğim aniden yüksek vites geçti. Ona böğründen vurana kadar o piçi görmedim. Lanet bir defans oyuncusu gibi görünüyordu -*küçük bir* defans oyuncusu ama yine de. Voodoo'yu köşeye sıkıştırmıştı, eğer o anda ona çarpmasaydı. Adamdan sekip yere düştü. Üzerine geldi ve göğsüne bir yumruk attım, sonra da kafasına sigorta vuruşunu yaptım."

Sekiz adam ona baktı. Jina yaşaran gözlerini sildi. "Bu bir Kaza," diye mırıldandı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama ölü adam hâlâ sol ayağını tutuyordu. Kızgın ve sinirli bir şekilde, "Biri şu ölü adamı üzerimden alabilir mi?" diye yarı bağırdı.

Belki de az önce birinin öldürüldüğünü gördüğü için daha çok üzölmeliydi. Belki de adamın cesedi ayağının dibinde yattığı için histerik olmalıydı. Belki bir ya da iki saat sonra üzülecekti ama şu anda Voodoo iyiydi ve başka kimse zarar görmemişti -kendisi de dahil, çünkü her şeyin olduğu o donmuş an boyunca hayatta kalamayacağından emindi- ve tek yapmak istediğı kalkıp bir ağacı yumruklamaktı.

Bum ve Ramirez ölü adamı ayağının üzerinden sırt üstü yuvarladı. Serbest kalınca dizlerini yukarı çekip başını dizlerine yasladı, zor nefes alıyor ve kendini toparlamaya çalışıyordu. Takımda olmak artık bir macera değildi; kafasında insanların öldürölebileceğini biliyor olsa da, bunun gerçekleştiğini görmek tamamen başka bir şeydi. Kendine belki beş saniye verdi, sonra çenesini ayarladı ve ayağa kalktı. Daha önce olduğu gibi, silah sesleri çevredeki herkesi üzerlerine çekecekti ve harekete geçmeleri gerekiyordu.

Ekipman çantasını tekrar yerine yerleştirdi ve Tweety ile dizüstü bilgisayarın, onun üzerlerine inişinden kurtulmuş olmasını umdu. "Ben hazırım," dedi,

Yine de bundan emin değildi. Göğsü hâlâ ağrıyordu ve duyguları hissizleşmişti.

Kimse kımıldamadı. Levi hâlâ bir fırtına bulutu gibi görünüyordu.

"Silahlı bir adamla mı *mücadele ettin*?"

"Hayır. Ona çarptım; büyük fark var. Size söyledim, kazaydı."

Ona inanmadılar. Yüz ifadelerinde bunu görebiliyordu; kuşku, okuyamadığı başka bir şeyle harmanlanmıştı. Rahatsızca kıpırdandı ve "Gidelim" dedi.

Crutch dedi ki, "Bilmiyorum Babe. Belki de adama saldırmak yerine Voodoo'yu uyarmak için ıslık falan çalabilirdin?"

Oh, Tanrı aşkına! Kızgın, üzgün ve her geçen saniye daha da saldırganlaşan Jina onlara bağırdı: "Ben bir kızım! Kızlar ıslık çalmaz! Tükürmeyiz ya da taşaklarımızı kaşımayız. Bunlar erkek becerileri. Şimdi ben birinin üzerine kusmadan önce buradan defolup gidebilir miyiz?" Üzüntüsünden gözleri yanmaya başladı ve yanma gerçek gözyaşlarına dönüşmeden önce arkasını döndü. Aslında ıslık çalamıyordu ve Jordan ile Taz büyürken bu konuda onunla acımasızca alay etmişlerdi. Küçük kız kardeşi Caleigh bile ıslık çalabiliyordu. Bu kadar küçük bir şeyin şimdi ortaya çıkıp onu üzmesi aptalcaydı, özellikle de Crutch'ın alay ettiğini bildiği düşünülürse.

"Onu duydun," diye tersledi Levi. "Buradan defolup gitmemiz gerekiyor."

Öyle de yaptılar, sıraya girdiler ve yeşil cehennemde koşmaya devam ettiler. Voodoo'nun sanki hâlâ görüş alanında olduğundan emin olmak istercesine birkaç kez omzunun üstünü kontrol ettiğini fark etti. Bu onun yapacağı bir şey değildi, özellikle de hızının eskisinden daha yavaş olduğunu bildiği için. Enerji seviyesi düşmüştü ve bu konuda hiçbir şey yapamıyor gibiydi.

Daha da kötüsü, Jelly de ona eskisinden daha yakın duruyordu. Ona bebek gibi davranmalarını istemiyordu, çünkü bu onun kırılğan öz kontrolünü zayıflatabilirdi.

Nihayet eve dönmek üzere yola çıktıklarında, gerçekte neler olduğunu hepsine anlatmak zorunda kalacaktı.

Daha önceki şanssızlıklarına rağmen FARC avcılarıyla karşılaşmadılar ve iki cipin kükreyerek durmasından sadece yarım dakika sonra belirlenen açıklığa ulaştılar. Hepsi ciplere atladı, şoförler gaz pedallarına bastı ve kendilerini bekleyen başka bir küçük uçağın bulunduğu bir piste varana kadar tehlikeli bir hızla çarpıştılar, direksiyonu kırdılar ve kadere meydan okudular. Bu uçak, onları getiren küçük jetin eline su dökemezdi ama bu uçak o kadar fazla piste ihtiyaç duymuyordu ve Jina

Motor onları uçurmaya yetecek güce sahip olduğu sürece, hepsinin sardalye gibi tıkkış tıkkış olması umurlarında değildi.

Öyle de oldu. Daha da iyisi, onları bir kargo uçağının beklediği başka bir uçak pistine götürdü. Kargo uçakları ne kadar rahatsız olsa da, en azından bacaklarını uzatabilecekti, ki bu da küçük uçakta yapabildiğinden daha fazlaydı. Çok yorulmuştu. Olan biten her şey onu tüketmişti ve ormandaki koşu bunun en azıydı.

Levi ve Boom pilotlarla konuşmaya gitti. Diğerleri teçhizatlarını yerleştirdi, birkaç şişe su aldı ve dinlenmeye başladı. Jina bir dakika boyunca tek başına durdu, hala kendini topraklamaya çalışıyordu ve sonunda kendini kargo bölümüne yükseltti ve oturacak düz bir yer buldu. Yorgun bir şekilde ekipman çantasının kemerini çözdü, Tweety ve dizüstü bilgisayarını çıkardı ve her ikisinde de hasar olup olmadığını kontrol etti. Bir şeyleri yoktu, bu yüzden onları yeniden paketledi ve arkasına yaslanıp anlık yalnızlığın içine işlemesine ve onu rahatlatmasına izin verdi. Sadece birkaç dakikası olacaktı, eğer o kadar uzunsa, ama adamlar yüklemeye başladığında, en azından eve gidip gerçekten yalnız kalabileceği zamana kadar yetecek kadar dengesini yeniden kazanmıştı.

Çocuklar kendilerini ambarın içine doğru itmeye başladılar. Levi ona bir "Su iç," dedi, tıpkı aylar önce ilk gün yaptığı gibi. Şişeyi aldı ve içmeye başladı, ancak o zaman ne kadar susadığını ve suyun gergin boğazına ne kadar iyi geldiğini fark etti.

Ramirez gemiye tırmandı ve karanlık gözleri kargo ambarının içini taradı. Bakışları Ramirez'in üzerinde parladı ve Ramirez daha ne olduğunu anlamadan Ramirez onun yanına oturmak için eğildi. "Gerçek bir tanışma," dedi ona hafifçe gülümseyerek. "İlk adım Joseph. Ve sen de Babe'sin. . . ?"

"Modell," dedi, biraz şaşkın bir ifadeyle.

"D.C.'ye vardığımızda ve ben sorgulandığımda, ilgilenir misin-"

Levi ambarın öbür ucundan, "Ondan uzak dur yoksa iki bacağını da kırarız," dedi. Gerilmişti, gözleri yarı kapalıydı ama kalın kirpiklerinin altındaki karanlık parıltı sert ve doğrudandı.

Trapper silahını sildiği yerden başını kaldırıp baktı. "Tabii önce ben seni vurmazsam."

Ramirez'in kaşları havaya kalktı ve teslim olmak için iki elini havaya kaldırdı. "Ben sadece-"

"Evet, 'sadece'nin ne olduğunu biliyoruz," diye mırıldandı Boom. "Adamı duyduunuz. Ondan uzak dur."

Ramirez kendisine söyleneni yapıp başka bir yere geçerken Jina şaşkınlıkla etrafına bakındı. Hepsi oldukça yırtık pırtık ve ölümcül görünüyordu ve hiçbirisi gülümsemedi. Bu da neydi böyle?

Levi Ramirez'e, "Temsilcini duyduk," dedi ve bu da aralarındaki ani düşmanlığı açıklıyordu. Yorgundu ama Ramirez'in açıkça bir oyuncu olduğunu anlayamayacak kadar değil. Yeterince yakışıklıydı ama onun oynayacak zamanı yoktu. Ayrıca o Levi değildi.

Voodoo onun solunda Ramirez'in boşalttığı yere yerleşti. Bir süre sessizce oturduktan sonra sol yumruğunu ona doğru uzattı. Onun duygusu Şaşkınlığı o kadar büyüktü ki neredeyse ona "ne oluyor be?" der gibi bakacaktı ama bir an sonra toparlandı ve sessizce yumruğunu onunla tokuşturdu. Tamam, sosyal meseleler halledilmişti; şimdi gözlerini kapatabilir ve belki biraz kestirebilirdi-

"Bu kadar mı?" Crutch talep etti. "İlk günden beri sana pislik gibi davranıyor ve tek yapması gereken bir yumruk tokuşturmak ve sen de onu serbest mi bırakıyorsun? Sana büyük borcu var Babe."

Jina göz kapaklarını en azından yarıya kadar indirmeye zorladı. "Onun bir pislik olduğunu biliyorum," diye tersledi. "Ama o *benim* götüm. En azından onlardan biri." Durdu ve az önce söylediklerini düşündü. Yorgun bir iç geçirdi. "Bu doğru gelmedi."

Kargo bölümünde bazı kıs kıs gülüşmeler oldu, yorgun kahkahalar motor gürültüsü arttıkça ve uçak hareket etmeye başladıkça bastırıldı. Jina'nın umurunda değildi. Ne demek istediğini onlar da biliyordu, kendisi de. Hepsi onun adamlarıydı. Onlar bir takımdı.

On yedi

Levi gözlerini bir aralık açtı ve kargo ambarında Babe'in yan yatmış, derin bir uykuya dalmış olduğu yere baktı. Teçhizat çantasını bir örtü olarak kullanıyordu.

Yastık. Motorların gürültüsü, normalde bir binanın kırıışlerini çınlatacağını bildiği horultuları bile bastırıyordu ama kargo uçakları içeride sessiz olmak için yapılmamıştı. Yaklaşık iki adım ötede, onun uzak tarafında, Voodoo bazı kutulara yaslanmış, çenesini göğsüne dayamış, o da biraz uyumaya çalışıyordu.

Uyumak güzel olurdu ama Levi tam olarak uyuyamadı. Omzu can sıkıcı olacak kadar ağrıyordu, özellikle de arkasına yaslandığında. Sadece bu da değil, Babe'in vurulduğunu sandığı o kısa kâbus anlarından dolayı hâlâ çok sarsılmıştı. Onun hayatta olduğunu ve hareket ettiğini görebiliyordu -ona dik dik baktığına yemin edebilirdi- ama lanet olsun, bir an için Orada lanet yağmur ormanını yakmaya ve içindeki her şeyi yok etmeye hazırды. Kendini dizginlemek kolay olmamıştı.

Ama o iyiydi. Rahatlama onun içini boşaltmış, onu yanlara savurmuştu. Ve bir şekilde FARC puştunun Voodoo'yu vurmasını engellemişti, her ne kadar bunun bir kaza olduğunu söylese de. Birini nasıl "yanlışlıkla" yakaladığı onu aşırıyordu, ama belki öyleydi, belki de değildi. Düşünce süreçlerine bakarak bunu söylemek zordu. Her nasıl olduysa, sonunda Voodoo'yu kazanmıştı, yani en azından artık onun sızlanmalarını dinlemek zorunda kalmayacaklardı.

Levi'yi en çok sarsan şey, "kaza" olsun ya da olmasın, kendini sıcak bir durumun ortasına atmış olmasıydı. Kahraman olmak onun iş tanımında yoktu ve bu fikirle başa çıkmakta zorlanıyordu.

Sonra o lanet uçağa bindi ve Ramirez'in ona asılmasını izlemek zorunda kaldı. O piçin bacaklarını kırmakla tehdit ettiğinde "ben" kelimesini "biz" olarak değiştirmeyi zar zor başarabilmişti.

Kahretsin. Mesafesini korumak ekibin sorunsuz çalışmasını sağlıyordu ama başka bir temel düzeyde hiç işe yaramıyordu çünkü ona olan çekimini azaltmak için hiçbir şey yapmıyordu. Diğerlerinin çoğu gibi o da

Bir kadına ilgi duyduğunda, bu konuda bir şey yapsa da yapmasa da bir süre sonra bu ilgi azalmaya başlardı. Gerçek şu ki, yaşadığı çeşitli ilişkilerden ne kadar zevk almış olursa olsun, sonunda iş her zaman daha ilginç olmuştı. Ama Jina'nın etrafında

Aylar oldu ve hala bundan zevk alıyordu. Kahretsin, ona bakmayı seviyordu, onunla birlikte olmayı seviyordu.

İki tonlu mavi ve altın rengi gözleri, uzun, ağır saçları, gülüşü, küfredişi ve hayatla mücadele edişiyle çok seksiydi. Yüz ifadesi genellikle yaramazlık yapmak üzere olan ya da en azından bu konuda bir şey yapmasa bile yaramazlık *düşüncesinden* hoşlanan birinin yüz ifadesiydi. Komikti, cesurdu ve akli başındaydı; ekip üyeleriyle arkadaşça davranırken araya cinsel bir şeyin girmesine izin vermemek arasındaki o ince dengeyi tutturmayı başarmıştı. Onlara kardeş gibi davranıyordu. Terisa ve Ailani ile iyi anlaşıyordu. İşini yaptı ve iyi yaptı. Gülüyor ve şakalaşıyordu ve bazen ne söylediğine dikkat etmiyordu çünkü sadece onu izlemekle meşguldü. Erkeklerin fark etmesini engellemek için ona pek sık bakmamaya çalışıyordu ama bazen onunla dalga geçmesine izin veriyordu çünkü hepsi bir şekilde dalga geçiyordu.

Sonuç olarak, onun hakkında hoşlanmadığı tek bir şey bile bulamadı, yasak olması dışında.

Ve şimdi olduğu gibi rahatladığında... işte o zaman hayal gücünün onu çırılçıplak soymasına ve o güzel, biçimli vücudunu altına çekmesine engel olamıyordu. Zihninde elini kışının kıvrımlarında gezdirdi, sonra sıcak ve ıslak olduğu yere kadar uzandı, parmaklarını içeri soktu ve onu sikine hazırladı. Onu bir kez altına aldığında, ona dokunduğunda, onu öptüğünde, hiçbir şeyi saklamaya çalışmamıştı. Dürüst ve gerçektir.

Kıskançlık duyduğu tek kadın oydu. Ramirez'in bacaklarını kırmak konusunda şaka yapmıyordu.

Gerçek şu ki, onunla tanıştığından beri yaptığı tek şey zamanı işaretlemektir: onun bırakmasını beklemek, sonra başarısız olmasını beklemek ve şimdi de sadece beklemek.

Sabrının gittikçe azaldığını hissediyordu. Statükoyu korumak için savaşıyordu ve bu içsel savaş tüm iç dünyasını alt üst ediyordu. barikatları enkaza çevirdi. Hiçbir şey onu yıkamamıştı; merkezindeki o içsel eminliği her zaman korumuştı. Hayattan ne istediğini biliyordu.

Kendi kurallarını, güçlü ve zayıf yönlerini. Yaptığı işi yapmak ona ihtiyaç duyduğu türden bir meydan okuma ve tatmin sağlıyordu. Bu farklıydı; Jina farklıydı. Er ya da geç, bu yükün altında ezilecekti.

Huzursuzca pozisyon değiştirdi, sonunda yarı yarıya rahat etmeyi başardı. Biraz uyuyabildi, motorların gürültülü sesi değiştiğinde uyandı. O kadar çok uçağa binmişti ki Bilinçaltı, değişen ses perdesini yaklaşıma ve inişe hazırlık için yavaşladıklarının bir sinyali olarak algılamıştır.

Gerindi ve biraz daha su içti; etrafındakiler de gürültü seviyesindeki değişiklikten etkilenerек kıpırdanmaya başlamıştı. Jina uyumaya devam ediyordu, yumuşak dudakları zar zor aralanmıştı ama pek de mutlu görünmüyordu; soluk, geçici ifadeler ona sıkıntılı bir bakış attı. Bir dakika boyunca onu izledi, sonra ayakkabısının burnuyla onun ayakkabısını dürttü. Kız kaşlarını çatı, dudaklarını büzdü ve hepsi bu kadar. Adam daha sert dürttü. Bir kaş çatma daha ve bu seferki ciddi gibiydi. Üçüncü denemede, ayakkabısının tabanına hafif bir tekme attı ve sertçe, "Bebeğim! Uyan!" dedi.

Sarsılarak doğruldu ve körlemesine bir yumruk savurdu, adam geri sıçramasaydı onu yere serecekti ama adam bu tür bir tepkiye yarı yarıya hazırlıklıydı. Diğer çocuklar gülmeye başladı. Kaşlarını çatarak hepsine baktı, sonra yüzünü ovaladı. "Rüya görüyordum," diye mırıldandı. "Ayağımdaki ölü adam hakkında."

"Öyle olabileceğini düşünmüştüm," diye cevap verdi, ses tonunu nötr tutarak. "Birazdan iniş yapacağız. Eğer gitmeniz gerekirse, ön tarafta bir lav var."

Tek kelime etmeden ayağa fırladı ve güvenli paletlerin ve kutuların arasından geçerek ilerledi. Onun erkeklerden daha sık işemesi gerekiyordu, bu yüzden aylar boyunca hepsi işemek için durmaya alışmıştı. daha fazla çiş molası verip önce onun gitmesine izin verdi. Levi tekrar oturdu ve bir kadınla seyahat etmenin gerçekleri hakkında felsefi düşünceler düşünmeye başladı.

Aslında iniş yapmaları yarım saat daha sürmüştü; saatine göre güneşin doğmasına daha birkaç saat vardı. En azından biraz uyumuşlardı ve hiçbir bir önceki görevde olduğu gibi jet-lag olmamıştı. O ve Ramirez doğrudan bilgilendirme toplantısına gideceklerdi ama diğerleri biraz dinlenebilirdi.

Uçak durdu ve büyük rampa alçaldı. Eşyalarını aldılar ve yorgun bir şekilde rampadan aşağı inip araçlarını bıraktıkları yere doğru yürüdüler. Onlar iner inmez rampa tekrar yükseltildi ve uçak son varış noktasına doğru havalanmak üzere taksi yaptı.

"Hadi, benimle gelebilirsin," dedi Ramirez'e, yanından geçip kamyonetine doğru yürürken.

Ramirez ona temkinli bir bakış attı. "Bacaklarım iyi olacak mı?"

"Babe'den uzak durduğun sürece," diye karşılık verdi. Kapıların kilidini açtı, anahtarı takmak ve motoru çalıştırmak için eğildi, sonra ön camdaki buzları kazımaya başladı.

"Yedi büyük kardeş gibi, ha?" Ramirez yolcu koltuğuna kayarken şöyle dedi.

"Kardeşleri var. Biz onun birlikte çalıştığı kötü adamlarız." Onun lanet kardeşi olmak istemiyordu. Birlikte çalıştığı kötü adam olmaktan da memnun değildi ama şimdilik bununla yetinmek zorundaydı.

Gün ışımadan önce çoğunlukla ıssız olan sokaklardan merkeze doğru ilerlerken Ramirez -belli ki beyninden çok cesareti varmış- "O yetişkin bir kadın" dedi.

Levi homurdandı. "Bunu fark ettin, değil mi? Ayrıca, bize çenemizi kapatıp kendi işimize bakmamızı söyleyebilecek kapasitede olduğunu da fark ettiniz mi?"

İlgileniyor musunuz? Bu size ne anlatıyor?"

Ramirez kaşlarını çatı. "Tamam. Kahretsin. Anladım.

İlgilenmiyordu." "İlgilenmiş olsaydı bize bir şeyler fırlatırdı."

Merkeze ulaştılar ve sıradan binaya girip imza attılar. Ramirez bir yöne, Levi başka bir yöne gitti. Farklı konularda sorgulanacaklardı; Ramirez gizli görevdeyken öğrendikleri konusunda, Levi ise tahliye görevinin kendisi konusunda.

İki fincan kahve, sorgulamayı nispeten iyi bir ruh haliyle atlatmasına yardımcı oldu, ancak bitirdiklerinde çok acıkmıştı. Binadan çıkarken adının söylendiğini duydu ve döndüğünde Kodak'ın ona doğru yürüdüğünü gördü.

"Ne oldu?"

Kodak'ın o rahat ifadesi ilk kez yoktu. Onun yerine yorgun ve asık suratlı görünüyordu.

"Bilmek istersiniz diye düşündüm. Dünden önceki gün Bingo'yu kaybettik."

"Kayıp", "ölü" demektir. Bingo, Kodak'ın ekibinin Brian Donnelly'ye taktığı lakaptı, neredeyse ekibe katılır katılmaz.

"Kahretsin," dedi Levi nefesinin altından. Herhangi bir ekibin herhangi bir üyesini kaybetmek her zaman can sıkıcı bir durumdu ama Donnelly sadece drone operatörlerinden biri değil, Jina'nın da arkadaşıydı. Levi bir kez olsun onun yanında olmuştu,

Donnelly'nin Jina'nın randevusu olmasını çok kıskanmasına rağmen ondan hoşlanmak zorundaydı. "Ne oldu?"

"İşler ters gitti," dedi Kodak yorgun bir şekilde. "Düşman çıkarması yapıyorduk, LZ sıcaktı ve Bingo kafasına bir tane yedi."

Bu çok kısa bir tanımlamaydı ama Levi, kendisi de birden fazlasını yapmış olduğu için sızmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Kaotik, şiddet dolu, kötü şeyler oluyordu. Olan olmuştu.

Ve şimdi Jina'ya söylemek zorundaydı.

Yorgun olmasına ve günün yarısında uyumak istemesine rağmen, Jina programa geri dönmenin en iyi yolunun günün geri kalanında uyanık kalmak ve normal şeyler yapmak olduğunu çoktan öğrenmişti. Ayrıca, o yapmadı

henüz uyumak istemiyordu. Ölü adamın yüzü - her ne kadar kötü bir ölü olsa da - bilinçaltından yeterince uzakta değildi. Onun kendisini rahatsız etmesini istemiyordu ama yine de ediyordu.

Eve dönerken bir IHOP'ta durdu ve kahvaltı etti, koktuğunu düşündüğü için diğer müşterilerden uzakta oturmaya özen gösterdi. Koksa bile en azından garson suratını asmazdı. Kahve, domuz pastırması ve yumurta kendini yeniden insan gibi hissetmesini sağlamak için uzun bir yol kat etti. Yolun geri kalanını eve doğru sürerken gri gün ışığı karanlığın gölgelerini sıyrıyordu.

Ancak kirli çamaşırları çıkarmak için çantasının fermuarını açtığı anda, koku onu neredeyse yere serecekti. Başını yana çevirerek içindekileri çamaşır makinesinin önüne boşalttı. Her şeyi giymiş olsun ya da olmasın, hepsi dayanabileceğinin ötesinde kirlenmişti. Son derece kötü kokunun kaynağı kirli çorapları olmasaydı, adamların ona şaka yaptığını, belki de çantasının içine kokarca ile karıştırılmış sülfür püskürttüklerini ve belki de çeşitlilik için ölü keseli sıçan attıklarını düşünebilirdi.

Merrell spor ayakkabıları da gerçekten kötü kokuyordu, oysa ayak tabanının koku kontrollü olması gerekiyordu; belki de yağmur ormanı kokusu kontrol faktörünü geride bırakmıştı.

Durduğu yerde soyundu, kotundaki kanı kararlılıkla görmezden geldi ve çamaşırlarını yıkamaya başladı, hatta spor ayakkabılarını da içine attı. Yıkamak onları mahvediyorsa, o zaman mahvolmuşlardı. Daha fazla spor ayakkabı alabilirdi ama bu kokuya dayanamazdı.

Daha sonra güzel ve uzun bir duş aldı, iki kez şampuanladı, bakım yaptı ve rahatlayarak iç çekti çünkü cildi tüm kir ve ter olmadan yeniden nefes alabiliyordu. Kız işi yapmak çok iyi hissettiriyordu. Nemlendirdi, güzel kokulu

vücut losyonu sürdükten sonra bir çift sevimli flanel pantolon ve uzun kollu termal bir gömlek giydi. Yontulmuş tırnak cilasını çıkardı ve ayaklarını şımartmak için bir çift nemlendirici çorap giydi.

İşte! Yine insan.

Kapı çaldığında kanepede oturmuş, kaydettiği bazı programları izliyordu. Kaşlarını çatarak kapıya baktı. Alt kattaki komşularının aküsü bitmiş ve arabalarının zıplatılması gerekmiyorsa, kapı zilinın çalmasına imkân yoktu. Onu ayağa kaldıran tek olasılık buydu.

Ama gözetleme deliğinden gördüğü komşularından biri değil, Levi'ydi.

Buna ihtiyacım yok, diye düşündü. Mesafesini bu şekilde koruyamazdı. Ona kızabilirdi, bazen ondan nefret edebilirdi ama asla yapamayacağı şey ona karşı kayıtsız kalmaktı. Onun yardımına ihtiyacı vardı, ondan *uzak* durması gerekiyordu.

"Git buradan," dedi yüksek sesle, başını kapıya yaslayarak.

"Bu çok önemli."

Tabii ki öyleydi. *Lanet olsun*. Kapının kilidini açtı ve adamın içeri girmemesi için eşikte durdu. "Ne?"

Yine de içeri girdi, bir adım öne çıkıp elini kızın beline koydu, sırtını sıvazladı ve kapıyı arkasından kapattı.

Jina'nın kalbi onun hem acımasız hem de uzak ifadesine takıldı.

Bilgilendirmeye ilk onun gittiğini biliyordu ama belli ki duş almaya ve kıyafetlerini değiştirmeye fırsat bulamamıştı. Hâlâ birkaç saat önce arabayla uzaklaşırken giydiği kirli kıyafetleri giyiyordu, çenesinde hâlâ iki günlük kirli sakal vardı. Her ne oluyorsa, doğruca buraya gelmesini gerektirecek kadar kötüydü.

Aklına ailesi geldi. Onlardan birine bir şey olursa, ekip bir görevdeyken ilk önce Levi'nin haberdar edileceği bir şekilde ayarlanmış mıydı? *Şu anda* bir görevde değillerdi ama yeni dönmüşlerdi, yani bu mümkündü. Kişisel cep telefonunu kontrol etmemişti.

ya da Facebook'a bakmadı. Ne olmuş olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Aralarına mesafe koyarak geri çekilmeye devam etti. "Ne?" diye tekrar sordu, ama bu kez sesinde bir endişe vardı, çünkü onu hiç böyle görmemişti.

"Sana söylemenin kolay bir yolu yok," dedi, öne doğru adım attı ve daha da uzaklaşmadan her iki dirseğini kavradı. "Babe-Donnelly vuruldu."

"Vurmak" tokat atmak anlamına gelebilir. "Vurmak" bir arabanın çarpması anlamına gelebilir. Ama onların dünyasında "vurmak" tamamen başka bir anlama geliyordu. Sanki kendisi de darbe almış gibi hissetti ve adam onu tutmasaydı geriye doğru savrulacaktı.

Elleri kollarında kelepçe gibiydi. Adamın karanlık bakışları kızın yüzünde sabit duruyor, her düşüncüyü ve duyguyu okuyup değerlendiriyordu.

Sanki apartman dairesi ona güvenli, güven verici bir cevap verebilirmiş gibi etrafına bakındı. Donnelly onun arkadaşıydı. Donnelly de onunla aynı işi yapıyordu; olayların dışında kalıyorlardı - gerçi yaklaşık on beş saat önce kendisi de neredeyse "vurulmuyor muydu"?

"O ..." Sesi zayıftı ve kayboldu. Dudakları hissizleşmişti, zar zor hareket edebiliyordu. Yutkundu, tekrar denedi. Ölüp ölmediğini sormadı, bu kelimeyi söylemeye zorlayamadı kendini. Onun yerine, "Her şey yoluna girecek mi?" dedi.
değil mi?"

Levi yavaşça başını salladı. Sesi sessizdi. "Hayır."

Kıpırdamadan durdu ve burnundan yaklaşık beş santim ötedeki göğsüne baktı. Onun gözlerine bakmak istemiyordu, kendi içine çekilmek ve çok uzun bir süre hiç hareket etmemek istiyordu, ta ki bunu sindirene ve duygularını kontrol altına alana kadar.

Donnelly ölmüştü. *Donnelly*. Herkes onun iyi bir adam olduğunu söylüyordu ve öyleydi de. Yakışıklı, güler yüzlü, zeki, arkadaş canlısı, zeki... Sevilmeyecek neyi vardı ki?

Onu sevebilmeyi diledi.

Levi çok nazik bir şekilde onu kendisine yaslanana kadar öne doğru itti ve kollarını onun etrafında kavuşturdu.

Ondan gelen nezaket yıkıcıydı. Kendini kontrol etmesini engelledi, kederinin kükreyerek gelmesine izin verdi. Boğazına takılan bir hıçkırık serbest kaldı ve ağlamaya başladı. Levi onu daha da yakına çekti, büyük eli başının arkasını kavradı, gücü sanki bu sağlam koruma çerçevesi içinde pelteye dönüşmesine izin veriyormuş gibi onu sardı. Belki bir saniyeliğine direnmeye çalıştı, sonra alnını Levi'in sert göğüs kaslarına dayadı, kollarıyla belini sardı ve verdi.

Hıçkırıkları burnunu çekmeye ve gözyaşları damlalarına dönüşmeye başladığında bile kollarının arasında öylece durdu.

Çünkü Levi ona duygularını gösterme konusunda pek sabırlı bir adam gibi gelmiyordu. Başının arkasındaki elini yavaşça ovuşturuyor, parmakları nemli saçlarını karıştırıyor, parmak uçları ensesini okşuyordu.

"Neredeydiler?" diye sordu sonunda, sesi genizden geliyordu ve gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı.

"Bilmiyorum. Öğrenebilirim, ama bunun bir önemi var mı?"

Başının tepesinde bir şeyin süründüğünü hissetti. Onu öpmüş müydü, yoksa çenesini saçlarına mı sürtmüştü? Ama söylediği gibi, fark eder miydi?

Her iki soruya da "Hayır," dedi ve tekrar sessizliğe gömüldü.

Bir süre sonra kollarını adamın belinden çekti ve yavaşça geri çekildi. Adamın kolları kısa süreliğine gerildi, sonra onu bıraktı ve geri çekildi. Ellerini nemli yanaklarında gezdirdi, gözlerini gömleğinin eteğine sildi. "Bir şeyler yedin mi?"

"Zamanım olmadı."

Yani başka birinden öğrenmeden önce ona haberi vermek için doğruca buraya gelmişti. Başını salladı ve ona bakmayı başardı. "Aç mısın?"

"Bir ayı gibi." Ağzının bir köşesi küçük bir kıvrımla kıvrıldı.

"Omzuna baktırdın mı?"

"Zamanım olmadı."

Tamam, bu işi çözdü. Adam ona rahatlık teklif etmişti, büyük ihtimalle kendi kararına karşı gelmişti, bu yüzden kadın da karşılığında ona bir şeyler teklif etmek zorunda hissetti. Yorgundu, açtı, yaralanmıştı. Onu öylece kapı dışarı edemezdi.

"Hızlı bir duş almak isterseniz, işiniz bitene kadar yumurta ve pastırmayı tabağa koyabilirim. Muhtemelen dikişe ihtiyacınız var ve bu konuda yardımcı olamam ama omzunuza temiz bir bandaj koyabilirim." Durakladı. "Ve kirli kıyafetlerini tekrar giymen gerekecek, çünkü çarşıftan başka sana uyacak bir şeyim yok."

Adam hemen bir şey söylemedi, bu da kadının kendini reddedilmeye hazırlamasına neden oldu; sonunda "Hem duş hem de yemek kulağa harika geliyor. Duşunu kullanmamın bir sakıncası var mı?"

"Bilseydim teklif etmezdim. Benden daha kirli olduğunu sanmıyorum. Temiz havlu ve lifler banyodaki çamaşır dolabında." Ona yatak odasından banyoya giden yolu gösterdi; bir zamanlar dağınık yatağından utanırdı, ama o biliyordu ki

Gecenin bir yarısı yataktan fırladı ve muhtemelen yatağı da yapılmamıştı. "Yumurtanı nasıl seversin?"

"Kreplerin içinde."

Kadın homurdandı ama "Anladım" dedi ve onu bırakıp aceleyle mutfığa döndü. Yumurtası yoktu -bir tane vardı- ama Shake 'n Pour krep karışımı ve birkaç paket önceden pişirilmiş domuz pastırması vardı. Izgara tavasını çıkarıp ısıtmaya başladı ve bir yandan da pastırmanın bir kısmını kızarttı. Bu konuda akıllı olduğu için kahve de pişirmeye başladı.

Zavallı Donnelly. Onu en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Belki iki hafta önce? Kısa bir süre karşılaşmışlar, sohbet etmek için durmuşlardı, özel bir şey yoktu. Kodak'ın ekibinde olmaktan keyif alıyordu. Bazı son

Toplantılar sıkıcıydı, tamamen unutulabilirdi. Aynı şey son sözler için de geçerliydi; özellikle ne söylediklerini hatırlayamıyordu. Birini son görüşünüz özel olmalı, hafızanızda bir önem duygusuyla yer etmeliydi, ama hayır; son sözler sadece geriye dönüp bakıldığında özeldi.

Ormandaki ölü adam artık o kadar önemli görünmüyordu. Donnelly'yi ona çok benzeyen biri öldürmüştü.

Onu bir daha asla göremeyeceğinin üzücü farkındalığı içine yerleşti. İş bıraksa, ülkenin başka bir yerine taşınsa, onu gerçekten özlemeyecekti bile, omuz silkip yoluna devam edecekti. Artık hayatta olmadığını bilmek farklıydı, çünkü gerçekten *gitmişti*; *ruhunun* ve ruhunun işgal ettiği dünyanın bir parçası artık boştu.

Levi içeri girdiğinde ilk iki krep tabaklanmış ve tereyağlanmıştı. Mutfakta, aynı pantolon ve ayakkabıları giymiş ama göğsü çıplaktı. Nedenini biliyordu; açıkta kalan yarasının üzerine o kirli gömleği giymek akıllıca olmazdı. Ne kadar etkileyici olursa olsun, onun çıplak göğsüne bakacak havada değildi zaten. İçindeki hüznün, normalde şehvetin kapladığı alanı doldurdu. Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Önce hangisini istersin, yemek mi bandaj mı?"

"Yemek," diye yanıtladı, hiç tereddüt etmeden.

Tavaya iki tur daha hamur döktü, ardından iki krepin bulunduğu tabağı, bir çatal, bir şişe şurup ve bir tabak pastırmayla birlikte masaya götürdü. "Siz başlayın, ben bitince bu ikisini getireceğim." Sonra ona bir fincan kahve götürdü, şeker ya da krema isteyip istemediğini sormadı çünkü bildiği kadarıyla tüm ekip sade içiyordu; her şeyi basit tutuyorlardı.

"Teşekkürler," dedi Levi, bakışları kreplerin üzerindeydi. Anlıyordu; daha önce IHOP'taki tabağı için de böyle hissetmişti.

Kadın ikinci iki lokmayı ona getirdiğinde ilk ikisinin son ısırığını alıyordu. "İki tane daha geliyor," dedi. "Bitirdiğinde bana söyle."

"Altı kişi yapmalı."

İkinci ikisinde daha yavaştı; son çifti getirdiğinde hâlâ biraz kalmıştı. Onu beslemeyi sevdiğini düşündü. Onun düşünu kullanması hoşuna gitmişti. Eğer birlikte olsalardı böyle olurdu ... ah, hayal kurmanın anlamı yok.

Tabağı yere koyduktan sonra, üzerindeki yaraya bakmak için zaman ayırdı. Sırtına saplanmıştı. Tahta parçası kesinlikle dikiş atılması gereken sivri bir delik açmıştı; yara derindi, etrafındaki bölge şişmiş ve rengi değişmişti, kırmızı ve koyu mordu. "Umarım tetanos aşını olmuştundur.

Vuruldun," dedi. "Buraya gelmeden önce o yaraya baktırmalıydın. Ama neden yaptırmadığını biliyorum... teşekkür ederim."

Kadına doğru eğilen bakışlarının şiddetli karanlığında yırtıcı bir şey vardı. "Öyleyim. Bir şey değil."

O bitirirken kadın ilk yardım çantasını getirdi, sonra kadın yaranın üzerine antiseptik bir ped yapıştırıp bantlarken o oturdu. Daha sonra kirli gömleğini çıkardı, kirli tabağını ve çatalını lavaboya götürdü. Düzgün bir ev sahibesi olsa itiraz ederdi ama kadın buna izin verdi. O uygun bir hostes değildi; o bir takım arkadaşıydı ve takım arkadaşları kendi kirli tabaklarını lavaboya götürebilirdi.

"Kahvaltı için teşekkürler," dedi ona doğru dönerek. Bakışları kızın ağzına kaydı, sonra gözleri kapandı; döndü ve kapıya doğru gitti. Kapıya ulaştığında tekrar ona baktı.

"Donnelly için üzgünüm. Sana bunun içini kemirmesine izin verme derdim ama kemirecek. Beni de yiyip bitiriyor. Siz drone operatörlerinin güvenli yerlerde olmanız gerekir ama gerçek şu ki, görevdeyken güvenli yer diye bir şey yoktur."

Hayır, yoktu. O gittikten sonra, sessizce kapıyı arkasından kapatarak odaya geçti ve kilitleri kilitledi. İroni gözünden kaçmamıştı. Kapıyı kilitleyebilirdi ama iş o noktaya geldiğinde Donnelly güvende değildi, kendisi de öyle.

On sekiz

Nisan ayında Güney Afrikalı bankacı Graeme Burger ailesiyle birlikte gümrükten geçti ve dört gün boyunca başkentteki tüm tarihi yerleri gezerek bir turistten başka bir şey değilmiş gibi bir görüntü verdi. Bırakalım FBI halletsin. Bu şekilde herhangi bir zafer onlarındı ama herhangi bir başarısızlık da öyle.

Mac'in politikasının akıllıca bir seçim olduğu kanıtlandı. Beşinci gün, Mr. Burger bir şekilde gözetimden kurtulmayı başarmıştı. Kameraların her yerde olduğu Washington'da bu en deneyimli ajan için bile etkileyici bir başarıydı. Yabancı bir ülkeden gelen bir bankacının bunu başarması federal hükümetin tüm istihbarat birimlerinde alarm bayraklarının dalgalanmasına neden oldu. Dört saat sonra eşi ve çocuklarına gülümseyerek bağlandı ve turistik işlerine devam etti.

Büyük evinde tek başına yaşayan Joan Kingsley de tüm ilginin Graeme Burger üzerinde yoğunlaştığını hayal ederken gülümsedi. Bankacı her türlü ilgiyi üzerinde topluyordu ve şu andan itibaren Axel MacNamara Neler olup bittiğini öğrenmek için çabalarını iki katına çıkardı. Piç her zaman en kötüsünü düşünür, etrafında büyük, karmaşık komplolar döndüğünü varsayardı ve bazen haklı çıkardı. Şimdi olduğu gibi. Ama bu kez hedef ulusal güvenlik değil, kendisiydi.

Nasıl çalıştığını biliyordu, çünkü sistemi pek çok kez çalışırken görmüştü. Şimdi Devan onlara Ace Butcher'ın GO-Team'ini pusuya düşürecek çok önemli bilgiler vermeye başlayacaktı; MacNamara'nın kendisini tuzağa düşürecek büyük adım.

Zorlukla bekleyebildi.

Temmuz ayı sıcak ve nemli geçti. Jina bir yıldan biraz fazla olduğunu fark etti. Eğitime başladığından beri, ama vay canına, böyle bir şey kutlama gerektirmezdi. Bu, zamanı işaretlemek için bir kılavuzdu, başka bir şey değil.

Bir açıdan her şey normal seyrinde devam etti. Başka bir drone operatörü Kodak'ın ekibine katılmak üzere eğitiliyordu ve bu kez Kodak ve ekibinin geri kalanı en başından itibaren işin içindeydi. Bundan sonra işlerin bu şekilde yapılmasının kabul göreceğini düşünüyordu. Donnelly'nin ölümü, insansız hava aracı operatörlerinin sadece Kodak ve ekibi kadar güvende olduğunu herkese göstermişti.

durumun onlara izin verdiğini ve durumun bir anda değişebileceğini biliyordu. Onların güvenliğini sağlamak için yapılabilecekler zaten yapılıyordu ve en önemlisi drone operatörlerinin değil, *ekip operatörlerinin* güvenliğiydi.

Levi'nin eğitimin ilk gününde ona çok açık bir şekilde söylediği gibi, ekibin en önemsiz üyesiydi. Adamlara çok daha fazla para ve eğitim yatırımı yapılmıştı ve uzmanlıkları onunkiyile kıyaslanamayacak kadar fazlaydı.

Temmuz ayının ortasında, Suriye'de yapılacak bir görevden haberdar edildiler.

Haberi duyunca Jina'nın midesine ağır bir korku duygusu yerleşti. Suriye dünya üzerindeki en tehlikeli yerlerden biriydi. Artık siyasi açıdan daha önce hiç olmadığı kadar bilinçliydi ve Suriye'nin bir savaş bölgesi olduğunu biliyordu.

Hükümet güçleri ülkenin büyük bölümünün kontrolünü kaybetmişti, IŞİD'le çatışmalar devam ediyordu ve o bunların ortasında kalmak istemiyordu.

En azından gecenin bir yarısı yola çıkmak zorunda kalmadılar. Sahadaki durumun belirsizliği nedeniyle görev titiz bir planlama ve zamanlama gerektiriyordu. Kendilerini bir muhbirin saklandığı yere götürecek olan Suriyeli bir sempatizanla buluşacaklardı; görevleri muhbiri güvenli bir şekilde Suriye'den çıkarmaktı çünkü muhbir onlara ne söylediğini anlatmayacaktı.

o zamana kadar biliyordu. İlk tepki onu orada bırakmak olmuştu; kendi güvenliği görünüşte risk altındayken oyun oynamak istiyorsa, muhtemelen verdiği bilgi o kadar da değerli değildi. Sonra dikkatlerini çeken bir isimden bahsetti: Graeme Burger.

Graeme Burger hakkında bildikleri netleşmek yerine daha da bulanıklaşıyordu. Önce Sudanlı Nawal Daw ile bağlantıları vardı, şimdi

de adı Suriye'de ortaya çıkıyordu. Başlangıçta alt kademede görünen biri giderek daha fazla önem kazanıyordu. Bağları ve etkisi

geniş kapsamlı sonuçları olan bir örümcek ağına benziyordu. Terörist grupların dünyası Bizans gibiydi. Batılı hükümetlerle olduğu kadar birbirleriyle de düşmandılar; daha az etkiliydiler

Bu yüzden. Kimse onların bir araya gelmesini ve uyumlu bir güç olarak çalışmaya başlamasını istemiyordu ve Graeme Burger tam da bunu yapmaya çalışıyor gibi görünmeye başlamıştı.

Jina *neden* Suriye'ye gittiklerini tamamen anlamıştı. Nefret ettiği şey ise *nasıl olduğuydu* - *çünkü* paraşütle inmeleri gerekiyordu.

Görev brifingi sırasında planı duyar duymaz, o tanıdık hastalık hissine kapıldı. Daha fazla atlayış yapmıştı - eğitimini güncel tutmak için yapmak zorundaydı - ama en iyi ihtimalle nasıl çalışacağını öğrenmişti. Hepsi bu kadardı.

Her atlayıştan korkuyor, öncesinde sinirden hasta oluyor, uçaktan ilk ayrıldığında panikliyor ve inişleri en iyi ihtimalle beceriksizce oluyordu; genellikle dördüncü temas noktasına, yani poposuna iniyordu. Yine de yaptı ve her saniyesinden nefret etti.

Brifing odasında otururken, her bir ekip üyesinin ona hızlı ve endişeli bir bakış attığını hissedebiliyordu, çünkü hepsi bundan ne kadar nefret ettiğini biliyordu.

Ve onlar endişelendiği için bunu yapmak zorundaydı. Onları hayal kırıklığına uğratamazdı.

Yeni ay otuz altı saat sonra olduğu için şanslıydılar, yani en azından karanlıkta atlayacaklardı. Radardan kaçmak için yüksek irtifadan atlamaları gerekecekti; atlayacakları bölge seyrek nüfuslu bir yerdi ama Ruslar Suriyelilere her yerde bulunabilecek mobil radar/füze bataryaları sağlamıştı. Teorik olarak bu bataryalar limanların yakınında konuşlandırılmıştı ama anahtar kelime "teorik olarak" idi.

Paraşütle inip, onları muhbire götürecek olan sempatizanla buluşacaklardı. Sonra da dışarı çıkmak zorunda kalacaklardı. Zor kısmı buydu. Dokuz kişi olacaklardı; IŞİD güçleriyle karşılaşmadıkları sürece bir kamyon daha kolay ve gizli olabilirdi. Helikopter daha hızlı olurdu ama radar ufkunun altında kalmak için dünyanın etrafında uçmak zorunda kalırlardı ve

daha fazla dikkat. Jina'ya göre iki seçenek de harika değildi.

Ancak GO-Ekipleri bu tür zorlukların üstesinden gelebilecek şekilde tasarlanmıştı. Her operasyonun kendine özgü sorunları vardı ve onların işi bu sorunları çözmekti

ve görevi yerine getirmek. Bunu nasıl yapacakları onlara bağlıydı.

"LZ'miz burada," dedi Levi, Suriye'nin güneyindeki bir noktayı işaret ederek

Çöl. "Bağlantımız burada bir kamyonun yakıtını doldurmuş ve gitmeye hazır hale getirmiş olacak." LZ'den yaklaşık iki kilometre uzaklıktaki başka bir yeri işaret etti. "Bebeğim,

Orada yerleŖeceėiniz bazı harabeler var. Paketimizi toplayacağız, Irak'a doğru yola çıkacağız ve orada evimize ulaŖacaėız." Durakladı. "Burada bir gözümüz kapalı hareket ediyoruz çünkü muhbirin tam olarak nerede saklandığını bilmiyoruz. Yakınlarda olabilir, birkaç kilometre uzakta olabilir ve hangi yönde olduğunu bilmiyoruz. Nerede olursa olsun, eğer durum kötüye giderse, ikincil ıkıŖ noktamız burası olacak. Irak'tan bir kuŖ alçaktan gelip bizi alacak." Koordinatları verdi ve herkes not aldı.

İkincil noktayı kullanmak zorunda kalmaları durumunda, bunun muhtemelen acil bir durum olacağı ve kamyonlarının olmayacağı anlaŖılmıŖtır.

Muhtemelen dŖman ateŖi altında olacaklardı, gece vakti, berbat bir sıcakta çölde yaya olarak iki kez zamanlama yapacaklardı, çünkü -Jina kafasında kilometreleri mile kabaca çevirdi- yirmi milden fazla. Yirmi beŖ mile daha yakındı.

Muhtemelen mil, ki bu neredeyse bir maratondur. Eğer asker olsalardı, bir helikopter onları almak için cehennemden içinden uardı, ama onlar asker değildi ve mümkün olduğunca dikkat çekmeden ellerinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydılar.

Yaz. Çöl. Cehennem gibi sıcak olacaktı.

"Eve git, hazırlan, biraz dinlen," diye bitirdi Levi. "z yüz gibi yola ıkıyoruz."

Biraz dinlenmek iyi bir fikir gibi görünüyordu. Jina merdivenleri tırmanıp kapısının önündeki küçük sahanlığa çıktığında, uzun boylu bir adam duvarın dibinde yerde oturuyordu ve Jina yaklaŖınca ayağa kalktı.

"Taz!" diye hayretle baktı ona. "Burada ne iŖin var? Neden aramadın?"

"Buradan geçiyordum, biraz zamanım vardı, seni görmeye geleyim dedim," dedi ama bu neden aramadığını açıklamıyordu.

Ona kardeŖe gerçekçi bir bakıŖ attı. Sadece geçiyor muydu? O bir askerdı, hiçbir yerden öylece "geçip gitmezdi". Asker kıyafetleri içindeydi ve kamuflajlı spor çantası ayaklarının dibindeydi. "Nereye gnderiliyorsun?"

Omuz silkti, yani bir Ŗey söyleyemedi.

Kapının kilidini açarken Jina, askerliğin küçük kardeŖine iyi geldiğini, çok fazla olan enerjisine odaklanmasını sağladığını ve boynunu kırma olasılığı olan her Ŗeyi denemeye meyilli olduğunu dŖnd. O artık bir ocuk değil, bir erkekti; kolundaki baŖavuş rütbesi bunu gösteriyordu.

izgilere baktı. "Ne zaman E6 oldun?" Onu en son Noel'de gördüğünde E5'ti.

"Birkaç ay önce." Kapıyı arkasından kapattı. "Çizgilerin ne anlama geldiğini ne zaman öğrendin?"

Oops. Daha önce askerlik yapmamış siviller çoğu rütbeyi rütbe işaretlerinden tanıyamazdı. "Başkente yaşıyorum," dedi hızlı düşünerek. "Ordudan biriyle karşılaşmadan on adım bile atamazsınız."

Ona kendi versiyonu olan gerçekçi bir bakış attı. "Hadi kardeşim, itiraf et. Ben anne ve baba değilim, yazılım üzerinde çalışmadığımı biliyorum." Kuşatıcı değerlendirmesi kızın başından başlayıp ayaklarına kadar indi.

"Ne?" Kendine baktı. Üzerinde bir tişört, kot pantolon ve ona göre gayet normal olan son model spor ayakkabıları vardı. "Ben de yazılımla çalışıyorum. Sence bir cep koruyucum falan olmalı mı?"

"Kaya gibi sert görünüyorsun. Hiçbir zaman Ashley ve Caleigh kadar kız gibi olmadın ama her zaman yüzünde bir şeyler vardı." Parmağını gözlerinin etrafında dolaştırdı. "Ruj falan. Ama şimdi değil. Evet, çok koşturmak seni güçlendirir ama o kollara sahip olmanı sağlamaz."

En azından göğüslerimin de gittiğinden bahsetmedi, diye düşündü öfkeyle. "Ben çalışıyorum, sadece koşturuyorum. İşim gizli, bunu kabul ediyorum, ama bölgede kaç kişinin gizli işler üzerinde çalıştığını biliyor musun?" Telefonuna baktı, saati kontrol etti. "Akşam yemeği için vaktin var mı?"

"Yaparım. Yemek mi yapıyorsun?"

Gerçekçi ifade yine ortaya çıktı. "Damak tadın pizzacıya ya da belki İtalyan restoranına uyduğu sürece sana bir şeyler ısmarlarım."

Kolunu onun omzuna doladı. "İşte şimdi konuşuyorsun."

Taz'ın göreve gitmeden önce altı saati vardı ve her dakikasını onunla geçirmeye kararlı görünüyordu. Normalde onun arkadaşlığına bayılırdı ama teçhizatını hazırlaması ve biraz uyuması gereken bir zamanda değil. Pizzacıda bulundukları süre boyunca saate baktı ve zihninde ne kadar uyuyabileceğini saydı. Nihayet adam akşam sekizde ayrıldığında, dört saat uyuyabileceğini, sonra da uçakta daha fazla uyuyabileceğini düşündü.

Yine de o dört saati istiyordu, bu yüzden çantasını yeniden hazırlamaya koyuldu. Sonra telefonu çaldı: Taz'la az önce konuşmuş olan annesi. Jina çantasını hazırlarken bir yandan da sohbet etti; çöle gidecekleri için botlarını, fazladan çoraplarını, kıyafetlerini, ıslak mendillerini, güneş kremi, dudak kremi, fazladan su, protein barları ve akide şekerlerini aldı. Bu arada

Telefonu kapatıp duşa girdiğinde, o sağlam dörtlüden biraz eksikti, ama aile. Ne yapabilirdi ki? Yine de onları seviyordu.

Ertesi gün u u un sekizinci saatinde Jina onları sevdi inden o kadar da emin değildi. Uyumu tu, yanında getirdiği kitaptan biraz okumu tu ve zaman hâlâ akıp gidiyordu. Kiralanmı  bir jette bile olsa uzun bir u u un keyifli hiçbir yanı yoktu. Spor ayakkabılarını çıkarıp botlarını giydi ve ayağını ilk botun içine sokar sokmaz ne olduğunu anladı.

"Ah, kahretsin!" Kendinden tamamen i renerek ba ını koltu a yasladı. Evet, Taz ve annesi dikkatini da ıtmı tı ama doğru teçhizatı getirmek *onun* sorumlulu undaydı.

"Sorun nedir?" Boom onun yanında sordu.

"Yanlış botları almı ım."

 ki gözünü de açtı ve onlara baktı. "Bana iyi görünüyorlar."

"Diğerleri kadar iyi oturmuyorlar." Ka larını çattı, çantadan fazladan bir çift çorap çıkardı ve onları da giydi. Eve vardıklarında bu botları bir ba ı  kutusuna atacak, aynı hatayı tekrar yapmamak için dolabından çıkaracaktı. Bunu yapmayı çoktan d   nm  t  ama bir türlü fırsat bulamamı tı. Şimdi çok büyük botlar giymek zorunda kalmıştı.

Onlarla haftalarca eğitim almıştı, bu yüzden onları giyerek tek bir görev boyunca ya ayabilece ini varsaydı. Dersini almıştı.

Ayrıca, botlar için endi elenmeye odaklanabilseydi, belki de uçaktan atlamak için bu kadar endi elenmezdi. Karanlıkta. Suriye'ye.

Hayır, botlardan daha kötü bir şeye ihtiyacım vardı.

Yüksek irtifadan atlamak oksijen gerektiriyordu. Gece atlamak için gece görüş göz l    gerekiyordu. Hiç atlamamak ya  elik gibi sinirler ya da bir hamster beyni gerektiriyordu. Sinirleri kesinlikle  elik değildi, bu yüzden Jina beyninin kemirgen gibi olduğunu düşündü.

Ekipman  antası önce gitti, otomatik HALO için ayarlandı, böylece yerde onları bekliyor olacaktı. Sonra adamlar teker teker al altılmı  rampadan çıkararak gecenin içinde kayboldular. Jina sondan bir önceki sıradaydı; aslında sonuncu olacaktı ama ona o pozisyonu asla vermediler çünkü arkasında biri olmazsa gerçekten atlayaca ından emin değillerdi. Bu gece, sonuncusu Snake'ti.

Tweety ve dizüstü bilgisayar, normal çantasıyla birlikte sırtına bağlanmıştı. Oksijen maskesi yerindeydi. Gece görüş cihazı NVD'sini takmıştı. Dengeleyici bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve gecenin içine doğru küçük bir sıçrayış yaptı.

Bu deneyim hâlâ dehşet vericiydi; soğuk ve rüzgâr onu yırtıyor, neredeyse oksijen maskesini çıkarıyordu. Tek eliyle maskeyi sabitledi, gözlükleri yeniden taktı ve ekibin geri kalanını aradı. Onları göremiyordu, bir hareket vardı. Vücudunun pozisyonunu korudu, onu izledi. İrtifa, gözünü görebildiği ekip üyesinden ayırmadı. Ortamdaki tek ışık yıldız ışığıydı ve NVD her şeyi yeşile çeviriyordu ama birini görebiliyorsa, üstündeki Snake'in de onu görebileceğini düşündü. Bu ona kendini daha güvende hissettiriyordu ama karanlıkta, Dünya'ya doğru hiçliğin içinde düşerken bu çok anlamsızdı.

Uygun irtifada paraşütünü açtı, artık yukarı doğru şiddetli sarsıntıya ve kayışların bacaklarını kesmesine o kadar hazırlıklıydı ki, her şeyin olması gerektiği gibi çalıştığının bir işareti olması dışında onları neredeyse hiç fark etmedi. Hemen diğerlerini bulmak için etrafına bakındı, böylece onlardan uzaklaşabilecekti. Artık daha görünürdüler, dev yeşil mantarlar gibi dalgalanan paraşütler. Üstünü kontrol etti ve Snake'i buldu. Onun paraşütü de sorunsuzca açılmıştı.

Kurak hava daha yavaş bir iniş sağlıyordu, bu da ateşli silahı olan herkes için kolay hedef oldukları süreyi uzatıyordu ve bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Jina'nın sinirleri, bir sonraki adımda yer ona doğru geliyordu. Paraşütünü açtı, tek noktadan iniş yapmaya çalıştı ve her zamanki gibi başarısız oldu. Kıçını kaldırdı ve paraşütünü makaraya sararak yukarı kaldırdı ve sabitledi.

"Bebeğim."

Fısıltıya doğru döndü ve Levi'yi buldu, onunla ve Crutch ile birleşti. Daha küçük bir hedef sağlamak için tek dizlerinin üzerine çöktüler; görebildiği kadarıyla neredeyse *hiç* siper yoktu. Bazı kayalar, birkaç çalı, yerde vadi olduğunu tahmin ettiği bazı karanlık yarıklar vardı ama hepsi bu kadardı. Diğerleri de kısa süre içinde onlara katıldı, hepsi sayıldı. Yere ilk inen Boom, teçhizat çantasını bulmuş ve silahlarını dağıtmıştı.

Temas noktasına doğru mümkün olduğunca sessizce ilerlediler, el işaretleriyle ve iletişim ünitelerine fısıldayarak iletişim kurdular. Gece olmasına ve rüzgâr esmesine rağmen sıcaklık bunaltıcıydı. O

saniyeler içinde terlemeye başlamıştı; Tanrı'ya şükür şafak sökmeden gitmiş olacaktı. Konuşlanacağı yerdeki yıkık dökük harabe görüldü. Ne olduğunu anlayamamıştı. Harabe bir kulübe olamayacak kadar büyüktü ama burada, hiçliğin ortasında başka ne olabilirdi ki?

Neden burada bir kulübe olsun ki? Harabelerin arkasında başka bir vadinin karanlık yarığı vardı, yani belki de bir zamanlar burası daha yaşanabilir bir yerdi.

Levi herkesin diz çökmesini işaret etti, ardından Trapper ve Voodoo sessizce ufalanmış yığının etrafında döndüler. Yıkıntının diğer tarafında gölgelerin arasına sıkışmış bir kamyonet vardı; tozla kaplandığı için çevreye uyum sağlamış, eski püskü bir Toyota kamyonet. Belki de dokuz kişinin ağırlığı altında çökmezdi.

Trapper yeniden ortaya çıktı ve başıyla onayladı. Levi ayağa kalktı ve Trapper ile Voodoo arkayı kollarken, ekip onun arkasından dağıldı ve harabeye önden yaklaştı. Yaklaştığında çömeldi, bir taş aldı ve harabenin içine fırlattı.

On saniye sonra, parçalanmış kapı aralığında küçük bir figür belirdi. Geleneksel bol pantolon ve gömlek giymişti, kalın, dağınık siyah saçları yüzüne dökülüyordu. On iki yaşlarında görünüyordu ama muhtemelen daha büyüktü. Alçak sesle, uğultulu bir ısıklık çaldı.

Levi karşılık olarak ısıklık çaldı ama hiçbiri daha fazla yaklaşmadı.

Çocuk kapı aralığından çıktı ve kolunu salladı. Silah taşımıyordu - en azından görebildikleri kadarıyla.

Ekip temkinli bir şekilde yaklaştı. Levi'nin talimatlarına göre Jina grubun arkasında kaldı ve saçları terden sıırıslam olmasına rağmen atlama başlığını çıkarmadı. Giydiği tüm teçhizatla birlikte, başı kapalı olduğu ve NVD taktığı sürece kimse onu kadın olarak tanımlayamazdı.

"Ben Mamoon," dedi çocuk, onu duyabilecek kadar yaklaştıklarında, İngilizcesi anlaşılabilirdi. Hızlı ve utangaç bir gülümsemesi vardı ama Levi'ye baktığında bu gülümseme biraz soldu. "Bir paket almak için buradasınız, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Levi. "Büyük bir paket."

Mamoon'un sırtışı tekrar parladı, belki de bu tanımdan dolayı. "Çok iyi," dedi mutlulukla. Arkasında, gölgelerin arasından bir adam belirdi ve tüm silahlar ortaya çıktı. Mamun'un gözleri büyüdü ve bir elini kaldırarak geri çekildi. "Bu benim amcam, Yaser. Sizi pakete götürecekt."

"Bir kişiyle buluşacaktık," dedi Levi, ses tonu sertti.

"Mamoon'un tek akrabasıyım," dedi Yasser vakur bir sesle. Mamun gibi onun da İngilizcesi fena sayılmazdı. "Benimle yaşıyor."

"Burası senin evin mi?"

Yaser etrafına, yıkılmakta olan harabeye baktı. "Hayır, elbette olmaz. Lütfen girebilir miyiz?"

Jelly onların yanından geçerek kalan duvarların çevresinden kayd. Ancak yeniden ortaya çıkıp tamam işareti verdiğiinde Levi, Boom ve Jina içeri girebildi.

NVD'lerini indirdiler ve Levi dar bir kalem ışığını içeride gezdirerek incelemeye başladı. Dış duvarların yarısından fazlası, iç duvarların da çoğu yıkılmıştı ama kaba yapının en arkasında, çoğunlukla sağlam olan küçük bir oda vardı. Kalın, kaba bir malzemeden yapılmış siyah bir perde burayı kapatıyordu. Taş duvarların içindeki sıcaklık biraz daha azdı ama yine de boğucuydu.

"İşte," diye mırıldandı Jina, kısık sesinin cinsiyetini gizlemeye yardımcı olacağını biliyordu. Herhangi bir kültürel farklılığa ters düşmek istemiyordu ama aynı zamanda işini yapmak için buradaydı. Bunu herhangi bir sorun çıkarmadan yapabilirse ne âlâ.

Siyah perde dizüstü bilgisayar ekranından gelen ışığı engelleyecek ve çalışırken ona bir ölçüde koruma sağlayacaktı. Aynı zamanda, harabenin arka tarafında kapana kısılmış olacaktı ve tek bir çıkış yolu vardı.

Levi sessizce, "Hazırlan," dedi. Siyah perdenin arkasına geçerek perdenin düşmesine izin verdi ve Yaser'le konuşmaya başladı. Harabenin önüne doğru yürürken sesleri kayboldu.

Jina ekipman çantasını yere bıraktı ve çevresini daha iyi keşfetmek için kendi kalem ışığını çıkardı. En fazla bir metre genişliğindeki küçük oda tamamen sağlam değildi. Arka tarafta, sol taraftaki duvar kısmen çökmüştü. Havanın hareket ettiğini hissedebiliyordu ve esintinin kaynağını aramak için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktüğünde daha derin bir karanlık görebiliyordu. Birkaç moloz parçasını yerinden oynattı ve duvarın dibinde bir insanın sığamayacağı kadar küçük, sivri bir delik gördü. Mamoon belki de bunu yapabilirdi ve kendisinin de yapabileceğini düşündü.

Kendini biraz daha iyi hissetti. Bütün bu durum onu huzursuz ediyordu. Herkes tedirgindi ve bunun iyi bir nedeni vardı. En ufak bir pürüz felakete yol açabilirdi.

On dokuz

Levi, "Paket ne kadar uzakta?" diye sordu.

"Güvende hissetmek için yeterince uzak," diye yanıtladı Yaser sertçe. Gözleri dostça değildi ama Levi dostluk değil, sadece işbirliği bekliyordu. Birçok

Ilımlı Araplar Batılları umursamıyordu ama radikalleri ya da kendi hükümetlerini daha da az umursuyorlardı. Levi ise Yaser'in sempatik olup olmamasıyla ilgilenmiyordu; tek istediği işbirliğiydi.

"Bir zaman dilimine ihtiyacım var."

Yasser omuz silkti. "On beş dakika."

Yaklaşık bir mil, yani Tweety'nin menzili içinde. Levi etrafına bakındı. Babe'i burada bırakmak istemiyordu ama onun görevinin amacı güvenli bir yere çömelip ekibin geri kalanına göz kulak olmaktı. Onu yanlarında götürmek bu amacı boşa çıkarıyordu çünkü aynı anda hem yürüyüp hem de dronu kullanamazdı. Bu da onu bir seçim yapmak zorunda bırakıyordu: ekibi bölüp birkaç kişiyi burada Babe'le bırakmak ya da hepsini yanına alıp Görev başarısı olasılığını en üst düzeye çıkarmak. Aldığı eğitim, görev başarısının en önemli şey olduğunu söylüyordu. Eğer muhbir kurtarıcılarında bile saklanacak kadar korkuyorsa, muhtemelen bunun için bir nedeni vardı.

dışarıda onu arayan başkaları da olabilirdi. Bu yine de basit bir al ve git olayına dönüşebilirdi ama tecrübeleri ona aksini söylüyordu.

"Ekip üyelerimden birini burada bırakıyorum," dedi. iletışim." Bir yere kadar doğruydu bu. Tweety'den kimseye bahsetmeyecekti ve insansız hava aracını fark edilmeden yerleştirmek Babe'e bağlı olacaktı.

Muhtemelen çoktan yapmıştı. Etrafına baktığında, Boom ve Jelly'nin Mamoon'la şakalaştığını görebiliyordu, bu da onun harabede yalnız olduğu anlamına geliyordu,

işini yapıyordu. Küçük drone neredeyse sessizdi ve gece fark edilmeyecekti.

"Ah," dedi Yasser. "Anlıyorum. Bu iyi bir şey. O zaman Mamoon'u onunla bırakabileceğim. Çocuğu almak istemedim, çünkü tehlike olabilirdi, ama onu burada yalnız bırakmak da istemedim."

Levi başıyla onayladı. Bu fikir hoşuna gitmişti; böylece Babe tek başına kalmayacaktı. Çocuk zeki ve arkadaş canlısı görünüyordu ve en az amcası kadar iyi İngilizce konuşuyordu. "Biraz konuşup hemen döneceğim," dedi ve Babe'le konuşmak için yıkıntıların arasından geçerek harabeye girdi.

Adam siyah perdeyi kenara çekip yanında durunca başını kaldırıp baktı. Adamın beklediği gibi dizüstü bilgisayarı çoktan açmıştı; yarı yıkık duvarın üstünde çoğunlukla düz bir yer hazırlamıştı ve önünde durmuş, tuşlara basıyordu. Tek ışık ekranın aydınlığıydı ve ona hortlak gibi bir görünüm veriyordu. Atlama kaskını çıkarmıştı ama yine de saçları terden kararmış ve teni terden parlıyordu. Kızın görüntüsü hoşuna gitmişti ama yine de hoşuna gitmişti. Akıllı kız; tabancasını kılıfından çıkarıp elinin yanına koymuş, böylece ihtiyacı olduğunda ona bir saniye zaman kazandırmıştı.

Önce ona, sonra da ekrana baktı. "Evet?" Göz temasını asla gerekenden daha uzun süre sürdürmezdi. Bu sınırı anlıyor ve saygı duyuyordu. Onu paramparça etmek isterdi ama şimdilik saygı duyuyordu. Bunun ne kadar süreceğini kimse tahmin edemezdi.

"Çocuk burada seninle kalacak, böylece yalnız olmayacaksın."

"İyi." Hızlı bir bakış daha. "Yine de gerekli değil. Daha önce de yalnız kaldım."

"Bu iş tehlikeli olabilir. Muhbirin peşinde birileri olduğunu tahmin etmelisin, yoksa bu kadar ürkek olmazdı. Onu geri getirirken neyle karşılaşacağımızı bilemeyiz ve bu da bizden korkup kaçmayacağı varsayımına dayanıyor."

"Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Ya oradadır ya da değildir. Ve eğer orada biri varsa, Tweety onu görecektir."

Ekrana baktı. Tahmin ettiği gibi Tweety havadaydı. Drone'u harabenin üzerinde sessizce gezdiriyor, takım arkadaşlarını teker teker kontrol ederken yavaşça dönüyordu. Yasser ve Mamoon birlikte duruyorlardı, Yasser'in eli çocuğun omzundaydı. Ciddi bir konuşma yapıyor gibi görünüyorlardı, çocuk talimatları alırken başını sallıyordu.

"Dikkatli ol," dedi. Bir an için göz göze geldiler, sonra ışığın loşluğu nedeniyle adam bir şey anlayamadan kadın tekrar aşağı baktı.

"Sen de bebeğim," dedi, kelimeyi büyük harf kullanmadan söyleyişindeki belli belirsiz farkı duymayacağını biliyordu. Avuç içi karıncalandı.

Elini başının arkasında, boynunda gezdirme dürtüsü o kadar güçlüydü ki, ona dokunmadığı halde bu hissi gerçekten hissedebiliyordu.

Ah, kahretsin. Kafasını bu çıkmaz yoldan çıkarıp işine geri dönmesi gerekiyordu.

Perdenin içinden geçip dışarı çıktı, gerçi "içerisi" çoğunlukla yıkıntı halinde olan bir yapı için gevşek bir tanımdı. "Liderlik et Yolda," dedi Yaser'e kısaca. Yaser, sıcak rüzgârın savurduğu tozu filtrelemek için başlığının bir kıvrımını burnuna ve ağzına doğru çekti. Levi ve

Ekibin geri kalanı da aynı nedenle kar maskelerini yüzlerinin alt yarısına kadar çekti. NVD'leri takılıyken yüzleri neredeyse tamamen gizlenmişti.

Yaser'in seçtiği yön kuzey-kuzeydoğuydu, daha engebeli araziye doğru, ama bu muhbir için mantıklı bir konumdu çünkü daha fazla gizlenme olanağı sunuyordu. Bir mil orada, temas kur, bir mil geri; her şey yolunda giderse Babe en fazla kırk beş dakika yalnız kalacaktı ama bunun garantisi yoktu. Levi'nin planladığı gibi bir bokun olması kaçınılmazdı. Tek bilinmeyen bokun nasıl bir şekil alacağıydı.

Jina, Tweety'yi her yöne bakarak yayılmış insan sırasının etrafında yavaşça dolaştırdı. Bir keresinde hareketsiz durup insanların geçişini izleyen bir ceylan gördü. Ödevini yapmıştı, çölde ceylanlar, çakallar ve diğer memeliler olduğunu biliyordu. Ayrıca, şaşırtıcı bir şekilde, bodur çalılar ve küçük ağaçlar, kaya yığınları, sivri ve çorak dağlar ve çok sayıda düz alan vardı. Bölgede bedeviler dolaşıyordu, ancak Temmuz sıcaklığında su kaynaklarına kış aylarında olduğundan daha yakın olmaları mantıklıydı.

Şu anda biraz kışa ya da yakın olabileceği bir su kaynağına bile aldırılmazdı. Üzerinden ter damlıyordu. Ama hangisi daha kötüydü, soğuk sefalet mi, sıcak sefalet mi? Sıcak sefalet, diye karar verdi, çünkü zar zor nefes alabiliyormuş gibi hissediyordu. Sıcak rüzgâr toz ve kumu karıştırıyor, her yarığa giriyor, gözlerini ve ağzını bulandırıyor, burnunu tıkıyordu.

Bunların hiçbirisi mutlu bir his değildi.

Ekranı izliyor, Tweety'yi hem çeşitli kameralarını açmak için tuşlara basarak hem de dizüstü bilgisayara taktığı drone'un hareketlerini yöneten mini tekerlekli fareyle kontrol ediyordu. İletişim kulaklığı yerindeydi, kulaklık ve boğaz mikrofonu, NVD'si, ekipman ve teçhizat çantaları, tabancası ve atlama kaskı hemen yanındaydı, böylece gerektiğinde kapıp gidebilecekti.

Erkekler çoğunlukla sessizdi, gerektiğinde el kol hareketleri ya da düşük perdeden yorumlarla iletişim kuruyorlardı. O da sessizdi, çünkü rapor edecek bir şeyi yoktu. Boş konuşmalar dikkat dağıtıcıydı.

Mamoon'un harabenin dış kısmına girdiğini, etrafta dolaştığını ve nefesinin altında biraz şarkı söylediğini duydu. Bir süredir dışarıdaydı, bu da onun işine geliyordu. Eğer çoğu çocuk gibiyse, buradaki yalnızlığı uzun sürmeyecekti, çünkü merakı onu ele geçirecekti.

Bu düşünceyi aklından geçirir geçirmez siyah perde hareket etti ve adam perdenin arkasına geçerek küçük odada ona katıldı.

Adam şok içinde ona baktı. "Sen bir kadınsın!"

Başını salladı, iletişim sessizliğini korudu ve bir gözü ekranda kaldı. Tweety'yi yavaş bir daire çizerek döndürdü.

"Erkeklerle mi seyahat ediyorsun?"

Ses tonu skandal yaratmıştı. Jina iletişim mikrofonunu kapattı ve ekranı izlemeye devam etmesine rağmen eliyle tabancasını gösterdi. "Silahlıyım," dedi kısaca. "Beni rahat bırakıyorlar." Herhangi bir konuda uzun bir tartışmaya girmenin anlamı yoktu, sadece böyle bir şeyin nasıl mümkün olduğunu ona anlatacak, sonra da işine geri dönecekti. Mikrofonu tekrar açtı.

Bir dakika boyunca onu izledi, parmaksız siyah eldivenli çevik elleri tuşların üzerinde geziniyor, küçük ayarlamalarla iz topunu "bulanıklaştırıyordu". Ekрана baktı, başını hafifçe eğdi ve Etrafı incelerken görüntü değişti. Termal görüntüleme çok küçük bir iz yakaladı ve sıfırladı, büyüttü, farelik işine devam eden bir tür garip kemirgen buldu. Tavşan, sıçan ve kanguru karışımı bir şeye benziyordu. Tekrar geri çekilerek bölgeyi gözetlemeye devam etti.

Adamların sırası ekrana geldiğinde Mamoon'un nefesi kesildi. "Bunu nasıl yapıyorsunuz?"

Lanet olsun. Adamın çenesini kapamasını ve işini yapmasına izin vermesini diledi. Mikrofonu tekrar kapattı. "Kontrol ettiğim uçan bir kameram var."

Gözleri büyüdü ve tekrar ekrana baktı. "Jerboa'yı gördün!"

"Fare mi? Evet, kamera çok hassas." Mikrofon tekrar açık. Tweety'yi ekibin diğer tarafına taşıdı, arıyor, izliyordu.

Hissettiği kadar sabırsız görünmemeye, sadece iş gibi davranmaya çalıştı ama çocuk ses tonundan bir şey anlamış olmalıydı çünkü aniden perdenin arkasına geçti ve onu yalnız bıraktı. Belki de yapması gereken bir şeyi hatırlamıştı. Belki de bir şey almaya gidiyordu. Kesinlikle bir çocuktı, yani kim bilebilirdi ki? Onun gitmesine sevinmişti, böylece konsantre olabilirdi.

Saati kontrol ettiğinde adamların on iki dakikadır hareket halinde olduğunu gördü; muhbirin saklandığı yere yaklaşıyor olmalıydılar. Herhangi bir mağara olup olmadığını merak etti. Pürüzlü ve kayalık Dağlar ve benzeri şeyler, yani mantıken mağaralar olmalıydı. Tweety'yi daha ileriye götürüp neler görebileceğini görmenin zamanı gelmişti.

Mamoon harabenin dışına çıkmıştı. Sol tarafta hafif bir gümleme sesi duyabiliyordu, sanki kamyonun etrafında dolaşıyormuş gibi, belki de araba sürüyormuş gibi yapıyordu. Araba kullanmayı zaten biliyor olabilirdi. Belki de esen kumlardan korunmak için biraz kestirmek için biniyordu, yine de kamyonun içinin rahat edemeyeceği kadar sıcak olacağını düşündü.

Tweety'ye odaklandı, küçük dronu ileriye götürerek muhbirin ısı imzasını aradı.

Dışarıda başka bir şey daha duydu; bir ses. Bir erkek sesi, kısık, kelimeleri çıkaramayacağı kadar belirsiz. İlk başta sesi kulaklıktan mı yoksa açıkta kalan sağ kulağından mı duyduğunu anlayamadı. Kaşlarını çattı, konsantre oldu, dinledi.

Sonra Mamoon'un en az diğeri kadar kısık ses tonunu duydu.

Dışarıda beklemedikleri biri vardı. Mamoon onu duymuş muydu, dikkatleri başka yöne çekmek için mi dışarı çıkmıştı?

Hayır. Gecenin bir yarısıydı ve lanet olası bir çöldeydiler. İnsanlar öylece dolaşıp ziyaret etmezlerdi, özellikle de kimsenin bulunmayacağı bir harabeyi. Orada her kim varsa kazara orada değildi.

Alarm omurgasını karıncalandırdı. Tweety'nin kameraları insan boyutunda bir termal iz tespit ettiğinde ekibe misafiri olduğunu haber vermeye başladı. Sonra bir tane daha. Sonra bir başkası ve daha fazlası, kolayca on ya da on beş tanesi, ekibin gideceği rotanın her iki tarafında gizlenmişti. Harabenin dışındaki tehdidi unutmuş, tamamen adamlarına odaklanmıştı.

"*Pusu! Pusu-*" dedi acilen.

Başka bir şey için zaman yoktu. İkinci kelimeyi söylediği sırada gök gürültüsünü andıran bir patlamayla harabenin içinde taş ve toz uçuştı, sarsıntı onu sağa doğru savurdu. Başı ve sağ dirseği yere çarptı. Acı içinde duvara çarptı ve üzerine yağın molozlarla birlikte bir yığın halinde yere yığıldı.

Şiddetli bir şekilde öksürdü, sersemlemişti, yine de eğitiminin ona öğrettiği şeyi yaptı ve enkazı iterek hemen ayağa kalktı. Karanlık mutlak, bilgisayar ekranı kararmıştı.

En kötüsünü varsay.

Adamlar çok uzaktaydı; her ne saldırı olursa olsun, kendini kurtarmak zorundaydı. Göremiyordu. Gece görüş gözlükleri . . . onlar ve şimdi nerede olduğunu sadece Tanrı biliyordu. Hiçbir şey bulamadı. Körlemesine el yordamıyla sıcak ve metal bir şeye dokundu, dizüstü bilgisayarın pürüzsüz kenarlarını tanıdı.

Dizüstü bilgisayar düşürülmeye, suya batırılmaya ve hassas işleyişine yönelik diğer tüm hakaretlere dayanacak şekilde yapılmıştı. Hâlâ çalışabilir durumda olduğunu varsaymak zorundaydı, bu da başka birinin eline geçmesine izin veremeyeceği anlamına geliyordu. Hiçbir şey duyamıyordu, patlamadan dolayı kulakları çınlıyordu. Dışarıda her kim varsa şu anda bile onu aramak için harabenin içinden gelip gelmediğini anlayamıyordu.

En kötüsünü varsay.

Dizüstü bilgisayarı yok etmek zorundaydı. Bu ona ve tüm drone operatörlerine defalarca öğretilmişti. Yazılım son derece gizliydi ve başkalarının eline geçmesine izin *verilmemeliydi*. Başka bir şey yapmadan önce, hatta kendini kurtarmaya çalışmadan önce, işini yapmalı ve dizüstü bilgisayarı yok etmeliydi.

Kenarları yoklayarak kasanın sol üst köşesindeki düğmeyi buldu ve aşağı doğru çevirdi. Sabit disk yok edilirken parlak, kısa bir parlama oldu. İmha işleminin tamamlandığına güvenmek zorundaydı çünkü kontrol etme imkanı yoktu.

Şimdi kendini kurtarmak zorundaydı.

Tırmalayan parmakları çantasını, NVD'yi ya da herhangi bir şeyi bulamadı. İleride, bir el feneri ışını ... iki ışın ... toz ve dumanı yarıyordu. O tarafa gidemezdi, konuştuklarını, onun öldüğünü düşünüp cesedini aradıklarını ya da yıkımdan sağ çıktığını ve muhtemelen yaralı ama kesinlikle silahlı bir şekilde onları beklediğini düşündüklerini duyamazdı.

Silahlıydı. Tabancası yanında duruyordu. Şimdi Tanrı bilir neredeydi ve onu arayacak zamanı yoktu.

Arka duvarda bulduğu delik onun tek şansıydı. Kaçışı olmayan arka tarafta kapana kısılmama içgüdüğü tamamen doğruydı. Bir el feneri ışını çok yakınında parladı ve hızla yere eğildi. Bir mucize eseri tabancasını bulup onlara doğru ateş etmediği takdirde buraya dönmelerine saniyeler, kelimenin tam anlamıyla bir dakikadan az kalmıştı. O mucizeyi beklemiyordu, hemen harekete geçmesi gerekiyordu. Yarı sürünerek, yarı sürünerek geriye ve sola doğru gitti, öksürüp yerini belli etmemek için nefesini tuttu, onu arayanların kendisinden daha iyi duyduğunu varsayıyordu.

Harabenin arkasına ulaştı, daha fazla ilerleyemedi. Etrafta dolanarak açıklığı aradı ve sonunda kısmen tıkanmış deliği buldu. Daha fazla taş düşmüş ve onu yavaşlatmıştı. Önüne çıkan taşları itti, karnının üzerine çöktü ve kıpırdanarak geçmeye çalıştı. Taşlar kollarına sürtündü, omuzlarına takıldı. Çaresizce yan döndü, başını içeri sokmaya çalıştı, elleriyle çekti, ayaklarıyla itti ve omuzları kurtuldu. Yarı içeride, yarı dışarıdaydı, biri onu görürse tamamen çaresizdi. Bir nefes çekti ve toz burun deliklerini, boğazını tıkadı. Çabucak iki eliyle ağzını kapattı ve bastıramadığı sert öksürüğü boğmaya çalıştı.

Dışarı. *Çıkmak zorundaydı.* Biraz daha itti, kalçalarını serbest bıraktı ve bacaklarını dışarı çekti. Çabucak dönüp karnının üzerine yattı ve duvara doğru uzanıp deliği gizlemek için bazı enkaz parçalarını yerine çekti. Belki bu, molozların altında gömülmek yerine kaçtığını fark etmelerine kadar ona biraz zaman kazandırabilirdi. Düz durarak vadi olduğunu hatırladığı yere doğru süründü, ancak hiçbir şey göremiyordu ve sadece doğru yöne gittiğine dua edebilirdi.

Yer altından kayarak vadi içine düştü, kayalar ve kum da onunla birlikte sürüklendi. *Buldum onu.*

Hareket etmek zorundaydı, daha güvenli bir yere gelene kadar durup durumu değerlendiremezdi. Tek yapmaları gereken -her kimlerse- oraya doğru yürümektir.

Vadi kenarına gidip el fenerlerinden birini aşağıya tuttuğunda onu göreceklerdi.

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki parmak uçlarının zonkladığını hissedebiliyordu. Ekibin hangi yöne gittiğini biliyordu, ama Tweety'nin kameralarından gördüklerini düşündüğünde, vadi

kabaca soldan sağı gidiyordu, istediğı diyagonalde değıl. Ama seçebileceğı başka bir yol da yoktu, elindeki vadi ile gitmek zorundaydı. Sağı gitmeyi seçti, engebeli dip boyunca tökezledi, kayalara takıldı, tekrar düştü.

Kahretsin! Gecikme ve olası gürültü onu, eğer düşünseydi hissedebileceğı acıdan daha fazla dehşete düşürdü.

Ayağı kalk, hareket et, hareket etmeye devam et.

Duman ve tozdan uzaklaştığı için gözleri alışıyor, netleşiyordu. Daha derin gölgeler görebiliyor, vadinin sola doğru kıvrıldığını, onu daha çok istediğı yöne götürdüğünü ve kıvrımın onu hâlâ harabede olanlardan etkili bir şekilde gizlediğini söyleyebiliyordu. Tökezleyerek ilerledi, Vadi tabanı çok sert olduğu için koşamıyordu ama en azından hareket ediyordu.

Işık *olduğunu* fark etti, garip bir ışıktı, tuhaf bir titreşimi vardı; arkasına baktı ve en az yüz metre arkasında ateşin kırmızı, titreşen parıltısıyla aydınlanan gece gökyüzünü gördü. Patlayan her neyse şimdi yanıyordu. Ne yanıyordu? Harabe olamazdı, taş ne kendi kendine patlamış ne de yanmıştı. *Kamyon*. O olmalı. Orada başka bir şey yoktu.

Parçalar yerine oturdu. Mamoon. Biriyle konuşuyordu. Küçük piç! O ve amcası -eğer Yaser gerçekten amcasıysa- pusunun bir parçasıydı. Dizüstü bilgisayarda, kızın evini gözetlediğini gördüğünde ve karanlıkta onları görebileceğini bildiğinden, muhtemelen diğerlerini uyarmak için hemen oradan ayrılmıştı. Sonra kime söylediye hem pusuda bekleyenleri uyarmak hem de onun ekibe haber vermesini engellemek gibi bir sorunla karşı karşıya kalmıştı. Sonuncusunda başarısız olmuş ama ilkinde başarılı olmuştu.

Levi. Takım.

Kulaklarındaki çınlama biraz azalmıştı, hızlı ve sessiz sesleri duyabilecek kadar. Silah sesini tanımlaması birkaç saniyesini aldı ama Nereye? Körü körüne bir daire çizdi, ateşin parıltısıyla yönünü buldu ve çarpıtılmış sese odaklandı.

Şurada.

Evet. Silah sesleri ekibin olduğu yönden geliyordu.

Midesi sıkıştı. En azından onları uyarayabilmişti. Kulaklığı yerinden oynamıştı ama hâlâ boynundaydı; kulaklık başlığını bulup yerine taktı. Kulaklarındaki çınlamanın arasından birbirinden kopuk küfürleri, homurtuları, silah seslerinin çatırtılarını ve gümbürtülerini duyabiliyordu ama tek tek sesleri ayırt edemiyordu.

Tekrar yürümeye başladı. Kulaklığı yerinden çıkmıştı. Patlamanın etkisiyle ya da kendini sivri delikten içeri ittiğinde yan yatmıştı. Kayış bükülmüştü, boğaz mikrofonu ... parmakları üzerinde gezindi.

Parmakları

Mikrofon hasarlıydı, sadece dokunarak anlayabilirdi. Kahretsin.

Kahretsin! Adamlarla telsiz bağlantısı kuramadı.

Yine de denedi, mikrofonu tıkladı - hayır, mikrofon *açık*ti, en azından pusu hakkında bir uyarı almıştı, bu yüzden sadece kapatmıştı.

Tekrar tıkladı, ağzını açtı ve sonra kapattı. Mikrofonunun çalıştığını varsayarsak, şu anda söyleyeceği her şey dikkat dağıtıcı olacaktı.

Vadi keskin bir şekilde sağa döndü ve onu bir kez daha yönlerinden uzaklaştırdı. İçinden çıkmaya cesaret edemedi, henüz değil, harabeden yeterince uzakta değildi ve bir çatışmanın ortasındaydılar.

Onlara ulaşamadı.

Endişeden hasta olan kadın, dikkatli bir şekilde vadiyi takip etmeye devam etti. Kuru dere yatağının etrafını görebileceği kadar sığ olduğu yerlerde, sönmeye başlamış olsa da uzaktaki yangını açıkça görebiliyordu. Mamoon ya da adamın silüetini göstermemek için iki büküm olmak zorunda kaldı. -Yanıdaki adam gece görüş gözlükleriyle bölgeyi tarıyordu. Bir NVD'nin görüş mesafesi oldukça sınırlıydı ve şu anda bunun ötesinde olabileceğini düşünüyordu ama emin değildi.

Vadi sağa doğru ilerlemeye devam ediyordu; onu takip etmeye devam ederse ekipten gittikçe uzaklaşacaktı. Tedirgin bir şekilde durdu ve kulaklıktan duyduğu kakofoniye anlamlandırmaya çalıştı.

Uzaktan gelen otomatik silahların hızlı *RAT-TAT-TAT* sesleri kesildi. Endişeyle bekledi, kalbi küt küt atıyor, ter içinde kalıyordu. *Lütfen, Tanrım, lütfen, iyi olmalarına izin ver.*

Babe'in iki keskin sözüyle, "Pusu! Pusu!" dediğinde, hepsi yere düştü. Aynı anda arkalarından bir *patlama* sesi duyuldu ve Levi omzunun üzerinden bakınca uzakta, tam da yıkıntının olduğu yerde yayılan bir parıltı gördü.

Ona çarpan iç şok dalgası sersemleticiydi. *Jina!* Başka bir şey düşünmeye fırsat bulamadan Yaser elinde bir silahla döndü. bol kıyafetinin altına saklamıştı ve yana doğru koşarken ateş etmeye başladı. Yasser'in NVD'si yoktu, bu yüzden çılgınca ateş ediyordu. Levi'nin takımının nerede olduğunu düşündü, ki yeterince yakındı. Bir mermi kızgın bir vınlamayla başının üzerinden geçti. Levi yuvarlandı, nişan aldı ve

Yasser'in gövdesine ateş etti. Adam sendeledi, sarsıldı, yere düştü. Bir iki kez seğirdikten sonra hareketsiz kaldı.

Hiçbir şeyi hafife almayan Levi ve Trapper, Yasser'e neredeyse aynı anda kafa atışı yaptı. Dikkatsiz insanlar diğerleri tarafından öldürüldü. Henüz tam olarak ölmemiş insanlar. Levi dikkatsiz değildi ve Yasser artık tamamen ölmüştü.

Jina.

Hızlıca etrafı kolaçan etti ve hiçbir şey göremeyince aceleyle ayağa kalktı. Jina onlara harabede bir pusu olduğunu mu söylüyordu, yoksa onları Yaser hakkında mı uyarıyordu? Belki ikisi de. Çoktan harekete geçmişti, NVD'sini kaldırdı ve harabeye doğru baktı. Bu mesafeden bile, parıltı NVD'yi yerinde tutmuş olsaydı onu kör edecek kadar parlak, gökyüzüne doğru titreşen gözle görülür bir ateş haline geldi.

Tüm ekip ayağa kalkmış, yangına doğru bakıyordu.

Bir el daha ateş edildi, bu seferki muhbirin saklandığı yönden. Tekrar yere düştüler. Levi sessizce küfrederek NVD'sini yerine geri çekti. Namludan çıkan beyaz parıltılar yeni saldırganların yerini gösteriyordu; koşuyorlardı ve hızla ilerliyorlardı.

İyi haber şu ki, bu durum isabet oranlarını büyük ölçüde etkilemişti, ki onun deneyimine göre bu zaten çok iyi bir şey değildi; fişekleri bitene kadar daha çok patlatıyorlardı. Kötü haber ise ekibin sayıca en az ikiye bir oranında üstün olmasıydı.

Mermileri maksimum etki için dikkatlice yerleştirerek ateş etmeye başladı, her atıştan sonra hareket ediyordu çünkü namlu flaşı onun konumunu da ortaya çıkarıyordu. Ekibin geri kalanı ateşe karşılık veriyor, onun yaptığıнын aynısını yapıyor, saldırganlar onları ele geçirmeden önce bulabilecekleri bir siper arıyorlardı. Arazide girinti çıkıntı, kaya yığını ya da herhangi bir şey arıyorlardı. Voodoo'nun vurulduğunu, yere düştüğünü, ayağa kalktığını ve ilerlemeye devam ettiğini gördü.

Sonra saldırganlardan bazıları da en azından biraz eğitilmiş olduklarını kanıtlarcasına siper almaya başladı. *Kahretsin!* Vücudunun her hücresi Jina'ya geri dönme telaşıyla kavrulurken bu pislikler tarafından kısıtılmıştı. Daha önce hiç çatışma sırasında konsantre olmak için kendini zorlamak zorunda kalmamıştı.

Saydığına göre altı saldırgan yerdeydi ve kımıldamıyordu, Yaser'i de sayarsa yedi. Dokuz kişi daha vardı, tabii birkaçı belki de

Onları kuşattı ve arkalarından geldi. Hızlı bir kontrol yaptı.

-Voodoo'yu da kontrol etti, o da başıyla onayladı.

Levi, el işaretlerini kullanarak Jelly ve Crutch'ı sola doğru yılan gibi kıvrılmaya gönderdi.

O ve Boom sağa kaydılar - çok fazla değil, Jelly ve Crutch'ın ateş hattına girmek istemediler. Snake ve Trapper, Voodoo ile birlikte ortayı tutuyordu ama Voodoo başparmak işaretine rağmen endişeliydi çünkü Levi adamının ne kadar hareketli olduğunu bilmiyordu.

"Hadi şu piçlerin icabına bakalım," dedi.

"Rapor."

Levi'nin sesi. Kulakları hâlâ ağır işitiyor olsa da o sert tonu tanıdı ve gözlerinden rahatlama yaşları akmaya başladı. Gözyaşlarını kirli koluna sildi, sonra da gözlerini kırıpıştırarak tozları temizledi. Adamın daha önce bir şey söylediğini duyduğunu sanmıştı ama ses bozuk çıkmıştı.

"Crutch ve Voodoo vuruldu." Arayan Snake'ti.

Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır. Düşmeleri öldükleri anlamına gelmiyordu ama ikincil toplama noktasından çok uzaktaydılar ve bu iyi bir şey değildi.

Crutch ve Voodoo hariç ekip teker teker rapor verdi. Sonra Levi tekrar konuştu. "Bebeğim, rapor ver."

Denedi. Mikrofonu tıkladı, "burada" dedi ama sessizlik çabasını karşıladı. Tekrar denedi, sonra gerçeklerle yüzleşti: yapamazdı. Otomatik olarak kılıfına uzandı, böylece onlara yerini bildirmek için bir el ateş edebilecekti -aynı zamanda hala harabelerde olabilecek ya da olmayabilecek kötü adamları da uyarmış olacaktı, ama buna yardım edilemezdi- ve eli boş bir kılıfa çarptı.

Kahretsin, kahretsin! Neden onu kılıfından çıkarmıştı ki? Tedirgin hissetmişti, evet, iyi bir nedeni vardı, ama bu dürtüyü görmezden gelmiş olmayı diledi.

"Bebeğim!" Ses tonu artık keskindi. "Rapor ver."

Boom birkaç saniye sonra usulca, "Kahretsin,"

dedi. "Trapper ve ben geri döneceğiz-"

"Hayır." Levi Jelly'nin

sözünü kesti. "Hayatta

olabilir-"

"Snake, koşulları nedir?" Yine Levi'nin sesi Jelly'ninkinin önüne geçti.

"Crutch'ın karın ağrısı var. Voodoo bacağından ve sağ üst kısmından vuruldu.

gövde. İkisi de kötü."

"Çöp yapmak için bir şeyler bulun. Onları buradan çıkaracağız." Levi'nin

ses tonunda hem buz hem de elik vardı. "Snake, onları stabilize etmek için elinden geleni yap.

onları. Hızlı hareket etmeliyiz."

"Ace . . ." Bu Boom'du, sesi biraz titriyordu, sonra sabitlendi. "Dediğini yapın çocuklar ve iki katına çıkarın."

"Ama ben buradayım," diye fısıldadı Jina gecenin içine. "Beni bırakma."

Yirmi

Jina, harabede onu arıyor olabilecek herhangi birine maruz kalıp kalmadığını artık umursamadan vadi dışına çıktı. Yangın şimdi çok daha küçük bir alev halinde yanıyordu ve düşündüğünden daha uzaktaydı. Çılgınca etrafına bakındı ama Tweety ve dizüstü bilgisayar olmadan adamların yerini tam olarak belirleyemedi ve gece görüş gözlüğü olmadan görebileceği tek şey yıldız ışığıydı.

Sanki orada onlarla birlikteymiş gibi adamların sesini kulağında duyabiliyordu. Ellerindeki malzemelerle, çatışmaya birlikte girdikleri kişilerin cesetlerinden topladıkları çöpleri bir araya getirdiler ve inanılmaz kısa bir süre içinde hareket etmeye başladılar. Boom ve Jelly Voodoo'yu taşıyordu, Snake ve Trapper Crutch'ı taşıyordu, Levi ise ön plandaydı. Sırayla her birini dinlendirmek için yer değiştiriyorlardı.

Bağırmayı denedi, ancak soluduğu tozun boğazını o kadar çok çizdiğini fark etti ki sesi fazla çıkmadı. Zaten duyamayacak kadar uzaktaydılar ama yine de denedi.

Gitmişlerdi. *Gitmişlerdi.*

Yalnızdı.

Onu terk
etmişler.

Farkına vardığı şey bıçak gibi karnına saplanmıştı. Neden böyle bir şey yaptıklarını biliyordu -ekipten iki kişi ağır yaralıydı ve onları dışarı çıkarmaları gerekiyordu- mantığı bunu kabul ediyordu. Yine de kalbi, sanki dev bir el onu sıkıyormuş gibi hissediyordu. Onu geride bırakmışlar, kontrol etmesi için birini bile göndermemişlerdi.

Ekibin en değersiz üyesiydi.

Bunu bilmek ve hissetmek iki farklı şeydi ve bunu hissetmek sarsıcıydı. Sıcağa rağmen dişleri takırdadı ve nefesi boğazında düğümlendi. Muhtemelen öldüğünü düşünmüşlerdi ama kontrol *etmemişlerdi* ve şimdi ölecekti. Silahı yoktu, suyu yoktu, barınağı yoktu. Birinin onu yakalamadığını varsayarsak yarın ya da ertesi gün burada ölecekti ve her şey düşünüldüğünde önce ölmeyi tercih edeceğini düşündü.

Anne! Bu tek kelime beyninde yankılandı, hepsini, ailesini keskin bir odak noktasına getirdi. Ona tam olarak ne olduğunu asla bilemeyeceklerdi, asla gömecek bir bedenleri olmayacaktı. En iyi ihtimalle kalıntılarının kurtarılamaz olduğu söylenecekti.

Ama adamlar denemediler bile. Onu geride bırakmışlardı.

Hayır! Bunu aşmak, kendinden uzaklaştırmak zorundaydı. Burada öylece durup ölmeyi bekleyemezdi, bir şeyler yapmalıydı ve umutsuzluğa kapılmasına izin verirse işlevini yerine getiremezdi. Yapmaları gerekeni yapmışlardı. Şimdi o da yapması *gerekeni* yapmalıydı.

Eylemsizlik bir seçenek değildi. Yenilgiyi kabullenmeyi, pes etmeyi reddetti. Bir şans vardı, çünkü nereye gittiklerini biliyordu, ikincil çıkış noktasının koordinatlarını biliyordu.

Düşüncelerini bulanıklaştıran paniği iradeyle bastırdı; buradan canlı çıkmak için sahip olduğu her beyin hücrelerine ihtiyacı vardı. Sadece nereye gittiklerini bilmekle kalmıyordu, aynı zamanda kargo cebinde o lanet pusula da vardı, çünkü

Aylar önce, neredeyse bir yıl önce, bunu öğrenmesi, kullanması ve yanında bulundurması konusunda ısrar etmişlerdi çünkü bazen telefonlar ve GPS çalışmıyordu. Şimdi olduğu gibi.

"Bunu yapabilirim," dedi yüksek sesle ve kendine yalan söylemediğini umdu.

Dikkatli bir şekilde vadi içine geri kaydı ve küçük kalem ışığını çıkardı, adamların ona her zaman yanında bulundurması gerektiğini söyledikleri başka bir şeydi - çantada değil, yanında değil, ama *yanında*, tıpkı pusula gibi. Onu geride bırakmış olabilirlerdi ama belki de ona hayatta kalmasını sağlayacak araçları da vermişlerdi.

Rotasını çizmek zorundaydı. Yerden başka yazacak bir şeyi ve kumu kazıyacak parmağı yoktu ama bunu yapabilirdi. Pusulayı açtı, değişkenleri hesapladı ve rotasını belirledi, kafasında olduğu kadar yerdeki çiziklerde de. Sonra ayağa kalktı ve çizmelerini çiziklerin üzerine sürdü, çünkü sabah gün ışığında onu arayabilecek kimseye nereye gittiği hakkında bir fikir vermek istemiyordu.

Yapması gereken şeyi düşünmesine izin verirse, daha başlamadan yenilmiş olacaktı, çünkü bu daha önce kendisinden istediğinden çok daha fazlasıydı. Hem kendini sakinleştirmek hem de yapması gereken şeye hazırlanmak için derin nefesler aldı, sonra tekrar vadi dışına çıktı ve çölde tırıs ile ilerlemeye başladı.

Panik, topuklarını kemirerek gizleniyordu. Koşmak istedi, kumda hızla ilerlemek istedi ama yapamadı. Paniği bastırdı, kendini gerçek olana, şu ana ve belki de önümüzdeki beş dakikaya odaklanmaya zorladı. Eğer geleceği ya da keşkeleri düşünürse, o zaman işi biterdi.

Gerçek şu ki, karanlıktaydı ve daha iyi görebilmek için kalem ışığını açmaya cesaret edemiyordu, çünkü sadece pili gün ışığından çok önce bitirmekle kalmayacak, aynı zamanda dışarıda dost olmayan birileri varsa, ışık onlar için yerini tam olarak belirleyecekti. Işık uzun mesafeler boyunca görülebiliyordu, küçük ışık noktaları bile.

Ama ya adamlar ışığı görebilecekleri kadar yakınlarsa?
Soruştururlar mı?

Onu vurabilirlerdi. NVD'leri vardı ama silahlarının menzili NVD'lerin görüş menziline daha fazlaydı.

Yolda onlarla tekrar bir araya gelmenin güvenli bir yolu yoktu. İkincil konuma gitmesi gerekiyordu.

Devam etmek zorundaydı. Odaklan, it, devam et. Sabit, kolay bir tempo belirleyin ve devam edin.

Sıcak, gece ve rüzgâr ona baskı yapıyordu. Koşarken bile kısa sürede ter içinde kalmıştı. Ciğerleri yanıyor, ağzı pamuk gibi kuruyordu. Temposu ne kadar kolay olursa olsun, böyle bir sıcakta suya ihtiyacı vardı, sahip olmadığı ve bulmasının hiçbir yolu olmayan suya. Su olmadan gündüz sıcaklığında hayatta kalma şansı yoktu.

Bunu yap ya da öl. Bunu yap ya da öl.

Ayağının altından kayan bir kayaya bastı ve yere düştü, kumlu, kayalık zemine yayıldı. Parmaksız eldivenleri avuçlarını koruyordu ama dizleri sıyrıldı. Acıyı görmezden geldi, ayağa kalktı ve yürümeye devam etti.

Düşünmesine izin vermedi. Bu büyük bir şeydi, belki de üstesinden gelebileceğinden daha büyüktü ve ayrıntılara takılırsa bocalayacaktı. Bir makine olmalıydı, koşmak için eğitildiği şekilde koşmalıydı - eğitildiğinin de *ötesinde*, çünkü bu daha önce hiç koşmadığı kadar uzaktaydı.

Karanlıkta, sıcakta, tuzaklardan ya da engereklerden kaçamayacağı saatler ve saatlerdi.

Başka bir şey. Şu garip tavşan/kanguru farelerinden biri - Mamoon ona ne demişti? Hatırlayamıyordu, üzerine atlayıp ona çelme takabilirdi.

Düşünme, Jina. Sıçan için endişelenme. Sadece hareket et, hareket etmeye devam et.

Hâlâ hayatta mıydı?

Ne kadar zayıf olsa da bu olasılık içini kemiriyordu. Levi, adamlarını çok geç olmadan güvenli bir yere ve iyi bir tıbbi bakıma ulaştırmak için harekete geçme ihtiyacıyla hareket ettiğinde acımasız bir tempo belirledi. İki takım arkadaşı yerine cesetler. Toplanma noktasına ne kadar hızlı giderse, o kadar çabuk geri dönebilirdi.

Bulmak zorundaydı. Onu bulmak zorundaydı.

Hayatta kalmamış olsa bile, cesedini geri getirmek zorundaydı. *Geride hiç erkek kalmayacaktı.* Kadın da. Ordudayken de bu inançla hareket etmişti ve GO-Teams'e katıldığında da hiçbir şey değişmemişti. Onu çakallara, sıçanlara bırakmayacaktı.

Sadece Voodoo ve Crutch onları kurtararak odaklanmasını sağladı. Jina'yı her düşündüğünde, patlamayı duyduğunda ve uzaktaki ateşin parıltısını gördüğünde, içini kaplayan umutsuzluğun altında neredeyse eziliyordu. Onu güvende tutamamıştı.

Ekibin uyumu için yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapmış ve her zaman bir şeylerin değişeceğini, daha sonra aralarındaki bu şeyi keşfetmek için zamanı olacağını düşünerek onu uzak tutmuştu. Artık çok geçti. O gitmişti. Zaman ayırabileceğini düşündüğü her şey, ona sarılmak, onunla gülmek, onunla kavga etmek, hepsi onunla birlikte gitmişti.

"Durun!" Snake dedi ve yaralıları hızlıca kontrol etti.

Voodoo kan kaybından ölme tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve Crutch'ın da anında tıbbi yardım alsa bile ölümcül olabilecek bir karın yarası vardı. Bağırsaktaki yaralardan kaynaklanan büyük enfeksiyonun üstesinden gelmek çok zordu.

Kendini tutamayan Levi döndü ve arkalarına baktı, sanki gecenin içinden çıkan küçük bir figürü canlandırabilirmiş gibi, mavi-kehribar gözleri yanıp sönerken, onlara onu bırakıp gittikleri için geri zekâlılar diyordu.

Onu terk etmişti.

Boom'un eli omzuna kapandı. Levi arkadaşına ve takım arkadaşına bakmadı, çünkü bazen bakmamak daha kolaydı.

"Hiçbir şey yapamazdın," dedi Boom, ses tonu duygusallıktan kabalaşmıştı.

"Fark etmez." Suçluluk ve pişmanlık, keder, öfke ve çaresizlik, hepsi birden göğsünde toplanmıştı ve zorlukla nefes alabildiğini hissetti.

"Voodoo ve Crutch'ı kuşa bindirdiğimizde geri döneceğim."

Boom hemen, "Ben de seninle geliyorum," diye gönüllü oldu.

Levi başını salladı. "Hayır. Eve dönmen gereken Terisa ve çocuklar var, o yüzden sen git. Görev tamamlandı, bu bir tuzaktı. Nasıl ya da neden kurulduğunu bilsem neyse. Sen de benim kadar iyi rapor verebilirsin."

Boom, "İki kişi başarı şansını iki katına çıkarır," diye karşılık verdi. "Gidebilirim," dedi Trapper. "Ben evli değilim."

"Ya da ben," diye teklif etti Jelly.

Snake'in yüzünde vahşi bir ifade vardı. Onun da bir ailesi vardı ama Crutch ve Voodoo'nun yanında kalmalı, mümkünse onları hayatta tutmalıydı.

Levi yine başını hayır anlamında salladı. "Bu benim sorumluluğumda. Hiçbirinizi riske atmayacağım. Onu terk etme kararını ben verdim ve onun için geri döneceğim."

Zemin altından kayıp gitti. Jina kuru bir vadinin sert yamacından aşağı yuvarlanırken boğuk bir çığlık attı. Sertçe çarptı, büyük bir kayayı kıl payı kaçırdı. Bir yılanın barınak olarak kullanması ihtimaline karşı kayadan uzaklaştı. Ya da belki yılanlar geceyi avlanmak için kullanıyor ve günün yakıcı sıcaklığında sığınıyorlardı.

Darbe canını *yakmıştı* ama herhangi bir kemiği kırılmamıştı. Bu, eski püskü bir şasiye ama iyi bir motora sahip olmanın insan versiyonu muydu? *Pek bir şeye benzemiyor, beyler, ama iyi çalışıyor.*

İyi koşardı. Saatlerce ve saatlerce koştu. Çelik gibi bacaklar. Akciğerler denizanası gibi. Zor nefes alarak, rotasını tekrar kontrol etmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Kısa bir dinlenme, dayanıklılığını fazla zorlamasını engelleyecekti.

Titreyerek pusulayı ve kalem ışığını çıkardı ve yeniden çizdi. Rotasından biraz sapmıştı ama çok da kötü değildi. Tamam. Gerçekten, oldukça iyi gidiyordu.

İyi. Biraz yol kat etmişti, istediği kadar değil çünkü istediği şey *şu anda* orada olmaktı ama makul bir mesafe kat etmişti.

Saat kaçtı? Bunu daha önce nasıl düşünememişti? Mesafeyi kabaca tahmin etti, sonra tüm erkeklerin taktığı gibi ağır hizmet tipi kol saatinin ışıkları ibrelerine baktı. Dünyanın en iyi maratoncuları bu mesafeyi iki küsur saatte koşabilirdi ama o en iyi maratonculardan biri değildi ve onlar gün ışığında, spor ayakkabılarıyla şehrin caddelerinde, insanların arasında

koşuyorlardı.

Yol boyunca onlara su verdi. Hızının bunun yarısından daha az olacağını hesapladı, yani en iyi ihtimalle beş saat daha koşması gerekiyordu ve bu da düşüp bacağını kırmadığı ya da kafatasını ezmediği sürece geçerliydi. kafatası ezilme vakası, endişeleri sona erdi.

Bu mesafeyi beş saatte kat etmenin makul bir beklenti olduğunu düşündü. Tempolu bir yürüyüşle bir mil on beş dakikada, saatte dört mil, beş saatte yirmi mil kat edilebilirdi.

Beş saat sonra en azından denizde alacakaranlık olacaktı ve o da görebilecekti.

Çocuklar ne kadar zaman kazanacaktı? Mecburen daha yavaş hareket ediyorlardı ama daha kısa bir mesafeleri vardı ve Crutch ile Voodoo'yu mümkün olduğunca çabuk tıbbi yardıma ulaştırmak için kendilerini zorlayacaklarını biliyordu.

Güçlüydüler, görebiliyorlardı ve suları vardı. Çok daha yavaş olmayabilirlerdi.

Çıkış noktasına ondan önce varırlarsa, Levi helikopteri çağırırdı ve o oraya varamadan gitmiş olabilirlerdi. Helikopterin Irak sınırını geçip Suriye'ye girmesi ve sonra geri dönmesi çok kısa sürecekti. Beklemeyecekti; adamlar biner binmez havalanacaktı.

Daha hızlı gitmesi gerekiyordu.

Vadiden çıktı ve hızını artırarak tekrar yola koyuldu. Giydiği iki çift çoraba rağmen botları ayaklarına sürtünüyordu. Zaten o kadar çok terliyordu ki çorapları ıslanmıştı. Yapabileceği bir şey yoktu. Kabarcıkların sürtündüğünü, acının yaktığını hissetti. Koştu. Bu süreyi kısaltmak zorundaydı.

Koştu. Düştü. Kalktı ve tekrar koştu. Tekrar ve tekrar. Soluk soluğa nefesi göğsünde yanıyordu. Ama her düştüğünde bu fırsatı rotasını yeniden kontrol etmek ve nefesini tutmak için kullandı. Rotadan sapmak felaket olurdu.

Tanrım, ayakları acıyordu. Acı o kadar güçten düşürücüydü ki gözyaşları gözlerini yakıyor, yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu. Öfkeyle kendine ağlamayı kesmesini emretti, çünkü bu kadar nemi bile kaybetmeyi göze alamazdı. Durdu, ileri geri sallanarak durdu. Botlarını çıkarıp koşabilir miydi?

Yalınayak mı? Evet, kayalar, sert çalılar ve daha bir sürü şey vardı ama bunlar ayaklarını çiğ çiğ keselemekten daha mı çok acıtıyordu?

Evet, olabilirdi. Ayakları zaten hamdı, acının keskinliğinden bunu anlayabiliyordu. Çıplak ayakla koşmayı denerse ayaklarında büyük bir enfeksiyona davetiye çıkarmış olacaktı. Onun hatasıydı; yanlış botları giymişti.

Yine de koş. Ne olursa olsun, yine de koşmak zorundaydı. Ayaklarını unut. Adım adım ilerliyordu, tek yapması gereken buydu, bir sonraki adımı atmak, bir sonrakini ve bir sonrakini. Beş saat. Beş saati atlatabilirdi. Sadece bir sonraki adıma, bir sonraki avluya, bir sonraki mile odaklanabilirdi. Yapabilirdi çünkü başka seçeneği yoktu.

Koştu.

Levi ne düşünüyordu? Onu geride bırakmış olması canını sıkıyor muydu, onu hiç düşünüyor muydu, yoksa sadece yaralı adamlarını güvenli bir yere götürmeyi mi düşünüyordu?

Tekrar ağlamaya başladı.

Ona, yanlış anlaşılmaaya mahal vermeyecek kadar açık bir dille, ekibin en değersiz üyesinin kendisi olduğunu söylemişti. Ve şimdi bunu ona kanıtlamıştı.

Kaç mil? Durdu, ne kadar yol gittiğini hesaplamaya çalıştı ama rakamlar bir anlam ifade etmiyordu. Hatırlayamıyordu ama koordinatları biliyordu, zamanı biliyordu. Dakikaların geçtiğini hissetti, tık-tak, yaklaştıkça yaklaştı, geçtikçe geçti. Her an bir dakika çok geç olabilirdi. Konsantre oldu, daha derine indi.

Ayakları acı çekiyordu.

Bir sonraki düşüşünde, kumun üzerinde yüzükoyun yattı, dik durmaktan yüzükoyun yatmaya ani geçiş o kadar etkiliydi ki tüm vücudu rahatlatarak gevşedi. Gözlerini kapatıp uyumayı düşündü. Bu ne kadar mutluluk verici olurdu ve ne kadar kolay, sadece uyumak ve bu acıyı, bu ruh kırıcı mücadeleyi unutmak.

Cazibesi o kadar güçlüydü ki kendini oturmaya ve cebinden pusulayı çıkarmaya zorladı. Pusulayı açtı ve bulanık bir görüşle ona baktı, kadranı anlamlı hale getiremiyordu. Gözlerini kırpıştırarak tekrar denedi. Hâlâ bulanıktı. Kahretsin. Gözlerini kapadı ve oturdu, derin nefesler alarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Bunu yapmak zorundaydı yoksa ölecekti. Bırakamazdı, şimdi olmazdı.

Kendini biraz daha dengeli hissettiğinde gözlerini açtı ve odaklanmaya çalıştı. Pusulayı titizlikle kontrol etti, rotasını yeniden çizdi, sonra doğru yaptığından emin olmak için tekrar yaptı. Tamam. Bunu yapabilirdi. Kalem ışığını kapattı ... ve karanlığın artık mutlak olmadığını fark etti. Siyah griye dönüşüyordu - koyu gri ama yine de etrafında belirgin bir aydınlanma vardı.

Gün ışığı yaklaşıyordu. Zamanı tükeniyordu. Kalktı ve koşmaya başladı.

Ayakları düşünceleriyle eş zamanlı olarak yere vuruyordu. *Bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım. Geride kaldı. Geride kaldı. Geride kaldı.*

Dik durmak artık daha zordu. Yana doğru yatmaya devam etti. Durdu, havayı içine çekti, bir kez daha odaklandı.

"Pes etme," diye sayıkladı kendi kendine, nefesinin altında.

"Bırakma." Daha önce hiçbir şeyi bırakmamıştı. Şimdi de başlayamazdı.

Koştı. Zihni koşuyormuş gibi hissediyordu ama bedeni isyan ediyor, gittikçe yavaşlıyordu. Saatler. Kaç saattir koşuyordu? Beş saat olmuş muydu? Beş saat diye tahmin etmişti, hedefi buydu. Eğer tam beş saat boyunca devam edebilirse, orada olacaktı. Başka bir şey düşünmesine izin veremezdi.

Koyu gri açık griye dönüştü, kayalık kum kan gibi kırmızımsı bir renk aldı. Renk üzerine kafa yordu, sonunda görebildiğini fark etti. Artık bitmek bilmeyen karanlıkta koşmuyordu, zaman bitmek bilmeyen büyüsünü ve bitmek bilmeyen cehennemini çalıştırmıştı, çünkü tükeniyordu, zaman tükeniyordu.

Arazi daha engebeliydi, daha fazla bitki örtüsü vardı - çok değil, ama önemli olacak kadar, çünkü bu, adamlar yakındaysa görüşlerini engelleyebileceği anlamına geliyordu.

Sakın bırakma.

"Yapmayacağım," diye söz verdi, sesi kırık, nefessizdi.

"Yapmayacağım." Bir şey ... bir ses, nefes alışının sert törpüsünden zar zor duyuldu.

Kaşlarını çatmasına neden olan garip bir ritmik *vınlama* sesi... Çünkü tanıdık geliyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordu. İçgüdüleri ilerlemeye devam etmesini söylüyordu ama ses onu rahatsız etti ve durdu, dinlerken başını eğdi.

Neydi o? Bunu daha önce de duymuştu, duyduğunu biliyordu.

Durduğu için pusulayı çıkardı; artık alışkanlık haline gelmişti. Kaşlarını çatarak kadrana, okumaya baktı ve konsantre oldu.

Pusula yanıltı. Bozmuş olmalıydı. Neredeyse orada olduğunu söylüyordu, ama değildi, hala yalnızdı ve Bumfuck Mısır'daydı, her neredeyse

ne cehennemdi. Hayır. Suriye. Suriye'deydi. Lanet olası Suriye. Ha! Mısır'ın kulağa daha hoş geliyor.

Ama pusula bozulduysa sonsuza dek burada kalacaktı çünkü çıkış yolunu nasıl bulacağını bilmiyordu.

Whump-whump-whump.

Yukarı baktı ve ufukta silueti beliren dev bir siyah böcek gördü, sonra da

yere indi.

Helikopter! Sersemlemiş beyni bu kelimeyi yakaladı ve ona haykırdı. Helikopterdi, *onların* helikopteri. Başarmıştı!

Hayır, koşmamıştı, çünkü hâlâ orada duruyordu. Beceriksizce helikoptere doğru koşmaya başladı, bacakları tam olarak çalışmıyordu, bu yüzden koşmaktan çok yalpalıyordu, ama hareket ediyordu.

"Beni bekleyin," diye mırıldandı, sesi zar zor duyuluyordu. "Buradayım! Ben buradayım!
Geliyorum. Beni bırakma. Lütfen beni bırakma."

Yirmi Bir

"Düşman yaklaşıyor!" diye bağırdı Blackhawk topçularından biri acilen.

Crutch ve Voodoo'yu çoktan yüklemişlerdi ve Snake onları kontrol ediyordu. Yüzü gergindi, ödünç zamanları olduğunu ve işlerin her an kötüye gidebileceğini biliyordu. İkincil toplama noktasına doğru yaptıkları tüm yürüyüş gergin geçmişti, onları kurtarmak için zamana ve mesafeye karşı verilen bir savaştı ve Babe'i kaybettiklerini ve cesedini geride bırakmak zorunda kaldıklarını bilmenin verdiği hastalıklı bilgiyle daha da gerilmişti.

Levi'nin başı döndü. Adamlarının yüklendiğini görmüştü ve onları bir daha göremeyebileceğini bile bile yapması gerekeni yapmaya hazırlanıyordu. Geri dönmek büyük bir riskti ve belki de hayatta kalma şansı yarı yarıyaydı. Yanlarında ne kadar su ve yiyecek varsa götürecekti; gündüz vakti, yaya olarak, sıcakta yolculuk edemezdi.

130 derece aralığında. Bütün gece uyanıktı ve gün boyunca barınması, biraz uyuması, sonra güneş battığında ve sıcaklık biraz dağıldığında yola çıkması gerekecekti. Arkalarında bıraktıkları cesetler şimdiye kadar çölün yırtıcı hayvanları tarafından koklanmış ve harabeye girmiş olabilirlerdi- Bu düşünceyi hemen susturdu, çünkü oraya gitmesine izin veremezdi.

Onu bulacak, Bebeğini bulacak, kalıntılarını çıkaramazsa onu gömecekti.

Ama önce bok dolu bir görevde bir bok parçasıyla daha uğraşmaları gerekiyordu.

Nişancı namlusunu çevirmişti. Levi gözlerini kıstı, kendi silahını kavradı ve siper almak için harekete geçti. Sonra bir şey oldu. Uzaktaki yaklaşan figürle ilgili bir şey elini uzatıp silahı tutmasına neden oldu.

ve yukarı itti. "Bekle," diye mırıldandı, yorgunluktan bulanıklaşmış gözleriyle sertçe bakarak. Kendilerine doğru gelen bilinmeyen kişi ufak tefekti, bir kadın ya da çocuktı, zayıftı ve o kadar tozla kaplıydı ki, yüz hatlarını ayırt etmek imkânsızdı. Ama giysileri Suriyeli değildi ve uzun bir tutam saç sallanıyor gibiydi-

"Bu o," dedi, beyni ağzına yetişmeden kelimeleri ağzından kaçırarak.

"Ne?" Boom dönerek helikopterin yolunu yarıladi bile. Hepsi dönüp kendilerine doğru yaklaşan tökezleyen figüre sertçe baktı. Ama Levi biliyordu, bir şekilde içinden biliyordu ve rahatlama ona öyle bir çarptı ki neredeyse sendeleyecekti.

Sonra koşmaya başladı, helikopterin dönen kanatlarının altında eğildi. "Bekle dostum," dedi nişancı sert bir sesle, ama Levi Kum ve kayalar ona doğru geliyordu. Eğer biri onu kovalıyorsa, korunmaya ihtiyacı vardı. Eğer kimse onu kovalamıyorsa, yardıma ihtiyacı vardı çünkü düz bir rota tutturamadığı için çılgınca yalpalıyordu. Boom ona yetişti ve ikisi birlikte ona yaklaştılar.

Boğazı tıkanı ve tanımlayamadığı devasa bir duygu dalgasıyla boğuldu. Bu sevinç değildi, sanki cehenneme atılmış ve aniden geri çekilmiş gibiydi, sanki hayatı bitmişti ve şimdi bitmemişti.

O ve Boom ona ulaştı, destek olmak için uzandı. Eğer onun Jina olduğunu bilmeseydi, onu tanıyamazdı. Yüzü zayıftı, ter ve tozla kaplıydı, gözleri kör ve bakıyordu. Sanki onları görmüyordu, sanki ayaklarını hareket ettirmeye o kadar odaklanmıştı ki onlara çarptı. Levi onu yakaladı, sonra da ona attığı zayıf yumruğu yakaladı çünkü o neyse oydu ve savaşımayı asla bırakmadı. "Sakin ol, Bebeğim," dedi, sonra dizlerini büktü ve onu omzunun üzerine yatırdı, avucunun içindeki güvenliğin hafif yüküyle dik durdu. Kan kokusu ona çarptı, midesini bulandırdı.

O ve Boom helikoptere geri döndüler. Boom helikoptere tırmandı, elini uzattı ve Levi onu teslim etti. Helikopterde on bir savaş personeli ya da altı sedye için yer vardı; Voodoo ve Crutch sedyedeyken yer dardı ama onu yatırmak için yer vardı.

"Beni rahat bırak," diye mırıldandı, kelimeler zar zor okunabiliyordu.

Levi gemiye atladı, pilota "Git!" diye bağırdı ve bir toz ve enkaz fırtınası içinde havalandılar. Ayaklarının ne durumda olduğunu bildiği için uzanıp ayak bileklerinden birini kavradı ve botlarını çıkarttı.

Şiddetle tekmeledi, topuğu adamın kaval kemiğine çarptı. "Beni rahat bırak," dedi tekrar, sesi sertti, sonra sırtı onlara dönük olarak yan döndü, koruyucu bir top gibi kıvrıldı ve adam onun gevşediğini gördü.

İki yaralıyı hızlıca kontrol ettikten sonra Snake ona doğru koştu ve onu sarstı. Kadın cevap vermedi.

"Çıktı!" Levi hızla botlarının bağcıklarını çözmeye başlarken bağırdı.

Snake iki parmağını boynuna koyup nabzını kontrol etti. "Kalp atış hızı çok yüksek Çabuk!" diye bağırdı. Hızla elinin arkasını çimdikledi ve derinin çimdiklenmiş halde kalmasını izledi. "Susuz kalmış, kötü! Ona biraz sıvı vermeliyiz!"

Voodoo ve Crutch, bir sahra hastanesine ulaşana kadar hayatta kalmalarını sağlamak amacıyla sıvı almaya başlamışlardı bile. Başka serum hattı yoktu. Ciddi dehidrasyon kritikti; kalbi durabilirdi. Botlarını bırakan Levi, kalan su şişelerinden birini kaptı, başından ve ensesinden aşağı döktü. Su yüzüne doğru akarken bile hareket etmedi. Yutkunamıyordu; bilinci yerinde değildi ve üzerine su dökmeye çalışırlarsa boğulabilirdi. Üzerine su dökmek pek bir şey değildi ama ellerindeki malzemelerle onu serinletmek için yapabileceği tek şey buydu. Elini uzattı ve Boom içine bir şişe su daha attı.

Yılan botlarını keserken yavaşça başından aşağı biraz daha su döktü. Çorapları kanlıydı - sadece biraz değil, ayak parmaklarından ayak bileklerine kadar kanlıydı. Yılan çorapları da kesti, çiğ ve kanayan ayakları ortaya çıktı. Topuklarında ya da ayak parmaklarında neredeyse hiç deri kalmamıştı, sadece açıkta et vardı.

"On dakika!" diye bağırdı yardımcı pilot, her dakikanın önemli olduğunun farkındaydı. On dakika. Voodoo ve Crutch dayanabilirse neredeyse varmışlardı. On dakika içinde yardım, kan ve antibiyotikler onlara destek olacaktı.

Onlar acil ameliyata girerken. On dakika içinde biri serum takacak ve havale geçirmeye başlamadan önce ona biraz sıvı verecekti.

On dakika.

Bir ömür gibi geldi.

Jina beyaz bir çadırda uyandı. Etrafına baktı, görüşü bulanıktı. Yatıyordu; yorgun beyni bu kadarını deşifre etti. Ama bilmiyordu ki Nerede olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Yalnız değildi; bir sıra insan gibi görünen bir şey görebiliyordu ... belki. Ya da belki de yalnızdı.

Umurunda değildi. Her şey mesafeliydi ve bu sorun değildi. Düşünmek ya da hissetmek istemiyordu. Gözlerini kapadı ve tekrar uykuya daldı.

Bir sonraki uyanışında daha bilinçliydi ama yine de tam olarak kendinde değildi. Beyaz çadır gitmişti ve onu rahatsız eden bir gürültü vardı.

Tedirgin bir şekilde hareket etti, eli bir şeye takılınca kaşlarını çattı, elini kaldırıp elinin arkasındaki seruma baktı. Kaşlarını tekrar çattı çünkü eli lekeli ve kirliydi.

Büyük bir el onunkini yakaladı ve yanına indirdi. Levi onun yanına çömeldi, yüzü netleşmeye başladı. Berbat görünüyordu, tıraşsızdı, kirliydi, bakışları bir şekilde vahşiydi. "İyisin," dedi.

Bunu düşündü. Çölde koştuğunu hatırladı, ıssızlığı ve umutsuzluğu hatırladı. Çok şey hatırlıyordu, sadece çoğunu umursamıyordu. "Voodoo mu?" diye mırıldandı. "Koltuk değneği?"

"Dayanıyorlar. Almanya'ya gidiyoruz."

Bilmesi gereken tek şey buydu. Kaçmak kolaydı, çünkü yorgundu, çok yorgundu. Onu susturmak için sadece gözlerini kapatması gerekiyordu ve kapattı da.

Yirmi İki

Almanya'da bir askeri hastanede tedavi gördü. Jina yatağında sessizce yatıyor, çoğunlukla tavana bakıyor ve pencereden dışarı bakacak kadar bile ilgilenmiyordu. Büyük bir yorgunluk üzerine çökmüş, nefes almaktan başka bir şey yapma arzusunu öldürmüştü.

Belki de annesini aramalıydı. Hayal meyal, biriyle ya da bir şeyle tekrar bağlantı kurması gerektiğini hissediyordu ama sadece uluslararası bir aramayı nasıl yapacağını bulması değil, konuşması da gerekecekti. Konuşmak istemiyordu, hiç kimseyle. Etrafında görünmez bir duvar vardı ve kendini onun içinde güvende hissediyordu, güvenli, boş ve yalnız. Çok fazla kelime duvarı yıkacak ve onu tekrar savunmasız bırakacaktı.

Belki daha sonra, tekrar konuşmaya başlayabildiğinde ve izolasyon o kadar da gerekli gelmediğinde arardı.

Kapıya kısa süreli sert bir vuruş dikkatini çekti, hemen ardından Levi kapıyı iterek açtı ve içeri girdi, sanki "İçeri gel" diyene kadar beklemek aklına gelmemiş gibiydi. Belki de onun bunu söylemeyeceğini biliyordu. Daha büyük olasılıkla, umursamıyordu.

Uçakta olduğundan daha iyi görünüyordu; duş almış, tıraş olmuş, temiz kıyafetler giymiş ve biraz uyumuştı. Gözlerindeki ifade hâlâ medeni değildi. Öfkeli ve vahşi bir şey yüzeyin hemen altında gizleniyor, demir kontrolüne karşı fokurduyordu.

Yalnız kalmak istedi. O neden buradaydı? Onu burada istemiyordu.

Ziyaretçiler için bir sandalye vardı ama Levi olduğu için onu kullanmadı. Kıcını yatağın kenarına dayayıp yarı oturdu ve kaslı bir kolunu kalçasının diğer tarafına dayayarak vücudunu kavradı. Jina şimdi bakışlarını pencereye çevirmişti. Tuhaftı, nedense sade bir manzara görmeyi bekliyordu,

Güneşin kavurduğu Suriye'nin ıssız manzarası yerine gri bir gökyüzü ve camda çiseleyen bir yağmur gördü. Almanya; Almanya'daydı. Bedeni buradaydı ama aklı henüz yetişmemiştir.

"İkisi de ameliyattan çıktı," dedi uzun bir süre ona bakmasını bekledikten sonra. Sanki gözbebekleri üzerinde bir Jedi zihin hilesi kullanabilirmiş gibi, onun iradesine itaat etmesini istediğini hissedebiliyordu.

Koltuk değneği. Voodoo. Onlar için yavaşça başını çevirdi, ona baktı. "Başarabilecekler mi?" Sesi ince ve cızırtılıydı, kendisine pompalanan tüm sıvılara rağmen boğazı hâlâ kuruydu.

"Dokun ve git." Bir elini yüzünde gezdirdi. "İkisi de yoğun bakımda. Voodoo'nun Crutch'tan daha iyi bir şansı var ama bacağından çok hasar aldı."

Başını salladı ve bir kez daha pencereden dışarı baktı. Yıkımın bu kadar boş hissettirdiğini kim bilebilirdi? Her zaman bunun büyük bir acı olduğunu düşünmüştü, ama bunun yerine ... hiçbir şeydi, tüm duygular yok olmuştu. Kendini çöl kadar boş, kasvetli ve kavrulmuş hissediyordu.

"Birkaç saat içinde uçuyoruz," dedi. "Bir an önce geri dönmeliyiz. Yarın serbest bırakılacaksın ve senin için bir eve dönüş uçağı ayarladım. Her şey halledildi."

Tekrar başını salladı. Yani onu yine geride bırakıyorlardı. Koşullar farklıydı ve bunu düşünmek onun için mantıksızdı ama durum buydu. Onlar gidiyordu ve o gitmiyordu. Onlarla birlikte seyahat edebilirdi. Biraz yardım.

Her şeye rağmen, yaşadığı çileden sonra oldukça iyi durumda olduğunu düşündü. Ayakları iyileşecekti. Kırık falan yoktu. kemikleri ve harika bir hemşire onun için saçlarını yıkamıştı. Ayakları yüzünden henüz duş almamıştı ama birkaç kez yıkanmış ve sonunda kendini temiz hissetmişti.

Ciddi dehidrasyon tedavisi görmüştü ve kendini çok daha iyi hissediyordu. Ayakları sargılıydı ve yürümek eğlenceli değildi, ancak kendi başına tuvalete gidebiliyordu. En azından kateter çıkarılmıştı, artık böbreklerinin iflas etmediğinden emin olmak için idrar çıkışını ölçmeleri gerekmiyordu.

Uçuşla başa çıkabilir, başka bir kargo uçağında otostop çekiyor olsalar bile onlarla birlikte gidebilirdi. Bunun yerine, yirmi dört saat sonra onu tek başına uçmaya bırakmayı tercih etmişti.

Oradaydım, yaptım, lanet tişörtü unuttum çünkü o istemedi.

Serum iğnesi olmayan elini tuttu, başparmağını parmaklarının arkasına sürttü. "Yapabilseydim seni de yanımda götürürdüm," dedi.

Elbette.

"Sorun değil." Elini çekti ve çarşafa baktı.

Neden ona dokunuyordu? Ona dokunmamalıydı, bunun bir anlamı yoktu.

Gitmesi gerekiyordu, ne yapması gerekiyorsa onu yapmalıydı.

Elini tutmanın bu listede olmadığından emindi. "Crutch ve Voodoo'yu görebilir miyim?"

Durakladı. "Birinin seni içeri almasına izin verip vermeyeceklerine bakacağım."

"Sorun değil," dedi tekrar. "Bir hemşireye sorarım." *Bana iyilik yapma, Levi.*

Saate baktı, sonra ayağa kalktı. "Döndüğünde görüşürüz." Yatağın yanında durup ona baktı; Jedi şeyinin onu tekrar ona bakmaya zorladığını hissedebiliyordu ama çenesini tuttu ve bakışlarını çarşafta tuttu. Onu zaten yeterince görmüştü, o kadar büyük, sert ve savaş yorgunu ki, o yoğun karanlık bakışlar onun üzerindeydi, varlığı neredeyse midesine inen bir yumruk gibiydi.

Onun gitmesini istiyordu. En çok görmek istemediği kişi oydu. Diğer erkeklerden hiçbiri onun için geri dönmemişti ama Levi onu öpen, ona sarılan ve onu geride bırakma kararını veren kişiydi. Diğerlerini düşündüğünde iyiydi; Levi'yle karşılaştığında ise içindeki her şey kendini kapatmak istiyordu.

Levi olduğu ve iradesi doğanın bir gücü olduğu için, çenesini büyük, sert bir eliyle kavradı ve yüzünü kendisine doğru çevirdi. Aptalca hissetmesine rağmen inatla bakışlarını aşağıda tuttu, ama işbirlikçi de hissetmiyordu. Başparmağı ağzını ovuşturdu ve sabırsız bir ses çıkardı, sonra eğildi ve ağzına hızlı, sert bir öpücük kondurdu, dilini değdirecek kadar uzun süre kaldı. "Konuşuruz," dedi - bu bir söz müydü, yoksa tehdit mi? - ve geniş omuzları kapıdan zorlukla sığarak dışarı çıktı.

Belki, belki de değil. Üç gün önce -bir ömür önce- o dokunuş, o öpücük, kalbinin çarpmasına ve düşüncelerinin çılgın bir sincap gibi oradan oraya koşturmasına neden olurdu.

Onu geride bırakmıştı. Onu öpmüş, dilini ağzına sokmuş ve sonra yine de onu terk etmişti.

Ve çok yorgundu. Hiçbir şey düşünmek, hiçbir şeyle uğraşmak istemiyordu, Levi'de bir şeylerin değiştiğini ve bunun ne olduğunu anlayacak enerjisinin olmadığını bile. Belki eve gittiğinde kendini daha iyi hissedecekti.

Bir sonraki hemşire geldiğinde, Jina arkadaşlarını kontrol etmek için yoğun bakıma gidip gitmeyeceğini sordu. "Neden olmasın," dedi hemşire, sonra Jina'nın bandajlı ayaklarına baktı. "Yine de o yavruların üzerinde o kadar yürümek isteyeceğini sanmıyorum, bu yüzden bir sonraki ziyaret döneminden hemen önce tekerlekli sandalye konusunda ne yapabileceğime bakacağım."

Ama sonra unuttu ve Jina başka birine sormak zorunda kaldı. Sonunda tekerlekli sandalyeye kavuştu ve bir görevli onu yoğun bakım ünitesine götürdü. Voodoo'nun kabin ilkti. Kadın içeri girdiğinde adam gözlerini açtı ve kadın neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktı. Solgundu, göğsünde tüpler, burnunda bir oksijen kanülü, çok sayıda plastik torbanın asılı olduğu bir serum standı vardı ve sol bacağı hareketsizdi.

Yine de, "Hey." dedi. Sesi aşırı derecede uyuşturulmuş gibi geliyordu, ki öyleydi, sakinleştiriciden zar zor çıkmıştı.

"Hey, sen." Şimdiye kadar bu çok derin bir konuşmaydı.

Soluk bakışları tekerlekli sandalyeye yöneldi. "Nesi var bunun?" "Oh. Ayaklarımı incittim. Fena değil. Yarın eve gidiyorum."

"Lanet botlar."

"Evet, lanet botlar. Yine de daha fazla sorun çıkarmayacaklar; gittiler." Bu onun için olumlu bir konuşmaydı, bir seferde söylediği en fazla şeydi... gerçekten sadece bir *gün* mü olmuştu? Bir günden biraz daha fazla mı? Sanki haftalar geçmiş gibi hissediyordu.

Bir elini kaldırdı, ona doğru uzandı. Kadın yaklaştı ve elini tuttu. "Ben ... çoğunlukla dışarıdaydım," dedi güçlkle, "ama biliyorum ... sen . . ." Kadın Sözleri dağıldı, sonra toparlandı ve sözlerini şöyle bitirdi: "İyi olmana sevindim."

"Ben başardım. Şimdi sen de başarmak zorundasın." Elini tekrar yatağın üzerine koydu.

"Planlıyorum." Ağzına belli belirsiz bir gülümseme dokundu. Elini tekrar kaldırdı ve yumruk yaptı. Kadın da gülümsedi ve onu yumrukladı.

"Evde görüşürüz, dostum."

Kendini koridorda Crutch'ın olduğu yere doğru yuvarladı. Uyuyordu ya da bilinci yerinde değildi. Jina bir dakika boyunca onu izledi. Düzenli nefes alıyordu ama ateşi yüz üçtü ve tansiyonu yükselmişti. Crutch

En temel bakım dışında herhangi bir tedavi görmeden önce uzun saatler geçirmişti. Güçlüydü ama durumu hâlâ belirsizdi.

Ona bakarken, Voodoo'ya bakarken, ikisinin de takıma tekrar katılıp katılamayacağını bilmiyordu.

Hayat bir anda değişti. Sıradan hayatlar yaşayan insanlar bile şansın kaprisini çekiyordu: bir araba kazası, bir düşme, yanlış zamanda yanlış yerde bir yürüyüş ve hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmadı. Onlar için GO-Teams üyeleri, telefona her cevap verdiklerinde kaderin cazibesine kapıldılar.

Donnelly ölmüştü. Voodoo ve Crutch çok yaklaşmıştı. Kendisi bu feci görevi kalıcı bir zarar görmeden atlatmıştı ama Dengeler çok kolay bir şekilde tersine dönebilir ve Suriye çölünde ölebilirdi. Paraşüt eğitimi sırasında dehşete düşmüştü, o sırada yarıdan fazlası hayatta kalamayacağına inanıyordu, ama çöle kıyasla bu parkta bir yürüyüş olmuştu. Bir mil daha, hatta yarım mil daha ve o bunu başaramazdı. Beş dakika daha ve başaramazdı. Helikopter havalanırdı ve o helikopterde olmazdı.

Görevli yoğun bakım hemşireleriyle sohbet etmeyi bıraktı ve onu odasına geri götürdü. Bir kez daha yatakta uzanırken, ayakları ağrıyordu, dışarı baktı pencereden baktı ve görev hakkında düşündü. Bir ilgi kıvılcımı çaktı ve bunu rahatlatarak değerlendirdi, üzgün boşluktan başka bir şey hissettiği için mutluydu. Eve dönüp diğerleriyle konuştuğunda, ne olduğunu düşündüklerini öğrenecekti ama kendisi de gözden geçirmişti ve Yaser ile Mamun'un düşmanca davrandıkları açıktı. Mamoon bilgisayar ekranını gördüğünde ve onun ekibi pusudan haberdar edebileceğini anladığında, dışarı çıkmış ve belki de kaçmak için kullandığı vadide, ama Tweety'nin kızılötesi ile bile göremediği bir yerde iyi gizlenmiş olan diğerlerine danışmıştı. Belki de pusu ekibiyle bağlantı kurabilmişlerdi. Ya da onlarla temas kuramamışlardı ve çözümleri, bir şeylerin ters gittiğini haber vermek için kamyonu yakan ve umarız onu öldüren patlamayı tetiklemek olmuştu. Belki de ekibin hemen geri döneceğini ve onları arkadan gelecek saldırılara karşı savunmasız bırakacağını düşünmüşlerdi.

Saldırının neden bu şekilde planlandığını, gerçekten bir muhbir olup olmadığını ya da çoktan ölmüş olup olmadığını bilmiyordu. Tam olarak ne olduğunu ya da neden olduğunu asla bilemeyecekleri ihtimali vardı ama

GO-Teams'in her bilgiyi inceleyip en olası teoriyi geliştiren analistleri vardı.

Sonunda, nedenini bilmek zorunda değildi. Görevin kendisine düşen kısmında neler olduğunu ve nasıl olduğunu biliyordu ama nedenini bilmiyordu ve bir bakıma bununla işi bitmişti. Sanki zihninde bir sınır çizgisi vardı ve öncesinde olanların sonrasında bir önemi yoktu.

Ertesi gün hastane uçağıyla eve gönderildi. Ayakları, fazla olduğunu düşündüğü gazlı bezle tamamen sarılmıştı.

Bandajlar inciklerinin yarısına kadar uzanıyordu. Biçimsiz bir kağıt giymişti. Cerrahların giydiği patikleri giydi ve tekerlekli sandalye ile uçağı bindirildi. Ayakları daha iyiydi, hala çok ağrıyordu ve bir çift ayakkabı giymeyi asla istemezdi ama tekerlekli sandalyenin biraz fazla olduğunu düşünüyordu, tıpkı bandajlar gibi. Yavaş da olsa uçakta yürüyebilirdi.

Uzun bir uçuştı. Hemen hemen hepsi öyleydi, çünkü GO-Teams yurt içinde çalışmıyordu. Biraz uyudu, biraz okudu ve uçak Andrews'e indiğinde hala kendini berbat hissediyordu. Uçaktan indirildi ve daha ağır hasta ya da yaralılar indirilirken bir nevi terk edildi.

Resmi olarak taburcu edilmişti, yani aslında sağlık uçağına otostop çekmişti ve hastalardan biri değildi. Eve nasıl döneceğini düşünüyordu; taksi tutacak parası yoktu, arabası başka bir yerdeydi ve birkaç gün daha ağrı kesici ilaç alacakken araba kullanacak durumda değildi. Bir telefon ödünç alıp birini araması gerekecekti ama kim olduğunu bilmiyordu...

"Bebeğim!"

Çağırya doğru döndü ve Terisa'nın kendisine doğru geldiğini gördü, bluzuna bir ziyaretçi etiketi iliştilmişti. Birkaç saniye sonra sıcak bir kucaklamayla sarmalandı ve kurtarıldığından beri ilk kez gözlerinin yaşardığını hissetti. Sarılmaya şiddetle karşılık verdi. "Seni gördüğüme çok sevindim," dedi Terisa'nın omzuna ve gözyaşlarını geri kırıptı.

Terisa, "Bugün izin günüm, bu yüzden uçağınızı karşılamak için gönüllü oldum," dedi. "Adamların hepsi karargâhta bağlı. Olanlar yüzünden ortalık karıştı ama Marcus her zamanki gibi kilitlenmiş durumda ve ben de Operasyonel detayların hiçbirini bilmiyorsunuz, sadece Voodoo ve Crutch'ın kötü vurulduğunu ve ayaklarınızın yaralandığını ve yürüyemediğinizi biliyorsunuz. Arabanız toplandı.

ve eve götürdüm, alışverişe gittim ve buzdolabını yiyeceklerle doldurdum - kızım, cidden, krakerden başka yiyecek bir şeyin yoktu. Her neyse, evde kalıp birkaç gün dinlenmek istersen dinlenebilirsin, ya da dışarı çıkmak istersen

tek yapman gereken aramak. Yarın çalışmak zorunda olmasaydım seni eve götürürdüm ama huzur ve sessizliği ve kendini toparlama şansını tercih edeceğini düşünüyorum."

"Bunu ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin." Terisa bir şekilde onun nasıl hissettiğini tahmin etmiş miydi? Bir hemşire olarak rutin olarak travmatik deneyimler yaşamış insanları görüyordu, bu yüzden belki de normale dönmenin zaman aldığını biliyordu. Boom ona çölde kanayan ayaklarıyla saatlerce koşarak kendini kurtardığını söylemiş miydi?

Bunu düşünmek istemiyordu. Ve normale dönmek de istemiyordu, kopukluğu tercih ediyordu.

Bunun yerine sıradan olana odaklandı, çünkü bu daha güvenliydi. Evdeki yemek durumunu düşünecek kadar ileri gitmemişti - bu günlerde genellikle berbattı - ya da araba kullanması için izin verilene kadar nasıl işlev göreceğini, ki bu da artık ağırlı kesiciye ihtiyaç duymayacağı zaman olacaktı. O yapabiliirdi

Her zaman pizza sipariş edebileceğini düşündü ama araba sürme işi beklemek zorundaydı.

"Voodoo ve Crutch'ın nasıl olduğunu duydun mu? Dün onları gördüm, Voodoo ile biraz konuştum ama Crutch uyanık değildi."

"Voodoo kritik seviyeden ciddi seviyeye yükseltildi ve iyileşmeye devam ederse yarın normal odaya alınacak. Crutch'ın durumu hâlâ kritik, ateşi hâlâ yüksek ama hayati göstergeleri stabilize oluyor." Terisa'nın ses tonu deneyimli bir hemşireye yakışır şekildeydi. Başını salladı, bakışları endişeliydi. "Ormandan çıkmadan önce kat etmesi gereken uzun bir yol var. İkisinin de tekrar çalışıp çalışamayacağı ..." Başını kısa bir süre eğerek bunun pek olası olmadığını belirtti.

Ekibin, en azından tam güç gerektiren görevler için, öngörülebilir bir gelecek için beklemede olduğu gerçeği dile getirilmedi, Çünkü takımın üçte biri sakattı ve çalışamaz durumdaydı. Jina takımı bu ikisi olmadan düşündü ve bu doğru gelmedi. Takım bir bütün ve bir çeşit aileydi; onları kaybetmek büyük bir boşluk yaratacaktı.

Onu kaybetmek bu kadar büyük bir boşluk bırakmazdı. O bir eklentiydi. Bir takım arkadaşı olarak tamamen kabul gördüğünü düşünmüştü ama yanılmıştı.

Terisa Jina'yı eve götürdü, ona bir sandviç hazırladı ve yemesini sağladı. Temel ihtiyaçlarının karşılandığına kanaat getirdiğinde oradan ayrıldı ve

Jina

yatağa yuvarlandı. İç saatini sıfırlamak umurunda değildi, çünkü yarın eğitim alanına gitmesi gerekmiyordu. İsterse uyuyabilirdi ve uyudu da.

Saatlerce uyudu, acıkmış bir şekilde uyandı ve tarçınlı rulo yemek için topallayarak mutfığa gitti. Tanrıya şükür Terisa abur cubur da eklemişti, Çünkü hazır yulaf ezmesi bile onu aşıyordu. Yatağına geri döndü, sonra erken saatlerde uyandı, kahve yaptı, leğen banyosu yaptı ve normal kıyafetlerini giydi. Almanya'da kendisine verilen hastane önlüklerinden başka bir şey giymek iyi gelmişti.

Saat yedide telefonu çaldı. Telefona uzandı, Levi'nin numarasını tanıdı ve elini geri çekti. Ama o hâlâ takım lideriydi ve Artık evde olduğuna göre, muhtemelen yapılması gereken bir sorgulama vardı, araba kullanamamak gibi küçük bir şey için beklemeyecek bir sorgulama. İsteksizce cevap verdi.

"On beş dakika içinde hazır olabilir misin?" Adam merhaba bile demedi ama kadın omuz silkti; kimin aradığını bilmiyormuş gibi davranmıyordu.

"Evet." Ona çoktan giyinmiş olduğunu söylemedi.

"Mac bir araba gönderiyor. Tekerlekli sandalye de olacak."

Bağlantıyı kesti ve sabah yedinin içmeye başlamak için çok mu erken olduğunu düşündü. Bunu yapmak istemiyordu ve sanki bir sakatmış gibi merkezde yuvarlanmaktan zehir gibi nefret ediyordu - teknik olarak bir sakat olmasına rağmen. Tamam, gerçekten öyleydi ama bu hoşuna gittiği anlamına gelmiyordu.

Zaten yırtılmaya başlayan kâğıt patikleri giymeyi de sevmiyordu, bu yüzden tek yatak odası terliğini giymeye çalıştı. Unut gitsin; üstelik Caleigh bunları ona birkaç Noel önce almıştı ve parmak uçlarında geyik kafaları sallanıyordu. Kâğıt giyse daha iyiydi Geyik kafasından çok patik.

Levi'nin aramasından on dakika sonra, yavaşça aşağıya indi. Bandaj yüzünden ayak parmaklarını esnetemiyordu, bu yüzden yürümeye başlayan bir çocuk gibi yanlamasına inmek zorunda kaldı, denge için tırabzanlara tutundu. Mac'in gönderdiği araba tam o dışarı çıkarken kaldırıma yanaştı ve elbise pantolonu ve polo tişört giymiş iri yarı bir adam olan şoför ona tedirgin bir bakış attı. "Ben de seni almaya geliyordum," dedi.

"Nasıl? Tekerlekli sandalyeler merdivenlerde çalışmaz,"

diye belirtti. "Bana verilen emir sizi taşımamdı."

Onu *taşımak mı*? En az kendisi kadar dehşete düşmüş görünüyor olmalıydı çünkü adam onun henüz yürüyebildiğini bilmediğine dair bir şeyler mırıldandı. Topallaya topallaya

arabanın etrafını dolaştı ve yolcu koltuğuna oturdu ve geveze olmamasını umdu.

Adam öyle değildi ama yine de arada sırada onu ölçmeye çalışıyormuş gibi bakışlar attığını hissedebiliyordu. Merkeze vardıklarında, adam arabadan atladı ve bagajdan tekerlekli sandalyeyi aldı, açtı ve kadın arabadan koltuğa geçerken onu sabit tuttu. Zaten yorgun hissediyordu; ona rağmen

Sandalyenin aksine, gereken mesafeyi yürümediği için mutluydu.

Onu kaldırım boyunca itti, engelli rampasını çıktı ve sanki günün sıcağından korunmaya çalışıyormuş gibi klimanın çoktan en üst seviyeye çıkarıldığı binaya girdi. Merkezin içi çok sıkıcıydı, kasıtlı olarak öyleydi. Tesadüfen binaya giren biri sıkıcı bir lobi, onları nazıkçe uzaklaştıran ve masasının altında onlara doğrultulmuş bir tabanca tutan tek bir resepsiyon görevlisi görecekti.

Binanın iş bölümüne açılan kapı zırhlıydı ve sadece bir yüz tanıma programı ve bir anahtar kartıyla girilebiliyordu.

Bunun ötesinde, koridorlar sarhoş bir trol tarafından tasarlanmış gibi görünüyordu, ancak kasıtlı olarak savunma için düzenlendiklerini biliyordu. İşe ilk girdiğinde yolunu bulmak oldukça zor olmuştu. Bir süre sonra Daha önce labirente benzeyen düzeni fark etmemiş ve binada sorunsuzca gezinmişti. Şimdi her şeyi farklı gözlerle görüyor ve tasarımın etkinliğini fark ediyordu.

Koridorda ne zaman biriyle karşılaşsalar, karşılaştıkları kişi her kimse ve durup ona baktı. Jina kendini rahatsız hissetmeye başladı. Tekerlekli sandalye yüzünden miydi? Sonra İletişim'deki günlerinden tanıdığı bir kadınla karşılaştılar, ancak kadının adını hatırlayamıyordu.

Her kimse durdu ve "Jina!" dedi. Jina'nın iki elini de tutarak, "Seni çok takdir ediyorum. Ne yaptığını duyduğumuzda

Böyle saatler ... şey, bunu yapamazdım. Bu inanılmazdı."

Jina sonunda "Ah... teşekkür ederim," demeyi başardı. Demek hepsi bu kadardı. Onlara kahramanca ya da şaşırtıcı bir şey yapmadığını, kör bir çaresizlik ve hayatta kalma arzusuyla hareket ettiğini mi söylemeliydi?

Sonunda boş verdi,

Çünkü başka türlü çok fazla çaba gerektirecekti ve yeterince umursamıyordu.

Onu güvenli konferans odalarından birine götürdü. Mac oradaydı, her zamanki gibi sabırsız ve huysuz görünüyordu. Levi de oradaydı ve istihbarat analistleri olduğunu düşündüğü iki erkek ve bir kadın olmak üzere üç kişi daha vardı.

Levi, gönderdiği şoförden tekerlekli sandalyenin kontrolünü alarak, "O bende," dedi.

"Elbette."

Levi sandalyeyi konferans masasına doğru itti, sonra bir fincan kahve doldurup önüne koydu. Mırıldanarak teşekkür etti ve bu konuda -en azından kahve konusunda- samimiydi.

Kimse üç yabancıyı tanıştırmadı, ki bu onun için önemli değildi. Nasıl olsa onları bir daha göremeyecekti. Mac kaşlarını çatarak etrafta dolanıyordu. "Tamam, bu görevin en başından beri boktan olduğunu biliyoruz. Ace'e bilgi verildi. Senin tarafında ne oldu?"

"Çocuk, Mamoon, ben dronu kullanırken içeri girdi ve beni izledi. Bir termal iz yakaladım, yakınlaştırdım. Şaşırdığımı, ilgilendiğini düşünmüştüm ama şimdi biliyorum ki alarına geçmişti çünkü ekibi pusuya düşürmek için bekleyen adamları göreceğimi biliyordu. Gitti ve birkaç dakika sonra dışarıdan bir ses duydum, muhtemelen çıkış için kullanmamız gereken kamyondaydı. Her kimse, Mamoon onunla konuşuyordu. Sessiz olmaya çalışıyorlardı, muhtemelen onları duyamayacağımı düşündüler." "Ne dediklerini anladınız mı?"

"Hayır. Arapça bilmiyorum. Bilseydim bile, kelimeler belirgin değildi. Sadece Mamoon'un yanında biri olduğunu anlayacak kadar duyabiliyordum."

"Sonra ne oldu?"

"İnsansız hava aracını ekibin konumunun ilerisinde uçurdum ve muhbirin termal izini aradım. Onun yerine bir grup imza gördüm, tahminimce on beş kadar. Onları sayacak vaktim olmadı. Hemen ekibi pusuya karşı uyardım, sonra kamyon patladı ve ben bayılmadım ama sersemledim. İki kişinin yıkıntıların arasından bana doğru ilerlediğini görebiliyordum. Talimatlara uygun olarak dizüstü bilgisayarımı imha ettim ve duvardaki bir delikten dışarı çıkmayı başardım."

"Neden yerinizi ve hayatta olduğunuzu bildirmek için ekiple irtibata geçmediniz?"

Ah. İşte oradaydı, sormamalarını umduğu soru, çünkü en çok tartışmak, hatta hatırlamak istemediği şey buydu. "Boğaz mikrofonum hasar görmüştü," dedi kararlılıkla. "Ne dediklerini duyabiliyordum ama cevap veremiyordum."

Levi'nin kapüşonlu bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu, şiddetli ve yoğun. Bunu bilmiyordu, onu duyabildiğini bilmiyordu. Bunu söyleyemezdi.

Yanlış karar vermişti; duygusal olmayan bir şekilde baktığında, doğru kararı verdiğini, elindeki bilgilerle verebileceği tek kararı verdiğini biliyordu. Ne yazık ki, aklı onun haklı olduğunu bilse de, kalbi alkışlara katılamadı.

Mac, "İkincil çıkış noktasına ulaştığınızda iletişim kulaklığınız yanınızda değildi," dedi. Bu bir suçlamaydı, sanki onun yalan söylüyor olabileceğini düşünüyordu.

Bunu bilmiyordu, hiç düşünmemişti. "Karanlıkta koşarken çok düştüm. Yırtılmış olmalı. Maaşımdan düşersiniz." Bu son cümleyi kurabileceğini bilmediği bir soğukkanlılıkla söylemişti.

Levi, Mac'in bunu yapabileceğini düşünmüş olmalı ki sertçe, "Zaten hasarlıydı. Envanteri unut."

Mac ikisine de sinirli bir bakış attı ama itiraz etmedi.

Bilgilendirme devam etti. Bu kadar çok şeyin bu kadar az kelimeye sıkıştırılabilmesi ne kadar garipti. Bir şey varsa, bunu onlara anlatmak her şeyi daha da gerçek dışı hissettirdi, kendisini olaylardan daha da uzak hissetmesine neden oldu.

Analistler onu bir saatten fazla sorguya çekti, ayrıntıları gözden geçirdi, izlenimlerini ve ne olmuş olabileceğini düşündüğünü sordu. Neden kamyonun patlatıldığını düşünüyordu? Mamoon'la birlikte dışarıda birden fazla kişi olması mümkün müydü? Neden sadece içeri girip Onu mu?

"Tahminimce diğerlerini uyarmak için yeterince ses çıkarabilmelerinin tek yolu bir patlamaya yol açmaktı."

Ve, "Mümkün, ama ben sadece bir başka ses duydum."

Ve, "Silahımı kılıfından çıkarıp dizüstü bilgisayarın yanına koymuştum. Belki de kolay bir cinayet olmayacağımı düşündüler ve harabenin içinde ateş etmek uyarı için yeterince gürültülü olmayabilirdi, bu yüzden önce uyarı patlamasını tercih ettiler, sonra da benimle ilgilenmek için içeri girdiler. Ben yapmadım.

biliyorum. Bazı kısımları kötü bir planlama gibi görünüyordu."

Mac bu noktada araya girdi. "Bu işin bir kısmı Makyavelistçe görünüyor. Muhbirin Graeme Burger hakkındaki sözde istihbaratı yüzünden Suriye içlerine bir ekip gönderildi. Orası girilmesi de çıkılması da zor bir yer. Görünüşe göre tüm planın amacı bir ekibi düşmanca bir ortama çekmek ve tüm ekibi ortadan kaldırmaktı."

Kadın analist, "Büyük olasılıkla muhbir yakalandı, sorgulandı ve çok az zamanda bir araya getirilebilecek en iyi plan buydu," dedi.

dedi. "Bayan Modell'e katılıyorum. Bazı kısımları ya kötü planlanmış ya da kötü uygulanmış ya da her ikisi birden."

"Ya da başlangıçta gerçek bir muhbir yoktu." Mac kaşlarını çattı. "Onun hakkında toplayabildiğimiz istihbarat çok zayıftı. Graeme Burger hakkındaki her şey zayıftı, orada burada bir ipucu. Ama sonra ortadan kaybolma numarası yaptı ve-" Durdu, gözlerini ovuşturdu. Yorgun görünüyordu, sanki bütün gece uyumamış gibiydi. "Benim bakış açıma göre, sanki kasıtlı bir girişimde bulunulmuş gibi görünüyor.

Bütün bir ekibi, Burger'e odaklanan bir ekibi ortadan kaldırdı." Aniden, "Pekala, bu kadar. Şimdilik işin bitti, Modell. Gidebilirsin."

Konuşulabilecek daha fazla bilgiyi duymak için izni yoktu, bu yüzden şaşırmadı. Kendini masadan uzaklaştırmaya başladı ama Levi tekerlekli sandalyenin kontrolünü ele geçirdi ve onu odadan dışarı, koridora doğru itti.

Yapabilirim. Bunu düşündü ama söylemedi. Eğer gece vakti, susuz ve kanayan ayaklarıyla bir maraton koşabiliyorsa, tekerlekli sandalyeyle de başa çıkabilirdi. İlk kez bir duygu titreşimi hissetti ve bu öfkeydi.

Öfkelenmek istemedi, hiçbir şey hissetmek istemedi. Öfkeyi bir kenara itti ve adam onu suskun şoförünün beklediği yere götürürken sessizce oturdu.

"Teşekkürler, Terrell. Ona iyi bak. Sana borçluyum."

"Sorun değil," dedi şoför Terrell, ama Jina konuşmalardan onun işinin şoförlük olmadığını anladı.

Terrell onu eve bıraktı ve kız, Terrell'in kendisini yukarı taşıma yönündeki biraz garip kararlılığını reddederek kendi gücüyle yukarı çıktı. Onu içeri taşımak mı? Levi ne halt içiyordu?

O öğleden sonra geç saatlerde Ailani aradı. "Merhaba," dedi sıcak bir sesle. "Sana eşlik etmemi ister misin?"

"Elbette," dedi Jina, ama aslında hiç de öyle hissetmiyordu. Aldığı son ağrı kesici hap, ayaklarındaki ağrıyı hafifletmiş ve kendisini donuk ve uykulu hissetmesine neden olmuştu.

"Bugün yemek yapıyordum, yeni tarifler deniyordum. Sana dondurucuya koyman için birkaç yemek getireceğim, acıktığında sandviçle idare etmek yerine onları ısıt. Bir saat sonra görüşürüz!"

Gerçi gelen sadece Ailani değildi; çocukları olmamasına rağmen Snake de onunla birlikteydi. "Cehennemlikler için bir bakıcı tuttuk," diye açıkladı. Elinde bir karton kutu tutuyordu, bu da Ailani'nin ona kocaman sarılmasını sağladı. Yılan

kutuyu kaldırdı. "Yemek. Ben biraz istedim ve Ailani hayır dedi, bu yüzden her yediğinde beni düşünmeni istiyorum."

"Bulmayacağım," diye güvence verdi ona. "Kendi yemeğini bulabilirsin."

Yavaşça mutfığa doğru ilerledi ve yemekleri buzdolabının dondurucu bölümüne yerleştirdi. Buzdolabı çoğunlukla boşsa, dondurucu daha da kötüydü; içinde sadece yarısı yenmiş bir kutu dondurma ve üç buzlu şeker vardı. Normalde orada dondurulmuş bir pizza ya da mikrodalga fırında yemek olurdu ama Terisa yiyecek durumunun acınacak halde olduğu konusunda haklıydı. "Bunlar harika görünüyor," dedi ve bunda ciddi idi. İştahının açıldığını hissetti. "Siz ikiniz akşam yemeği yediniz mi? Pizza sipariş edebiliriz ya da

."

"Onu çoktan hallettim," dedi Snake. "Diğer çocuklar yemek getiriyor. Eğer hepimizin yanında olmasını istemiyorsan söyle, aksi takdirde biz devralıyoruz."

Hissettiği şey onu şaşırtmıştı ve hayır, bir avuç insan istemiyordu. ama bunu söylemedi. Yiyecek getirdikten sonra onları göndermek, kaldıramayacağı bir kabalık gerektirecekti. "Kimse benden harika bir sohbet beklemediği sürece," dedi. "Son ağrı kesicimi biraz önce aldım, o yüzden biraz sersemim."

"Sonuncusu mu? Sana biraz daha getirebilirim," dedi Snake kaşlarını çatarak. "Hayır, daha fazlası var, yani bu alacağım sonuncusu."

Yapamam.

Ben onları alırken sür."

"Araba kullanmak zorunda değilsin. İçimizden biri seni istediğin yere götürebilir. Eğer acı çekiyorsan, lanet hapları al."

"Belki gece, böylece uyuyabilirim," dedi, ancak bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

Çocuklar teker teker geldiler, hepsi bir şeyler getirmişti: çörekler, pastane turtası, cips ve sos. Boom ve Terisa da çocuksuz geldiler, belli ki hepsi de onu etrafta koşturan, üzerine tırmanan ve belki de ayaklarına basan küçük insanlarla fazla yormamaya karar vermişlerdi. Levi dört büyük pizzayla yüklü olarak en son gelen kişiydi. Jina pek aç değildi ama pizzaların kokusu ağzını sulandırmıştı.

Kalabalık olduğunda Levi'nin etrafında olmayı daha kolay idare edebiliyordu. Ne de olsa geçen yılı, takım meseleleri dışında onu çoğunlukla görmezden gelmeye çalışarak geçirmişti. Başaramamıştı ama denemişti. Görmezden gelmek ona dikkat etmemek anlamına geliyordu ve ne olursa olsun onun varlığının her zaman farkındaydı. Bu durum şimdi de geçerliydi; dikkatini çoğunlukla

ama Tweety'nin kızılötesi kamerasındaki büyük, parlak bir termal iz gibiydi, farkındalığının önünde ve merkezindeydi.

Hepsi küçük oturma odasına tıktık tıktık doluştuğunda Levi, "Çocuklardan haber var mı diye baktım," dedi. Herkes için yeterli sandalye yoktu, bu yüzden Jelly ve Snake yere yerleşmiş, Snake de Ailani'nin bacaklarına yaslanmıştı. Levi nasıl olduysa Jina'ya en yakın yere oturmuştu ama en azından Jina koltuk yerine tek başına bir sandalyedeydi.

Herkesin dikkati ona çevrildi. "Voodoo daha iyi, yarın onu ayağa kaldırabilirler. Crutch'ın durumu hâlâ kritik ama idare ediyor." Ağzında acımasız bir çizgi vardı. İkisinden birinin geri dönme ihtimalinin çok zayıf olduğunu o da biliyordu, hepsi de biliyordu; tabii Crutch hayatta kalırsa.

Jina görevin yeniden anlatılmasına hazırdı ama belki de Terisa ve Ailani'nin varlığı nedeniyle adamlar bu konudan kaçındılar. Sebep her ne olursa olsun, bundan memnundu. Bilgilendirme dışında, bunların hiçbirisi hakkında bilinçli olarak düşünmemişti. Bu, onu düşünmekten kaçınabileceği anlamına gelmiyordu, ama onu yeniden yaşamak için kendi yolundan gitmedi. Bir kez olması yeterliydi.

Herkes konuşurken çoğunlukla sessizdi ama yavaş yavaş, başlangıçtaki isteksizliğine rağmen orada oldukları için minnettar olduğunu fark etti. Ekip geçtiğimiz yıl boyunca hayatının büyük bir parçası olmuş, neredeyse onu tamamen ele geçirmişti ve onlardan aniden kopmak yanlış hissetti. Kendisine hiç görev verilmemiş gibi devam etmelerini, gözden ırak gönülden ırak olmalarını bekliyordu ama bunun yerine onu aralarına almak için çaba sarf ediyorlardı. Ne de olsa yaraları nispeten önemsizdi; ayakları iyileştikten sonra yeniden aralarına katılmasını bekliyorlardı.

Tek sorun, bunu yapıp yapamayacağını bilmemesiydi.

Yirmi Üç

Sonraki hafta boyunca neredeyse eve bağılıydı ama hiçbir yere gitmesine gerek yoktu. Çocuklar her gün yiyecek bırakıyorlardı. Terisa ya da Ailani her gün onu kontrol etmek ve yemek dışında bir şeye ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek için arıyordu. Levi, orada başka biri olmadığı sürece çoğunlukla mesafesini koruyordu, bu da onun işine geliyordu. Kendine gelmek için yalnızlığa ihtiyacı vardı.

Yavaş yavaş kopukluk hissi azaldı, Levi hariç. Onu geride bırakmıştı.

Eğer onu öpmeseydi, ama öpmüştü.

Eğer onu korumasaydı ve birlikte olamadıkları zamanlarda bile onu istediğini hissettirmeseydi - ama hissettirdi.

Her şeye rağmen, sanki bir gün statüko değişecek ve birlikte olacaklarmış gibi hissediyordu; aralarına engeller koymak ne kadar sinir bozucu ve incitici olursa olsun, bir zaman gelecek ve engellere ihtiyaç yoktu. Şimdi onun da aynı şeyleri hissettiğine inanamıyordu çünkü onu terk etmişti. Onu böylesine tüketen cazibe onun için o kadar güçlü olmamalıydı. Kendini onun yerine koymaya çalıştı. Aynı durumdaydı ve ölüp ölmediğinden emin olmadan onu geride bırakabileceğini hayal bile edemiyordu.

Belki de bu konuda yanılıyordu. Hiç böyle bir karar vermek zorunda kalmamıştı. Sorun da buydu; bilmediği için kalbi onun yaptıklarını kabullenemiyordu.

Günler geçti, bir hafta oldu, iki hafta oldu.

İyileşti. Ayakları pek iyi durumda değildi ama şişlikler inmişti ve sadece topuklarının etrafına ve ayak parmaklarının üzerine bandaj sarılması gerekiyordu. Çevir

Parmak arası terlik giyemezdi çünkü tangayı ayak parmaklarının arasına sokamıyordu ama Ailani'nin geyik kafalı terlikleri giymek zorunda kalmasın diye düşünüp ona getirdiği katır tarzı yatak odası terliklerine tahammül edebilirdi.

Jina zihinsel olarak iyileşiyor olabileceğini düşündü, çünkü erkeklerden herhangi biri onun gibi ayaklarını yaralamış olsaydı, onların da tüylü katırlar giyiyor olacağı fikri onu eğlendiriyordu.

Yine de çoğu zaman eğlenmiyordu. Televizyon izledi. Kitap okudu. Küçük işlerle uğraşüyor, mutfağını düzenliyor, yeni bir yatak örtüsü ve şemsiye almak için internetten alışveriş yapıyordu. Bir yılı aşkın bir süredir kendini GO-Takımı işlerine adanmıştı ve artık şunları yapmak istiyordu Kadınsı şeyler, antrenmanların ve takımın bir parçası olmanın yoğunluğuyla uğraşırken geri plana attığı parçasını geri kazanmak.

Günlük güncellemeler Crutch'ın nihayet kritik bakımdan çıkarılacak kadar iyileştiğini söylüyordu. Voodoo Walter Reed'e nakledildi ve birkaç hafta içinde terapiye başlaması planlandı.

Artık araba kullanabiliyordu, bu yüzden neredeyse her gün onu ziyaret ediyordu. Ekibin geri kalanı da öyle ama onlar normal antrenman programına geri dönmüşlerdi ve günün sonunda geliyorlardı; hastanede onlarla karşılaşmadı. Eğitim nedeniyle onlarla iletişimi artık çoğunlukla bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soran mesajlardan ibaretti, ancak yeniden araba kullanabildiği için her şeyi kendisi hallediyordu.

Bandajlardan yara bantlarına geçti ve normal bir şekilde yürüyebildi. Spor ayakkabılarını her gün giyip giyemeyeceğini denedi ve bir gün giyebildi. Çoğunlukla normale dönmüştü -normal olan her neyse.

Eğitimine devam etmesi için serbest bırakıldığı gün, Jina daha fazla durağan kalamayacağını biliyordu. Kendini en üst seviyeye çıkarmak çaba gerektirecekti.

Eğer en üst seviyeye geri dönmek *istiyorsa*.

Takıldığı nokta buydu, gece gündüz beyninin etrafında dönüp duran fikir. O hiçbir şeyden vazgeçmezdi. Eğer pes eden biri olsaydı, çölden canlı çıkamazdı. Yine de ekibe yeniden katılma fikri onu neredeyse hasta ediyordu.

Hepsini önemsiyordu; gerçekten. Crutch ve Voodoo'ya bakmaktan, hayatlarını kurtarmaya çalışmaktan başka seçenekleri olmadığını bilse de, onun öldüğünü düşündüklerini anlasa da, sonunda onu terk ettikleri gerçeğini unutamıyordu

arkasında. Mantığın canı cehenneme, duygular mantığın önüne geçiyordu. Bunu istemiyordu, dünün kapısını kapatıp yüzünü tekrar ileriye dönmek istiyordu ama yapamıyordu.

Eğer sadece takımın geri kalanı olsaydı, bunu yapabilirdi. Levi . . . Kavrayamadığı kişi Levi'ydi. Düşünceleri durmaksızın bu konu etrafında dönüp duruyor ve kendini bunu aşmaya zorlayamıyordu. Ekibinin en önemsiz üyesiydi ve sonunda bunu ona kanıtlamıştı. İçi ıssızdı, yıkılmıştı, umutsuzluktan içi boşalmıştı. Levi onu geride bırakmıştı.

Derin bir nefes alarak merkezi aradı ve MacNamara'nın asistanına onunla konuşması gerektiğini söyledi. Bir ay kadar beklemek zorunda kalacağını düşünmüştü -MacNamara hiç uzlaşmacı değildi- ama bunun yerine hemen oraya gitmesi söylendi.

MacNamara'nın normal ifadesi somurtkanlık, sabırsızlık ve düpedüz düşmanlık karışımıydı ama Jina ofisine oturduğunda ona ciddiyetle baktı. Sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Zor bir dönemden geçtin," diye yorum yaptı.

Omuz silkti, bu konuda konuşmak istemiyordu. Ama onun için bile Onun durumunun alışılmadık olduğunu kabul ediyordu, çünkü normalde onun tavrı "sineye çek ve işini yap" şeklindeydi. Yapabileceğini düşündüğü şeyi çoktan aşmıştı ama şimdi yapamıyordu. "Eski işime geri dönmek istiyorum," dedi.

MacNamara anında normal haline geri döndü. "Özür dilerim. Eğitimin için çok para harcadık ve bunu çöpe atmayacağım. Talep reddedildi."

Bunu bekliyordu, izlemesi gereken yolu kabullenmişti. Ona düzgün bir bakış attı, sonra ayağa kalktı ve "Bu durumda, istifa ediyorum" dedi.

Bu sözleri daha önce hiç söylememişti. Bu noktaya gelmek için kendisiyle savaşmak zorunda kalmıştı, çünkü bu ona çok yabancıydı. Ekibe geri dönebilirdi, kendini ilerlemeye zorlayabilirdi ... ama bunu istemiyordu. Kendini bu sözleri söylerken duymak içindeki bir bariyeri yıktı, kendine asla izin vermediği bir bariyeri daha önce geçmemişti. Bilmediği bir bölgedeydi ama aniden kendini özgür ve sakin hissetti. Bu onun seçtiği yoldu. İş bitmişti.

MacNamara onu hemen kapıdan dışarı atmak yerine arkasına yaslandı ve parmaklarını dikleştirerek onu inceledi. "Bu kadar aceleci olma. Bunu iyice düşün."

"Var. İçinden, üstünden, altından, etrafından. Bir görev daha yapmayı tercih ederim -başka birinin takımıyla, ki bu olmayacak- sadece kendime bunu yapabilecek cesaretim olduğunu kanıtlamak için, ama çoğunlukla ..." Başını iki yana salladı. "Ben bittim."

"Ace doğru kararı verdi, elindeki bilgilerle yapabileceği tek kararı verdi."

"Bunu biliyorum. Hâlâ işim bitti." Bilmek ve kabullenmek iki farklı şeydi. Adamın yanlış karar verdiğini bile iddia edemezdi. Patlamada öldüğünü düşünmüştü. Bunu anlıyordu. Ama bu, hâlâ başa çıkması gereken şeyi değiştirmiyordu.

ve onu geride bıraktığını biliyordu. O bir bilgisayar değildi; yeniden başlatıp yeni bir başlangıç yapamazdı. Tüm bunları beyninin farklı bir bölmesine tıkıp, sanki hiç yaşanmamış gibi görmezden gelemezdi.

MacNamara omuz silkti. Sürekli bir şeylerle uğraşan biri değildi, kafasında çok fazla şey vardı. "Yine de eski işini geri alamayacaksın. Eğitimini boşa harcamayacağım. Seni insansız hava aracı eğitimine geçireceğim, orada eğitmen olabilirsin ama iletişimde değil. Seçim senin."

Ağzı açık kaldı. Şaşkına döndüğünü söylemek hafif kalırdı. Tweety ile çalışmayı çok *seviyordu*, inekçe yazılım işlerinin her bir parçasını ve küçük dronun ne kadar havalı olduğunu seviyordu. Şaşırtıcı olan kısım ise MacNamara'yı tanıyan hiç kimsenin onun bu kadar uzlaşmacı olmasını beklememesiydi. "Ne? Emin misiniz? Yani, teşekkür ederim."

Adam ona kaşlarını çattı. "Fikrimi değiştirmeden defol git."

Öyle yaptı. Hayatının bir bölümünden çıkıp başka bir bölümüne girdiğini bilerek şaşkınlık içinde oradan ayrıldı. Bırakmıştı. Ve başlamıştı.

Yirmi Dört

Eğitim alanına giderken biraz ağladı, çocuklara şahsen söylemesi gerektiğini biliyordu, bunu onlardan duymalarına izin veremezdi. Başka biri. Belki zaten biliyorlardı, belki MacNamara hemen Levi'yi aramıştı ama bunun bir önemi yoktu: İstifa edecekti ama bu konuda korkak davranmasına izin veremezdi.

Park edip son bir yıldır ona kendi evinden daha tanıdık gelen bu yere bakarken kalp atışları iki katına çıkmıştı. Burada göz alıcı hiçbir şey yoktu: toprak, kum, çekim durumlarını uygulamak için kullanılan binalar, engeller, çukurlar ve ruhu mahveden nem, stratejik noktalara yerleştirilmiş şişe su soğutucuları, çarpan ayakların çıkardığı toz, farklı rotasyonlarda çalışan terleyen ve küfreden adam grupları. Kodak ve ekibini gördü, adını bilmediği yeni drone stajyeriyle birlikte çalışıyorlardı çünkü Donnelly'nin gitmiş ve yerine bu adamın gelmiş olmasının acısını hâlâ atlatamamıştı, bu yüzden adamın varlığını görmezden geliyordu. Gerçi şimdi bunu yapamayacaktı; onu drone programında eğitecekti.

Görmediği şey kendi takımıydı - düzeltme, *eski* takımı. Bu düşünce kalbini sızlattı ama doğru seçimi yaptığını biliyordu. Telefonunu çıkardı ve Boom'a bir mesaj attı. Belki de Levi'ye mesaj atmalıydı ama bugün yapabileceği en kolay yolu seçmişti çünkü o artık bir dönekti.

Dönek. Bu kelime onu iliklerine kadar sarsmış, dünyasını alt üst etmişti ve bir daha asla aynı düzlemde olmayacağına dair bir his vardı içinde. Hayatını kendini Jordan ve Taz ile kıyaslayarak geçirmişti, Kardeşlerine ayak uydurmak için kendini zorluyordu.

Bu dürtüyü delilik noktasına kadar taşıdı. Uçaklardan bile atlamıştı, hangi aklı başında insan bunu yapar ki? Gurur ve inatçılık onu istemediği bir şeyle uğraşmaya itmişti, ta ki çocuklara, Terisa ve Ailani'ye düşkün olana ve onların dünyasında kendine bir yer edinene kadar - onların dünyasının hiçbir zaman istediği bir şey olmamasına aldırmadan.

Drone operatörlerini eğitmek çok daha fazla işine geliyordu; her gün işe gitmeyi dört gözle bekleyecekti, ne yapacağından korkmak yerine pes etmediğini kanıtlamak için kendini zorlamak zorunda kalmıştı. Keyif aldığı günler olmuştu; formda olmayı sevmeyi öğrenmişti. Çölden sonra koşmaya asla aynı gözle bakmayacaktı ama gerçek şu ki, burada antrenman yaparken bu kadar çok koşmasaydı, asla koşmayacaktı o acımasız koşuda hayatta kalabilirdi. Takımda olmak onu çaresiz bir duruma sokmuştu ama aynı zamanda ona bununla başa çıkma yeteneği de vermişti.

Keskin bir şaşkınlıkla, yaptıklarının bir kısmını sürdürmek istediğini fark etti. Antrenman yapabileceği bir takımı olmayacaktı ama koşabilir, bir spor salonuna katılıp ağırlık kaldırabilir, halatla tırmanış yapabilir, becerilerini keskin tutabilir ve kondisyonunu yükseltebilirdi.

Kim bilebilirdi ki? Bir gün yine canını kurtarmak için koşması gerekebilirdi. Eğer böyle bir durum ortaya çıkarsa -belki bir soyguncudan kaçmak gibi- o zaman bunu *yapabilmeyi* istiyordu. Her soyguncuyu toz içinde bırakmak istiyordu.

Telefonu gelen bir mesajla çaldı. Boom'un yolda olduklarına dair kısa cevabını görmek için ekrana baktı.

Onlara gidebilirdi. Kendi gücüyle o kadar ileriye gidemeyeceğini mi düşünüyorlardı? Yoksa istifa ettiğini ve artık eğitim alanına girmesine izin verilmediğini zaten biliyorlar mıydı?

Gözleri tekrar yaşardı, çünkü drone stajyerlerinden biriyle ilgili bir sorun çıkmadığı sürece muhtemelen bu siteye geri dönmeyecekti. Bu değişikliği yapmak zordu ve sadece kendini her zaman nasıl tanımladığına sırtını dönmek zorunda kaldığı için değil, belki de başkalarının zorluklarının onu tanımlamasına izin verdiği de aynı derecede doğrudu. Ne olursa olsun, ekibindeki çocuklar onun için çok şey ifade ediyordu ve bundan sonra günlük hayatında onların olmaması büyük bir boşluk yaratacaktı.

GO-Team'e atandığı gün dünyası büyük ölçüde değişmişti ve şimdi de onları terk ettiği için yine büyük ölçüde değişmişti. Önceden birlikte alışveriş yaptığı, sinemaya gittiği arkadaşları vardı; ciddi olmasa da birileriyle çıkmıştı. Müzelere ve tiyatrolara gitmişti.

top oyunları. Bir hayatı vardı. Takıma atandığından beri o arkadaşlarından hiçbiriyle görüşmemiştir çünkü

Çamaşırlarını yıkamak için zaman bulamıyordu ve gününün diğer her dakikası eğitim, yemek ve uyku ile geçiyordu.

Eğer erkekler artık onunla ilişki kurmak istemezlerse, o zaman ne olacaktı?

Bununla başa çıkabilirdi, olan buydu. D.C.'ye taşındığında hiç arkadaşı yoktu ama arkadaş edinmişti. Arkadaş canlısı ve sosyaldi. Yeniden başlayabilirdi.

Yapabilirdi ama yapmak istemedi. Her iki dünyanın da en iyisini istiyordu. Onlarla arkadaş kalmak istiyordu ama görevlere gitmek istemiyordu; Tweety operatörlerini eğitmek istiyordu.

Muhtemelen sahip olabileceğinden daha fazlasını istiyordu.

Tozlu ön camından Boom, Snake, Trapper ve Jelly'nin yaklaşmasını izledi. Levi görünürde yoktu. Ya takımdan ayrıldığı için kızgın olduğu için onunla konuşmak istemiyordu ya da burada değildi. İhtimalleri fifty/fifty olarak işaretledi.

Arabadan çıktı ve kaputa yaslanıp onları beklemeye başladı. Kavurucu Ağustos güneşi çıplak başına vuruyor, güneş gözlüklerine ısı dalgaları gönderiyor ve çerçevelerin yüzüne değdiği yerlerde ter oluşturunuyordu. Yeterince terlerse belki gözyaşlarını fark etmezlerdi.

Onlar yaklaştıkça yüzlerindeki gerginliği görebiliyordu ve midesi bulanıyordu. Ama yaklaştıklarında Boom ona bir şişe su fırlattı ve "Koltuk değneği?" dedi.

Otomatik olarak şişeyi yakaladı ve tek kelimelik sorudan etkilenen bir başka iç organı olan kapağı çevirerek çıkardı. "Crutch değil," dedi aceleyle. "Ben."

Etrafında bir yay oluşturdular, dört iri adam botlarını sıkıca dikmiş, üzerlerinden ter damlıyor ve kendi su şişelerinden su içiyorlardı. "Sen mi?" Snake ayaklarına hızlı bir bakış göndererek sordu. "Ne oldu? Sorun mu yaşıyorsun?"

Sadece görev yerinin değiştirildiğini söyleyebilirdi, ki bu doğru olsa da hikâyenin tamamı kesinlikle bu değildi. Derin bir nefes aldı ve kaputa yaslandı. "I . . . İstifa ediyorum," dedi, neredeyse kelimeyi boğarak söylüyordu. Sonra yere baktı, çünkü onlara bakmaya ve yüzlerindeki hayal kırıklığını görmeye dayanamıyordu.

İlk konuşan Trapper oldu. "Bırakmak mı? Bebeğim, sen hiçbir şeyden vazgeçmezsin. Birkaç kez geri dönmektense kendini öldüreceğini düşünmüştüm.

aşağı."

"Bunu bırakıyorum," dedi kısık bir sesle. "Üzgünüm. Artık bunu yapamam."

Boom onun yanına doğru ilerledi ve cüssesini kaputun üzerine yasladı. Derin sesi gürleyerek sordu: "Suriye'de olanlar yüzünden mi? Artık sana göz kulak olmamız konusunda bize güvenmiyor musun?"

"Duyabiliyordum," dedi aceleyle, güven meselesini geçiştirerek, çünkü henüz bu konu üzerinde çalışmamıştı. "Telsizim hasar görmüştü ve aktarım yapamıyordum ama hepinizi duyabiliyordum. Crutch ve Voodoo'nun yaralı olduğunu biliyordum, onları çıkarmanız gerektiğini biliyordum. Kendimi çıkarma noktasına götürmek benim görevimdi. Ben de yaptım. Ama bunu tekrar yapmak istemiyorum."

Sessizdiler, ayaklarını biraz sürüyerek yürüyorlardı. Sertçe yutkundu, yüzünü ellerinin arasına gömüp hıçkıra hıçkıra ağlama dürtüsüne karşı koydu. "Mesele şu ki... Takımın bir parçası olmayı, sizlerle birlikte olmayı seviyordum ama geri kalanını yapmak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Ben bir ineğim. Tweety ile çalışmak gibi inekçe şeyler yapmak istiyorum. Suriye gibi durumlarda olmak istemiyorum. Uçaktan atlayan bir moron olmak istemiyorum, bunu yapmanın normal olduğunu düşünen moronlar alınmasın. Sizin için her zaman bir yük olacağım, çünkü kalbimin derinliklerinde bu iş yok." Titreyerek nefesini içine çekti. "Bu yüzden bıraktım."

Mac beni drone operatörlerini eğitmekle görevlendirdi."

Biraz daha sessizlik. Sonra Jelly, "Artık takımda olmadığına göre, bu sana çıkma teklif edebileceğim anlamına mı geliyor?" dedi.

Jina başını kaldırdı ve ağzı bir karış açık kaldı. Yüz ifadesi şok ve dehşet dolu olmalıydı çünkü diğer üç adam gülmeye başladı. Jelly kaşlarını oynatarak ona baktı, sonra Snake kafasının arkasına hızlı bir tokat attı.

"Salak herif," dedi.

"Ne?" Jelly başının arkasını ovuşturdu. "Ace takıma katıldığında arkadaşlık yok demişti ama şu anda takımda değil, değil mi? Yani-dostluk."

Şaşkınlık içindeki Jina suçlayıcı bir parmakla onu işaret etti. "Bana dövme yaptırdın," dedi. Dövmesini seviyordu ama yine de. "Hayır. Olmaz."

Masum bir ifade takındı. "Dövmeye hayır diyebilirdin."

"Bunu biliyorum. Önemli değil."

Boom arabadan uzaklaştı ve bir iç çekti. "Keşke hâlâ bizimle olsaydın," dedi. "Kahretsin."

"Biliyorum." Ve yaptı da. "Takımın bir parçası olmak harikaydı; harika olmayan takımın yaptığı şeyi yapmaktı."

Boom nefesini dışarı üfledi. "Ace henüz bilmiyor mu?"

"Mac onunla temasa geçmedikçe olmaz. Burada olacağını düşünmüştüm. Herkese aynı anda söyleyecektim." Ama o burada değildi, bu da tüm bunları tekrar yaşamak zorunda kalacağı anlamına geliyordu, ama o kadar kabullenici olmayacak biriyle.

Boom ona baktı, ifadesindeki mutsuzluğu inceledi. "Eğer istersen senin için ona söylerim."

Rahatlamıştı ve "Evet, lütfen" dedi, iki kelime ağzından çıkma telaşıyla üst üste yuvarlanıyordu. İşi bırakmak zaten yeterince zordu. Levi'yle uğraşmak hâlâ kaldırabileceğinden fazlaydı.

Gecenin bir vakti çalan kapı zili iyi bir şeye işaret etmiyordu. Jina kapıya ters ters baktı. Kim olduğunu biliyordu, çünkü bu günü başka bir yüzleşme olmadan bitirmesi mümkün değildi. Boom'un ona saatler önce haber vermiş olması gerekiyordu ama telefonu sessiz kalmıştı ve Boom'un onunla iletişime geçmeyeceğini ya da yarına erteleyeceğini, hatta ekibin tükenmiş olduğunu, bir yaşam modeli görevi gibi kolay bir şeyle görevlendirileceğini ve çoktan ülkeyi terk ettiklerini ummaya başlamıştı. Levi ile uğraşmak zorunda kalmadan önce zaman istiyordu, yeni işine alışmak için zaman, *kendisiyle hesaplaşmak için zaman*.

Yine de böyle bir şans yoktu. Sadece şekil olsun diye gözetleme deliğini kontrol etti ve etkileşimlerinde norm olduğu gibi kapıyı açmamayı düşündü. Üzerinde pijamaları vardı; kulaklarına pamuk tıkayıp yatağına gidebilir, onu kapının çerçevesine yaslanmış bir şekilde dışarıda bırakabilirdi. Ama o yine de neden takımdan ayrıldığını biliyordu ve hesaplaşma er ya da geç gerçekleşecekti, bu yüzden şimdi de olabilirdi.

Kapıyı sarsarak açtı ve ona "*Ne?*" diye bağırdı. Artık takım lideri o değildi; onun dediklerini yapmak zorunda değildi. Onunla sadece kavga etmeye hazır değildi, kavga etmek *istiyordu*, kızgınlığını ve duygusal karmaşasını dışarı vurmak istiyordu.

Hazırlıklı olmadığı şey adamın gözlerindeki parıltı ya da ayaklarının dibindeki spor çantasıydı.

Şaşırmış bir halde çantaya baktı. "Bu kadar çabuk başka bir görev mi?" Umuyordu ama yine de şaşırmıştı.

"Hayır." Çantayı eşikten içeri tekmeledi ve onu takip ederek kadını geri adım atmaya zorladı.

İlk günden beri onu geri dönmeye zorluyordu. Bu konuda iyiydi, diye düşündü kızgınlıkla. Sinirlenmek iyi hissettiriyordu, normaldi. "O zaman bu spor çantası da neyin nesi?"

"Bir süre burada olacağımı düşündüm." Gülümsemiyordu; yüz ifadesi hiç görmediği kadar sertti.

Karanlık bakışları öylesine yoğun bir şekilde odaklanmıştı ki, ondan uzaklaşmak için biraz daha geri çekildi, sonra bir tavşanın yırtıcının onu fark etmemesini umarak donup kalması gibi hareketsiz kaldı. Adam bir enerji patlamasıydı; cüssesi ve ısısı altında ezilen kadının derisi tepki olarak diken diken oldu. Evini çok küçük, çok kalabalık ve kaçacak hiçbir yeri yokmuş gibi hissetti.

Kapıyı tekmeleyerek kapattı, arkasına uzandı ve kilitleti. "Artık benim takımımda değilsin," dedi ona doğru yaklaşarak.

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, öylesine kaynayan duygularla doluydu ki ilk önce ne yapacağını bilemiyordu. Ona içerlemişti, onu tokatlamak istiyordu, hissettiği tüm acı ve öfke içini boşaltana kadar ona bağırmak istiyordu. Kendini ona atmak ve ona verebileceği her şeyi almak istiyordu, çünkü o daha önce etkilendiği tüm erkeklerden daha *fazlasıydı ve* Rekabetçi yanının onunla boy ölçüşebileceğini bilmeye ihtiyacı vardı. Onu istiyordu; oraya yapmak için geldiği şeyi istiyordu.

Ama birlikte olabilmeleri için takımdan ayrılmamıştı, artık ona güvenmediği için ayrılmıştı.

Mantık, duygu; ikisinden de nefret ediyordu. İkisi zıt olmak yerine neden *uyuşamıyordu?*

Takımdan ayrılmak o kadar zor gelmişti ki, geriye hiçbir şey kalmamış gibi hissediyordu ama o buradaydı, zorluyor ve talep ediyordu, ona hiçbir şey düşünecek zaman bırakmıyordu. Levi hakkında hissettikleri, takımı bıraktığında hissettiklerine çok benziyordu; ona karşı duyguları inatçılığı, rekabetçiliği ve kızgınlığıyla birbirine karışmıştı.

"Beni ölüme terk ettin." Kelimeler alçak ve sertti, son birkaç haftadır hissettiği her şeyle doluydu.

"Çoktan öldüğünü sanıyordum," diyerek karşılık verdi ve ilerleyerek onu geri çekilmeye zorladı. Bir kez daha ondan geri adım attığını fark etti ve durup ona bakarak sarsıldı. "Kamyon patlayıp yandığında, bizim bulunduğumuz mesafeden sanki tüm harabe havaya uçmuş gibi görünüyordu. Nasser bize ateş etmeye başladı, biz de onu indirdik, harabeye doğru döndük ve tam o sırada sık kafalılar arkamızdan vurdular. Önce Voodoo vuruldu. Onu hallettiğimizde Crutch da vurulmuştu ve ikisi de kötü durumdaydı. Sana telsizden ulaşmaya çalıştım ama cevap alamadım. Ne yapmam gerekiyordu? Crutch ve Voodoo'yu helikoptere götürmem gerekiyordu, sonra da *cesedini* aramak için geri dönecektim."

Son iki kelime çığ ve acımasızdı, bir yıllık arzu ve inkârdan, onu kaybettiğini düşündüğünde neredeyse onu yok eden iç burkan kederden güç alıyordu. Uzanıp kollarının üst kısmını kavradı ve onu biraz sarstı. "*Ben. Geliyordum. Geliyordum. Geri.*"

"*Bunu biliyorum!*" Yine de onun öldüğünü düşündüğünü biliyordu. Biliyordu ama yine de ona *vurmak* istiyordu. Bazı duygular kontrol altına alınamayacak kadar büyük, sakince incelenemeyecek kadar acı vericiydi. Adamın yüz ifadesindeki şiddeti gördü ve bu onda şiddetli bir şeyler uyandırdı. O bir yıl boyunca istemiş olabilirdi, ama bir yıl boyunca sadece istememiş, ondan gelen o kadar çok saçmalığa katlanmıştı ki kendini zor tutuyordu. Adamın bir aşağı bir yukarı salladığı, duygularını incittiği, öptüğü, öfkelenlendirdiği, baştan çıkardığı bir yo-yo olmuştu ve Tanrı şahidimdir ki, iyi bir nedeni olup olmaması, onunla aynı fikirde olup olmaması ya da buna benzer herhangi bir şey fark etmiyordu, çünkü şimdi her şeyden çok onun da kendisi gibi mutsuz olmasını istiyordu. *Aşk mı?*

Kadın

onu sevemezdi çünkü eğer onu "sevseydi" onu bu kadar kızdırmasına imkân yoktu.

Onun da kendisini hissettirdiği kadar önemsiz hissetmesini istiyordu.

İşte orası. İşte buydu, çöldeki o korkunç geceden beri haftalardır içini kemiren şeyin özü. Sendelemiş, topallamış, acı, yorgunluk ve dehşet içinde mücadele etmiş, onun için en *az önemli olanın* kendisi olduğu bilgisinin yüreğini yaktığını hissetmişti.

Sarsılarak ondan uzaklaştı, onun ulaşamayacağı bir yere geçti. Öfkeyle ellerini çıplak kollarında aşağı yukarı ovuşturarak onun dokunuşunun verdiği yakıcı hissi silmeye çalıştı. Duygusal çalkantılarıyla henüz başa çıkamadığı için bunları bir kenara bıraktı ve onun buradaki varlığının acı cazibesine odaklandı. "Sanırım takımdan ayrılmamı, hızlı bir ilişki için buraya gelmeni istediğime dair bir işaret olarak algıladın? Kaşınıtı gidermek ve bu işi bitirmek için mi?"

Çenesi sabitti, gözleri dar ve sertti. "Beklentilerini ayarla, bebeğim. Bu konuda *hızlı bir şey* olmayacak."

Tüm vücudu kasıldı, hafızası onun üzerinde olmasının, ağzının ve ellerinin üzerinde olmasının, ereksiyonunun sert çıkıntısının kasıklarına sürünmesinin nasıl bir his olduğunu canlı bir şekilde canlandırdı. Onu dışarı atmak ve içinde tutmak, bir yıl boyunca uzak tuttuğu ve bir dakika bile kontrol edemediği kemirici açlığı beslemek için savaşılan ihtiyaçlar tarafından ikiye bölünmüş hissetti.

"O zaman yapalım," diye tersledi ve tişörtünü çırpıp çıkararak yere fırlattı. Serin hava ona çarptı ve anında meme uçlarını sıkılaştırdı.

Puan. "Şu işi bitirelim, sonra sen gidersin, ben de biraz uyurum."
_"

"Siktir git," diye hırladı. "Uyumayı da sikeyim." Ona baktı ve ifadesi değişti, katıksız şehvetle sertleşti, elmacık kemiklerinin oyulmuş düzlemini renklendirdi. "Şu güzel küçük şeylere bak," diye mırıldandı yaklaşırken, sonra iri elleri çıplak göğüslerine kapandı, her ikisini de kavradı, sert başparmakları meme uçlarına sürtündü;

Bu keskin his onu çıplak ayak parmaklarının üzerine kaldırdı, nefesi kesildi ve adamın kalın bileklerini kavradı - belki kendini sabitlemek için, belki de ellerini oldukları yerde tutmak için. Adamın avuçlarının sıcaklığı teninin serin satenini yakıyor, sanki göğüsleri ona doğru kabarıyor, daha fazlasını istiyordu.

Çünkü daha fazlasını istiyordu, çünkü her şeyi istiyordu, bileklerini serbest bıraktı ve geri çekildi. Öfke, istek ve ihtiyaç içinde yanıyordu; duygularını kontrol edebilseydi onları kapatır, ona karşı hissettiği her şeyi küle çevirirdi ama böyle bir süper gücü yoktu. Sahip olduğu şey ... şimdiydi. Şimdi vardı.

Yatak odasına doğru yürüdü, en ufak bir yumuşak ya da flörtöz jest bile yapmak istemiyordu. Bu bir savaş olmayabilirdi ama sevişme olmasına da izin vermeyecekti. Bu seksti, daha fazlası değil. Daha fazlası olmasına izin vermeyecekti. Ama

Aralarında bitmemiş bir iş vardı ve bir parçasının şüpheleri olduğu sürece devam edemeyeceğini biliyordu. Doğum kontrol hapı kullanıyordu, ikisi de sağlıklıydı; bu işi halledememeleri için hiçbir neden yoktu.

Kolundan tutarak onu kendine doğru çekti. Diğer eliyle kendi gömleğini yukarı çekip çıkardı, sonra onu o kadar yakınına çekti ki çıplak göğüsleri ona yaslandı, sertliğe karşı yumuşak, narinliğe karşı Göğüs kıllarının sertliği. Sessizce ona baktı, onunla bu şekilde vücut vücuda olmanın şokuyla vücudu çarpılmıştı, onun yanında bu kadar küçük hissetmemeyi diledi ama sapkınca onun gücünden zevk aldı. Gözlerindeki bakış onu yoğun bir şekilde yaktı ve aniden nefessiz kaldığını hissetti, ne olacağını biliyordu. Onu hayal etmek, onunla seks yapmayı düşünmek, soyut olarak gerçekte olduğundan çok daha farklıydı.

Onu öpmedi; sadece kucağına aldı ve pamuklu pantolonunu aşağı itti, çekiştirerek çıkardı. Sonra onu yere bıraktı; bakışları ona kilitlendi ve kıyafetlerini çıkarırken gözlerini kaçırmadı, gözlerini kırpmadı. Kadın donup kalmış, her ayrıntıyı görüyordu.

Onu gömleksiz görmüştü; tamamen çıplak görmek hem onu hem de kendisini bambaşka bir düzeyde tahrik ediyordu. Kıyafetleri onun nasıl

Gerçekten kaslıydı, omuzlarındaki ve göğsündeki kalın pedler, karnının çıkıntılı altılı paketi. Ona, o güçlü bacaklara, dar kalçalara ve beklediğinden daha büyük, öne doğru çıkık duran kalın penise baktıkça nefesi daha hızlı gelmeye başladı. Nefesi göğsünde düğümleniyor, her soluk alışında mücadele etmesine neden oluyordu. Çıkardığı yumuşak nefes alma seslerini duydu ve yanakları yandı. Çünkü her şey çok hızlı ilerliyordu. -kendi kıskırtmasıyla- ve her şeyi aynı anda halledemedi, tekrar arkasını döndü.

Alçak, sert bir kahkaha duydu, sonra bir parmağı sırtındaki bir noktayı çizdi. "Güzel," diye mırıldandı, "ve uygun." Sırtındaki küçük, zarif bir şekilde detaylandırılmış ve gölgelendirilmiş el bombası dövmesinin ana hatlarını çizdi.

Çarpıcı kehribar ve mavi irisleri olan çekici, baştan çıkarıcı gözlere sahip olan el bombası. Başlangıçta kendisine Babe denmesini istememiş ve Grenade'i önermişti ve bu şekilde sonsuza dek Grenade'e sahip olmuştu. Bu sinsi bir dürtmeydi, bir "Sana göstereceğim" jestiydi. Kendine rağmen onun hatırlamış ve anlamını kavramış olması hoşuna gitmişti.

Parmağı kadının sırtında gezindi, sonra elini çevirdi ve sert avucunu kadının poposunun serin, zarif kıvrımları üzerinde gezdirdi. Kadın onu kapattı

Gözlerini yumdu ve o ana odaklanarak dokunuşunun altında kıpırdamadan durdu. Meme uçları o kadar sıkıydı ki *acıyordu* ve uyluklarını birbirine kenetledi

Çünkü bacaklarının arası da ağrıyordu.

Bu gece. Bu gece onun olacaktı, bu seferlik. Bu seferlik kendini şımartmalıydı. Belli ki başka planları vardı, yoksa bir çanta getirmezdi ama bundan sonra başka anlar *olacağından* çok şüpheliydi. Bir yılı aşkın bir süre onu isteyerek ve kendini inkâr ederek geçirmişti ve başka ne olursa olsun, bu tek seferlik tamamlanma anını, onunla çıplak olmayı, onu içinde hissetmeyi istiyordu. Boşaldığında nasıl görüldüğünü, sesinin nasıl çıktığını, sarsılan bedenini içinde tutmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu. kollarını ve vücudunu en mahrem anlarda kullanıyordu. Bunu kabul edecekti ve adamın ne istediğinin canı cehenneme.

Adam arkasından yaklaştı, o kadar yakındı ki sıcaklığını sırtında hissetti, çenesini saçlarına sürtmek için başını eğdiğinde nefesini omzunda hissetti. Eli daha da aşağıya, sıcak, nemli ve yumuşaklığın içine kaydı; iki büyük parmağını yavaşça içine sokarak ihlal ettiği bir yumuşaklığı bu.

Jina nefesini tuttu, ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, duyuların kırbacının altında titriyordu. Adam bir koluyla onu sabitledi ve daha derinlere indi. Boğazında yankılanan iniltiyi durduramadı, durdurmaya da

alışmadı. Başı

omzuna yaslandı ve o da bu hassas durumdan faydalandı, Boynunun hassas kıvrımını göstererek onu ısırarak için eğildi, dişleri omuz ve boyun arasındaki hassas kordona kenetlendi.

İçinden elektrik akımı geçti. Neredeyse boşalacaktı, neredeyse uçurumun kenarından geçecekti. Eğer adam onu domaltıp sikini içine soksaydı, o zaman boşalacaktı ama adam bunu yapmadı ve kadın çaresizce kendini toparlayıp

karşılık verdi. Daha önce olduğu gibi, o içinde bile olmadan boşalmak istemiyordu. Onun da kendisi kadar çaresiz, aç, yanıyor ve birlikte olma hissi dışında her şeye karşı kör olmasını istiyordu.

Sarsıldı ve yatağa geri düştü, bakışları öfkeli, meydan okuyan ve cüretkârdı. Alabilirsen al beni, koca adam.

Yapabilirdi.

Kadının içindeki ateş onu diri diri yakacaktı. Bunu biliyordu ve yanmaktan zevk alıyordu. Ona meydan okudu, onu zorladı, ona cesaret verdi. Onu daha önce hiç tecrübe etmediği bir seviyede içine çekiyordu. Daveti bile onu bir kavgaya çağırarak gibiydi ve kavga onun asla geri adım atmayacağı bir şeydi. Aralarındaki meseleyi kelimelerle asla çözemeyebilirlerdi ama Tanrı şahidim olsun ki yatakta çözeceklerdi.

Yatağın üzerine süründü, dizlerini kavradı ve onları birbirinden ayırdı. Bir an durup kasıklarına baktı, koyu pembe, yumuşak ve ıslaktı, Bu manzara onu ateşliyordu. Bacaklarının arasına kayd ve onu kendine çekti. Onun üzerine uzanmadı -bu hem gerginliğin hem de orgazmın bıçak sırtında hissetmediğinde zevk almayı planladığı bir şeydi- ama kalçaları ellerinde ve kıcı kalçalarının üzerindeyken kalçalarının üzerine oturdu. Yüzündeki ifade öylesine kavgacıydı ki, ona bir yumruk atsa hiç şaşırmayacaktı. Cüret ettiği hiçbir şey onu şaşırtmazdı, ama başka bir düzeyde onu her zaman şaşırtıyor, eğlendiriyor, ilgisini çekiyordu.

Biraz öne eğildi, sikini bir eliyle kavradı ve kalın başını kadının vücuduna yaklaştırdı, ileri geri sürttü, kadının vücudunun yumuşaklığını hissedene kadar burnunu soktu, sonra ileri doğru itti ve içeri girdi. Penisinin kalın başının kadının içinde kayarak onu etrafına germesini izledi. Hızlı bir nefes aldı ve biraz sertleşti. Adam onun karnını okşadı, rahatlattı, güven verdi. Adam büyüktü ama kadın değildi, ama çok hızlı ya da çok sert davranarak onu incitecek değildi. O gitti Yavaşça, her santimin tadını çıkararak, bir yıl boyunca tam olarak bunu isteyerek ve şimdi ona sahip olarak, ona sahip olarak yanmış ve damgalanmıştı.

Nefes nefese bir ses çıkardı, vücudu kamburlaştı, gözleri kapandı. Onu izlerken meme uçlarının sıkılaştığını ve daha da koyulaştığını gördü, içine derinlemesine battı, direnç hissettiğinde durakladı, biraz geri çekildi, sonra daha da derine soktu. Keskin zevk omurgasına ok gibi saplandı ve taşaklarını sıktı. Aletinin kadının derinliklerine battığını görmek, geri çekildiğinde tenindeki ıslak parlaklığı görmek, onu tehlikeli bir şekilde doruğa yaklaştırmak için yeterliydi ve kendini hareketsizliğe bıraktı, ona bakmak için zaman ayırdı ve

Bu ilk seferin her detayını ezberle.

Başı arkaya eğik, gözleri kapalı, yumrukları altındaki çarşafta düğümlenmiş bir halde, tamamen açıkta ve içine girilmiş bir halde yatıyordu. Ona karşı kırılgan hissediyordu, küçük ve ince, teni yumuşak. Eli kalça kemikleri üzerinde geziniyordu. İçindeki kaygan, ıslak kaslar onu kavradı, sikini sıktı ve gevşedi, tekrar kavradı. Tanrım, onu sağıarak kurutabilir, sadece bu iç titreşimle boşalmasını sağlayabilirdi.

Geri çekildi, tekrar içeri itti, kaslarındaki hissin dalgalanmasını izledi.

Onunla.

Tek bir kelime beyninde yankılandı, tüm vücuduna güç, ısı ve his yaydı. Hayaları acı verecek kadar gerildi, siki zonkladı.

Onunla.

Karnının pürüzsüzlüğünü okşadı, o küçük sıkı meme uçlarını çimdiklemek için yukarı çıktı, daha sert ve yuvarlak olana kadar avuçlarını göğüslerinin üzerinde ovuşturdu, dokunuşuna itti. Jina'nın gözleri hâlâ kapalıydı, boynu kemerli ve Dudakları her duyguya ulaşmak için ayrılmıştı.

Onu dışarıda bırakmak.

Onun vücudunu alıyordu, ama onu kapatıyor ve sadece seks alıyordu, onun sikiyle mastürbasyon yapıyordu. Ona dokunmaya çalışmıyordu. Ellerini hiç kullanmıyordu, ona uzanmıyordu, kalçalarını çevreleyen uyluklarını kavramıyordu.

İzin verse ne olacaktı ki?

Hızla pozisyonunu değiştirdi, ağırlığını kadının üzerine bıraktı, hareket onu o kadar derine gönderdi ki kadın istemsiz küçük bir çığlık attı ve bacakları yukarı kalktı, sanki penetrasyonunu kontrol edebiliyormuş gibi kalçalarını kavradı.

Onunla.

Başından beri oydu -sadece seks değil, sadece ilgi ya da cazibe ya da daha rahat olduğu diğer terimlerden herhangi biri değil. Bu

Bir deniz değişikliği, harita, GPS ya da başka herhangi bir yön bulma aracı olmadan tamamen yeni bir bölgeye doğru bir sınırı geçmek. Yapabileceği tek şey içgüdülerinin onu yönlendirdiği şeyi yapmaktı... ki bu da ona sahip çıkmaktı.

İki eliyle başını kavradı, parmaklarını saçlarının derinliklerine daldırdı ve öyle derin bir öpücükle ağzının ırzına geçti ki bir parçasını kaybetti. Başını kaldırdı, "Bana bak," diye hırladı ve kızın gözleri irkilerek açıldığında, gidebildiği kadar derine, kızın onu alabildiği kadar derine itti ve onu tekrar öptü. Kız öfkeyle onu ısırđı ve adam güldü, onu tekrar öptü, vücudunu becerirken diliyle ağzını sikti, ondan bir yanıt aldı ve onun altında alev aldığını hissetti.

Onunla.

Bilgi ona çarptı. O kadın. Sadece o. Sonsuza dek o.

Bacaklarını yukarı çekti ve onu son bir yıldır almak istediği gibi aldı, derin ve sert, ona sahip olduğu her şeyi verdi ve sahip olduğu her şeyi aldı, onu zevke itti, aralarında tutmaya çalıştığı zihinsel bariyeri patlattı, boşalıırken kontrolünü kaybettiğini, ısırđıęını ve penelediğini hissetti, kendi doruk noktası boyunca ona daha da sert bir şekilde bindi. Onu becermek vahşi bir kediyle dövüşmek gibiydi ve bundan zevk alıyordu.

Onunla.

Onun.

Kaldı.

Jina, adamın kendisinden zorla aldığı neredeyse şiddetli tepki karşısında bitkin ve harap olmuş bir halde yatıyordu. Neredeyse başarmıştı, neredeyse başarmıştı

Bir araya gelmelerini seksten başka bir şeye indirgememişti ama o buna izin vermemişti ve şimdi bir kez daha ii boşalmış ve boşalmışken, bundan memnun olabileceğini düşündü. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünmüştü ama şimdi burada onunla birlikteydi, yatağında çırılçıplaktı ve az önce yaptıkları şey hayal ettiğinden çok daha yoğundu. Levi ona *hissettiriyordu*. İstemediği zamanlarda bile, zedelenmiş duyguları saklanmaktan başka bir şey istemediğinde, onu okuyor ve engellerini yok ediyordu.

antasının ürkütücü varlığına rağmen onun gitmesini bekledi ama gitmedi. Ayağa kalktı ve ışığı söndürdü, sonra tekrar yatağa girdi ve onu kendine doğru çekti. Onun orada olması vücudunda bir şok etkisi yaratmıştı; biriyle yatmaya alışık değildi, hele de bu kadar büyük, sert ve ateşli biriyle. Adam bir fırın gibi ısı yayıyordu. İki saniye kadar onu göndermeyi düşündü, o sırada yorgunluk

onu batırdı. Onun karşısında eridi, omzunun kıvrımında başı için rahat bir dinlenme yeri buldu ve kaslı kolları onu sarmış halde uykuya daldı.

Birkaç saat sonra onu karanlıkta uyandırdı, üzerindeki ağırlığıyla, vücudu uykusunda bile onu tanıyormuş gibi onunkine doğru kalkmıştı. Uzun bir kolunu uzattı ve lambayı yaktı, sanki aralarındaki şeyin ışığa ihtiyacı varmış gibi. İlk sefer şiddetli ve yoğundu; bu sefer daha yavaş, daha sıcaktı ve onu uzakta tutma düşüncesinden bile vazgeçti. Yapamadı, yapmak istemedi. Kendini son derece kadınsı hissediyordu, onu elde edebilecek, ondan zevk alabilecek ve aynı zamanda onu Kendisi. Onunla eşleşti, onunla berabere kaldı, ikisi de doymadan ve bitkin düşmeden önce iki kez doruğa ulaştı.

Evet! Evet! İsteddiği buydu, onu ter içinde ve neredeyse kıpırdayamaz halde görmek, gözlerinin zevkten ağırlaştığını, o sert ağzını belli belirsiz bir gülümsemenin kapladığını görmek. Onun içine boşalmasını hissetmeyi, çıkardığı derin sesleri, güçlü bedeninin esnemesini ve titremesini seviyordu. Onu *o noktaya* getirmiş, yüzüne o ifadeyi yerleştirmişti.

"Duş almamız lazım," diye mırıldandı nefesi geri geldiğinde. İlk seferden sonra uyumak gibi bir seçeneği olmamıştı ama şimdi ne kadar yapış yapış olduğunun farkındaydı. Bareback seksin gerçekleri oldukça harikaydı ama temiz değildi.

Adam inledi ama karşı çıkmadı. Birlikte duş aldılar, uyudular ve o Bacakları adamın geniş omuzlarına dökülmüş ve ağzı üzerindeyken onu tekrar uyandırdı, parmaklarıyla ona başka şeyler yaptı ve boğulmasına, çılgılık atmasına ve vücudunun onun bakıcılığı altında eğilmesine neden olacak kadar sert boşalmasına neden oldu.

Sadece bir kez, sonra onunla işinin biteceğini düşünmüştü.

Yanılmıştı.

Onunla uyanmak garip bir şekilde gece boyunca birlikte yaptıklarından daha samimiydi. Birbirlerine dolanmış bir şekilde uyumuşlardı, kadın daha çok onun üstündeydi ve uyanıp yatağın kendi tarafına geçmesi gerektiğini düşündüğünde bile bunu yapmamıştı. Adam mükemmel bir yastık ve örtü olmuştu, hepsi bir arada, o kadar çok ısı yayıyordu ki klimaya rağmen örtüye ihtiyaç duymuyordu. Yanındaki iri kaslı vücudu, göğsünün ve bacaklarının sertliğini, onu okşadığında ellerinde oluşan nasırları hissetmek hoşuna gidiyordu. Levi'de pürüzsüz ya da yumuşak hiçbir şey yoktu, ama kendi pürüzsüzlüğü ve yumuşaklığı vardı, ondan daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Birbirlerine ne kadar iyi uyduklarını, ne kadar dengeli eşleştiklerini fark etmek şaşırtıcıydı.

Birlikte kahvaltı hazırlarken onun da orada olması hem garip ve tanıdık, sanki bu ilk kez oluyormuş gibi ama aynı zamanda nasıl Her şey olması gerektiği gibiydi. Bu ikilem onu sessiz tutuyordu; içinde bulundukları durumu düşünmek ya da geleceği merak etmek istemiyordu, bir süre dinlenmek ve olayları akışına bırakmak istiyordu.

Düşünmesine izin verdi; bu konuda onu zorlamadı. Diğer her şekilde onun üzerindeydi. Kahvaltı ederken bile... Onu kucağına, ereksiyonunun üzerine çekti ve birbirlerini beslerken onu orada tuttu, onu sertleştirecek, içinde tutacak kadar salladı. Krep yemenin yepyeni bir yolu bu.

Duygusal mesafeyi korumak istese de, takip eden gün, gece ya da ertesi gün boyunca tetikte kalamazdı. Levi eve dönmek istediğine dair hiçbir belirti göstermiyordu. Çocuklara mesaj attı, uzun koşulara çıktı -birinde ona katıldı, gerçi koşu bitmeden ayakları ağrıyordu ve durmak zorunda kaldı- ama eve gitmedi. Unuttuğu anlar oldu, onunla birlikte olmanın katıksız mutluluğu kızgınlık barajını aştı. Bunlardan biri, onun çıplak omzundaki PBJ dövmesine dokunup "Eski kız arkadaşın mı?" dediği andı.

Adam homurdandı, gözlerinde alaycı bir parıltıyla omzunun üzerinden ona baktı. "Fıstık ezmesi ve jöle. Sarhoştum."

Şaşırdı, gülmek zorunda kaldı. "Yalan söylüyorsun!"

"Tanrı'nın gerçeği. Sarhoştum ve belli ki açtım. O zamandan beri sarhoş olmadım. Jambonlu *sandviç* dövmesiyle uyanmak istemiyorum. vücudumda bir yerde."

Mizah anlayışı onu tedirgin ediyordu, gerçi diğer adamlarla etkileşime girdiğinde bunun parıltılarını görmüştü ama nadiren onunla birlikte oluyordu. O asla Bay Eğlence ve Oyun olamazdı; onun mizacı sert bir askerin mizacıydı, normalde temkinli, yoğun, adanmış. Onun yanında rahatlayabileceğini hissetmesi-

Bu düşünceyi bir kenara itti. Onunla farklı olmak, seksin ötesinde bir yakınlığa ve bağa işaret ediyordu. Onunla seks yapabilirdi. Başka bir şeyle başa çıkamazdı, henüz değil.

Belli ki ona düşünmesi, olanlarla yüzleşmesi için zaman tanıyordu ve nedense bu onu rahatsız ediyordu. *Unutmak*, ayrıntılara takılıp kalmamak, keşke ve belki'leri düşünmemek istiyordu. Takımdan ayrılmıştı ve bu karar onun için en iyisi olsa bile,

bıraktığı için kendini affetmesi biraz zaman alacaktı.

Onun için bir duvara çarpmıştı ve takımdan ayrılmak onun için tek yoldu.

İkinci gün, adam bir şey gösterdiğinde kara kara düşünüyordu. onu endişelendiren bir anlayış keskinliği. Televizyonda beyzbol vardı ve o "Bırakmak senin için zor," dediğinde, elinde açık bir bira ile onu izliyordu, çünkü bir şekilde bira onun için buzdolabında yer paylaşmaya başlamıştı.

Ona kızgın bir bakış fırlattı ve yemi yutmadı. Ağrıyan bir dişi yoklamak onu daha iyi hissettirmezdi ve bu konu onun için çok ağırlı bir dişti.

"Sen prototipik ortanca çocuksun," diye işaret etti.

"Beni analiz etme! Ben bunu yıllar önce kendim çözdüm." Tam ortalarda bir yerdeydi, hiçbir özelliği yoktu. Hiçbir konuda ne en büyük ne de en küçüktü; bir ablası ve bir de küçüğü vardı. Bir ağabeyi ve bir de küçük ağabeyi vardı. Özelliği olan her aile yuvası bir başkası tarafından ele geçirilmişti. Kendi yerini kararlılıkla, asla pes etmeyerek, erkek kardeşleriyle sürekli rekabet halinde olarak, ancak aralarında yaş tamponu olduğu için kız kardeşleriyle hiçbir şekilde rekabet etmeyerek oluşturmuştu. Ashley ondan birkaç yaş büyüktü ve yetişkin olana kadar hiç aynı yaş grubunda olmamışlardı. Caleigh birkaç yaş daha küçüktü ve o da aynı şekilde, ancak şimdi bunun önemli olması için yeterince yetişkin hale geliyordu.

"Analiz yapmıyorum, yapmak zorunda değilim. Sadece senin için ne kadar zor olduğunu anladığımı söylüyorum."

Anlıyor muydu? Bırakması *gerektiğini*, devam edemeyeceğini bildiği o noktaya gelmenin onun için ne kadar iç burkucu olduğunu kavrayabilir miydi?

"Sana sahip olabilmem için değildi." Böyle bir şey önermemiş olmasına rağmen ona ters ters baktı.

"Biliyorum."

"Beni kırdı." Kelimeler ağzından zorla döküldü. "Çöl beni kırdı."

"Meteliksiz görünmüyorsun. Kızgın görünüyorsun."

Kızın kaşları daha da çatılmıştı, bu da onun değerlendirmesini doğruluyordu. "Takımlarda olmak istemedim," diye tersledi. "Yaptığım işi seviyordum ama

Ekiplere atandım ve bir kez oraya girdikten sonra, beni bıraktırmanıza izin verirsem lanet olsun."

"Evet, seni gördüğüm andan itibaren bırakmanı istedim. Nedenini biliyorsun." Yüzü vurdumduymazdı ama gözleri sıcaklıkla parlıyor, onu tepeden tırnağa süzüyor ve en ufak bir hareket yapsa tepesine binecekmiş gibi hissettiriyordu.

Şansını denedi ve yine de her şeyi içine alan geniş bir el hareketi yaptı: onu, yatak odasını, Tanrı aşkına televizyonu ve birayı bile, sıcacık samimiyetten dolayı.

"Seni baltalamadım."

"Biliyorum," diye homurdandı. "Yapsaydın senden nefret ederdim. Keşke etseydin." "Yani benden nefret edebilir miydin?"

"Böylesi daha iyi olurdu."

İfadesi başka bir şekilde işe yaradı. Yıldırım çarpmış gibi hareket etti, bir koluyla onu yakaladı ve kucağına sürükledi. "Bu şekilde İşler şimdi yoluna giriyor," diyerek tek kaşını kaldırdı.

"Yürümüyor. Seks yapıyoruz. Hepsi bu."

"Şimdilik." Durakladı. "Çünkü benim de pes etmekle ilgili sorunlarım var."

Bu tehditten sonra -söz mü?- ve ona düşünmesi için zaman tanımadan, onu antrenman sahasına sürükledi. Gitmek istemedi, çünkü takımla birlikte çalışmıyordu ve o kayıp hâlâ canını yakıyordu. "Artık bir takımda olmadığımı göre oradan men edileceğimi sanıyordum," diye homurdandı Vadmobil'ine atlarken. *Atlamak*. Onun kamyonetine ilk kez bindiği ve binerken ne kadar zorlandığı aklına geldi ve kendine rağmen sırtıttı.

"Hayır. Kurallar var ama biz asker değiliz. Hoşuna gitmeyen olursa benimle görüşebilir."

Böyle bir şey olmayacaktı. Pek çok ekip üyesi, ne kadar sert olurlarsa olsunlar, Levi'yi alt etmek istemezlerdi. *Yaparlardı*, her biri, ama yapmak istemezlerdi.

"Neden oraya gidiyoruz?"

"İki gündür uzaktaydım. Egzersiz yapmam lazım."

Sinirlenmiş ve inanamamış bir halde, "Ne yapmam gerekiyor, kenarda zıplayıp *tezahürat mı* yapayım?" diye sordu.

Güldü. "Bunu görmek isterdim."

"Ama yapmayacaksın. Sadece anahtarları ver ki sıkıldığım zaman gidebileyim, ki bu da biz oraya vardktan yaklaşık üç saniye sonra olacak."

"Sıkılmayacaksın. Çocuklar seni görmek istiyor."

O da onları görmek istiyordu. Bir yıl boyunca hayatının büyük bir parçası olmuşlardı, öyle ki ziyaret için eve gittiği iki sefer dışında onları görmeden yirmi dört saatten fazla zaman geçirmemişti.

Yolda Levi telefonunu onun kucağına attı. Kadın telefona sorgulayıcı bir bakış attı, sonra da aynı bakışı Levi'ye yöneltti. Bu onun kişisel telefonuydu, iş telefonu değil. "Ne?"

"Telefonlarımızı birbirine bağla ki ben seni bulabileyim, sen de beni bulabilesin." "Bu da ne böyle. Sence de bu biraz samimi değil mi?"

Bir kahkaha attı. "Daha yeni başlıyoruz, bebeğim. Ve bu 'bebeğim' küçük bir 'b' ile, büyük bir 'b' ile değil." Durakladı. "Seni Jina yerine Babe olarak düşünmekte hep zorlanmışımdır."

Ve onu Ace yerine Levi olarak düşünmüştü. Dümdüz önüne baktı, bu durum onu istemediğinden daha fazla etkilemişti, aralarındaki şeyin tahmin ettiğinden daha fazla olduğunu hissetmek onu huzursuz etmişti.

Bir dakika sonra sessizce telefonlarını birbirine bağladı ve sonra ona sırtını döndü. "Bu ne anlama geliyor?" Bunu sormamalıydı. Kelimeleri söyler söylemez

ağzından çıkarken, çenesini kapalı tutamadığı için yüzünü buruşturdu.

Kadının paçayı kurtarmasına izin vermedi. "Tam da korktuğun anlama geliyor."

Korkmuş mu? Onun korktuğunu mu düşünüyordu? Tartışmaya başladı, sonra hoşnutsuz bir sessizliğe gömüldü, çünkü adam haklıydı. Bir çift olduklarını kastetmişti ve çift olmak, duygusal olarak hazır olup olmadığını bilmediği her türlü şeyi ima ediyordu, çünkü daha önce olduklarından çok ani bir değişiklikti. Öte yandan, telefonunu onunkinden ayırırsa mesajı alırdı.

Bağlarını çözmedi.

Eğitim alanına vardıklarında hâlâ bir *çift* oldukları fikriyle uğraşıyordu. Kapıyı açıp aşağı atlamaya başladı ve adam "Bekle" dedi.

"Ne?"

"Kapıyı açma."

Diğer dört adamın onlara doğru yürüdüğünü görebiliyordu ve Levi'nin emri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Daha da iyisi, Voodoo oradaydı! Çok zayıftı, koltuk değnekleri kullanıyordu ama oradaydı. "Neden? Voodoo orada! İstiyorum-"

"Bir dakika bekle," dedi sabırsızca. "Kendimce sebeplerim var."

"Çok iyi olsalar iyi olur, çünkü ben-"

Kamyondan indi ve kapıyı çarparak kadının öfkeli yorumunu kesti. Kamyonun önünden geçip onun yanına geldi ve kapıyı ona açtı.

Ağız bir karış açık kaldı. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı öfkeyle. "Bir açıklama yapıyorum."

Kadın kamyondan inmek için hiçbir eğilim göstermeyince içeri uzandı, iki eliyle belini kavradı ve onu dışarı kaldırdı. Sonra kapıyı kapattı ve ağır, kaslı kolunu kadının omuzlarına doladı.

Kamyona yaklaşan beş adam kayarak durdu, üçünün ağzı açıktı.

"Ne oluyor be?" dedi Trapper ve gördüklerine inanamıyormuş gibi elini gözlerine götürdü.

"O artık takımda değil," dedi Levi açıkça. "Ve o benim." Sessizlik.

Sonra koltuk değneklerine yaslanan Voodoo omuz silkti ve sırttı. "Sen benden daha cesur bir adamsın."

Jelly sesini buldu ve öfkeyle, "Benden daha cesur değilsin! Önce ben sordum-"

Levi ona sert bir işaret parmağı fırlattı. "Bana kendini öldürtme."

Boom, Jelly'ye kocaman bir omuz atarak onu birkaç adım itti. "Hiç şansın yoktu evlat. Snake ve ben bunun nasıl olduğunu biliyorduk. Başlangıç."

Ne? Ne? Ne mi? Jina onlara bön bön baktı. "Yapmadınız! Nasıl yapabildiniz?"

"İkimiz de evliyiz," dedi Snake. "Delilik konusunda tecrübeliyiz. Birbirinizin yüzüne bile bakamadınız. Her neyse, takımda olmadığın için üzgünüm Babe, ama aileye hoş geldin Jina."

Yirmi Beş

Plan başarısız olmuştu. Ace Butcher'ın ekibi vurulmuştu ama ölen olmamıştı. MacNamara'yı değerli ekiplerinden birini kaybederek yanına çekmek çok tatmin edici olurdu -Dexter'ı yok ettiği gibi onun için önemli olan bir şeyi yok etmek- ama Joan Kingsley her şeyden önce gerçekçiydi. Planın bu kısmını bir kenara bırakmalı ve en önemli kısma, MacNamara'yı tuzağa düşürüp öldürmeye geçmeliydi.

Neredeyse boş boş kendi hayatta kalma şansının ne olduğunu merak etti ve çok yüksek olmadığını tahmin etti. Bir kere, Devan, o sırada kendi gündemi, müttefiklerin en güvenilirli değildi. MacNamara ölür ölmez kendisinin de Devan için harcanabilir olacağından şüpheleniyordu. Güzel. Onun için de aynı şeyi hissediyordu. Bırakalım daha yetenekli -ya da en şanslı- hain kazansın. Devan'ın onun sahip olmadığı yetenekleri vardı ama bu onun pek de umurunda değildi.

Hayat çok kasvetliydi. Oğlu için, daha sonra bir hayat olasılığı için hayatta kalabileceğini düşünmüştü ama zaman geçtikçe daha az ilgilenmeye başlamıştı. Bitmesini istiyordu. Öyle ya da böyle, kazansın ya da kaybetsin, sadece bitsin.

Çıtayı yükseltmek için Graeme Burger'in feda edilmesi gerektiğini düşünüyordu. Bankacının varlığından başka hiçbir şey taşları istediği şekilde yerine oturtamazdı. Ve zamanı gelmişti.

"Ne?" Axel MacNamara'nın yüzü koyu kırmızıya döndü. Ayağa fırladı ve sandalyesini şiddetle geriye doğru iterek kasaya çarptı. "Emin misin?" diye bağırdı. "Elimizde hiç istihbarat yoktu, kahretsin! Tamam." Bağlantıyı kesti ve hemen FBI'daki bağlantısını aradı. "Lanet olası Graeme

Burger Dulles'da uçaktan inmiş, yüz tanıma sistemi onu bulmuş. Get Geçen seferki gibi ortadan kaybolmadan önce biri onu bulsun. Uçtuğu isim George Bachman." Baş harfleri aynıydı, bu da monogramlı bir valiz ya da anahtarlık gibi herhangi bir şey olması durumunda işe yarıyordu. Bunun gibi.

Telefonu kapattı ve ofisinde volta atmaya başladı, hareketleri dalgalı ve tedirgindi. Birçok açıdan öfkeliydi; öncelikle Burger bir şekilde Güney Afrika'da kimsenin dikkatini çekmeden bir uçağa binmeyi başarmıştı, bu da sahte bir pasaportu olduğu anlamına geliyordu, bu da sadece sahte pasaport almak için bağlantıları olduğu anlamına gelmiyordu, aynı zamanda bir pasaporta ihtiyacı olduğu anlamına da geliyordu, sonra Dulles'a aktarma yaptığı havaalanında fark edilmemişti. Şimdi en azından kameralar onu yakalayabilirdi ama taksi sırasına girip havaalanından ayrılmak için zamanı vardı ve onu takip etmek zaman alacaktı.

Burger D.C.'ye en son geldiğinde en iyileri alt etmiş ve dört saat boyunca ortadan kaybolmuştu. Bundan kısa bir süre sonra Burger, Ace'in ekibini pusuya düşüren ve ona üç ajana mal olan istihbaratla bağlantılıydı. Hepsi hâlâ hayattaydı ama Modell ekipten ayrılmıştı ve MacNamara'nın tek tesellisi drone operatörlerini eğitmek konusunda sahada olduğundan çok daha faydalı olacağı ve Voodoo ile Crutch'ın bir daha asla saha çalışması yapamayacaklarıydı. Onlar için uzmanlıklarını kullanabilecekleri yerler bulma sürecindeydi.

Cep telefonu çaldı ve ekrandaki bilinmeyen numaraya bakarak telefonu kaptı. Bu kendi başına bir şey ifade etmiyordu, onun dünyasında etmiyordu ve spam aramalarla uğraşmak zorunda da değildi. "Evet?"

Aksanlı bir ses, "Bay MacNamara, ben Graeme Burger. Sanırım kim olduğumu biliyorsunuz. Sizinle görüşmek istiyorum."

Kırk saniye sonra Mac saçları tutuşmuş gibi ofisini terk etti. Ticaret onun uzmanlık alanı değildi ama herhangi bir yere tek başına gitmeyecek kadar çok şey biliyordu.

Gizli bir toplantıdaydı ve destek için ekiplerinden hiçbiriyle iletişime geçecek zamanı yoktu. Görevde olmayanlar neredeyse otuz mil ötedeki eğitim sahasındaydı. Binada bir sürü insan vardı ama hiçbiri yoktu - sonra bir köşeyi döndü ve Ace Butcher'ı gördü, iri ve kirli, Modell ile konuşuyordu, Modell dronlarda istediği bir şey hakkında Ar-Ge departmanına danışıyordu; geçen hafta, onu yeniden atadığından beri, gerekli olduğu konusunda ısrar ettiği ince ayarlarla onları deli ediyordu.

"Ace! Benimle gel." Bundan daha iyisi olamazdı, çünkü Ace'in ona destek olmasını koca bir FBI ajanı filosuna tercih ederdi. Pek çok federal ajan pratik dışında silahlarını asla ateşlemezdi; Ace Butcher ateşlemişti ve tereddüt etmeden yine ateşleyebilirdi. "Yanında silah var mı?" geçerken sordu.

Kasap döndü ve onun yanına geçti. "Benim her zaman bir silahım vardır. Mac, yavaşla. Neler oluyor?"

"O orospu çocuğu Graeme Burger sahte bir pasaportla ülkeye girmiş ve az önce arayıp benimle görüşmek istedi."

Kasap frene bastı, kolundan tutup onu durdurdu. Mac'in yoluna pek fazla insan çıkmazdı ama ekip liderleri daha sert bir yapıya sahipti ve ona karşı sözlerini hiç sakınmazlardı; Kasap bu konuda diğerlerinden bile daha az eğilimliydi.

"Bekleyin. Bunun başka bir pusu olma ihtimali yüksek."

Mac kolunu çekti. "Bu yüzden benimle geliyorsun."

"Siktir," dedi Kasap sessiz bir hırçınlıkla. "Nereye gidiyoruz?" Telefonunu çoktan çıkarmış, ekibine bir mesaj gönderiyordu. Mac'in sormasına bile gerek yoktu, çünkü onların çalışma şeklini biliyordu. Mac'in verdiği adres çok yakındı; o ve Mac ekipten çok önce varmış olacaktı. destek sağlamak için orada. D.C. polis departmanı muhtemelen destek sağlayabilirdi ama onlar sivildi ve bu tür şeylerden uzak durmaları en iyisiydi.

Arabasına doğru yöneldi ama Butcher, "Benim kamyoneti kullanacağız, işler ters giderse daha fazla hasar alır," dedi.

Bunda doğruluk payı vardı, çünkü lanet şey bir tanka benziyordu. "Bu kötü bir fikir," dedi Kasap.

Mac öyle olduğunu biliyordu; plan yapmamak her zaman kötü bir fikirdi, toplantının kontrolünü elinde tutmamak da öyle. Ama Graeme Burger Mac'in karşı koyamayacağı bir isimden söz etmişti, çünkü neredeyse iki yıldır o orospu çocuğunun peşindeydi. Devan Hubbert, bir Rus'un takma adıydı.

GO-Takımı örgütüne sızmış ve Joan Kingsley ile kocasının Ruslara bilgi aktarmasına yardım eden bir ajan. Kaçmıştı ve o iki yıl içinde ondan hiç haber alınamamıştı.

Rusya'ya geri dönmüştü. Belki gitmişti, belki de gitmemişti ama Mac'in her şeyden çok istediği şey o orospu çocuğu hakkında sağlam bir bilgi edinmekti.

Kasap'ın telefonu çaldı ve gelen mesaja baktı. "Adamlarım yolda ama durup onları beklemezsek oraya zamanında varamazlar."

"Bunu yapamam. Burger on beş dakika bekleyeceğini söyledi, daha fazla değil." "D.C. trafiğinin yapabilecekleri düşünüldüğünde, az kaldı."

Mac cevap vermedi. Bunun üzerine Kasap bir mesaj daha gönderdi, aynı anda hem araba kullanmak hem de mesajlaşmakla ilgili tüm güvenlik endişelerini bir kenara bıraktı.

"Şimdi kime mesaj atıyorsun?" "Jina."

"Kim?" Mac kaşlarını çatı. İşler hızla kötüye gidiyordu ve Kasap bir kıza mesaj mı atıyordu?

"Jina Modell. Babe," diye kısaca açıkladı, çünkü Mac onların gerçek adlarını bilmiyor olabilirdi ama her birinin lakabını biliyordu.

"Tanrı aşkına, neden? Şuradan geç," dedi aniden, işaret ederek, çünkü önlerindeki trafik tıkanmış gibi görünüyordu ve bir park yeri daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

Kasap kamyonu tek eliyle döndürdü, otoparkın karşısına geçti, hem bir yayadan hem de otoparktan geri geri çıkan bir arabadan kaçındı ve iki tekerleği birden kullanarak karşı caddeye geçti.

"Çünkü o eğitilmiş bir ekip üyesi," dedi Butcher. "Yakınımızda, hemen arkamızdan oraya ulaşabilir ve silahlı."

Jina özür dileme, açıklama yapma ya da bir saniye bile sürece başka bir şey yapma zahmetine girmede. Levi'nin ona ihtiyacı vardı ve durum vahim görünüyordu, çünkü ona silahını getirmesini söylemişti, bu da kolaydı çünkü silahı arabasındaydı. Felaketle sonuçlanan Suriye görevinden Amerika'ya döndükten hemen sonra onu yeniden silahlandırmıştı. Kalbi küt küt atarak binadan dışarı fırladı. Neler oluyordu? Mac birdenbire ortaya çıkmış, Levi'ye el koymuş ve gitmişlerdi. Birkaç dakika sonra Levi ona bir adres veriyor, silahlı olarak gelmesini ve tetikte olmasını söylüyordu.

"Bu benim işim değil!" diye öfkeyle bağırdı arabadayken ve kimse onu duyup deli olduğunu düşünemezdi. O aptal adresin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hemen bilgiyi trafik uygulamasına girerek adım adım yol tarifi istedi. "Kahretsini!"

Ona neden mesaj attığını biliyordu. Ekibin geri kalanı antrenman sahasındaydı ve bu adrese onun istediği kadar hızlı ulaşamazdı. GO-Takımları yerel polisleri aramazdı, çünkü yankıları her yere sıçrayabilirdi. Kamu medyası ve bunlar çok karanlık ve kayıt dışıydı.

Tamam. Tamam. Tamam. Tamam. İçine girdiği durum ne olursa olsun, bununla başa çıkabilirdi. Yapamasa da Levi ona mesaj atmazdı. O ve çocuklar

onu eğitmişti, silahını nasıl kullanacağını biliyordu - onlar kadar iyi olmasa da becerikliydi.

Eđer bu aptalca bir sűrpriz parti olsaydı, her ne sebeple olursa olsun, hepsini öldűrűrdű.

Adresin pek de iyi olmayan bir mahallede bir ev olması onu şaşırtmıştı. Levi'nin kamyoneti kaldırımın kenarına park edilmişti ama ne o ne de Mac ortalıktaydı. Evde park etmiş başka araç da yoktu, bu bir řey ifade ediyor da olabilir, hiçbir řey ifade etmiyor da. Ne hızlı ne de yavaş sűrerek yanından geçti ve Corolla'sını ilk gűrdűėű açık alana çekti. Etrafta, yokuş aşağı inen diğer evlerde insanlar olmalıydı ama tek bir kiři bile gűrmedi. Yapış yapış, nefes almayı zorlaştıran sıcak ve nem dışarıda bir şeyler yapmaya elverişli değildi ama etrafta bir iki ocuk olmalı değil mi? Ama belki de yoktu. Belki de mahallede çoğunlukla yaşlı insanlar yaşıyordu, eskiden temiz olan bu yer, sakinleri yaşlandıkça ve artık műlkleriyle ilgilenemedike yokuş aşağı gidiyordu.

Silahını konsoldan aldı ve bel kemerinin içine soktu, tiřűrtűnű űzerine çekti; yapabileceėi en iyi řey buydu. Etrafına bakındı, sonra arabadan indi ve kapıyı olabildiėince sessizce kapattı.

Mahallenin hafif űrűműř bir kokusu bile vardı, bu da űlmekte olduėunun bir iřaretiydi. Bir zamanlar araba yollarının çoėu betonu, ama řimdi bűyűk parçalar kaybolmuř ve yabani otlar her yeri kaplamıřtı. Levi'nin park ettiėi evin yanındaki evin etrafında sessizce ilerledi, kűřeye hızlıca bir gűz attı, kimseyi gűrmedi. Kimse kafasını uzatıp ona ne yaptığını sormadı. Belki de bu ev terk edilmiřti; hayır, orada kűűcűk arka verandanın yanında kıvrılmıř bir su borusu ve sıcaktan solmuř, daėınık bir saksı bitkisi vardı.

Hedef eve doğru kaydı, sırtını duvara dayadı, etrafını onu elmeleyebilecek bir řey var mı diye kontrol etti, sonra da ne gűrebileceėini gűrmek için başını pencere çerçevesinin etrafından geçirdi.

Hiçbir řey yoktu. Kűűk bir yatak odasıydı, bořtu.

Tamam, bu mantıklı. Evin arka kűřesindeydi, normalde bir yatak odasının olması gereken yerde. Hayal kırıklığı ama mantıklı.

Arka tarafa doğru ilerledi ve orada da komşu evdeki kűűk verandanın aynısını buldu. Bitki yoktu, su hortumu yoktu, ama bunun dışında temelde aynıydı. Yırtık pırtık bir perde kapı yarıya kadar açık duruyordu. Sessizce verandaya çıktı ve mutfağa bakmak için eğildi

pencere. Mutfak da boştu ama kısa ve dağınık bir koridordan geçerek oturma odası gibi görünen bir yere girdiğinde bir ayak parçası gördüğünü sandı.

Tamam. Artık nerede olduklarını biliyordu. Neler olduğunu ya da ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama en azından yerlerini tespit etmişti.

İçeriden gelen tek bir atış sinirlerini bozdu. Bu susturulmuş bir atıştı, Hollywood'un susturulmuş bir atış gibi düşündüğü küçük "pew pew" sesi anlamına gelmiyordu, ancak gerçek dünyada normal kadar yüksek olmadığı anlamına geliyordu, ancak yine de ne olduğu için tanınabilirdi, belki de dörtte biri

Ses.

Levi!

Aklındaki tek düşünce buydu, sadece onun adıydı ama dehşet ve korku içeri kaplamıştı çünkü tek bir kurşunun neler yapabileceğini biliyordu. Bağrışmalar duydu ve hiç düşünmeden mutfak kapısının tokmağını çevirdi ve kapı açıldı.

Kapının açılmış olmasının verdiği şok, aceleyle birleşti ve küçük açıklıktan içeri süzüldü, çatlak muşamba zeminde ayakları sessizdi. Silahını çektiğini hatırlamıyordu ama elindeydi, sağlam ağırlığı güven vericiydi.

İki ses duydu, Mac'in öfkeli ve hırıltılı sesi, bir kadının keskin sesi onunkinin üzerine çıkmaya çalışıyordu ama Levi'yi duymadı. İlerlerken bir koku aldı, daha önce de aldığı bir koku, kan ve ölüm kokusu, bağırsakların ve mesanenin bıraktığı pis koku.

Levi.

Sanki kendi kanı vücudundan çekilmiş, ruhu büzüşüp toza dönüşmüş gibi hissediyordu. Levi olmadan, hiçbir şey yoktu. Eğer ölüm kokusunu aldığı oysa, o zaman hiçbir şeyi yoktu ve o kapının diğer tarafındaki her kimse ölecekti. Başka kimseyi duyamayınca duyabildiği seslere odaklandı, sesler kapının solundan geliyordu.

Hareket etti. Sessiz olup olmadığını bilmiyordu, umurunda da değildi. Kapı aralığında yuvarlandı, silahı uzanmış ve hazır, parmağı tetikteydi. Gümüş saçlı kadın irkilerek yüzünü ona çevirdi ama önüne konmuş mutfak sandalyesine bağlı MacNamara'ya doğrulttuğu silahı elinden bırakmadı.

Şok olmuş bir şekilde tanıdı. *O kadını tanıyordu.* O kadın özellikle Washington'da ünlüydü, güçlü bir kongre üyesi olan

Birçok güçlü komitede görev almış, ancak birkaç yıl önce kocasının ölümünden sonra bu görevlerinden istifa etmişti. Kingsley. Joan Kingsley. *Ne oluyor be!*

Sonra göz ucuyla daha fazla insan gördü ve hızlıca yana baktı. Levi. *Levi!* Yaşıyordu, dizlerinin üzerindeydi ve elleri başının arkasında kilitliydi ama tanımadığı biri yan tarafta duruyordu, iri, soğuk gözlü bir adam, Levi'nin hamle yapıp ona ulaşamayacağı kadar uzakta duruyordu ve Glock'u Levi'ye doğrultulmuştu.

Yerde, sağ duvarın dibinde, hafif iri yarı bir adam, ölümlerin insanlık dışı, hantal yayılışı içinde yatıyordu, yüzü başka tarafa dönüktü, kafasının etrafında yavaşça kan birikiyordu. Onun kim olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. O Levi değildi.

İçgüdüsel olarak Jina, Joan Kingsley'in her ne oluyorsa olsun bu durumun kilit noktası olduğunu biliyordu ve silahını kongre üyesinin gözlerinin tam ortasına doğrulttu. "İndir onu," dedi sakın bir sesle. "Sen ve koca adam."

"Sanmıyorum," dedi Joan Kingsley. Yüzündeki şaşkın ifade gitmiş, yerine soğuk bir kopukluk, bir boşluk gelmişti.

"Vurun şu kaltağı!" MacNamara hırladı, sandalyeyi ters çevirmeye çalışıyormuş gibi şiddetle salladı.

O da isterdi ama kudurmuş kişiliği Levi'nin ölümüyle sonuçlanacak bir atış silsilesini tetikleyebilirdi ve Jina ateş edeceğini düşündü MacNamara bunun olmasına izin vermeden önce kendisi.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı ve bakışlarını Kingsley'den bir anlığına, ona ölümcül bir bakış fırlatacak kadar ayırdı.

Adrenalin damarlarında dolaşıyordu ama kendisi de üşüyordu, beyninde şimşek gibi izlenimler ve değerlendirmeler uçuşuyordu. İyi bir çözümü olmayan bir kâbus durumunun içindeydiler. MacNamara sandalyeye bağlıydı, hareket edemiyordu ve Kingsley'in tabancası neredeyse tam kafasına nişan almıştı. Levi dizlerinin üzerindeydi, o da tehdit altındaydı ve soğuk gözlü adamın silahı kaya gibi sabitti.

Jina donup kalmıştı, çatışmaya kilitlenmişti. O tek bir kişiydi ve Ninja eğitimi yoktu. Levi'yi seviyordu. MacNamara'yı sevmiyordu, hatta Onun gibi. Eğer birini kurtaracaksa bu Levi olurdu ama bunu yapabileceğinden emin değildi. Nişancılığı vasattı, tetiği çekmesi, geri tepmeyi kontrol etmesi ve MacNamara'nın hayatını kurtarmak için Joan Kingsley'e zamanında nişan alması imkânsızdı. Ama Kingsley'e ateş ederse, o zaman Levi-

Bunu düşünemiyordu bile.

"Çözüm yok," dedi Joan Kingsley, bakışları soğuk ve mesafeliydi. Son adım atmış ve gidecek başka yeri kalmamış bir kadının bakışlarına sahipti. İçsel bir duvara ulaşmıştı ve içinde pazarlık yoktu, vermek yoktu, kararsızlık yoktu. "Kazanamazsın. İkimiz varız ve birimiz sen."

"Birinizi alabilirim," dedi Jina, bir adım bile atmadan.

Joan omuz silkti. "Olabilir. Olmayabilir de. Her iki durumda da kaybedersin. Öte yandan, silahınızı bırakırsanız, yaşama şansınız olur. MacNamara'nın yok, ne olursa olsun. O benim. Ama sen ve Kasap, bu işe karışmak zorunda değilsiniz."

Ne saçmalık, diye düşündü Jina tüm açıklığıyla. Kaltağın onlardan herhangi birinin yaşamasına isteyerek izin vermesine imkân yoktu.

Seçenekler: Eğer Levi'yi koruyan adamı vurursa, refleks olarak kesinlikle tetikte olan parmağı titreyebilir ve Levi'yi öldürebilirdi. Joan Kingsley'i vurduysa MacNamara'yı da. Birini öldürse bile, diğeri onu öldürebilirdi.

Olabilir.

Jina derinlere uzandı. Ekip eğitiminden geçmişti, her duruma mantıklı bir şekilde bakması öğretilmişti. Levi bağlı değildi. MacNamara bağlıydı. Eğer adamı vurursa ve Levi yaralanır ya da ölürse, MacNamara hâlâ sandalyeye bağlıydı, hâlâ çaresizdi ve o da ölmüş olacaktı. Joan Kingsley'i vurursa, Levi'nin arkasındaki adamın harekete geçmesi için bir saniyelik bir gecikme süresi olacaktı ve bu süre içinde Levi'nin kendisi de hareket edecekti. Yine de MacNamara ölmüş olabilirdi, çünkü Kingsley tabancayı kafatasına dayamıştı. Diğer yandan, ölmemiş de olabilirdi. Kingsley'in eli kasılabilir de kasılmayabilir de. Bunu bilmenin yolu yoktu.

Bu bir şanstı. Zayıf bir şans, ama tek bir şans.

Elinde değildi. Levi'ye baktı, gözlerinde ıstırap vardı, sadece kısa bir bakıştı ama onu okumasına, şiddetli hazırlığını görmesine, onu görmeye zorladığı düşüncesini görmesine yetti.

Ateş!

Onun hayatını riske attı.

Tetiği çekti.

Levi kendini geriye ve yana doğru savurdu, bu hareket diğer adamı gafil avladı çünkü her iki yön de tam olarak beklediği gibi değildi.

Joan Kingsley bir adım geriledi, sonra dizlerinin üzerine çöktü. Yüzüne büyük bir şok ifadesi yayıldı. Jina kafasından vurmayı deneyecek kadar isabetli değildi, bu yüzden gövdesine nişan almıştı ama sert bir vuruştı, göğüs kafesi ve kalbin tam ortasından. Kingsley dizlerinin üzerinde ölmüştü ve bu bilgi gözlerinden okunuyordu.

Ağzı büküldü ve elinde tuttuğu tabancayı büyük bir dikkatle kaldırıp MacNamara'nın başının arkasına doğrulttu ve ateş etti. Jina tekrar ateş etti ve yine hedefini vurdu ama artık çok geçti.

Silah sesi diğer adamın dikkatini Kingsley'e yöneltti, Kingsley onun bu hatasını hemen fark etti ama artık çok geçti. Levi onun peşindeydi, ölüm Bir kolu adamın omuzlarına dolanırken diğeri çenesini kavradı. Gözlerinde kısa bir an panik parladı, sonra Levi adamın çenesini çekiştirdi ve her şey bitti. Bir patlama sesi ve her şey bitti, bir hayat tek bir hareketle söndü.

Levi cesedin düşmesine izin verdi, Jina'ya keskin bir değerlendirme bakışı attı, sonra devrilmiş sandalyede yatan MacNamara'ya doğru yürüdü. Jina kolunu yana bıraktı ve donakaldı. Kontrol etmesine gerek yoktu. Atışı görmüştü, her şeyin bittiğini biliyordu.

Kendini uyuşmuş hissetti. Kapı pervazına yaslandı, sonra yavaşça yere çöktü. Dört kişi ölmüştü; diğer adamların kim olduğunu bilmiyordu ama Joan Kingsley Temsilciler Meclisi üyesiydi ve Axel MacNamara GO-Takımlarını acımasız bir verimlilik ve vahşi bir sadakatle yönetmişti. Bunun etkisi dalga dalga olmayacaktı; tsunamiler olacaktı. Kongre devam edecekti ama GO-Teams-Joan Kingsley, Axel MacNamara'yı öldürdüğünde onları da öldürmüş olabilirdi.

Jina eliyle gözlerini kapattı. Levi'nin hayatını riske atmıştı. Durumu analiz etmiş ve yapması gerekeni, aklının ve eğitiminin ona yapmasını söylediği şeyi yapmıştı. Levi ölmemişti ama bu onun eğitimi sayesinde olmuştu. O da ölmemişti; Suriye çölü onu yenmemişti ... eğitimi sayesinde.

Onun hayatını riske atmıştı. Durumu değerlendirmiş ve kararını vermişti. Aynen onun yaptığı gibi.

Adamın yaklaştığını duydu, sonra iki eli birden etrafına dolandı ve onu ayağa kaldırdı. Yüz ifadesi sertti, hâlâ savaş modundaydı ama iyi olduğundan emin olmak için değerlendirici bakışları onu taradı. İki elini yüzüne koyup yukarı kaldırdı, onu inceledi, sonra alnına bir öpücük kondurdu.

"Seni riske attım," dedi, sesi çiğdi.

"Bu senin tek çağrındı," diye cevap verdi ve ona yaslanması için nazikçe kendine doğru çekti.

Bu farklıydı.

MacNamara'nın ölümüyle birlikte GO-Takımlarındaki hiyerarşi değişmişti ama farklı bir düzeyde işler her zamanki gibi devam ediyordu. Belki de ekipler dağıtılacaktı. Bu kararı kim olduğu bilinmeyen üst düzey bir yetkili verecekti, Belki Oval Ofis'te bile olabilirdi ama bunu bilmeleri mümkün değildi. Aksi yönde bir emir gelene kadar eğitimler ve görevler devam etti.

Crutch ve Voodoo görevlerine geri döndüler, ancak ikisi de ekiplere yeniden katılamadılar; yaralanmaları onları normal yaşamlarını sürdürebilmelerine rağmen, GO-Takımlarında yer almanın gerektirdiği yorucu ve özel eğitim ve görevlerden alıkoyan sakatlıklarla baş başa bırakmıştı. Ace Butcher'ın ekibi yeniden kurulacaktı ama başka acemilerle. Yine de birbirlerine yakın kaldılar çünkü kariyerlerini bitiren yaralanmalar arkadaşlığı bitirmiyordu. Ekipte kurulan bağlar takımlar o kadar kolay kırılmıyordu.

Acınacak derecede sıcak geçen yaz sona erdi ve sonbaharın serin hoşluğu kışa doğru ilerlemeye başladı; günler kısalıyor, sabahlar daha soğuk oluyordu. Jina drone programına konsantre oldu ve bazı günler unutmayı başardı

O korkunç birkaç dakika ve bir tetiği çekip başka bir insanın hayatına son vermenin nasıl bir his olduğunu. Joan Kingsley'in ölümcül kas spazmı MacNamara'nın hayatını sona erdirmemişti, kendi hayatının son saniyelerinde onu kasten vurmuştu, ama Jina bunun bir kısmının kendisine ait olduğunu biliyordu. Eğer kafasına ateş etseydi -ama etmemişti. Kaybetmekten korkmuştu. Gövdesine ateş etmeye karar vermişti ve öldürücü bir atış olmasına rağmen, hemen ölüme neden olan bir atış olmamıştı. Bu yüzden Axel MacNamara öldü. O korkunç küçük evde dört kişi ölmüştü ve bazı geceler

Uyandığında gözlerini karanlığa dikmiş, bu anıların kaybolmasını diliyor ama kaybolmayacağını da biliyordu çünkü bu anılar tıpkı Suriye gecesindeki koşu gibi zihnine kazınmıştı.

Levi, bir erkek olarak, onunla duyguları hakkında konuşmaya çalışmadı, ama savaş ve çatışmalarda bulunmuştu, onun hayatı hakkında verdiği kararın hemen hemen aynısını vermişti, bu yüzden biliyordu ve kabul etti.

Kızın yüzünde ne okursa okusun, bazen onu kucağına alır ve varlığının

sağlamlığını sunarak ona sarılırdı.

Eğer bir görevde değil de evdeyse, çoğunlukla onun evinde kalıyordu, ama arada sırada bir geceyi kendi evinde geçirdiği de oluyordu. Yine de iki eve sahip olmak giderek daha fazla para israfı gibi görünmeye başlamıştı. Jina bu konuda ona henüz bir şey söylememişti; birkaç aydır birlikteydiler, bu fikre tamamen alışması için yeterince uzun değildi. Çok fazla şey, çok hızlı olmuştu ve kendi iyiliği için yavaşlaması ve her şeyin oturmasına izin vermesi gerekiyordu. Bir kadını öldürmüştü. Hayat bundan önce olduğu gibi devam edemezdi.

Takım takımdı. Her zaman olduğu gibi sosyalleşmek için bir araya geliyorlardı. Crutch ve Voodoo neredeyse her zaman gelirdi, gerçi Voodoo bir şekilde ciddi bir kız arkadaş edinmişlerdi ve bazen başka planları oluyordu. İrlandalı ve Palooka lakaplı iki yedek takım üyesi ekibe katılmıştı. Jina onlardan yeterince hoşlanmıştı ama ilk grupla olduğu gibi onlarla da olayların içinden geçti; onlara göre o Ace'in kız arkadaşı ve bir drone operatörü eğitmeniydi. Drone'da onun yerini Kelvin Grant adında sırık gibi, rahat bir adam almıştı ama ona Ichabod diyorlardı ve o da bunu sorun etmiyordu. Grupları büyümüşü ama hiçbir şey aynı kalmamıştı.

Hepsi Snake'in evindeydi; iki yaşındaki cehennem zebanisi artık üç yaşında bir cehennem zebanisiydi ve yavaşlama belirtisi göstermiyordu, bu yüzden tüm grup bir aradayken onu evde tutmak daha güvenli sayılıyordu. Ailani Şükran Günü için ne pişireceğinden bahsetti ve Jina dondu kaldı.

"Şükran Günü mü?" diye mırıldandı.

Jelly yuhaladı. "Evet, hani şu hindili gün var ya? Yılda bir kez gelir, hep Kasım ayında? Bir süre önce bir araya geldik ve ona Şükran Günü demeye karar verdik."

Ona bir turşu fırlattı, sonra da suçluluk duygusuyla etrafına bakınıp küçük cehennem zebanisini aradı, çünkü eğer yiyecek fırlatan birini görürse yakın gelecekte bunu yapacaktı. Gerçi diğer çocuklarla birlikte evin içinde koşuyordu, yani güvendedi. Jelly turşuyu aldı ve yedi.

"Unutmuşum," diye inledi ve alnını ovuşturdu. "Nasıl olur da ... boş ver. Annemi arayıp ayarlamaları yapacağım." Sonra durdu, gözleri büyüdü ve Levi'ye doğru döndü. "Ben ... oh, vay canına. Uh-oh."

"Ona benden bahsetmeyi unuttun, değil mi?" diye sordu sırtarak.

"Hayır! Seninle çıktığımı biliyor."

"Eğer 'çıkmaq' derken 'birlikte yaşamayı' kastediyorsan, evet." Ama üzgün görünmüyordu, sadece eğleniyordu.

Jelly milyonuncu kez, "Benimle çıkabilirdin," diye işaret etti.

"Hayır, yapmam."

"Bu dövme olayını bana karşı kullanmamalısın-hey!" Birdenbire perçinlendi, çünkü belli ki bunu daha önce düşünmemişti, Jelly Levi'ye döndü. "O dövmenin ne olduğunu hala bize söylemiyor. Sen gördün, değil mi? Yani, dövme yaptırdığı konusunda yalan söylemiyorsa görmüş olmalısın." Levi hamburgerinden bir ısırık aldı, çiğnedi.

"Gördüm," dedi sonunda.

Tüm orijinal ekip üyeleri yoğun bir ilgiyle bakıyordu, yeni üyeler daha az ilgiliydi ama yine de meraklıydılar. Terisa ve Ailani Jina'ya baktı, o da erkeklere sırtarak eğildi ve cevabı kadınlara fısıldadı. İkisi de güldü ve söylememek için serçe parmaklarıyla yemin etti.

Trapper kadınlara ters ters bakarak, "Bu çok yanlış," diye yakındı. "Sen *bizim* takım arkadaşımızdın Babe, onların değil. Bize söylemelisin. Ace! Dökül bakalım."

Levi yavaşça başını salladı. "Üzgünüm çocuklar. Sırrı onun söylemesi gerekiyor. I Sanırım bunu öğrenebilmeniz tek yolu, gelinliğinin arkasının sizin görebileceğiniz kadar açık olması."

Oda tamamen sessizliğe gömüldü. Tek gürültü, evin içinde bir yerlerde koşuşturan çocukların çığlıklarıydı.

Jina ağzının açık olabileceğini düşündü. Her ihtimale karşı çenesini itti ama hayır, çenesi kıpırdamadı, yani ağzı açık değildi. Dudakları uyuşmuştu. Bütün vücudu uyuşmuştu. Bunu söylemiş olamazdı, değil mi? Peki ne demek istemişti? Bir gün evleneceğini düşündüğü için gelinlik hakkında laf olsun diye mi söylemişti, yoksa ... hayır, erkekler gelinlik hakkında laf olsun diye yorum yapmazdı. Bu onların DNA'sında yoktu. Onlar cephaneler ya da uçaktan atlayan aptallar ya da... ya da-

"Gelinlik mi?" diye sordu zayıf bir sesle.

"Tabii kaçmak istemiyorsan, bu durumda sanırım asla öğrenemeyecekler." Ona göz kırptı.

Crutch, "Ben oyumu gelinlikten yana kullanıyorum," dedi. "Sus!" Ailani dedi ki.

"Senin oy hakkın yok!"

Jina başka bir şey söyleyemedi. Levi ayağa kalktı ve ona elini uzattı, Jina da uyuşuk bir şekilde onu dışarı çıkarmasına izin verdi. Gece havası serindi, bu yüzden

Kollarını ona doladığında ve onu kendine çektiğinde soğuk iyi hissettirdi. "Bu bir teklif değildi," dedi saçlarına karşı.

Sesini buldu, rahatlama ve hayal kırıklığı içinde savaşıyordu. "Öyle değil miydi?" Onu sevdiğini düşündü. Evlilik ya da bağlılık gibi şeyleri düşünmesine izin vermemişti ama onu seviyordu. Kötü bir şeyler oldu. İkisi de ölmemişti. Hayat devam ediyordu. Vakit gelmişti. "O zaman hemen başlasan iyi olur."

"Yüzük cebimde," dedi ve ona sıkıca sarılırken ayaklarından kaldırdı.

Gelinliğinin arkası, erkeklerin küçük el bombası dövmesini görebileceği kadar alçak değildi. Bırak hayatları boyunca merak etsinler. El bombası sadece Levi içindi.

Baş Belası

Linda Howard'ı seviyor musunuz? Kaçırmayın
TROUBLEMAKER

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı Linda Howard'dan heyecan verici, hızlı tempolu bir romantik gerilim romanı.

Paramiliter bir grupta ajan ve ekip lideri olan Morgan Yancy için hiçbir şey işinden önce gelmez. Ancak pusuya düşürülüp neredeyse öldürüldüğünde, amiri seçkin üyelerinin peşinde kimin olduğunu bulmaya kararlıdır.

ve neden. Bu bilinmeyen düşmanın tekrar saldıracağı endişesiyle Morgan uzak bir yere gönderilir ve dikkat çekmemesi ve tetikte olması söylenir. Ancak korumaya kararlı olduğu baştan çıkarıcı bir ev arkadaşı ve gölgelerde bekleyen ölümcül bir tehdit arasında, radarın altında kalmak şimdiye kadarki en tehlikeli görevi olduğunu kanıtıyor.

Küçük bir Batı Virjinya dağ kasabasının yarı zamanlı polis şefi olan Isabeau "Bo" Maran sonunda hayatını yoluna koymuştur. Arkadaşları, bir köpeği ve bankada biraz parası vardır. Sonra Morgan Yancy kapısında belirir. Bo'nun hayatında gizemli bir adama ihtiyacı yoktur, özellikle de Morgan gibi baştan çıkarıcı ve gizemli bir baş belasına.

Aralarındaki yoğun ateşle mücadele ettikçe, Morgan ve Bo, Bo'nun bir şeylerden saklandığını bilmesine rağmen, birbirlerine daha da yakınlaşırlar. Ancak gerçeği keşfetmek Bo'ya vermek istediğinden çok daha fazlasına mal olabilir. Ve Morgan'ın kimliği ortaya çıktığında, bu onun hayatına mal olabilir.

Şimdi hazır!

Yazar Hakkında

LINDA HOWARD, *New York*'ta yayımlanan çok sayıda kitabın ödüllü yazarıdır. Aralarında *Troublemaker*, *Up Close and Dangerous*, *Drop Dead Gorgeous*, *Cover of Night*, *Killing Time*, *To Die For*, *Kiss Me While I Sleep*, *Cry No More* ve *Dying to Please*'in de bulunduğu *Times* çoksatanları. Kocas ve iki golden retriever köpeğıyle Alabama'da yaşamaktadır.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Ayrıca Linda Howard

Baş Belası

Gölge Kadın

Av

Gecenin

Peçesi

Buz

Yanığı

Ölüm Meleği

Gecenin Yakın ve

Tehlikeli Örtüsü

Drop Dead Gorgeous

Öldürme Zamanı

Uğruna Ölünecek

Kiss Me While I Sleep

Cry No More

Dying to Please

Sezon Açılışı

Bir Şans Oyunu Bay

Mükemmel

*Kraliçenin Bütün
Adamları Öldürür ve
Anlatır
Şimdi Onu
Görüyorsun Sabahın
Oğlu
Alacakaranlığın
Tonları
MacKenzie'nin
Büyüsü
MacKenzie'nin Geceden
Sonraki Zevki
Evangeline'i
Seven Rüya Adam
Ateşin Kalbi
Ateşin Dokunuşu
MacKenzie'nin Görevi
Angel Creek
Eve Dönüş Yolu
Batılı Bir Kadın
Duncan'ın Gelini
MacKenzie'nin Dağı
Beyaz Yalanlar
Bluebird Winter
Heartbreaker
Diamond Bay
Midnight Rainbow
Almost Forever
Sarah's Child
Cutting Edge*

*Döneğin Gözyaşları Gel
Benimle Yalan Söyle*

Kurallara Karşı
Bağımsız Bir Kadın
Tüm Bu Pırıltılar

Linda Howard ve Linda Jones tarafından

Frost Line
Blood Born
Running Wild

The logo for Bookperk, featuring the word "Bookperk" in a sans-serif font. The word "Book" is in yellow and "perk" is in white. The logo is centered within a black rectangular area that has a faint circular outline.

Bookperk'e [kaydolun ve](#) doğrudan
gelen kutunuza gönderilen e-kitap
pazarlıkları, ön gösterimler, özel indirimler
ve daha fazlasını alın.

SIGN UP NOW

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişilere, olaylara, kurumlara, kuruluşlara veya bölgelere yapılan atıflar sadece gerçeklik hissi vermek içindir ve kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer tüm karakterler, tüm olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

GERIDE KALAN KADIN. Telif hakkı © 2018 Linda Howington'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni.

BİRİNCİ BASKI

Kapak tasarımı Laywan Kwan'a ait

Kapak fotoğrafları © plainpicture/Image Source/Max Bailen (tepedeki kadın); © wavebreakmedia/Shutterstock (baş); © gyn9037/Shutterstock (gökyüzü)

Dijital Baskı Mart 2018 ISBN 978-0-06-241903-3

Baskı ISBN 978-0-06-241901-9

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20. Kat
Toronto, ON M4W 1A8, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık

www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

